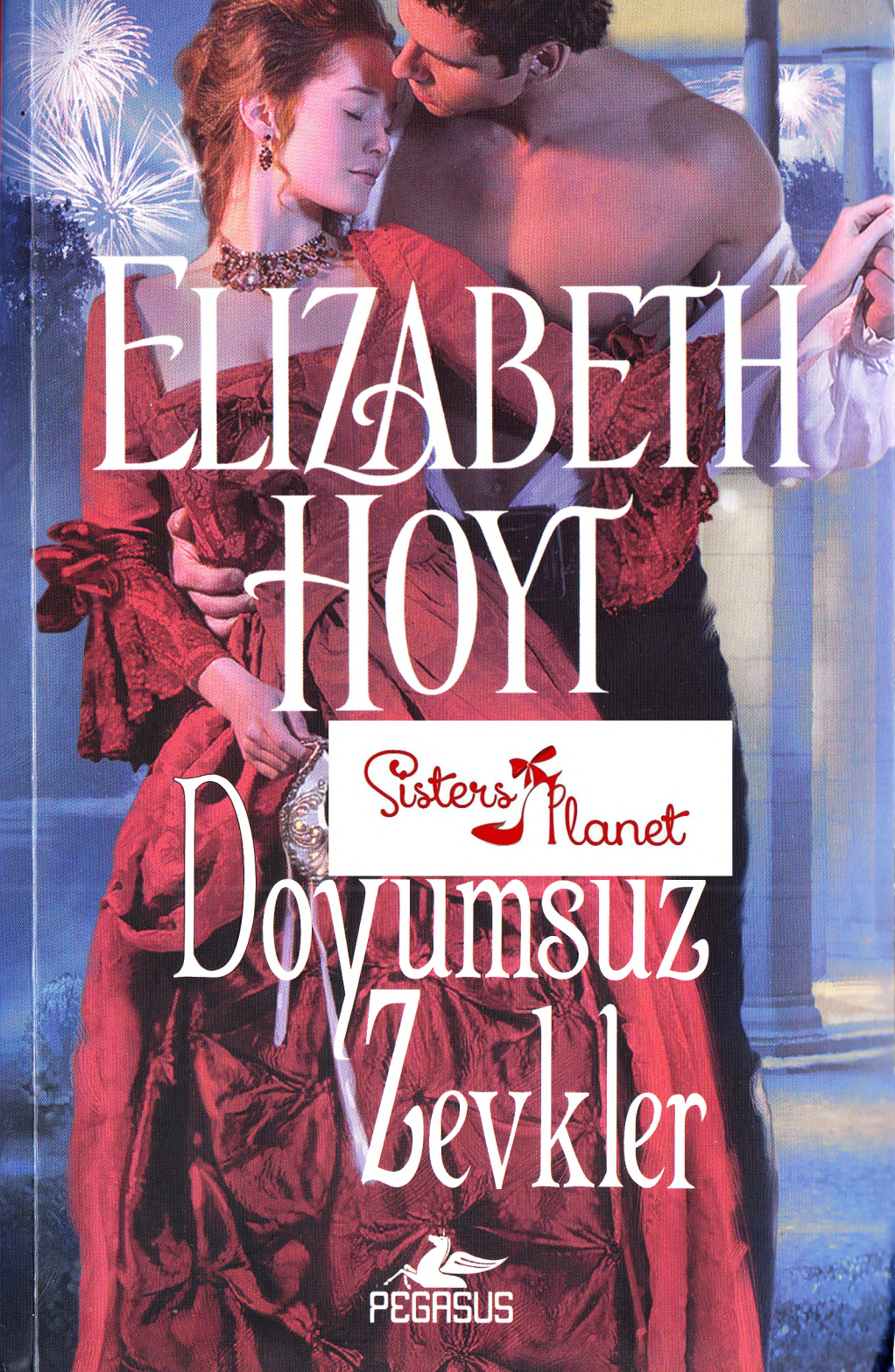

ELIZABETH HOYT

Sisters Planet

Doyumsuz Zevkler

PEGASUS

Doyumsuz Zevkler

Pegasus Yayınları: 1068

Bestseller Roman: 475

Doyumsuz Zevkler

Elizabeth Hoyt

Özgün Adı: Notorious Pleasures

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Esengül Aydın

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2015

ISBN: 978-605-343-551-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Nancy M. Finney, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Grand Central Publishing, New York'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELIZABETH HOYT

DOYUMSUZ ZEVKLER

İngilizceden Çeviren:

Nalan Yüce

PEGASUS YAYINLARI

Teşekkür

Harika editörüm Anny Pierpont'a ve anlayışlı redaktörüm
Carrie Andrews'e teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

*Bir zamanlar, dünyanın belki de bir ucunda, hem çok
güzel hem de bilge bir kraliçe yaşamış.*

Adı Kuzgunsaç'mış...

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

Londra, İngiltere

Ekim 1737

Bir dükün kızı neredeyse her konuya dair görgü kuralını erken yaşta öğrenir. Fırınlanmış çayır kuşu hangi tabakta servis edilir. Açık saçık konuşan yaşlı bir kontese ne zaman tahammül edilir, ne zaman görmezden gelinir. Thames Nehri gezintisinde ne giyilir ve sonrasında yapılan piknikte dar gelirli bir dükün beceriksiz flört çabaları nasıl savuşturulur.

Kendi karısı olmayan evli bir kadınla ilişki yaşamakta olan bir beyefendiye nasıl hitap etmesi gerektiği dışında neredeyse her şeyi, diye geçirdi içinden Leydi Hero Batten düşünceli bir şekilde.

“Öhöm,” diyerek söze girmeyi denedi gözlerini tavandaki kartonpiyere dikerek.

Kanepenin üzerindeki iki kişi onu duymamış gibiydiler. Aslına bakılırsa hanımefendi, yüzünü kapatacak şekilde katlanmış

korkunç mor-kahverengi elbisesinin eteklerinin altından bir dizi hayvani ses çıkarmakla meşguldü.

Hero iç çekti. Mandeville Mâlikanesi'nin loş, küçük oturma odasında dılar ve genç kadın, kayan çoraplarını düzeltmek için burayı seçtiğine pişman olmuştu. Mavi Şark odasını seçseydi şimdiye kadar çoktan çoraplarını düzeltmiş ve balo salonunda, bu utanç verici durumdan uzakta olurdu.

Genç kadın yavaşça gözlerini indirdi. Beyaz peruklu beyefendi, işlemeli saten ceketini üzerinden atmış ve kısa kollu gömleği ve zümrüt rengi yeleğiyle kadının üzerine çıkmış, işini görüyordu. Pantolonu ve iç çamaşırlarını, hareketlerini kolaylaştırabilmek için indirmişti ve kaslı kalçası arada bir görünüp kayboluyordu.

Genç kadın üzülerək bu sahnenin ne denli büyüleyici olduğunu düşündü. Bu beyefendi her kimse, fiziksel özellikleri oldukça... etkileyiciydi doğrusu.

Hero gözlerini bu sahneden güçlölle ayırarak özlemle kapıya baktı. Arkasını dönüp parmak uçlarının üzerinde odadan çıkacak olsa kimse onu suçlayamazdı. Aslında iki dakika öncesinde koridorda Lord Pimbroke'a rastlamamış olsaydı, odaya girer girmez yapacağı şey tam da bu olurdu. Ancak Hero o korkunç mor-kahverengi çizgili gece elbisesini bu akşam erken saatlerde *Leydi* Pimbroke'un üzerinde görmüştü. Hero her ne kadar kendini rezil etmek istemese de, sonuç olarak kendi duyguları, bir düellonun ve bunun sonucunda da iki beyefendinin yaralanması ya da ölmesi ihtimali kadar büyük bir önem taşımıyordu.

Bu düşüncenin neticesinde de Hero başını eğerek pırlanta küpelerinden birini çıkardı ve adamın sırtına doğru attı. Bu becerisini günlük hayatında kullandığı pek söylenemese de Hero nişancılığıyla gurur duyardı. Adamın ciyaklamasını duyunca memnun oldu.

Adam bir küfür savurarak döndü ve omzunun üzerinden genç kadının bugüne dek gördüğü en açık yeşil renkteki gözleriyle

ona baktı. Yakışıklı olduğu söylenemezdi; elmacık kemiklerini çevreleyen yüzü çok geniş, burnu ise oldukça eğriydi, dudakları ise erkeksi güzelliğine gölge düşürecek kadar ince ve sertti ama o gözleri, genç ya da yaşlı, istinasız her kadının bir odanın en uzak köşesinden bile olsa dikkatini çekecek cinstendi. Ve o gözler dikkati bir kez çekti mi, ona bakanlar adamın nefes alır gibi doğallıkla taşıdığı o küstah erkeksiliğini de görürdü.

Belki de aslında sadece şu anda içinde bulunduğu *koşulların* etkisiyle böyle görünüyordu.

“İzin verir misin, tatlım?” diyerek homurdandı adam. Yüzündeki kızgınlık ifadesi genç kadını görmesiyle değişti, hafiften eğleniyor gibiydi. Sesi son derece ciddi ve acelesizdi. “Meşgulüm.”

Genç kadın yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu, bu gerçeğe olmamak bir durumdu. Ama yine de gözlerini adamın kollarına dikti ve bakışlarının daha aşağıya inmemesine dikkat etti. “Şüphesiz. Bunu *fark ettim* ancak yine de bilmeniz gerekir ki...”

“İzlemeyi sevenlerden misin yoksa?”

Genç kadının yüzü şimdi resmen alev almıştı ama yine de bu *alçak herifin* onu sözleriyle alt etmesine izin vermeyecekti. Bakışlarını aşağılayıcı biçimde adamın ve üzerinden düşmüş olan yeğenin ve gömleğinin üzerinde gezdirerek önce aşağıya –neyse ki gömleğinin eteği pantolonun o an örtmediği yeri gizliyordu– sonra yukarıya baktı.

Dudaklarına tatlı bir gülümseme kondurdu. “Ben daha ziyade uyuyakalma tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacağım eğlence türlerini tercih ederim.”

Bu hakaretin onu kızdıracığını düşünse de serseri herif vah vah dercesine başını iki yana salladı.

“Bu başıma oldukça sık geliyor, öyle değil mi tatlım?” Sesinde ciddiyet vardı ancak dudaklarının kenarında küçük bir gamze belirdi. “Tam eğlence başlayacakken uyuyakalmak da neyin nesi?”

Neyse, sen kendini suçlama. Ne de olsa bu senin değil, beyefendinin hatasıdır.”

Yüce Tanrım! Bugüne kadar hiç kimse onunla bu şekilde konuşma cüretinde bulunamamıştı!

Hero yavaşça ve sertçe sol kaşını kaldırdı. Hareketinin yavaş ve yüz ifadesinin sert olduğunu biliyordu çünkü bu ifadeyi daha on iki yaşında aynanın karşısında üst süte çalışmıştı. Sonunda bakışıyla sosyetenin en tecrübeli hanımefendilerini bile tir tir titretmeyi başarmıştı. Ancak şeytan kılıklı adam oralı olmamıştı.

“Doğruyu söylemek gerekirse, bu benim kadınlarımın başına gelmez,” dedi itici bir tavırla. “Siz burada kalıp izlemeye devam edin, bir şeyler öğreneceğinizi garanti ederim. Ve eğer daha sonra gücüm kalırsa belki uygulamalı olarak...”

“Lord Pimbroke koridorda dolaşıyor!” diye bağırdı Hero, adam o iğrenç düşüncesinin sonunu getiremeden.

Mor-kahverengi çizgili elbise yığını titredi. “Eustace burada mı?”

“Tam olarak. Üstelik bu tarafa doğru geliyor,” diye bilgilendirdi Hero Leydi Pimbroke’u, sesinde belli belirsiz bir memnuniyetle.

Adam birdenbire harekete geçti. Hero daha gözünü bile kırp-maya fırsat bulamadan, kadının üzerinden kalkıp doğrulmasıyla, solgun kalçalarını elbisesinin etekleriyle örtmesi bir oldu.

Yerden paltosunu kaptığı gibi gözleriyle odanın içini taradı ve Hero’ya döndü, konuşurken sesi tamamen telaşsızdı. “Leydi Pimbroke’un elbisesinin bir kurdelesı ya da askısı koptu ve siz de nazıkçe ona yardım etmeyi teklif ettiniz.”

“Fakat...”

Adam uzun ve sıcak işaret parmağını son derece uygunsuz bir biçimde Hero’nun dudağına değdirdi. Aynı anda odanın dışındaki koridordan bir erkek sesi duyuldu.

“Bella!”

Leydi Pimbroke –yani Bella– korkuyla yerinden sıçradı.

“İşte böyle, aferin kızıma,” dedi serseri Hero’ya fısıltıyla. Leydi Pimbroke’a dönerek yanağından bir makas aldı. “Sakin ol, tatlım,” diye mırıldandı kanepenin altına saklanmadan hemen önce.

Hero’nun, Leydi Pimbroke’un güzel ve canlı yüzünün küle döndüğünü görmesiyle içinde bulunduğu durumu kavraması ve odanın kapısının hızla açılması bir oldu.

“Bella!” İri yapılı Lord Pimbroke’un yüzü kızarmıştı, belli ki içkiliydi. Gözlerini odanın içinde gezdirirken bir eli kılıcının üzerindeydi ama Hero’yu gördüğü anda donakaldı. “Leydim? Neler...?”

“Lord Pimbroke.” Hero yavaş adımlarla kanepenin önüne kadar gelerek elbisesinin eteğiyle kanepenin altından görünen kocaman bir çift çizmesini gizledi.

Hero’nun sol kaşı havaya kalkmıştı.

Lord Pimbroke, Leydi Hero’nun yüz ifadesi karşısında bir adım geriledi. Havaya kalkan kaşının biraz önce o serserinin üzerinde hiçbir etkisi olmadığını hatırlayan Hero, Pimbroke’un bu hali karşısında derin bir memnuniyet duydu.

“Ben... ben...” diye kekeledi adam.

Hero, Leydi Pimbroke’a dönerek elbisesinin dirseğindeki çirkin sarı kumaşa hafifçe dokundu. “Bu artık sağlam, sizce de öyle değil mi?”

Leydi Pimbroke şaşırmıştı. “Ah! Ah, evet, çok teşekkür ederim, Leydim.”

“Rica ederim,” diye mırıldandı Hero.

“Eğer burada işin bittiyse, canım,” diye söze başladı Lord Pimbroke, “belki de balo salonuna dönmeye hazırsındır?”

Aslında bir soru sormuş olsa da sesinin tonu öyle olmadığını söylüyordu.

Leydi Pimbroke çekinerek eşinin koluna girdi. “Elbette, Eustace.”

Kısa bir vedalaşmadan sonra karı koca odadan çıktılar.

Hemen hemen aynı anda, Hero eteklerinin çekiştirildiğini hissetti. “Şişşt! Burada nefes almam neredeyse imkânsız.”

“Geri dönebilirler,” dedi Hero ciddiyetle.

“Sanırım eteğinin altını görebiliyorum.” Hero hızla geri çekildi.

Serseri kanepenin altından çıkarak ayağa kalktı ve karşısında dikildi.

Hero hiç istifini bozmadan burnunun dibindeki adama düşmanca bir bakış fırlattı. “Gerçekten bir şey...”

“Yapmayın. Gerçekten görsem size bunu söyler miydim?”

Hero burnunu çekti. Kuzeni Bathilda’nın kendini en beğenmiş haline benziyordu şimdi. “Bununla böbürleneceğinizden en ufak bir şüphem yok.”

Adam sırtıarak ona doğru eğildi. “Bu düşünce sizi utandırıp rahatsız mı etti?”

“Peruğunuz kafanıza biraz dar mı geliyor?” diye sordu kibarca. “Ne?”

“Çünkü kendini beğenmişlikten büyüyen kafanızın size oldukça büyük bir rahatsızlık vereceğinden eminim.”

Adamın yüz ifadesi sertleşti. “Normal ölçülerin dışına çıkan tek yerim başım değil, sizi temin ederim. Belki de buraya bunun için geldiniz? Kıyısından köşesinden bir şeyleri görebilmek umuduyla?”

Hero gözlerini yuvarladı. “Sizde birazcık olsun utanmak diye bir şey yok, öyle değil mi? Erkeklerin çoğu suçüstü yakalandıklarında en azından utanmış gibi yaparlar ama siz... siz sorumsuz bir horoz edasıyla ortalıkta gezinmeye devam ediyorsunuz.”

Paltosunu giymekle meşgul olan adam, bir kolunun yarısı dışarıda kalmış bir halde duraksadı. Güzel gözlerini kocaman açarak Hero’nun yüzüne baktı.

“Ah, elbette. Ahlak dersi. Tabii ki kendinizi benden üstün görüyor olmalısınız...”

“Zina işlediğinize şahit oldum!”

“Siz benim zevk dolu *çiftleşme* anıma şahit oldunuz,” dedi o sözü yavaşça vurgulayarak.

Adamın bu dolaysız ifadesi karşısında şoka uğrasa da bozuntuya vermedi. O bir dükün kızıydı ve karşısındaki gibi bir adamdan kaçmaya hiç niyeti yoktu. “Leydi Pimbroke evli bir kadın.”

“Leydi Pimbroke’un benden önce de bir sürü sevgilisi oldu ve benden sonra da bir sürü sevgilisi olacaktır.”

“Bu *sizin* işlediğiniz günahı affettirmez.”

Adam yüzüne baktı ve güldü –gerçekten *güldü*– yavaşça ve derinden. “Ve siz de hiç günah işlememiş olan bir kadınsınız, öyle mi?”

Bu konuda tereddüt etmesine bile gerek yoktu. “Elbette.”

Adamın ağzı acımasızca kıvrıldı. “Bu kadar eminsiniz demek.”

Hero büyük bir şaşkınlıkla adamın yüzüne baktı. “Şüphemiz mi var?”

“Ah, hayır. Asla. Günahın düşüncesinin bile o mükemmel küçük aklınızın ucundan geçmediğinden son derece eminim.”

Hero çenesini kaldırdı, içini bir heyecan dalgası kaplamıştı; daha önce bir beyefendiyle, hele bir yabancıyla tartıştığı olmamıştı. “Ben de erdem denen şeyin zerresinin sizin o *utanmaz* küçük aklınızın ucundan geçip geçmediğini merak etmeye başlamıştım.”

Adam onu kısa bir an için izledi. Çenesindeki kas seğiriyordu. Birdenbire reverans yaparak eğildi. “Kendi ahlak kurallarınızı hiçe sayarak beni Lord Pimbroke’u öldürmek zorunda kalmaktan kurtardığınız için size teşekkür ederim.”

Hero soğukça başını öne eğdi.

“Ve umarım ki yollarımız bir daha asla kesişmez, saygıdeğer Leydi Mükemmel.”

Hero, hiç beklemediği halde adamın bu kötü sözleri karşısında kırıldığını hissetti ama en ufak bir duygu belirtisine izin vermedi.

“Benimse *sizin* varlığınıza bir daha asla maruz kalmamak için dua edeceğimden emin olabilirsiniz, saygıdeğer Lord Utanmaz.”

“O halde anlaştık.”

“Elbette.”

“Güzel.”

Hero kısa bir an için adamın yüzüne baktı, hızla nefes aldıkça göğüsleri elbisesinin kumaşını zorlayacak gibi oluyordu. Yanakları hissettiği heyecanın etkisiyle kıpkırmızı olmuştu. Tartışmanın hiddetiyle birbirlerine iyice yaklaşmışlardı ve adamın göğsü neredeyse Hero’nun elbisesinin danteline değecek gibiydi. Erkek de onun yüzüne baktı, yemyeşil gözleri öfkeli yüzünde alev alevdi.

Bakışı kadının dudaklarına takıldı. Dudakları ayrılan Hero sonsuz gibi gelen bir saniye için nefes almayı unuttu.

Adam hızla arkasını dönerek kapıya doğru yürüdü ve arkasındaki karanlık koridorun içinde kayboldu.

Hero gözlerini kırptırdı ve titreyerek derin bir nefes aldıktan sonra şaşkın bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Hero, duvarda asılı duran aynaya, kendi yansımasını görebilmek için yaklaştı. Kızıl saçlı hâlâ muntazam taranmış bir şekilde duruyordu, güzel gümüşü yeşil rengi elbisesi de yerli yerindeydi. Yanakları hafifçe kızarmıştı ve bu ona yakışmıştı. Neyse ki yüzünde çok büyük bir değişiklik yoktu. Pekâlâ, bu çok iyiydi.

Omuzlarını dikleştirerek zarif ama hızlı adımlarla odadan çıktı. Özellikle bu gece sakin, rahat, güzel ve *mükemmel* bir görüntü sergilemesi çok önemliydi, bu gece Manderville Markisi ile olan nişanı ilan edilecekti.

Hero, yabancının *mükemmel* kelimesini söylerkenki alaycı tavrını hatırlayınca çenesini eğdi. Mükemmelliğe karşı olmak için nasıl bir nedeni olabilirdi ki?

Lanet olası kendini beğenmiş, mükemmel kadınlar! Özellikle de oturma odasındaki o kızıl saçlı cadı!

Lord Griffin Reading kardeşinin evinin balo salonuna doğru yürürken son derece keyifsizdi. Kahrolası velet! Önüne dikilmiş, aşağılayıcı ve onaylamayan tavrıyla küçümseyerek bakmıştı ona. Belli ki bugüne dek o çok korunaklı hayatında bir kez bile olsun,

içten gelen insani bir dürtüye teslim olmamıştı. Utancının tek göstergesi, adamın yüzüne bakarken zarif solgun boynundan yükselen pembelikti. Griffin homurdandı. O tenkit edici yüz ifadesi her erkeğin gururunu sarsacak türdendi.

Ancak her ne olduysa Griffin'in dediği tepki bunun tam tersiydi ve bunun sebebi de Bella ile işini tamamlamamış olması değildi. Hayır, öfkeli bir koca tarafından yakalanma olayının ardından, şafak sökerken meydana gelecek olan kanlı bir düellonun düşüncesi bile sakinleşmesine yardımcı olmuştu. Kanepenin altından çıktığı sırada hem bedeni hem de aklı yatışmıştı. En azından o kendini herkesten üstün gören o hanımefendiyle tartışana kadar. Erkekliği, hanımefendinin bariz saygınlığına, kendisine karşı düşmanca tavrına ve kendisinin de kadından hazzetmemesine rağmen o tartışmayı yatak sporuna tuhaf bir girişmişçesine izlemişti sanki.

Griffin loş bir köşede soluklanarak parmaklarıyla cebindeki pırlanta küpeyi yokladı. Küpeyi kanepenin altında bulmuş ve Leydi Mükemmel'e geri vermek istemişti ancak kadının sert sözleri bu olayı tamamen unutturmuştu. Beyefendilerle bu şekilde konuşan bir kadın, güzel küpesini kaybetmeyi de hak etmiştir, diye düşündü kendi kendine.

Omzunu şöyle bir döndürdü. Yarım saat kadar önce balo salonuna girdiği sırada annesini ve kız kardeşlerini selamlama fırsatını bulamadan Bella onu o ahlaksız teklifiyle yolundan etmişti. Kocasının da baloda olduğunu bilseydi, kendini asla böyle bir tehlikeye atmazdı.

Griffin iç çekti. Artık kendini suçlaması için çok geçti. En iyisi bu utanç verici sahneyi *en kısa zamanda unutulması gereken olaylar* rafına kaldırıp yoluna devam etmesiydi. Megs ve Caroline onun aniden ortadan kaybolmasını muhtemelen umursamamıştı bile ama annesinin gözlerini dört açıp onu aradığından emindi. Karşılaşmayı ertelemenin bir yararı yoktu. Fularının yerli ye-

rinde olduğundan emin olmak için son bir dokunuştan sonra balo salonuna girdi.

Salonu aydınlatan kristal avizelerin ışığı binbir renkte yansıyor. Bu balo, Londra sosyetesinin hiçbir üyesinin kaçırmak istemeyeceği, sezonun en dikkat çekici daveti olarak tarihe geçecekti. Griffin, rengârenk elbiseler içerisindeki kalabalığın arasında yolunu bulmaya çalışırken, eski dostların ve meraklı tanıdıkların selamlarına karşılık vermek bu çabasını zorlaştırıyordu.

“Baloya katılman ne kadar da ince bir davranış, hayatım,” dedi yanbaşındaki kuru bir ses.

Griffin yolunu kesmiş olan sosyete mensubu bir çift geveze genç kadına arkasını döndü ve öne eğilerek annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. “Hanımefendi. Sizi görmek ne güzel.”

Sözleri sıradandı ancak ardındaki hisler öyle değildi. Londra’ya gelmeyeli neredeyse bir yıl olmuştu ve annesinin onu Lancashire’daki malikânede ziyaret etmesinin üzerinden de sekiz ay geçmişti. Başını yana eğerek annesinin yüzünü inceledi. Dantel bir şapkanın altında son derece zarif bir biçimde topuz yapılp taranmış ince saçları biraz daha kırlaşmış gibiydi ama onun dışında tatlı yüzünde hiçbir değişiklik göremedi. Gülümsedikçe, son derece zekice bakan kahverengi gözlerinin etrafında incecik çizgiler belirliyordu ve yumuşak dudakları gülümsemesini gizlemek için hafifçe bükülmüştü, düz kaşları ise aynı kendininkiler gibi hafif bir alaycılıkla havaya kalkmıştı.

“Tenin bir cevizinki kadar koyulaşmış,” diye mırıldandı annesi parmağının ucuyla oğlunun yanağını okşayarak. “Sıkça at üzerinde arazileri gezmiş olduğunu tahmin ediyorum.”

“Her zamanki gibi yine çok dikkatlisiniz, sevgili validem,” diye karşılık verdi kolunu uzatarak.

“Mahsul ne durumda peki?” diye sordu annesi Griffin’in koluna girerek.

İçinden küçük bir acı dalgası yükselen Griffin neşeli bir tavır takınarak cevap verdi. “Yeterince iyi.”

Annesinin endişeli bakışlarının farkındaydı. “Gerçekten mi?”

“Yaz biraz kurak geçti bu yüzden mahsul beklediğimizden biraz daha azdı.” Gerçekte son derece kötü bir hasadın şirin bir açıklamasıydı bu. Aslına bakılırsa toprakları zaten pek verimli sayılmazdı; bu annesinin zaten bildiği bir şeydi ama onu daha çok endişelendirmenin bir anlamı yoktu. “Elimizdeki hububat bizim için yeterli olacaktır, siz hiç endişe etmeyin anneciğim.” Hububatla ilgili bilerek muğlak konuşuyordu. Bu, annesi ve ailenin geri kalanı için taşıması gereken bir yükü.

Verdiği yanıt annesini ikna etmiş gibiydi. “Güzel. Lord Bolinger, Margaret’a ilgi gösteriyor ve onun bu yıl yeni elbiselere ihtiyacı olacaktır. Birikimlerimizi tüketmek istemiyorum.”

“Sorun değil,” diye cevap verdi Griffin kafasında hızlı bir hesap yaparken. Durumu her zamanki gibi yine kıl payı idare edecekti fakat alacaklarını toplaması ve zarar etmemesi gerekiyordu. Şakaklarındaki ağrı yoğunlaştı. “Megs’e istediği her türlü kılık kıyafeti alın, aile bütçesi bunu kaldırabilecek durumda.”

Annesinin alnındaki endişe çizgisi hafiflemişti. “Ve tabii bir de Thomas var.”

Her ne kadar erkek kardeşiyle ilgili konunun açılmasına hazırlıklı olsa da kaslarının az da olsa gerilmesine engel olamadı. Elbette annesi durumu fark etmişti. “Geldiğin için çok mutluyum, Griffin. Artık aranızdaki o küçük anlaşmazlığı geride bırakmanızın zamanı geldi.”

Griffin homurdandı. Erkek kardeşinin aralarındaki meseleyi “küçük bir anlaşmazlık” olarak gördüğünden bir hayli şüpheliydi. Thomas genellikle görgü kurallarına uygun bir şekilde davranırdı ve önemsiz bir konu olmasa Griffin’le tartışmazdı. Böyle bir şeyi yapması, hislerinin onu yönlendirmesine izin vermesi anlamına gelecekti ki bu Thomas gibi düzgün biri için söz konusu bile ola-

mazdı. Bir an için aklına Leydi Mükemmel'in kocaman gri gözleri geldi. O, hiç şüphesiz ukala bir şekilde doğrucu kardeşiyle olağanüstü anlaşırdı.

Griffin, Thomas'ı yeniden göreceği için sevinmiş gibi görünmeye çalıştı. "Elbette. Thomas'la konuşmak harika olacaktır."

Annesi kaşlarını çattı. Belli ki memnun gibi göstermeye niyetlendiği yüz ifadesi üzerinde biraz daha çalışması gerekiyordu. "Seni özlediğini biliyorsun."

Annesine inanmayan gözlerle baktı.

"Evet, gerçekten de öyle," diye ısrar etse de annesinin yanaklarında beliren pembelik Griffin'in gözünden kaçmadı. Annesinin bile Thomas'ın kendisi hakkındaki düşünceleriyle ilgili şüpheleri vardı. "Bu kavga artık sona ermeli. Bu ne ailemiz, ne sizler ne de benim için iyi. Neden bu kadar sürdüğü hakkında da en ufak bir fikrim yok."

Bir an için parlayan yosun yeşili bir elbise gözünü alınca Griffin dönüp baktı, nabızı hızlanmıştı. Fakat elbiseyi giymiş olan hanım kalabalığın arasında kaybolmuştu bile.

"Griffin, dikkatini ver," diye çıktı annesi.

Griffin annesine bakarak gülümsedi. "Özür dilerim, rastlamaktan kaçındığım birini gördüğümü zannettim."

Annesi homurdandı. "Rastlamaktan kaçındığın bir sürü kötü şöhretli hanımefendinin olduğundan eminim."

"Aslına bakarsanız bunun şöhreti fazlasıyla iyi," diyerek karşılık verdi Griffin çabucak. Paltosunun cebine soktuğu eliyle yeniden küçük pırlanta küpeyi yokladı. Küpeyi ona geri vermesi gerektiğini düşündü.

"Öyle mi?" Bir an için annesinin nutuk çekmekten vazgeçeceğini düşündü. Ama sonra kadın başını salladı. "Konuyu değiştirmeye çalışma. Thomas'la ikinizin başlattığı o kavganın üzerinden üç yıl geçti ve sinirlerim artık iyice yıprandı. Aranızda yazılmış soğuk bir mektuba ya da ağzımdan yanlış bir kelimenin çıkmaması için

sürekli çaba sarf etmek zorunda olacağım bir akşam yemeğine daha katlanabileceğimi sanmıyorum.”

“Barış, anne.” Griffin kıkırdayarak annesinin kıpkırmızı ke-silmiş yanağına bir öpücük kondurmak üzere eğildi. “Thomas ve ben el sıkışıp iki uslu oğlan çocuğu gibi barışacağız ve sen de Londra’da olduğum süre içinde bizimle akşam yemeği yiyeceksin.”

“Söz mü?”

“Şerefim üzerine.” Elini kalbine götürdü. “O kadar nazık ve kibar olacağım ki Thomas içinde bana karşı kabaran kardeşlik sevgisine engel olamayacaktır.”

“Pöh,” dedi annesi. “Pekâlâ, öyle olsun bakalım.”

“Bu dünyadaki hiçbir şey bunu yapmama engel olamayacak-tır,” dedi neşeli bir şekilde.

“Mutlu musun?”

Hero duyduğu kalın erkek sesiyle arkasını döndü ve Wakefield Dükü olan sevgili ağabeyi Maximus Batten ile karşılaştı. Bir an için aklı bu soru karşısında karıştırdı. Geçtiğimiz iki ay boyunca Mandeville Markisi’yle olan nişanına hazırlanırken Maximus ona defalarca bu birleşmeye razı olup olmadığını sormuştu ancak *mutlu* olup olmadığı sorusunu ilk kez bu akşam ortaya atmıştı.

“Hero?” Maximus’un dümdüz koyu kaşları, yüzüne küstah bir ifade kazandıran burnunun üzerinde çatılmıştı.

Birçok kez Maximus’un görünüşünün rütbesiyle uyumlu ol-duğunu düşünmüştü. Birisinden, gözlerini kapatarak mükemmel bir dükün görüntüsünü çizmesi istenseydi, resmi çizilen kesinlikle Maximus’un yüzü olurdu. Uzun boylu bir erkek olan Maximus’un omuzları geniş fakat kalın değildi, uzun, biraz fazla mesafeli ve de emredici bir ifadeye sahip olan yüzü gerçek anlamda yakışıklı sayılmazdı. Koyu kahverengi saçları, alışkanlık gereği sürekli taktığı beyaz peruklardan ötürü kısacık kesilmişti ve gözleri de kahverengiydi. Kahverengi gözlerin genelde sıcak olduğu düşü-

nülürdü ancak Maximus'un bir tek sabırsız bakışı bile insanların *bu* düşüncelerinin değişmesi için yeterli olurdu. Wakefiled Dükü ile bağdaştırılabilecek en son şey sıcaklıktı. Ama bütün bunlara rağmen o hâlâ onun ağabeyiydi.

Hero ona gülümseyerek baktı. “Evet, oldukça mutluyum.”

O sert bakışlarda gördüğü şey rahatlama mıydı yoksa? Bir an için haince bir öfke dalgasına kapılacak gibi oldu. Maximus bugüne dek bu birleşmede onun mutluluğunu önemseydiğine dair en ufak bir belirti göstermemişti. Arazilerin ve çıkarların birleşmesi, onun Mandeville ile parlamentodaki ittifakının güçlenmesi, önemli olan hususlar bunlardı. Yapılan tüm pazarlıklarda Hero'nun duygularının herhangi bir önemi yoktu. Ve o da bundan gayet memnundu aslında. Bir dükün kızı olarak ta beşikten bu yana hayattaki rolünün neyden ibaret olduğunu çok iyi biliyordu.

Maximus dudaklarını sıkarak gözlerini balo salonundaki kala-balığın üzerinde gezdirdi. “Fikrini değiştirmen için hâlâ zamanın olduğunu bilmeni istedim sadece.”

“Gerçekten de zamanım var mı?” diye sordu Hero etrafına bakınarak. Mandeville Malikânesi son derece seçkin bir dekorla süslenmişti. Mavi ve gümüş asma dekorlar –Batten Ailesi'nin renkleri– Reading kırmızısı ve siyahıyla kombine edilmişti.

Masaların üzerine vazolar dolusu çiçekler yerleştirilmişti ve Markiz kalabalık bir hizmetçi ekibini kiralayarak onları gerekli araç gereçle donatmıştı. Hero yeniden ağabeyine döndü. “Sözleşmeler hazırlanıp imzalandı bile.”

Maximus kaşlarını memnuniyetsiz bir ifadeyle çattı. “Nişandan vazgeçmek istersen bunu iptal edebilirim.”

“Çok nazıksın.” Hero Maximus'un bu samimi sözleri karşısında duyulanmıştı. “Ancak ben nişanımdan memnuniyet duyuyorum.”

Maximus. “O zaman, müstakbel nişanına katılma zamanımız geldi.”

“Elbette.” Sesi pürüzsüzdü ancak parmakları, ağabeyinin lucivert elbiseli kolunu kavradığında hafifçe titriyordu.

Neyse ki Maximus bunun farkına varmamış gibiydi. Kardeşini acelesiz fakat kararlı adımlarla balo salonunun diğer köşesine yönlendirdi. Hero bazen ağabeyinin, insanlar onun yolundan hızla çekildiği için daha rahat hareket edebildiğinin farkında olup olmadığını düşünmeden edemezdi.

Dans pistinin yanında, onlara sırtı dönük duran bir adam vardı. Kıyafeti kömür karası, peruğu ise kar beyazı rengindeydi. Yaklaşırlarken adam onlara doğru dönünce Hero’nun kalbi şaşkınlıkla tekledi. Omuzlarının ve profilden bakınca çenesinin duruşunda ona birkaç dakika önce tartıştığı serseriye hatırlatan bir şey vardı. Adam yüzünü onlara çevirdiği sırada Hero, Mandeville Markisi’ne dönerek küçük bir reverans yaptı ve aptalca hayali için kendine içten içe kızdı. Lord Utanmaz’a müstakbel nişanlısından daha az benzeyen birini düşünmek çok zordu.

Mandeville uzun boylu ve oldukça yakışıklı bir erkekti. Daha sık gülümsese, neredeyse mükemmel görünümlü biri haline gelebilirdi. Ama bir markinin mükemmel görünmesi oldukça münasebetsiz bir şey sayılırdı ve *münasebetsizlik* de Mandeville Markisi için söylenebilecek en son şeydi.

“Ekselansları. Leydi Hero.” Mandeville zarif bir reverans yaptı. “Bu gece her zamankinden daha da güzelsiniz, Leydim.”

“Teşekkür ederim, Lordum.” Hero adamın yüzüne bakarak gülümsedi ve genelde kasvetli olan dudaklarının hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığını görünce sevindi. Adamın bakışı genç kadının kulağına takıldı. “Hayatım, sadece bir küpeniz var.”

“Öyle mi?” Hero eliyle kulaklarını yokladı ve küpesinin başına geleni hatırlayınca yüzü birdenbire yanmaya başladı. “Yüce Tanrım, düşürmüş olmalıyım.” Aceleyle diğer küpesini de çıkararak cebine koymasına için ağabeyine verdi.

“Şimdi daha iyi oldu,” dedi Mandeville başını onaylarcasına sallayarak. “Gidelim mi?” diye sordu genç kadına ama bakışları Maximus’un yüzündeydi.

Bunun üzerine Maximus başıyla onayladı. Mandeville uşağına bir işaret yaptı ama insanların bir bir dönüp onlara bakmasıyla birlikte salon o anda kendiliğinden sessizleşmeye başladı. Hero yüzüne sevimli bir gülümseme yerleştirerek daha çocukluk yıllarında öğretildiği gibi dik ve sessiz bir şekilde nişanlısının yanında durdu. Kendi statüsündeki bir leydi asla kıpır kıpır olmazdı. İlginin odak noktası olmaktan her ne kadar hoşlanmasa da bu bir dükün kızı olmanın kaçınılmaz bir yanıydı. Mandeville’e baktı. Üstelik bir markiz olarak bundan sonra daha çok bakışı üzerine toplayacaktı.

Bu çok doğaldı.

Hero iç çekme isteğini bastırarak derin bir nefes alıp verdi ve bir heykel olduğunu hayal etti. Bu tür olayları atlatabilmek için başvurduğu küçük bir hileydi bu. O, bir dük kızının sahte fakat mükemmel bir timsaliydi. Gerçekten de içindeki asıl kadının burada olmasını gerektiren hiçbir şey yoktu.

“Dostlarım,” diyerek konuşmasına başladı Mandeville. Parlamentodaki konuşmalarıyla tanınmış biriydi, sesi derin ve güçlüydü. Hero onun durumu biraz dramatize ettiğini düşünse de bunu ona asla söylemezdi. “Bu gece sizleri buraya çok önemli bir kutlamaya iştirak etmeniz için davet etmiş bulunmaktayım: Leydi Hero Batten’la olan nişan törenime.”

Dönüp Hero’nun elini tuttu ve öne eğilerek parmak uçlarına zarif bir öpücük kondurdu. Hero da misafirlerin alkış sesleri arasında ona gülümsedi ve küçük bir reverans yaptı. Doğruduklarında etrafları kendilerini tebrik etmek isteyen misafirler tarafından sarılmıştı.

Hero ıştırme zorluğu çeken yaşlı bir kontesin tebriklerini kabul ettiği sırada, Mandeville'in, arkasından seslendiğini duydu. "Ah, Wakefield, Leydi Hero, sizleri tanıştırmak istediğim biri var."

Hero arkasına döndü ve alayla parlayan bir çift yeşil gözle karşılaştı.

Lord Utanmaz öne eğilip sıcak dudaklarını tenine hafifçe değdirerek elini öptüğü sırada Hero dilini yutmuşçasına bakakaldı.

Mandeville'in, "Sevgilim, bu kardeşim Lord Griffin Reading," dediğini duydu.

İkinci Bölüm

Kraliçe Kuzgunsaç, kral olan eşinin ölümünden sonra ülkesini adalet ve huzurla yönetmişti. Ancak bir kadının erkeklerin dünyasında gücü elinde tutması kolay değildir.

Çok sayıda danışmanı, bakanı ve yardımcıları olsa da hiçbirine tam anlamıyla güvenemiyordu. Bu yüzden Kraliçe Kuzgunsaç her gece, avuçlarının arasında tuttuğu küçük kahverengi bir kuşla balkonunda dururdu. Tüm sırlarını ve endişelerini kuşa fısıldayarak anlattıktan sonra ellerini açar, kuşun, kendi endişelerini de yanına alarak uçup gecenin içinde kaybolmasına izin verirdi...

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

Hero sakinleşmek için derin bir nefes alarak yüzüne, ne büyük ne de çok küçük olan, ifadesiz bir gülümseme yerleştirdi. Lord Utanmaz'ın yakında kayınbiraderi olacağını öğrenmenin şokunu oldukça iyi örtbas edebilen bir gülümsemeydi bu.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Lord Griffin.”

“Öyle mi?” Hâlâ eline doğru eğilmiş halde durduğu için mırıldanmasını duyan tek kişi Hero'ydü.

“Elbette.”

“Yalancı.”

İfadesiz gülümsemesi, gizlice ona çıkışarak verdiği cevapla biraz olsun sertleşmişti. “Sakin bir olay çıkarmaya cüret etmeyin!”

“Olay mı? Ben mi?” Adamın gözleri kısılnca Hero bir taktik hatası yapmış olabileceğini düşündü.

Hero elini geri çekmeye çalıştı ama küstah adam elini sıkarak hiç acele etmeksizin doğruldu. “Yeni kız kardeşimle nihayet tanışabildiğime ne kadar sevindiğimi anlatamam. Umarım, size ‘kız kardeşim’ diye hitap etmemin bir sakıncası yoktur, Leydim. Sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi bir hisse kapıldım. Yakında akşam yemekleri, kahvaltılar, çay partileri gibi birçok aile organizasyonunda yan yana olacağız. Bu düşünceden duyduğum memnuniyet nefesimi kesiyor, sevgili küçük *kardeşim*. Ne kadar da mutlu bir aile olacağız.”

Yüzünde yine o muzip gülümseme belirmişti.

Hero, kullandığı bu ailevi terim karşısında içinin kalktığını hissetti. Hiçbir surette kendini onun *kardeşi* gibi hissetmiyordu. “Pek sanmıyorum...”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm,” diye mırıldandı Griffin.

Hero dişlerini sıkarak elini adamın elinden kurtarmaya çalıştı. Fakat Griffin’in eli hâlâ sımsıkıydı.

“Lord Griffin, ben...”

“Benimle dans etme lütfunda bulunur musunuz, sevgili müstakbel kız kardeşim?” diye sordu şaşırtıcı bir masumiyetle.

“Şey, ben...”

Griffin, Hero’nun bu sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı, gözlerinde sinsî parıltılar dolaşıyordu.

“Bunun iyi bir...” dedi Hero sıkıldığı dişlerinin arasından, “... inanıyorum.”

“Ah, elbette.” Griffin başını öne eğdi, yere bakıyordu. “Sizin gibi bir hanımefendi benim gibi işe yaramazın tekiyle neden dans etsin ki? Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim.”

Dudakları gerçekten titremişti. Hero yüzünün yandığını hissetti. Onu, bir şekilde bu oyunun içinde kötü olanın *kendisi* olduğuna inandırmıştı.

“Pekâlâ...” dedi dudağını ısırarak.

“Bu oldukça hoş bir teklif Hero. Ne dersin?” diye sordu yanında duran ağabeyi Maximus.

Hero biraz olsun şaşkındı fakat Reading parmaklarının arasında duran elini, uyarırcasına sıktı. Yüce Tanrım! Neredeyse bir balo salonunda ve büyük bir kalabalığın arasında olduklarını unutacaktı. Böyle bir şey daha önce hiç başına gelmemişti. Nerede olursa olsun, Hero her daim bir dük kızı olduğunun bilincinde hareket etmesini bilen biriydi.

Reading’e şaşkınlık içinde baktığında onun yüzündeki alaycı gülüşün kaybolduğunu gördü. Hatta kardeşine döndüğü sırada yüzü her türlü ifadeden yoksundu. “Tabii sen de izin verirsen, Thomas.”

Hero şimdi yan yana duran iki kardeşin birbiriyle olan benzerliklerini görebiliyordu. Aynı boydaydılar ama bunun yanı sıra her ikisi de köşeli çenelerini, sanki odanın içinde bulunan herhangi bir erkeğe meydan okumak istercesine, aynı şekilde kaldırıyorlardı. İki kardeşi inceleyen Hero, Reading’in, diğerinden birkaç yaş küçük olduğunu bildiğı halde daha yaşlı gösterdiğini düşündü. Lord Reading’in göz çukurları daha derin, kenarları da daha çok kırışmış ve bakışları çok daha kinikti. Hayat tecrübesi Mandeville’den çok daha fazlaymış gibi duruyordu.

Mandeville kardeşinin sorusunu cevaplamayınca aralarındaki sessizlik de gitgide tuhaf bir hal almıştı. İki erkek kardeş arasında duran anne markiz endişeli gözlerle büyük oğluna bakıyordu. Belki de oğluyla sessizce iletişim kuruyordu.

Mandeville birdenbire başıyla onayladı ama kardeşine gülümserken sadece dudakları hareket etmişti.

Reading hemen arkasını dönerek Hero'yla dans pistine doğru ilerlemeye başladı. Adımları acelesiz olmasına rağmen Hero kendini birdenbire odanın diğer köşesine giden yolun yarısında bulmuştu.

“Niyetiniz nedir?” diye söylendi.

“Bir minüet, sanırım.”

Bu çocukça cevap karışışında Hero ona öldürücü bir bakış fırlattı.

“Hadi ama, sevgili kız kardeşim...”

“Bana bu şekilde hitap etmekten vazgeçin!”

“Nasıl, *kız kardeşimden* mi?”

Dans pistine ulaşmışlardı ve diğer çiftlerin de dans etmek üzere etraflarında toplandığı sırada Griffin, Hero ile yüz yüze bakacak şekilde pozisyonunu aldı.

Hero gözlerini kıstı. “Evet!”

“Ama yakında kız kardeşim olacaksınız,” dedi yavaşça ve sabırlı bir sesle, sanki zekâdan yoksun biriyle konuşuyor gibi bir hali vardı.

“Büyük ağabeyimin eşi, yaşça benden büyük olmasa da statü olarak benden üstün olacaktır. Size kız kardeşim demek dışında nasıl hitap edebilirim ki?” Takındığı dürtüst ifadeyle gözleri o kadar açılmıştı ki Hero neredeyse gülecekti.

Neyse ki kendine hâkim olabildi. Nişan balosunda toy bir öğrenci gibi kıkırdadığını duyan Mandeville'in, hele ki kendi ağabeyinin ne düşüneceğini bir tek Tanrı bilirdi. “Benimle neden dans etmek istediniz ki?”

Reading bu soru karşısında alınmış gibi yaptı. “Ağabeyimle olan nişanınızı kutlamak için tabii ki.”

Hero, bunun karşısındaki adam üzerinde hiçbir etkisi olmadığına üzülerek sol kaşını kaldırdı.

Griffin ona doğru eğilerek boğuk bir sesle fısıldamaya başladı. “Ama belki de ailelerimizin önünde tanışma koşullarımızın detaylarını tartışmak istersiniz?”

Müziğin başlamasıyla Hero küçük bir reverans yaptı. “Bu benim için neden sorun olsun ki? Hangi koşullar altında tanıştığımız ortaya çıkacak olursa, sizin kaybedeceklerinizin benden çok daha fazla olduğu aşikâr değil mi?”

“Evet, öyle de düşünülebilir,” diye cevap verdi Reading birbirlerinin etrafında döndükleri sırada. “Ancak böyle bir varsayımda bulunarak ağabeyimin inanılmaz geri kafalı kişiliğini göz ardı etmiş olursunuz.”

Hero’nun kaşları çatıldı. “Neyi ima etmeye çalışıyorsunuz?”

“Ben sadece şu gerçeğin *altını çiziyorum*,” diye mırıldandı Reading. “Benim ağabeyim, eğer sizi benimle ve Bella’yla o oturma odasında yakalamış olsa, anında bir sürü talihsiz ve yanlış sonuçlara varacak olan son derece dar kafalı bir ahmaktır.”

Dansın hareketleriyle birkaç saniyeliğine birbirlerinden ayrıldıkları sırada Hero, bir erkeğin ağabeyi hakkında nasıl böylesine kötü düşüncelere sahip olabileceğini kavramaya çalışıyordu.

Tekrar bir araya geldiklerinde Hero yumuşacık bir sesle, “Bana bunları neden söylüyorsunuz?” diye sordu.

Reading omuzlarını silkti. “Ben sadece gerçekleri söylüyorum.”

Hero başını salladı. “Hiç sanmıyorum. Bana kalırsa ağabeyinize olan duygularımı köreltmeye çalışıyorsunuz ki bu da son derece haince bir girişim.”

Reading gülümsese de sağ gözünün altı seğiriyordu. “Leydi Mükemmel, sizinle tekrar karşılaşacağız.”

“Bana bu şekilde hitap etmekten vazgeçin,” diye çıkıştı Hero. “Ben Mandeville’in, sizin ima ettiğiniz gibi kötü niyetli biri olduğuna kesinlikle inanmıyorum.”

“Bir hanımefendiyle ters düşmeyi asla istemem elbette ama neden bahsettiğinize dair en ufak bir fikriniz yok.”

Hero’nun gözleri öfkeyle parladı. “Hakaret ediyorsunuz, be-yefendi. Hem ağabeyinize hem de bana. Ağabeyinizin böylesine

bir muameleyi hak etmek için size ne yapmış olabileceğini düşünemiyorum.”

Reading iyice yaklaşp ona doğru eğilince Hero’nun burnuna limon ve sandal ağacı kokuları geldi. “Gerçekten de düşünemiyor musunuz?”

Adamın yakınlığı karşısında hissettiği tehditle titremesine engel olamadı. Kendisi de ufak tefek bir kadın değildi, aslına bakılırsa bir sürü hemcinsine kıyasla oldukça uzun boylu sayılırdı ama ne de olsa Reading bir erkekti ve ondan en az bir kafa boyu kadar uzundu. Bu fiziksel avantajını da onu ürkütmek için kullandığı barizdi.

Ama o kolay kolay korkutulacak bir kadın değildi. Derin bir nefes alarak başını kaldırıp adamın yüzüne ve gözlerinin içine baktı. “Hayır. Hayır, ağabeyinizin karakterinde böylesine bir iftirayı haklı çıkaracak bir kötülük olduğunu düşünmemeye imkân yoktur.”

“Belki de hayal gücünüzde bir sorun vardır,” dedi Reading gözlerini indirerek.

“Ya da belki de sorunlu olan *sizsinizdir*.”

“Sizin gözünüzde muhtemelen öyleyimdir. Ne de olsa ben ağabeyimin sahip olduğu o mükemmel özelliklere sahip değilim. Ne parlamentonun ileri gelen bir üyesiyim ne de onun yakışıklılığına ve zarafetine sahibim. Üstelik...” dedi ona yeniden yaklaşarak, “onun gibi havalı bir unvanım da yok.”

Hero adamın yüzüne bir an için inanamayan gözlerle baka kaldı. Ama sonra nefes alarak yumuşak bir şekilde güldü. “Ağabeyinizi, onunla sadece unvanı için evleneceğimi düşünecek kadar mı kıskanıyorsunuz?”

Reading’in yüz hatlarının gerildiğini ve başını arkaya attığını görmek Hero’yu o anda mutlu etti. “Ben onu *kıskanmıyorum*...”

“Öyle mi?” diye sözünü kesti Hero tatlı bir dille. “O zaman belki de sadece aptalsınızdır. Mandeville onurlu, iyi kalpli bir erkektir. Evet, çevresi ve işbirliği içinde olduğu herkes tarafından

saygı gördüğü de bir gerçek. O aynı zamanda benim ağabeyimin dostu ve müttefikidir. Onun nişanlısı olmaktan gurur duyuyorum.”

Dans onları bir kez daha ayırdıktan sonra tekrar birleştikleri sırada Reading, sert bir hareketle başını eğdi. “Belki de haklısınız. Belki de ben sadece ahmağın tekiyimdir.”

Hero adamın bu sözlerine hazırlıksız yakalanınca gözlerini kırpı. Onun şu ana kadar tanıdığı bu serseri böylesine insani bir zaafi asla kabul edebilecek türden biri değildi.

Reading ona bakarken dudağının kenarı sanki düşüncele-rini okumuşçasına muzipçe kıvrıldı. “Thomas’a karşılaşmamızdan bahsetmeye niyetiniz var mı?”

“Hayır.” Bu konuyu düşünmesine bile gerek yoktu.

“Bu oldukça akıllıca bir karar. Dediğim gibi, ağabeyim, ora-daki müdahalenizi pek de iyi niyetli bir girişim olarak değerlen-dirmeyecektir.”

Hero’nun akli karışmıştı. Her ne kadar Mandeville hakkında böyle düşünmek istemese de nişanlısı gerçekten de yanlış bir düşünceye kapılabilirdi.

Bu düşünceyi kafasından savuşturarak Reading’in gözleri-nin içine baktı. “Aslında ben daha ziyade ağabeyinizi *sizin* kötü itibarınızdan korumak isterim.”

Reading başını arkaya atarak koyu ve erkeksi sesiyle yüksek bir kahkaha savurunca dans eden diğer çiftler başlarını çevirip baktılar.

“Haberiniz yok mu? Benim, kimsenin korumasını gerektiren herhangi bir itibarım yok, sevgili Leydi Mükemmel. Zırhınızı ve kılıcınızı bir kenara bırakın, parlayan silahlarınızdan kurtulun. Öldürülecek bir ejderha yok etrafta, korunması gereken bir şeyin olmadığı gibi.”

“Öyle mi?” diye sordu Hero. Duyduğu merak onu düşünme-den konuşmaya sevk ediyordu. Nişanlısının gizemli erkek kardeşi

hakkında bazı dedikodular duymuştu ama bunlar pek de yeterli sayılmazdı. “Bağışlanmanız gerçekten de bu kadar mı imkânsız?”

“Ben alçağın tekiyimdir.” Hero’yu döndürerek yavaş adımlarla müziğe uyum sağlarken, sadece onun duyacağı şekilde alçak sesle konuşmuştu Reading. “Bir baştan çıkarıcı, hovarda, ahlaksızın önde gideniyim. Zevklerimle ünlüyümdür; çok içki içerim, fahişelerle düşüp kalkarım ve herkesin ortasında geçiririm. Herhangi bir mahremiyet duygum, ahlak anlayışım olmadığı gibi, olması için bir isteğim de yoktur. Kısacası, sevgili Leydi Mükemmel’im, ben şeytanın ta kendisiyimdir ve siz de benden uzak durmak için elinizden geleni yapmalısınız.”

Duyduğu erkek kahkahası, Mandeville Markisi Thomas Reading’in dönüp dans pistine bakmasına neden olmuştu. Griffin başını geriye atarak Leydi Hero’nun söylediği bir şeye yakışsız bir şekilde, yüksek sesle gülüyordu. Neyse ki Leydi’nin neşesi kardeşinin-kine göre daha azdı. Ama ne olursa olsun, Thomas omuzlarının gerilmesine engel olamamıştı.

Lanet olası Griffin.

“Kardeşinin kız kardeşimle ettiği danstan büyük keyif alıyor gibi bir hali var,” diye mırıldandı Wakefield.

Thomas, Dük’ün yüzüne bakınca onun mesafeli kahverengi bakışlarıyla karşılaştı. Wakefield’in ne düşündüğünü anlamak her zaman zordu ancak şu anda adam bir sfenks heykeli için modellik yapabiliirdi.

Thomas homurdanarak bakışlarını Griffin’in, müstakbel gelinini kollarında döndürdüğü dans pistine çevirdi. “Gerçekten de öyle.”

Wakefield kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hero her zaman, konumuna yaraşır biçimde, korunaklı bir hayat sürmüştür ama ahlak kurallarına her zaman bağlı kalarak davranmasını bilir. Baştan çıkmak gibi bir eğilimi olmadığından eminim.”

Thomas ensesinde bir ürperti hissederek başını eğdi. Dük'ün bu üstü kapalı uyarısı karşısında boynundaki fuları çekip gevşetme isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

"Size inanıyorum, Ekselansları. Leydi Hero sonsuz güvenime sahiptir ve kendisine asla saygıdan başka bir duyguyla yaklaşmayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Güzel." Wakefield ellerini arkasında birleştirdi ve her ikisi de kısa bir süreliğine sessizlik içinde dans edenleri izlediler. Sonra sakın bir sesle yeniden konuşmaya başlayan Wakefield, "Bent yetersiz," dedi.

Thomas ona keskin gözlerle baktı. Londra fakirlerinin cin içmesine karşı bir kanun maddesini yürürlüğe sokmuşlardı. Bu madde gereğince, yasa dışı cin satışı yapanları ihbar edenler ödüllendirilecekti.

"Her gün kanuna karşı çıkan cin satıcılarının sayısı artıyor," dedi Thomas yavaşça. "Nasıl oluyor da kanun etkisiz kalıyor?"

Wakefield omuzlarını silkti. Sesi alçak ve kontrollü ama öfkesi barızdı. "O şeytan içkisini el arabalarıyla satan zavallı kadınları yakalıyorlar sadece. Günde bir iki kuruştan fazlasını kazanmayan sefilleri. Bizim asıl cini imal eden adamları yakalamamız lazım. O zavallı fakir kadınların sırtından zengin olan ve karanlık gölgelerin arasında saklanan güçlülere ele geçirmemiz gerekiyor."

Thomas dudaklarını ısırды. Dans pisti üzerinde Leydi Hero'nun Griffin'e kaşlarını çatarak baktığını görmek içini rahatlatmıştı. "Yeterince satıcı yakalarsanız üreticileri de etkilemeye başlarsınız, bundan emin olabilirsiniz. Kanun maddesi daha sadece birkaç aydır yürürlükte. Biraz daha zaman tanımalıyız, dostum."

"Benim zamanım yok," diye karşılık verdi Wakefield. "Londra bu belanın altında heba oluyor. Büyük şehrimizde yeni doğan sayısından çok ölü var. Doğu yakası sokakları ve tavan araları cesetlerle dolup taşıyor. Kadınlar içki yüzünden mahvolmuş kocaları tarafından terk edilmiş bir halde, bebekler sarhoş anneleri

tarafından öldürölüyor, çocuklar da ya ölölme ya da fuhuşla terk ediliyor. İngiltere, eğer işçileri aklen ve bedenlen böyle gerilerse nasıl gelişebilir? İçkinin kökünü kurutmadığımız takdirde ulus olarak zayıf düşölüp başarısız olmamız kaçınılmazdır.”

Thomas, Wakefield’in içki problemi yüzölnden endişeli olduğunu biliyordu ama özellikle bu konuyu bu kadar kafaya takması gerçekten gerekli miydi? Tanıdığı Thomas’a pek uyan bir durum değildi bu.

Dans pistinin diğler tarafında gözölne takılan bir hareketle düşönceleri dağıldı. Kadının biri kalabalığın kenarına gelmişti. Elbisesinin parlak turuncu etekleri çuha çiçeğı desenliydi. Saçının rengiyse koyu, nadir görölven şarap kırmızısı tonundaydı ve dudaklarıyla yanaklarında kırmızı boyalar vardı. Dans pistinin o tarafındaki bütün erkekler, kapalı yelpazesini tuttuğı eliyle yanındaki erkeğinin koluna girdiğı sırada ona bakıyorlardı. Adamın söylediğı bir şey üzerine o da beyaz boynunu gererek gülölnce elbisesinin içinde sıkışmış olan göğüsleri sallanıyordu.

“...sadece nüfuzu olan birinin içki imalatı suçundan yakalanıp hesap vermesiyle mümkün olur,” diyordu Wakefield o sırada.

Thomas, arkadaşının söylediklerinin çoğunu kaçırmış olduğunu fark ederek gözlerini kırpıştırdı. Yüzölnü Wakefield’a çevirdiğı halde göz ucuyla kadının parmak uçlarını oynarcasına elbisesinin göğüs dekoltesinde gezdirdiğini görebiliyordu. “Wanton hafifmeşrebi.”

“Kim?”

Lanet olsun, yüksek sesle konuşmuştu ve şimdi de Wakefield, bir cevap vermesi için bekliyordu. Thomas yüzölnü ekşitti. “Bayan Tate.” Çenesiyle salonun diğler köşesindeki kadını işaret etti. “Onu ne zaman görsem yanında başka bir yakışıklı oluyor, hepsi de kendinden çok daha genç. Bu kadın topluma uygunsuz davranışları nedeniyle cezalandırılmalı. En az otuz beş yaşında olduğunu bilmeyen yoktur.”

“Otuz sekiz,” diye mırıldandı Wakefield.

Thomas dönerek şaşkınlık içinde arkadaşının yüzüne baktı. “Onu tanıyor musun?”

Wakefield’in kaşları havaya kalktı. “Londra sosyetesinin neredeyse tamamının onu tanıdığından eminim.”

Thomas yeniden Bayan Tate’e baktı. Wakefield ezbere mi konuşmuştu, yoksa kadınla yatmış mıydı?

“Oldukça kıvrak zekâlı ve rahat davranan biri,” dedi Wakefield hafif bir sesle. “Bunun yanı sıra kendi yaşının üç katı yaşında bir adamla evliydi. Açıkçası, şimdi artık dul kaldığına göre biraz eğlenmek istemesini çok görmüyorum.”

“Kendini rezil ediyor,” diyerek karşı çıktı Thomas. Wakefield’in bakışlarını hissedebiliyordu.

“Olabilir ama sadece evli olmayan erkeklerle. Başkasına söz vermiş ya da nişanlı olan bir erkekle herhangi bir ilişki içinde olmamaya çok dikkat ediyor.”

Sanki *nişan* kelimesini duymuş gibi, Lavinia Tate bir anda başını kaldırdı ve gözleri odanın diğer köşesinden onun bakışlarıyla karşılaştı. Şu anda göremese bile gözlerinin kahverengi olduğunu biliyordu. İşte bu asla değiştiremeyeceği bir şey, diye düşündü kendi kendine memnuniyetle. Gözlerinin rengi sıradan bir kahverengiydi ve ne kadar boyanırsa boyansın her zaman için öyle kalacaklardı.

Kadın bakışlarını çevirmeden, her erkeğin dikkatini çekecek bir şekilde, hatta meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Bu bakış ve meydan okuma dünyanın kuruluşu kadar eskiydi, ta Havva’nın Adem’i fazla olgun bir meyveyle baştan çıkardığı gün kadar eski ve bilindik.

Thomas gözlerini kadının gururlu bakışlarından kaçırды. O meyvenin tadına bir kez bakmıştı ve ne kadar zor olsa da baş döndürücü lezzetinden kendini mahrum etmeye karar vermişti. Bu kadın bir yosmaydı, düpedüz öyleydi. Ve artık bıktığı bir şey varsa o da yosmalardı.

Leydi Hero'nun yüzü vakur, sakın ve neredeyse güzeldi ve Griffin'in günahlarının dramatik tasviri karşısında hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu.

“Çapkının teki olduğunuza kanaat getirmiştım zaten,” dedi adam önünde durunca. Zarif bir reverans yaptı. “Ama kayınbira-derim olacağınıza göre, Lord Reading, sizinle asla karşılaşmamam biraz zor olacaktır.”

Bu kadın bir erkeğin kendisiyle ilgili sanrılarını nasıl yerle bir edeceğini çok iyi biliyordu. Thomas'ın bu balodaki kadınların içinde özellikle *bu* kadını gelecekte karısı olarak seçtiği gerçeği bir kez daha yüzüne çarptı. Griffin'den zerre kadar hoşlanmadığını her fırsatta belli eden bir kadın. En kötü yönünü gören ve gördüklerini de unuttuğuna dair en ufak bir belirti göstermeyen bir kadın. Lekesiz ve temiz ruhuyla gurur duyan bir kadın.

Leydi Mükemmel. Mükemmel ağabeyi için mükemmel bir kadın.

Hero'ya, lanet olası sol kaşını kaldırdığı sırada hiç de tasvip etmeyen gözlerle baktı Griffin. Klasik anlamda güzel bir kadın sayılmazdı ağabeyinin nişanlısı. Onun yerine, İngiliz toplumunun üst tabakasında zaman zaman görülen zarafete sahipti. Kaymak gibi solgun bir cilt, biraz fazlaca uzun bir yüz, düzgün hatlar ve basit bir kırmızıya kaçmayan kızıl saçlar.

Bu tipi bugüne dek yüzlerce kez görmüştü ama yine de Leydi Hero'da tamamen farklı olan bir şey vardı. Her şeyden önce onun statüsündeki birçok kadın onu o oturma odasında kaderiyle baş başa bırakırdı. Ama o tüm ahlak kurallarını bir yana bırakarak hem kendisini hem de Bella'yı kurtarmayı tercih etmişti. Bu, iki yabancıya karşı hissettiği acıma hissiyle yaptığı bir şey miydi? Yoksa sadece ahlak kurallarının öngördüğü biçimde hareket ederek oturma odasında gördükleri karşısında irkilmesine rağmen, yine de duygularını bir kenara bırakarak sadece gereğini mi yapmıştı?

Griffin etrafına bakındı. Müzik durmuş, dans da sona ermişti ve onu sıkıcı Thomas'a teslim etmesi gerekiyordu. Bunu yapacaktı tabii ama henüz değil.

Eğilerek yapmacık bir kibarlıkla dirseğini uzattı. "Ne kadar üzücü, öyle değil mi?"

Hero, Griffin'in uzattığı kola şüpheyle baktı ancak kendi katı terbiye kuralları gereğince koluna girmek zorunda kaldı. Griffin içinde yükselen zafer duygusunu bastırmayı başardı.

"Üzücü olan nedir?" diye sordu Hero ağır bir sesle.

"Sizin gibi baştan aşağı saygın olan bir hanımefendinin benim gibi bir sahtekâra sırf nezaket kuralları gereğince katlanmak zorunda kalması."

"Hımmm." Griffin onu kalabalığın arasından geçirirken Hero çenesini kaldırdı. "Sorumluluklarının bilincinde olan biriyimdir."

Griffin gözlerini yuvarladı. "Neşelenin. Yaşamınız boyunca varlığını katlanmanız sizi kesinlikle azize mertebesine yükseltecektir."

Eğer o anda başını kaldırıp yüzüne bakmamış olsaydı, yumuşak pembe dudaklarının kenarının hafifçe kıvrıldığını göremeyecekti. Yüce Tanrı! Leydi Mükemmel'in mizah anlayışı vardı! Gülümsemediğini görmüştü ancak yüz ifadesi sabit ve hareketsizdi. Gerçek bir gülümsemeyle yüzü nasıl bir hal alırdı acaba? Ve de gerçek anlamda kakhaha atarak gülse ne olurdu?

Şaşırmış bir halde başını başına doğru eğdi ve çiçek kokusunu içine çekti. "Ağabeyimle unvanı için değilse, ne için evleniyorsunuz?"

Kocaman açılmış gri gözler şaşkın bir halde Griffin'inkilerle buluştu. O kadar yakındı ki sadece bir santim kadar eğilmesi bile dudaklarının kadının dudaklarına değmesi için yeterli olacaktı. Nasıl bir tadı olduğunu, dilinin karşısında bal gibi yumuşak ve tatlı bir hal alıp almayacağını merak etti.

Yüce Tanrım! Griffin başını hızla geri çekti.

Neyse ki kadın şaşkınlığını fark etmemiş gibi görünüyordu. “Ne demek istiyorsunuz?”

Griffin derin bir nefes alarak bakışlarını çevirdi. Neredeyse salonun ortasına gelmişlerdi ve Thomas’ın bulunduğu yönün aksine doğru hareket ediyorlardı. Hero bunun da farkında değil gibiydi. Ateşle oynuyordu fakat tehlike her zaman Griffin’i cezbetmişti.

“Thomas’la neden evleniyorsunuz?”

“Ağabeyim ve o arkadaşlar. Maximus bu birleşmeyi kabul etmem için ısrar etti.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Hayır, tabii ki değil. Ağabeyim, Marki Mandeville’i, eğer o saygın, kibar, donanımlı biri olmasaydı bana eş olarak seçmezdi.” Hero Griffin’in ağabeyinin özelliklerini sanki damızlık bir koçun özelliklerini sayarcasına ezbere söylüyordu.

“Onu sevmiyor musunuz?” diye sordu bu kez Griffin gerçek bir merak duygusuyla. Griffin sanki Çince bir şey söylemiş gibi, Hero bu soru karşısında birdenbire kaşlarını havaya kaldırdı.

“Günün birinde ondan hoşlanabileceğimden en ufak bir şüphem yok elbette.”

“Elbette,” diye mırıldandı Griffin, o aptalca zafer duygusunu içinde bir kez daha hissederek. “Çok sevdiğiniz bir spanyel gibi mi ”

Hero olduğu yerde kalakaldı ve eğer aldığı terbiye buna engel olmasaydı, Griffin, kadının ellerini o anda bir balıkçı karısı gibi kalçalarına dayayacağından emindi. “Mandeville bir spanyel değil!”

“Bir danua öyleyse?”

“Lord Griffin...”

Griffin onu ileriye, balo salonunun dışına doğru yönlendirdi. “Sadece her zaman için güzel bir durum olduğunu düşünürdüm.”

“Neyin?” diye sordu Hero.

“Bir erkeğin karısına, sizin durumuzda ise kadının kocasına âşık olması tabii.”

Hero'nun yüzü bir anlığına yumuşamış, gri gözleri buğulanmış ve tatlı dudakları ise hafifçe aralanmıştı. Griffin Hero'nun bu kısacık duygu belirtisine çekildiğini hissetti. Yoksa bu gerçek Leydi Hero'nun ortaya çıktığı bir an mıydı?

Sonra yeniden Leydi Mükemmel oluvermişti, sırtı dik, dudakları sert ve gözleri her türlü duygu ve ifadeden yoksundu. Onu böylesine bir bukalemuna çeviren neydi?

"Ne kadar da romantiksiniz," diye söze başladı Hero, sıkılmış gibi dümdüz bir ses tonuna bürünerek. "Aşkın evlilikle herhangi bir bağı olduğunu düşünüyorsunuz."

"Neden?"

"Çünkü bizim konumumuzdaki insanların evliliği aileler arasında bir anlaşmadır, bunu siz de biliyorsunuz."

"Ama daha fazlası olamaz mı?"

"Kasten cahilmiş gibi davranıyorsunuz," diye çıkıştı ona Hero sabırsızlıkla. "Size cemiyetin kurallarını açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum."

"Ama siz de kasten kalın kafalılık ediyorsunuz. Benim annem ve babam buna sahipti."

"Neye?"

"Aşka," dedi Griffin sesindeki şaşkınlığı gizlemeye çalışarak. "Birbirlerini seviyorlardı. Bunun çok ender bir durum olduğunun farkındayım ama mümkün olduğunu da biliyorum, siz hiç karşılaşmamış olsanız bile..."

"Benim annem ve babam da birbirlerini sevmişti." Şaşıрма sırası Griffin'deydi.

Hero'nun başı öne eğilmişti, bu yüzden yalnızca üzüntüyle kıvrılmış olan dudaklarını görebiliyordu. "Annem ve babam. Birbirlerine derin... çok derin bir sevgiyle bağlı olduklarını hatırlatabiliyorum."

Griffin aniden, korkunç bir farkındalıkla Hero'nun anne babasının öldürülmüş olduğunu hatırladı. Yaklaşık olarak on beş

yıl önce meydana gelmiş olan bir olaydı; Wakefield Dükü ve Düşesi bir tiyatronun önünde haydutlar tarafından öldürülmüşlerdi. “Üzgünüm.”

Hero derin bir nefes alarak Griffin’e baktı. Yüzünde bir an için dayanılmaz bir acı ifadesi vardı. “Lütfen üzülmeyin. Onların adını anan hemen hiç kimse kalmadı zaten etrafımda. Sanki hiç var olmamış gibiler. Öldüklerinde okuldaydım ama yine de yaşadıkları zamana ait birkaç değerli anım var.”

Griffin başını eğdi. Bu gururlu ve sert kadına karşı korumacı bir şefkat hissetti.

Bir süre sessizlik içinde yan yana yürümeye devam ettiler, etrafları kalabalıktı ama kimse onlarla konuşmuyordu. Sanki garip bir şekilde başka bir âlemdeymiş gibiydiler. Griffin yürürken karşılaştığı insanlara başıyla selam verse de sohbet etmemek için yürümeye devam etti.

“Belki de siz haklısınızdır,” dedi Hero kısa bir süre sonra. “Eşler arasında sevgi bağının olduğu evlilik belki de en ideal olanıdır.”

“O halde neden daha azıyla yetiniyorsunuz?”

“Aşk, eşler arasında evlendikten sonra da yeşerebilir.”

“Ama hiçbir zaman *yeşermeyebilir* de.”

Hero omuzlarını silkti. Düşünceli görünüyordu. “Bütün evlilikler bir çeşit kumardır aslında. İnsan, çevresi tarafından sevilen, sayılan, iyi bir aileden gelen ve nazik bir adamla evlenerek şansını artırmaya çalışıyor işte.”

“Aristokrat ailelere az da olsa farklılık katan delilik bizde eksiktir,” diye mırıldandı Griffin.

Hero burnunu kıvrarak adamın yüzüne baktı. “Benim, geçmişinde delilik olan bir ailenin üyesiyle evlenmemi tercih mi ederdiniz?”

“Tabii ki hayır.” Griffin’in kaşları çatıldı. Hero’nun, ağabeyi ile evlenmek üzere soğukkanlı bir şekilde verdiği kararın kendisini neden rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyordu. Tanrı biliyordu ki

Thomas'ın duyguları umurunda değildi. "Aşkla yapılan bir evliliğin ideal olduğunu söyleyen kendinizdiniz. Neden öyle bir evlilik için beklemiyorsunuz?"

"Ben *zaten* bekledim. Altı senedir eş bekliyordum."

"Bu kadar uzun süredir gerçek aşkı bulmayı mı beklediniz?"

"Belki de." Omuzlarını silkti, belli ki kafası karışmıştı. "Ya da en azından gerçek aşka benzeyen bir şeyi bekledim. Her şey bir yana, size göre ne kadar zaman beklemem doğru olurdu? Aylar? Yıllar? Yirmi dört yaşındayım. Evlenmek, üstelik iyi bir evlilik yapmak gibi bir mecburiyetim var. Sonsuza dek bekleyemem."

"Bir mecburiyet." Bu sözler, yıllardır uygulanan bir gerçek olduğu halde *Griffin*'in dilinde acı bir tat bırakmıştı. Onun statüsündeki bütün hanımefendilerin iyi bir evlilik yapmak gibi "sorumlulukları" yok muydu?

Hero başını salladı. "Ya gerçek aşkı altmış yaşında bulursam? Ya da o kişiyle asla karşılaşmazsam? Bunun olacağına dair bir garanti yok ki. Belirsiz bir hayale tutunmamı mı isterdiniz?"

Griffin ona meraklı gözlerle baktı. "Sadece tek bir gerçek aşk yaşayacağınıza mı inanıyorsunuz?"

"Sadece *tek* gerçek aşk olmasa bile birini gerçekten sevebileceğime inanıyorum. Bence... evet, bence herkes âşık olabilir, gerçek, derin bir aşkla sevebilir ve bir yerlerde bu derin aşka karşılık verecek birisi vardır." *Hero* burnunu kıvrıdı, kendinden son derece emin bir hali vardı. "Eminim ki gerçek aşk hakkındaki konuşmamızı saçma buluyorsunuzdur."

"Hayır, hiç de değil. Romantik aşkın gerçek olabileceğini biliyorum. Ne de olsa bunu gördüm."

"Peki ya sizin gibi bir çapkının bir tek kadına delice, umutsuzca âşık olabileceğine inanıyor musunuz?" Sözleri alaycıydı ancak ses tonu çok ciddiye.

Griffin omuz silkti. "Belki. Her ne kadar içinde bulunulması son derece rahatsız edici bir durum olsa da."

“O halde hiç âşık olmadınız?”

“Hayır, hiç.”

Hero başını salladı. “Ben de öyle.”

“Çok yazık,” diye karşılık verdi Griffin dudaklarını büzerek. “Nasıl bir duygu olduğunu merak ediyorum. Büyük bir tutkuya kapılmak, sadece bir kişinin önüne dünyaları sermeyi istemek?”

Hero’nun dudakları alayla kıvrıldı. “Bir çapkın için çok idealist bir düşünce. Gerçekten de bu kelimenin benim için şu ana kadarki anlamını yitirmesine sebep oluyorsunuz.”

“Bu benim toplum içinde gösterdiğim yüzüm,” diye cevap verdi adam kaygısızca. “Lütfen altında yatan hayvanla karıştırmayın.”

Bir sonuca varmış gibi başını sallamadan önce Griffin’in yüzünde bir şey ararcasına baktı Hero. “Sizi ilk bulduğum o anı hatırlayınca bunu yapmanın benim için pek de mümkün olmadığını düşünüyorum.”

Griffin hayal kırıklığına benzer bir duyguyu örtbas etmek için gülümsedi.

“Ama eğer evliliğe dair gerçekten de bu kadar idealist biriyseniz, sayın Lordum,” diye sürdürdü sözlerini Hero, “neden şimdiye kadar mutlu bir evlilik yapıp çocuk çocuğa karışmadınız?”

“Benim idealist olduğum konu *aşk*, sevgili Leydim, evlilik değil. Hayatımın geri kalanında bir tek hanımefendiye bağlı kalarak etrafımın bir sürü küçük velet tarafından sarılmasına izin vereceğim, öyle mi?” Dehşete kapılmışçasına irkildi. “İstemez. Evlilik kurumunu bütün sorumluluklarıyla birlikte kardeşime devretmeye seve seve hazırım.”

“Peki ya günün birinde gerçekten âşık olursanız?” diye sordu Hero yumuşak bir sesle. “O zaman ne olacak, Lordum?”

“İşte o zaman sonum gelmiş demektir, Leydim. Bir çapkının hayatı paramparça olur, örnek bir bekârlığın muhteşem statüsü evlilik prangalarına ve zarif bir ele yenik düşer. Ancak...” bir parmağını havaya kaldırmıştı, “böyle bir şey, sizin de daha önce

söylediğiniz gibi, çok ama çok uzak bir ihtimaldir. Benim gerçek aşkım olacak olan hanımefendi belki de uzak Çin diyarlarında yaşıyordur. Belki doksan yaşında bir kocakarı, belki de şu anda henüz iki yaşında bir bebek bile olabilir. Onunla bu hayatımda hiç karşılaşmayabilirim ve Tanrı'ya bunun için şimdiden şükretmeye hazırım.”

Söylediği bu sözler üzerine o yumuşak dudakların ince bir gülümseme ile kıvrıldığını gören Griffin'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu kadından gelen bir gülümseme –gerçek bir gülümseme– başka herhangi bir kadının çıplaklığına eşdeğerdi. Bu ne kadar da tuhaf bir düşünceydi böyle.

“Ama neden, Lordum?”

“Çünkü...” o kadar yaklaşmıştı ki nefesiyle Hero'nun kulağının üzerindeki kıvrıl bir bukle uçtu. “*Ben sizin gözünüzde mükemmel biri olmaktan çok uzak olabilirim ama hayatımın* şu anki haliyle mükemmel olduğuna sizi temin edebilirim. Çapkınlığımdan, özgürlüğümünden ve de istediğim kadar sayıda hanımefendiyle *oynasmaktan* büyük bir keyif alıyorum. Benim için gerçek aşk bir felaketten farksız olurdu.”

Hero, Reading'in parlayan yeşil gözlerinin içine baktı. Oturma odasında sergilediği kaba tavrından sonra şimdi burada edebikelam etmeyi tercih etse de kelimeleri sırf bu yüzden daha az şoke edici değildi.

Bir sürü kadının onun yatağına uzanmış olduğunu ve adamın kaslı kalçasının da o malum ritimle hareket ettiğini hayal ederek yutkundu. Yüce Tanrım, bu görüntü ona normalde itici gelmeliydi ama onun yerine avuçlarını yüzüne bastırıp içinden yükselen ateşi serinletmek istedi. Reading'in, göz kapaklarını düşürüp kendisini daha da çok utandıracağından emin olduğu bir şeyi söylemek üzere ağzını açtığını gördü.

Neyse ki sohbetleri yarıda kesildi.

“Nişanlımı geri alabilir miyim acaba?” diye sordu o anda Mandeville, pek neşeli denilmeyecek kadar keskin bir sesle.

Reading’in gözlerindeki muzip parıldama kaybolurken yüzündeki yumuşak ifadeyi de alıp beraberinde götürdü. Kalan tek şey ifadesiz ve de oldukça korkusuz bir maskeydi. Alışlagelmiş mizahı olmaksızın Reading, başkalarının hiç düşünmeden neredeyse ümitsiz denilebilecek savaşlarda bile peşinden gidebileceği türden bir erkek gibi görünüyordu: bir lider, bir devlet adamı, bir idealist.

Serserinin teki olduğunu kabul eden birisi hakkında ne kadar da tuhaf bir düşünceydi bu!

Hero gözlerini kırptırdı ve Mandeville’in kolunu uzattığını fark etti. “Sevgilim?”

Gülümseyerek Reading’e bir reverans yaptı ve nişanlısının koluna girdi.

Reading karşılık olarak öylesine derin bir şekilde eğildi ki neredeyse dalga geçer bir hali vardı. “Tebriklerim sana ve nişanlına, Thomas. Leydi Hero.”

Hero’ya doğru başını hafifçe eğdikten sonra arkasını dönerek kalabalığın arasında kayboldu. Hero ise tuttuğunun bile farkında olmadığı derin bir nefes verdi.

“Umarım sizi çok fazla zorlamamıştır,” diye mırıldandı Mandeville nişanlısını dans pistine yönlendirirken.

“Hiç de değil,” diye cevap verdi Hero, yanlarından geçen yaşlıca bir hanımefendiye başıyla selam verirken.

Nişanlısının keskin bakışını görmüyor, daha ziyade üzerinde hissedebiliyordu. “Bazı hanımlar onu çok baştan çıkarıcı buluyor. Ses tonu öylesine tarafsızdı ki aynı zamanda uyarıcı bir çılgılık olarak da algılanabilirdi.

“Öyle bulduklarına şüphem yok,” diye karşılık verdi Hero yumuşacık bir sesle. “Tehlikeye olan meyli ve yüzündeki o muzip gülümseme birçok kadının kalbinin hızlanmasına sebep oluyordur.

Ancak ben sorumluluklarının bilincinde olan ve onları yerine getiren erkekleri, hayatını oyun oynayarak geçirenlerden her zaman için daha çekici bulmuşumdur.”

Elinin altındaki kolun rahatladığını hissetti. “Teşekkür ederim, canım.”

“Ne için?”

“Başkalarının göremediği şeyi bu kadar açık bir şekilde görebildiğiniz için,” diye cevap verdi Mandeville. “Evet, şimdi nişanlımla dans etmeye ne dersiniz?”

Hero adamın yüzüne bakarak gülümsedi. Ona bakan erkeğin kahverengi gözlerinin etrafındaki çizgiler hoşuna gidiyordu. “Çok mutlu olurum.”

Bir minüet ve halk dansından sonra Hero serinletici bir şeyler içmek istediğini hissetti.

Mandeville onu salonun bir kenarında yan yana dizilmiş olan koltuklara götürüp oturtuktan sonra içecek bir şeyler bulmaya gitti. Hero onun kalabalığın arasında kayboluşunu izlerken geniş omuzlarına ve dik yürüyüşüne hayranlıkla baktı.

Her zamanki gibi yine her iki adımında bir kendisini tebrik etmek ve Marki’nin yanında görülmek isteyenler tarafından durduruldu.

Hero rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. Gerçekten de Maximus kendisine eş olarak mükemmel birini seçmişti.

“Demek buradasın!”

Bathilda Picklewood, daha doğrusu Batten Malikânesi’nde tanındığı diğer adıyla Kuzen Bathilda, ihtişamlı gövdesiyle Hero’nun yanındaki koltuğa yerleşmeye çalışıyordu. Anne tarafından birkaç derece uzaktan kuzeni olan Bathilda, ebeveynlerinin ölümünden sonra Hero’yu ve küçük kız kardeşi Phoebe’yi büyüten kişiydi.

Kuzen Bathilda’nın bembeyaz saçını alına doğru küçücük bukleler halinde taranmış, üzerine de dantelden yapılma üçgen bir şapka yerleştirilmişti.

En sevdiği renk olan moru seçmişti ve devasa göğüslerinin etrafı ise beyaz ve siyah kurdelelerle çevriliydi. Kolunun üzerinden minik siyah, kahverengi ve beyaz karışımı bir yüz bakıyordu. Kuzen Bathilda'nın minicik, yaşlanmış spanyel cinsi köpeği Mignon nereye giderse gitsin kendisine eşlik ederdi.

“Hayatım, seninle konuşmam gerekiyor!”

Kuzen Bathilda neredeyse her zaman bağırarak konuştuğu için, Hero sadece kaşlarını kaldırmakla yetindi. “Evet?”

“Lord Griffin Reading ile bir daha asla dans etmemelisin!” Kuzen Bathilda bunu sanki çok önemli bir devlet sırrını açıklarcasına, ciddi bir tonda söylemişti. Mignon ise o sırada, sahibesinin sözlerinin altını çizmek istercesine bir kez havladı.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü o ve Lord Mandeville birbirlerinden nefret ediyorlar.”

“Hımm,” diye mırıldandı Hero, düşünceli bir halde Mignon'un ipeksi yumuşaklıktaki kulaklarının arkasını kaşırken.

“Aralarında bir gerginlik olduğunu ben de sezmiştim ancak buna nefret diyecek kadar ileri gitmek doğru olur mu bilemem. Hoşlanmamak kelimesi belki daha doğru olacaktır...”

“Bu hoşlanmanın çok ötesinde bir durum tatlım! Anlamıyor musun?” Kuzen Bathilda sesini alçaltarak fısıldamaya başladı. “Lord Griffin, Mandeville'in ilk karısını baştan çıkardı!”

Üçüncü Bölüm

Kraliçe'nin balkonunun çok altında, kraliyet ahır ı vardı. Gece olduğunda, küçük kahverengi kuş uçmaktan yorulunca dinlenmek için orada tünerdi. Her sabah erken saatlerde seyis, Kraliçe'nin en sevdiği at ı hazırlardı. Atın fındık rengi yelesini tararken küçük kahverengi kuş da ahır ın çatı kirişlerinin üzerinde durup şakırdı. Ve bazı zamanlar seyis kulak kabartıp da dinlediğinde, kuş sanki şu sözleri söylüyor gibiydi:

*“Saray ın yüksek yüksek surlarının ardında,
Tatlı bir hanım geceleri tek başına ağlar durur.
Ah, kimse onun derdine çare olmayacak mı?”*

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

Hero o gece Kuzen Bathilda ile arabanın içinde evine doğru seyir halindeyken, bir zamanlar bekâr bir kadın olmanın ne kadar da incitici bir durum olduğunu düşündü kendi kendine.

“Niçin bana hiç kimse Mandeville'in ilk karısıyla ilgili skandalı anlatma gereği duymadı?” diye sordu talepkâr bir sesle.

“Çünkü bu genç bir hanımla yapılacak uygun bir sohbet değildi de ondan.” Kuzen Bathilda kolunu hafifçe kaldırıp indirince az daha kucağında yatan Mignon'un burnunu sıkıştıracaktı.

“Baştan çıkarmalar, yasak ilişkiler ve buna benzer başka şeyler. Hem ayrıca, senin daha görür görmez kalkıp da o adamlar dans edeceğini ben nereden bilebilirdim ki?”

“Beni Maximus’un önünde dansa davet etti,” dedi Hero belki üçüncü ya da dördüncü kez. “Mandeville de onayladı.”

“Aksini yapması mümkün olamazdı zaten, öyle değil mi?” diye karşılık verdi Kuzen Bathilda inatçı bir mantıkla. “Neyse, olan oldu artık. Gelecekte biraz daha dikkatli olmanda fayda var.”

“Ama neden?” diye sordu Hero isyankâr bir tavırla. “Bir serse-
rinin beni gerçekten baştan çıkarabileceğine ihtimal vermiyorsun, öyle değil mi?”

“Elbette ki hayır!” Kuzen Bathilda sırf bu düşünce karşısında bile paniğe kapılmış gibiydi. “Ama o adam senin yakınındayken herkesin gözü üzerinde olacaktır.”

“Bu haksızlık. Ben yanlış bir şey yapmadım.” Hero kollarını göğsünde kavuşturdu. “Üstelik Lord Griffin’in Mandeville’in karısını baştan çıkardığını nereden biliyoruz? Belki de bu sadece kötü niyetli bir dedikoduydu?”

“Pekâlâ, eğer sadece bir dedikodudan ibaret olsa bile Mandeville buna inandı,” diye karşılık verdi Kuzen Bathilda. “İlk Leydi Mandeville’i anımsıyor musun?”

Hero burun kıvrıdı. “Belli belirsiz bir şekilde hatırlıyorum. Kendisi dört yıl önce ölmüştü, öyle değil mi?”

“Üç yıldan biraz fazla oldu. Zaten sen onun çevrelerinde hiç bulunmazdın. Genç bir hanımefendi için oldukça hızlı bir hayatı vardı ama o zamanlar bir Trentlock’tu”, dedi Kuzen Bathilda karanlık bir sesle. “Trentlock ailesinin fertleri her zaman oldukça sorumsuz ve kayıtsızlardı ama aynı zamanda çok da güzel ve alımlı. Mandeville’in başını döndüren şey bu olmuş olmalıydı. Anne Trentlock şüphesiz ki çok güzel bir kadındı, ailesi ise oldukça köklü ve saygın bir aile. Herkes, bu birleşmenin, duyurulduğu sırada son derece uygun olduğunu düşündü.”

Hero titremesini gizleyemedi. Şimdi herkes onun da birleşmesinin uygun bir birleşme olduğunu düşünüyordu. “Ne oldu?”

“Lord Griffin Reading oldu,” dedi Kuzen Bathilda başını sallayarak. “O adam bir vahşi, babasının ölümünden bu yana hep öyle oldu. Yaşlı Marki, Reading’in Cambridge’de okuduğu sırada öldü. Reading okuldan ayrılıp Londra’da haydut hayatı yaşamaya başladı. En düşük seviyedeki insanlarla bir araya gelir, evli kadınları baştan çıkarırdı ve yanlış hatırlamıyorsam iki düelloya bile karıştı. Ve bütün bu skandalların arasında, Mandeville sanki bir sadakat abidesi gibiydi. Kardeşi hakkında söylenen hiçbir kötü şeye kulak asmazdı, Reading artık davetlere çağırılmadığı halde bu böyleydi.”

“Peki ya sonra?”

“Ondan sonra da Mandeville, Anne Trentlock’la evlendi işte. Yılın düğünüydü ve doğal olarak davetliler arasında Reading de vardı,” diye anlatmaya devam etti Kuzen Bathilda iç çekerek. “Senin cemiyete katılmandan bir sene önceydi bu canım ama ben oradaydım. Anne gözlerini bir türlü Reading’in üzerinden ayıramıyordu ve bu durum herkesin dikkatini çekmişti. Unvanı olmasa Mandeville yerine Reading’le beraber olacağı söylentisi yayılmıştı.”

Hero’nun kaşları çatılmıştı. “Reading ne yaptı?”

“Her zamankinden farklı davranmadı ama tabii ki Anne’in tavrını fark etmiş olmalıydı.”

“Peki ya Mandeville?”

“O ne yapabiliirdi ki?” diye sordu Kuzen Bathilda omuzlarını silkerek. “Sanırım onları birbirinden ayrı tutmak için elinden geleni yaptı ancak Reading onun kardeşiydi. Reading’in eninde sonunda ağabeyinin karısını baştan çıkarma fırsatını değerlendirmesi önlenemez bir durumdu.”

“Eğer gerçekten ahlaksızın biriye, tabii ki önlenemez bir durumdur,” diye mırıldandı Hero. Bu hikâye onu çok üzmüştü.

Reading'in serseri olduğunu biliyordu ama kendi ağabeyine böyle bir şey yapmış olması dehşet vericiydi.

"Evet öyle ama o zaman zaten hepimiz onun nasıl biri olduğunu biliyorduk." Mignon mızımızlanarak patisini uzattı. Kuzen Bathilda dalgın bir halde köpeğin çenesinin altını okşamaya başladı. "Anne doğum yaptığı sırada öldüğünde kardeşler birbirleriyle konuşmuyorlardı bile. Üstelik bebek hakkında da ortalıkta bir sürü dedikodu dolaşıyordu. Yaşamamış olması büyük bir lütuf aslında."

"Ne kadar kötü bir söz bu," diye fısıldadı Hero.

"Belki de öyledir, merhametin övülecek türden," dedi Kuzen Bathilda dudaklarını büzerek. "Ancak ne yazık ki bu hususta pratik düşünmemiz gerekir. Çocuk babasının gerçekte kim olduğunu bilmeyerek yaşamış olsaydı, bu hem Mandeville hem de çocuğun kendisi için çok ağır bir yük olacaktı."

"Sanırım haklısın," diye mırıldandı Hero. Burun kıvrırdı. Bir çocuğu böylesine korkunç bir hayattan kurtarmış olmasına rağmen, bu tür pratik düşüncelerden nefret ederdi.

Kuzen Bathilda sallanan arabanın içinde öne eğilerek Hero'nun dizini okşadı.

"Bütün bunlar geçmişte kaldı. Sen sadece Reading'den uzak durmaya özen göster, geçmiş nasılsa zamanla kendiliğinden unutulacaktır."

Hero başını salladı. Arabanın perdelerini kenara çekerek dışarıya baktı fakat gecenin karanlığında görebildiği tek şey kendi yüzünün camdaki yansımasıydı. Doğum yaparken ölmek zaten yeterince korkunç bir şeydi ama ya kocasını aldatmış biri olarak ölmek? Perdeyi elinden bıraktı. Bu kesinlikle yaşamaya niyetli olmadığı bir kaderdi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra eve vardıklarında Kuzen Bathilda'nın başı öne düşmüş, kucağındaki küçük Mignon ise uykusunda horlamaya başlamıştı.

“Yüce Tanrım,” diye seslendi Kuzen Bathilda arabanın basamaklarını inerken. “Ne kadar güzel bir baloydu ama korkarım artık bir an önce yatmam lazım. Ben siz gençler gibi gecenin geç saatlerine kadar ayakta kalamıyorum!”

Maximus’un üç sene önce Hero, küçük kız kardeşi Phoebe ve Kuzen Bathilda için satın aldığı evin mermer basamaklarını çıktılar. O zamana kadar hep birlikte, Londra’nın en ileri gelen semtlerinden birinde bulunan Wakefield Malikânesi’nde yaşamışlardı fakat Maximus üç bayanın bekâr bir erkeğin evinde kalmasının uygun olmadığını öne sürmüştü. Hero, bu söylemin, aslında Maximus’un kendi özelini korumak istemesinden kaynaklandığını düşünse de buna itiraz etmemişti. Kendi kasaba evleri Wakefield Malikânesi kadar gösterişli olmasa da, son derece zarif ve konforluydu.

Uşak Panders ön kapıyı açıp yuvarlak gövdesiyle selam vermek üzere eğildi.

“İyi akşamlar, Leydim. Hamımın.”

“Günaydın desek daha iyi olmaz mı, Panders?” diye cevap verdi Kuzen Bathilda ona pelerinini ve eldivenlerini uzatırken.

“Hizmetçilerden biri Mignon’u yatma öncesi hazırlıklarını tamamlayıp odama getirsin lütfen.”

“Elbette hanımım.” Panders küçük spanyeli kollarına aldı ve köpek diliyle çenesini yıkasa da adam ciddiyetini hiç bozmadan yoluna koyuldu.

“Teşekkür ederiz, Panders,” dedi Hero uşağa gülümseyerek ve yaşlı kuzeninin peşinden üst kattaki odasına gitmeden önce adama pelerinini teslim etti.

“Bu nişan için seninle o kadar gurur duyuyorum ki,” dedi Kuzen Bathilda odasının önüne geldiği sırada. Bir kez daha eliyle ağzını kapatarak esnedi. “Ah, tatlım, gerçekten de bitkin bir haldeyim. İyi geceler.”

“İyi geceler”, diye fısıldadı Hero ve dönerek koridorda kendi odasına doğru ilerlemeye başladı. Geceyarısını geçmiş olmasına rağmen çok garip bir şekilde hiç uykusu yoktu.

Kapısını açtığında Phoebe’nin kepli kafasının yatağın içinden, örtülerin arasından fırlamasına hiç şaşırmadı. “Şişşt! Hero!”

Phoebe, Batten kardeşlerin en küçüğüydü ve ne Hero’yla ne de Maximus’la en ufak bir benzerliği vardı. Hero ve Maximus’un ikisi de uzun boyluyken, Phoebe kısaydı, boyu bir elli ya var ya yoktu, hatları da oldukça yuvarlak ve dolgundu, daha çok Kuzen Bathilda’ya benziyordu. Dalgah kahverengi saçları örgülerin arasından çıkarak yüzünü çevreliyordu ve ela gözleri de yuvarlak küçük gözlüklerinin ardından ablasına bakıyordu. Uzun beyaz geceliğinin içinde, on yedi buçuk yaşını tamamlamış olmasına rağmen sadece on iki yaşında gibi görünüyordu.

“Sen neden hâlâ uyumadın?” dedi Hero arkasından kapıyı kapatıp ayağındaki sandaletleri savururken. Odayı aydınlatan dört şamdan ortamı ısıtıp güzel bir ışığa büründürmüştü. “Ve Wesley’i ne yaptın?”

Phoebe yatağın içinde hopladı. “Onu gönderdim. Ben senin hizmetçin olurum ve sen de bana baloyu anlatabilirsin.” Phoebe henüz sosyeteye takdim edilmediği için yüksek sesle ettiği tüm itirazlara rağmen nişan balosuna katılmasına izin verilmemişti.

“Hımm. Pekâla, anlatacak çok fazla şey olduğunu sanmıyorum,” diye söze başladı Hero.

“Ah, dalga geçme!” Phoebe Hero’nun elbisesinin kopçalarını çözmeye başlamıştı bile. “Bayan Tate de orada mıydı?”

“Evet ve giydiği elbiseye de inanamazsın,” dedi Hero acıyarak.

“Ne? Nasıl?”

“Kırmızı. Neredeyse saçının rengiyle aynıydı. Ve elbisesinin yakası da uygunsuz denecek kadar açıktı. Yemin ederim ki Bay Grimshaw, kadının dekoltesine bakacağım derken başı neredeyse oksijensiz hava sahasına girecekti.”

“Başka kimler vardı?” diye sordu Phoebe kıkırdayarak.

“Ah, hemen hemen herkes.” Hero elbisesinin üst kısmını sıyırmaya yardım ettikten sonra iki kardeş eteklerini tutan bağları çözmeye koyuldular. Gözlerini parmaklarına sabitleyerek sesini sıradanlaştırmaya çalıştı. “Mandeville’in erkek kardeşiyle tanıştım.”

“Onun Londra’nın kuzeyinde yaşadığını sanıyordum?”

“Balo için gelmiş.”

“Marki’ye benziyor mu?”

“Sadece biraz. Her ikisi de esmer ve uzun boylular fakat bunun dışında birbirlerinden tamamen farklılar. Lord Griffin Reading’in öylesine solgun yeşil gözleri var ki gerçekten çok şaşırtıcı. Yüzünde Mandeville’inkinden daha çok çizgi var ve daha ince yapılı. Oldukça neşeli biri gibi görünüyor, hep gülüyor ve şakalaşıyor ama sanırım Mandeville’den daha az mutlu biri. Ve yürüyüşü...”

Hero başını kaldırarak ifadesiz bir sesle konuşmaya çalıştığı halde kendini bir şekilde ele vermiş olduğunu düşündü. Phoebe ona meraklı gözlerle bakıyordu.

“Evet, nasıl yürüyor?”

Hero yanaklarının yandığını hissediyordu. Eteklerini silkeleyerek içinden çıktı ve bir koltuğun arkalığının üzerine bırakmadan önce düzeltti. Wesley yarın elbiseyi alıp temizletmeye götürecekti. “Aslında biraz tuhaf. Sanki her şeyi yavaş yavaş yapıyormuş gibi bir hali var ama sonra istediği bir şey olduğunda her erkekten daha hızlı hareket ediyor.”

“Bir kedi gibi yani,” dedi Phoebe.

Hero doğrularak kaşlarını kaldırdı ve kardeşinin yüzüne baktı.

“Wakefield Malikânesi’nin ahırının etrafında dolaşan o sarımanı hatırlıyor musun?” diye sordu Phoebe ablasının etekleriyle uğraşırken. “Her zaman ya uyur ya da etrafta tembel tembel yatardı, ta ki bir fareyi gözüne kestirinceye kadar. Pat! Anında şimşek gibi atılıp saniyeler içinde o fareyi çenesiyle kapardı. Lord Griffin de böyle biri mi?”

“Sanırım öyle,” dedi Hero, Reading’in Lord Pimbroke’un oturma odasına girmesinden hemen önce ne kadar hızlı hareket ettiğini anımsayarak. “Büyük bir kedi gibi.”

“Çok sevimli birine benziyor.”

“Hayır!” Hero’nun sesi fazlasıyla yüksek çıkmıştı ve kız kardeşi de şaşkıındı. “Çok üzgünüm hayatım. Ama durum şu ki dönüş yolumuzun tamamı Kuzen Bathilda’nın beni Reading’in kötü namıyla ilgili olarak uyarmasıyla geçti. Ondan uzak durmalısın.”

Phoebe’nin yüzü asılmıştı. “Hiçbir zaman gerçekten de ilginç insanlarla tanışma şansım olmuyor.”

Hero, Phoebe’nin şikâyetini çok iyi anlayabiliyordu. Kendisi sosyeteye girmiş olduğu halde sadece en iyi tabakaya mensup insanlarla görüşmesine izin veriliyordu. Yani en ufak bir skandalın kıyısından dahi geçmemiş olan kişilerle.

“Etrafta bir sürü mükemmel meziyetlere sahip ama aynı zamanda ilginç olan saygın insanlar var,” dedi Hero, kız kardeşine hissettiğinden çok daha fazla inançla.

Phoebe, ablasının yüzüne şüpheyile baktı.

Hero kararsız kaldıktan sonra pes etti. “En azından daha saygın kişilerle sohbet ederken adı skandala karışmış insanlara göz ucuyla *bakmak* serbesttir.”

“Bu yine de onlarla tanışmak kadar ilginç gelmiyor.”

“Öyle olmayabilir ama seni temin ederim ki Bayan Tate’i bir sürü şapşal erkekle dolu bir balo salonunun ortasında izlemek de ayrı bir keyifti.”

“Ah, keşke ben de orada olabilseydim,” diyerek iç çekti Phoebe.

“Seneye on sekiz yaşında olacaksın ve o zaman senin de sosyeteye girişinin şerefine muhteşem bir balo düzenleyeceğiz,” dedi Hero makyaj masasının önüne yerleşirken.

Phoebe, ablasının saçındaki iğneleri çıkarmaya başladı. “Ama sen o zaman evlenmiş ve evli kadınların yaptığı şeyleri yapmakla meşgul olacaksın. Bana eşlik edecek kişi sadece Kuzen Bathilda

olacak ve biliyorsun ki onu çok seviyorum, gerçekten de seviyorum ama o kadar *yaşlı* ve şey ki... ah!" Hero tam Phoebe'nin başını eğdiği o sırada aynaya baktı. "Hay aksi, tokalardan birini düşürdüm."

"Bunun için üzülmene gerek yok, canım."

"Ama zümrüt tokalarından biriydi." Phoebe'nin sesi boğuk çıkmıştı.

Hero sandalyesinin üzerinde döndü ve kardeşini yere, elleri ve dizlerinin üzerine çökerek halının üzerinde iğneyi ararken görünce kalbinin sıkıştığını hissetti. Zümrütten yapılma saç iğnesi tam da Phoebe'nin gözünün önünde, çok yakınındaydı.

Hero boğazını temizleme ihtiyacı hissetti. "İşte burada," dedi eğilip iğneyi yerden alarak.

"Ah!" Phoebe ayağa kalkarak burnunun üzerindeki gözlüğünü düzeltti. Tath yüzünde hoşnutsuzluk vardı. "Ne kadar da şapşalım. Neden göremedim, bilmiyorum."

"Önemli değil," dedi Hero saç iğnesini masasının üzerindeki kutuya yerleştirirken. "Mum ışığı odayı yeterince aydınlatmıyor."

"Ah, kesinlikle," dedi Phoebe ama somurtması derinleşti.

"Balo salonunun dekorunu anlatmamı ister misin?" diye sordu Hero.

"Evet, anlat!"

Phoebe onun saçlarını tararken Hero hiçbir detayı atlamadan, Mandeville Malikânesi'ndeki balo salonunun dekorasyonunu, ikram edilen içecekleri ve ettiği her dansı anlatmaya koyulmuştu. Zamanla kardeşinin yüzü aydınlansa da aynasında dört şamdanın yansımaları izlerken kalbindeki ağırlık hiç hafiflememişti.

Mum ışığı odanın içini gün gibi aydınlatıyordu.

St. Giles tam anlamıyla bir bataklıktı, özellikle *de Lancashire'in pastoral güzelliğinden sonra*, diye düşündü Griffin o sabahın çok ama çok erken saatlerinde. Kızıl doru atı Rambler'ı karanlığın içinde kötü kokular saçan kanalın kenarından sürüyordu.

Gitmek istediği yere kestirme yollardan gidemiyordu çünkü bazı sokaklar at üstündeki bir adamın geçmesine olanak veremeyecek kadar dardı. Ve Rambler'ı buralarda bir yerde bırakmak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu. At, sahibi daha gözden kaybolmadan çalınırdı.

Griffin, bir mum dükkânının sallanan tabelasının altından geçerken başını eğdi. Dükkânın önünde, Londra'nın daha iyi semtlerinde olduğu gibi, bir sokak lambası bile yoktu. Aslına bakılırsa kendisine eşlik eden tek aydınlatma, ayın solgun ışığıydı. Tanrı'ya şükür ki hiç değilse hava o gece bulutsuzdu.

İleride sertçe açılan bir kapıdan iki kabadayı yalpalayarak çıktılar. Griffin sağ elini eyerine saklamış olduğu dolu silaha götürdü ama adamlar ona dönüp bakmadılar. Adamlardan biri eğilip midesindekileri kanala boşaltmak için duraksadıktan sonra aksi yöne dönüp yollarına koyuldular.

Griffin nefesini bırakarak elini silahından çektikten sonra Rambler'ın ensesini okşadı. "Az bir yolumuz kaldı, oğlum."

Yolun aşağısına doğru ilerleyerek tuğla ve alçıdan yapılmış evlerin bulunduğu, biraz daha geniş bir caddeye girdi. Bazılarının üstünde asma katları da vardı. Yüksek bir tuğla duvarı altında alelade bir kapı görüldü. Arkasında gizlenmiş bir avlu vardı. Griffin, kapının önünde durması için Rambler'ı geri çekti. Silahını eyerin kılıfından çıkararak tersiyle tahta kapıyı vurdu.

Neredeyse anında aksi bir erkek sesi duyuldu. "Kim var orada?" "Reading. Beni içeri al."

"Gelenin siz olduğunuzdan nasıl emin olabilirim, Lordum?"

Kapının önünde duran Griffin kaşlarını kaldırdı. "Çünkü gecenin bu saatinde Siyah Topal Horoz'un yerinde bir düzine bardak dolusu bira içtiğini bilen bir tek benim ve..."

Kapının birdenbire açılmasıyla Griffin'in Londra içinde ve dışında o güne dek gördüğü ve tanıdığı en çirkin suratın ortasındaki bir çift şaşlı siyah göz görüldü. Adamın burnu neredeyse

dümdüzdü bu yüzden dudakları nefes alabilmesi için her zaman aralıktı. Kırışmış yanakları ve çenesindeki pis sakalını yer yer suçiçeği izleri ve daha kötüsünden kalma yara izleri bölüyordu. Adamın boyu ortalamaydı fakat kol ve omuzlarının ölçüleri dev gibiydi, iki yanına sarkan ellerinin ise domuz butlarından bir farkı yok gibiydi. Adamı görenlerin çoğu onun profesyonel bir boksör ya da kiralık bir katil olduğunu düşünürdü.

İki tahminlerinde de haklı çıkarlardı.

“Sizi gördüğüme sevindim, Lordum,” dedi Nick Barnes. “Çocuklarla yeri sağlama aldık ama yine de yardımınıza ihtiyacımız olabilir.”

“Başka saldırılar oldu mu?” Griffin, Rambler’ı kapıdan içeriye yürütürken silahını elinden bırakmadan keskin gözlerle etrafı iyice taradı. Küçük avlunun içi küçük parke taşlarıyla kaplıydı. Üç tarafında binalar yükseliyordu. Griffin geçen sene önlem almak amacıyla her bir taraftaki binaları satın almıştı. Bu öngörü için minnettardı.

“Geçen gece birkaç delikanlı içeri girmeye çalıştı ama onları gayet hızlı bir şekilde geri püskürtebildik”, dedi Nick, elindeki masif meşe sürgüyü kapının arkasına yerleştirirken.

Griffin Rambler’ı eski bir taş kuyunun yanına götürerek ona su içirdi. “Sence vazgeçti mi?”

“Papaz, siz ölmeden vazgeçmeyecektir. Bu bir gerçek, Lordum,” dedi Nick aklı başında bir tavırla.

Griffin homurdandı. Tanrı’ya küfredercesine kendine Whitechapel Papazı diyen Charlie Grady’nin kolayca vazgeçeceğine dair bir umudu yoktu zaten. Papazın, Bishopsgate’in doğusunda ne kadar kirli iş varsa, hepsinde parmağı vardı ve son zamanlarda imparatorluğunu St. Giles’in batısında kalan Seven Dials bölgesine de yaymaya başlamıştı.

Ve bu da Griffin’in çıkarlarına ters düşüyordu.

Griffin atını son kez sıvazladıktan sonra Nick'e döndü. "O zaman bana göstersen iyi olur."

Diğer adam başını sallayarak avlu duvarının tam karşısındaki binanın girişine doğru yürümeye başladı.

Demir çerçeveli kalın bir ahşap kapıyı açarak içeriye doğru bağırdı, "Hey, Willis! Sen ve Tim buraya gelip avluya göz kulak olun!"

İki adam Griffin'in yanından geçerken şapkalarına dokunarak selam verip binadan çıktılar. Birinin elinde bir sopa, diğerinin elindeyse kılıca benzeyen büyük bir bıçak vardı.

Nick onların avlu kapısının yanında pozisyonlarını almalarını izledikten sonra Griffin'e başıyla bir işaret verdi. "Bu taraftan, Lordum."

Binanın alt katı, üst katları destekleyen tuğladan kolonların böldüğü genişçe bir ambara benzeyen bir odadan ibaretti. Neredeyse insan büyüklüğündeki bakır kaplı tencerelerin altında dört büyük fırın yanıyordu. Envai çeşit bakır borular tencerelerin içinden sarkarak daha küçük bakır kapların içine uzanıyordu. Bunlar da meşeden yapılmış varillere bağlıydı.

Duman, fermantasyon, ardiç meyvesinin ve terebentin kokuları nemli havada asılı kalmıştı. Bir düzine adam ambarın içine dağılmıştı, kimisi ateşi beslerken kimisi de tencerelerin içindikileri gözetliyordu ama çoğunluk etrafta durup sadece kas güçleri için para alıyorlardı.

"Diğer tüm imalathaneleri buraya taşıdım," dedi Nick bakır tencereleri göstererek. "Papaz'ın adamlarının Abbott Caddesi'nde havaya uçurduğu dışında."

Griffin başını salladı. "İyi iş çıkardın, Nick. Tek bir mekân korumak daha kolay olacaktır."

Nick yere tükürdü. "Evet, öyle ama ekinler toplandığında bir sorunumuz olacak."

"Neymiş o?"

Nick başıyla avluya doğru bir işaret yaptı. “Dış kapı. İçi hububat dolu bir vagonu içeri sokmak için yeterince büyük değil. Çuvalları duvarın üzerinden atmamız gerekir ve bunu yaparken de araba, bizim çocuklar ve etrafa saçılacak olan hububat açık hedef olacak.”

Griffin yüzünü ekşitti fakat Nick’in, içinde bulundukları durumla ilgili yaptığı bu tahlile bir cevap vermeye gerek duymadı. Adamların devasa bakır tencerelerin altındaki ateşi harlamalarını izlemeye koyuldu. Sermayelerinin çoğunu bu işe yatırmışlardı ve lanet olası Papaz her şeyi mahvetmeye çalışıyordu.

Çünkü diğer bütün içki üreticilerini yerle bir edip kendini Londra’nın cin kralı ilan etmeye niyetliydi.

Gelgelelim Griffin de St. Giles’in en büyük cin üreticisiydi.

Silence Hollingbrook küçük bebek parmaklarının göz kapaklarına dokunuşuyla uyandı. Esneyerek gözlerini açtı. Upuzun, kıvrıkcık kirpiklerin çevrelediği kocaman kahverengi gözler kendininkilerle karşılaştı. Bu gözlerin sahibi söz konusu bebek, Mary Darling, yattığı yerde doğruldu ve Silence’ı uyandırmış olmanın sevinciyle tumbul ellerini birbirine çırpı.

“An-nee!”

Silence minik yatak arkadaşına gülümsedi, bunu yapmamak neredeyse imkânsızdı. “Sana kaç defa annenin gözlerine vurmanın gerektiğini söyledim, seni küçük afacan?”

Mary Darling kıkırdadı. Bir yaşını biraz geçmişti ve kelime dağarcığında üç kelime vardı. “Anne”, anlayışlı bir “hayır!” ve bebeğin ona gösterdiği ilgiyi ona göstermeyen kedi Soot’a seslenmek için kullandığı “Soo”.

Silence tavan arasındaki yatak odalarının küçük penceresine baktıktan sonra birdenbire korkuyla doğruldu. Güneş pırlı pırlıydı. “Ah, hayır, gözlerimi daha önce dürtmen gerekiyordu. Yine uyuyakaldım.”

Aceleyle sabah hazırlıklarını tamamladı. İçinde önemli bir şeyi unuttuğuna dair belli belirsiz bir his vardı. Mary'nin bezini değiştirdi ve hem bebeği giydirdi hem de kendisi tam zamanında giyinmeyi başardı. Silence nefes nefese kalmış bir halde sertçe vurulan kapıyı açtı ve ağabeyi Winter'ın yıpranmış yüzüyle karşılaştı.

“Günaydın, kardeşim,” dedi Winter ciddi bir tavırla. Neredeyse hiç gülümsemezdi fakat Silence'ın kollarında tuttuğu bebeğe bakarken gözleri parıldadı. “Ve sana da Mary Hanım.”

Bebek öne atılarak Winter'ın başındaki dümdüz siyah şapkaya uzandı.

“Çok üzgünüm,” dedi Silence nefessiz bir halde, ağabeyinin şapkasının kenarını Mary'nin parmaklarını arasından kurtarmaya çalışırken. “Daha erken inmeye niyetliydim ama ne yapayım işte, uyuyakalmışım.”

“Ah,” diye karşılık verdi Winter. Hiçbir ayıplamada bulunmaması, Silence'ın kendisini daha da kötü hissetmesine neden olmuştu.

Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu'nda çalışmaya başlayalı altı ay olmuştu ancak kendini hâlâ acemi gibi hissediyordu. Yirmi dokuz kimsesiz çocuğu barındıran bir yetimhaneyi yönetmek, Winter'ın ve üç hizmetçinin desteğine rağmen hiç de öyle küçümsenecek bir iş değildi.

Selefinin de ablası Temperance olmasının kendine olan güvensizliğine pek bir faydası olduğu söylenemezdi. Silence, Temperance'i ölesiye severdi ama bazen ablasının neden *böylesine* bir kusursuzluk örneği olmak zorunda olduğunu merak ediyordu. Tüm bu yıllar zarfında Temperance yuvadan sorumluyken, Silence ziyarete geldiği zamanlarda ablasını her daim meşgul, oradan oraya koşuştururken ve çoğu zaman da dayanılmayacak derecede yorgun bir halde görürdü ama bütün bunlara rağmen Temperance her şeyi *kontrol altında* tutabiliyordu.

Silence son zamanlarda kendini hiç, her şeyi kontrol altında tutabilen biri olarak görüp göremediğini düşündü; yetimhaneyi, kendi hayatını ya da herhangi başka bir şeyi.

“Nell çocukları kahvaltıya indirdi,” dedi Winter o anda.

“Ah! Ah, evet,” diye mırıldandı Silence, Mary Darling’i diğer koluna alıp ağzındaki kurdeleyi çıkarmaya çalışırken. “Hayır, tatlım. Bu gerçekten de yenecek bir şey değil. Ben de gidip yardım edeyim bari, öyle değil mi?” diye sordu ağabeyine.

“Bu iyi bir fikir olabilir,” diye mırıldandı Winter. “Öğle yemeğinde görüşürüz.”

Silence önceki akşam çorbayı zamanında ateşe koymayı unuttuğu için Winter’ın soğuk ekmek ve peynirden oluşan zayıf bir akşam yemeğiyle yetinmek zorunda kaldığını hatırlayarak dudağını ısırdı. “Bugün yemeğini tam zamanında hazır etmiş olacağım, bundan emin olabilirsin.”

Winter’ın ciddi dudaklarının kenarı küçücük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Bunun için kendini üzme, sana herhangi bir imada bulunmaya çalışmadım. Hem ben peyniri çok severim.” Parmağının ucuyla kardeşinin yanağını hafifçe okşadı. “Şimdi işe gitmem lazım. Oğlanlardan önce okula varamazsam, yokluğumda ne işler çevireceklerini bir tek Tanrı bilir.”

Winter arkasını dönerek merdivenleri indi. Silence, Winter’ın okulda hem öğretmenlik yapacak hem de yetimhaneye destek verecek enerjiyi kendinde nasıl bulduğuna şaşırdı.

Silence iç çekerek köhne basamakları daha yavaş ve dikkatli adımlarla inmeye başladı. Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu önceleri daha eski olmasına rağmen sağlam bir binada hizmet veriyordu ama yılın başında çıkan bir yangın durumu değiştirmişti. Şimdiyse, yetimhanenin cömert hamileri olan yaşlı Leydi Caire ve Leydi Hero’nun sayesinde yepyeni, güzel bir yuva inşa ediliyordu. İçinde bir sürü odası, kocaman bir mutfak ve çocukların temiz

hava alabileceği büyük bir bahçesi bile olacaktı. Fakat ne yazık ki inşaatı henüz bitmemişti.

Winter, Silence, yetimhanenin üç hizmetçisi, kedi Soot ve aralarında sütannelere teslim edilmiş olan iki bebeğin de bulunduğu tüm çocuklar, geçici olarak St. Giles'ta bulunan son derece küçük ve harap bir binada barınıyorlardı. Silence, eskiden kocası William'la paylaştığı odalarda kalmaya devam edebilirdi fakat William, *Finch* adlı yük gemisinin kaptanı olarak zamanının çoğunu denizde geçirirdi. Bu durumda Wapping'deki odalarda tek başına yaşayıp her gün St. Giles'taki yetimhaneye gidip gelme düşüncesi anlamsız gelmişti.

Ve tabii bir de Mary Darling vardı.

Silence minik kızın yumuşak yanağına bir öpücük kondurarak merdivenlerden inmeye devam etti. Mary neredeyse yedi ay önce kapısının eşiğine terk edilmişti. Silence için zor bir dönemdi. William denizdeydi ve biraz soğuk ayrılmışlardı. Mary yepyeni bir günün ilk ışıkları gibi doğmuştu hayatına. Silence'ın yaşam sevincini artırmıştı ve yetimhanede geçirdiği bir gece gibi kısa bir süreliğine bile olsa ondan ayrı kalmaya dayanamıyordu. Silence kucağındaki Mary'yle beraber yetimhanenin ana katına varmadan çocukların sesini duymuştu. Tavanında kararmış kirişler bulunan oldukça geniş mutfığa uzanan karanlık, köhne bir koridor vardı. Biri erkekler, diğeri ise kızlar için iki uzun sehpa odanın ortasında yerlerini almıştı. Mary diğer çocukları görünce Silence'ın kucağında hoplamaya başladı.

"Peki, tatlım." Silence bir kâse dolusu yulaf ezmesi ve bir kaşık alarak kucağında tuttuğu Mary'yle birlikte kızların masasında bulduğu boşluğa oturdu.

"Herkesi günaydın."

"Günaydın, Bayan Hollingbrook," diye koro halinde cevap verdi kızlar ve erkek çocuklarının bazıları. Ocağın başında duran Soot bile çenesinden sabah sütünü damlatarak başını kaldırmıştı.

Yanlarında oturan Mary Evening iyice yaklaşarak, “Günaydın, Mary Darling,” dedi.

Ağız yulaf ezmesiyle dolu olan Mary Darling selam vermek istercesine kaldırdığı kaşığıyla neredeyse Mary Evening’in burnuna vuracaktı.

“Dikkatli ol, Mary Evening,” dedi Nell Jones, Silence’ın kucağına ve önüne büyük bir önlük yerleştirirken.

Çalışanlar arasında en tecrübeli olan güler yüzlü Nell, eskiden gezici bir tiyatrodan oyunculuk yapıyordu. Otuz yaşını henüz geçmiş olmasına rağmen burayı nasıl idare etmesi gerektiğini çok iyi biliyordu ve Silence yetimhanenin yönetimini devraldığından bu yana Nell’in bu becerisine bel bağlamıştı.

“Teşekkür ederim, Nell,” dedi Silence. Kucağında bir bebekle kahvaltı etmek son derece kirli bir görev haline gelebiliyordu. Silence bunu son aylarda defalarca tecrübe etmişti.

“Rica ederim, hanımefendi. Ve sen...” dedi öne eğilip bebeğin yüzüne sevgiyle bakarak, “elindeki o kocaman kaşığa çok dikkat etmelisin.”

Mary Darling, Nell’in yüzüne bakarak güldü ve ağzındaki yulaf ezmesini elbisesinin üzerine saçtı. Silence iç çekerek dökülen yulaf ezmesini temizledi ve kendisi de bir kaşık yedi. Kahvaltı neredeyse bitmek üzereydi ve eğer şimdi yemezse, öğle yemeğine kadar bir daha yemek yemeye fırsat bulamayacaktı.

Yoğun yulaf ezmesinden aceleyle birkaç kaşık alarak Nell’in önüne koyduğu sıcak çayı yudumladı. Kendi lokmaları arasında, bir yandan önünde duran sıcak çay fincanıyla yulaf ezmesi kâsesini bebekten uzak tutmaya çalışırken, bir yandan da Mary Darling’i beslemeyi ihmal etmedi. Mary Darling kaşıkla kendi yemeğini yiyebilecek kadar büyümüştü ama her seferinde ortalığı batırıyordu.

Etrafındaki çocuklar, Nell ve diğer hizmetçi Alice’in yardımıyla neşe içinde kahvaltılarını yaptılar. Yetimhanenin aynı zamanda,

daha ağır işlere koşan ve yetimhanenin ihtiyaçlarını tedarik eden Tommy adında bir erkek çalışanı vardı.

Nell birden ellerini çırpı. “Temizlenme zamanı geldi, çocuklar. Önümüzde çok yoğun bir gün var çünkü bugün çok önemli bir ziyaretçimiz gelecek.”

Silence’ın ağzına götürdüğü son lokma neredeyse boğazında kalacaktı. Eyvahlar olsun! Bunu tamamen unutmuştu. Leydi Hero bugün yuvayı ziyaret etmeye gelecekti ve Leydi Hero sadece yetimhanenin hamisi değildi, o aynı zamanda bir *dük* kızıydı. Silence önündeki kâseyi itti, sanki hafiften midesi bulanmaya başlamıştı. Bu yetimhanenin yöneticisi olarak kendini rahat hissedeceği bir gün olacak mıydı acaba?

Hero o öğleden sonra arabasından dikkatlice indi. Dikkatlice çünkü St. Giles sokaklarında adımını nereye atması gerektiğini çok çabuk öğrenmişti. Hemen yanında, adamın biri su oluğunun içinde yatıyordu. Hero adamın etrafından büyük bir daire çizerek geçerken yükselen cin kokusunu alınca yüzünü buruşturdu. İşte o korkunç içkinin zavallı bir kurbanı daha yerde yatıyordu ve ne yazık ki bu artık alışılmış bir görüntüydü. Şu cin denen illetin kökü kurutulabilse, Londra nasıl da büyük bir beladan kurtulmuş olacaktı!

Ayyaşın yanından geçtikten sonra, Hero yetimhanenin geçici olarak bulunduğu eski binanın yoluna girdi. Sessizce iç çekti. Hamisi olduğu çocukların yaşadığı binanın bu derbeder durumunu ne zaman görse kendini suçlu hissederdi.

Yetimhanenin yöneticisi olan Bayan Hollingbrook, Hero yaklaşırken heyecanlı bir reverans yaptı. “İyi günler, Leydi Hero.”

Hero başını eğerek yüzüne nazik olduğunu umduğu bir gülümseme yerleştirdi. Gerçek şuydu ki kendisi, Temperance Dews, yani şimdiki genç Leydi Caire, buranın yöneticisiyken kurumun hamisi olmuştu. Hero, Bayan Dews’a hemen ısınmış ve onunla

olan işbirliğinden büyük bir keyif almıştı. Bayan Hollingbrook’la aynı uyumu yakalayamamıştı, en azından şimdilik.

Bayan Hollingbrook daha gençti ve özgüveni ablasına göre eksikti. Yüzü ortaçağ azizelerinin yüzlerini andırıyordu –solgun ve oval bir ciddiyet abidesi– ve tablosu yapılan o şehitler gibi, kalbinin derinliklerinde daimi ve teslimiyetçi bir melankoli taşır gibiydi.

“İçeri gelip bir fincan çay içmek istemez misiniz?” diye sordu Bayan Hollingbrook her zamanki resmî tavrıyla.

Yana çekilerek Hero’nun önden girmesi için yolu açtı. Hero eşikten geçerken holdeki duvarların dökülen sıvasına bakıp surat asmamaya özen gösterdi. Hero, yaptığı ziyaretlerden alıştığı gibi yetimhanenin arka tarafında kalan köhne odaya doğru ilerledi.

Daracık odanın içine dört koltuk, alçak bir sehpa ve bir de çalışma masası sığdırılmıştı. Hero koltuklardan birine yerleşip şapkasını çıkarırken Bayan Hollingbrook da oradan oraya koşturarak çay ikramıyla ilgileniyordu.

Sonunda, çay fincanlara dökülmeye hazırды. “Şeker almıyorsunuz, öyle değil mi Leydim?”

Hero gülümsedi. “Evet, öyle.”

“Çay kaşıklarını nereye koydum acaba?” Bayan Hollingbrook içi dolu tepsinin içinde çay kaşıklarını bulmaya çalışırken, bir elinde tuttuğu dolu fincanın içindeki sıcak çay neredeyse kenarından taşacak gibi oldu. “Ama şekersiz içiyorsanız, kaşığa ihtiyaç duymazsınız zaten, öyle değil mi?”

“İhtiyacım olacağını sanmıyorum.” Hero, Bayan Hollingbrook kendini yakmadan elindeki fincanı almayı başardı. “Teşekkür ederim.”

Bayan Hollingbrook huzursuzlukla gülümsedikten sonra kendi çayından bir yudum aldı. Hero elindeki fincana baktı. İnsanlar onun yanındayken zaman zaman tuhaf ya da çekingen olabiliyorlardı, bu alışkın olduğu bir durumdu. Konumu onları

ürkütüyordu. Bu, karşısındakileri rahat ettirme çabası sürekli olarak karşılaştığı bir sorundu.

Derin bir nefes alıp başını kaldırdı. “Yuvaya yeni çocuklar gelmiş duyduğum kadarıyla?”

“Ah! Ah, evet.” Bayan Hollingbrook uzanarak elindeki çay fincanını büyük bir dikkatle sehpanın üzerine bıraktı. Sanki ezberlediği bir şiiri okuyacakmış gibi ellerini kucığında birleştirdi. “Sizi geçen ay son gördüğümüzden bu yana Leydim, yuvaya biri erkek biri kız iki küçük çocuk, bir de dört yaşında olan bir erkek çocuğunu aldık. Dört yaşındaki çocuk, Henry Putman...”

Bayan Hollingbrook Leydi Hero’nun öksürmesiyle konuşmasına ara vermişti. “Özür dilerim ama yuvadaki bütün erkek çocuklarının isimlerinin Joseph olduğunu sanıyordum!”

“Evet, genelde öyledir ama Henry Putman’ın zaten bir adı vardı ve bunu bırakmamakta kararlıydı. Biz de bunu yapmasına izin verdik.”

“Ah,” dedi Hero başıyla onaylayarak. “Lütfen, devam edin.”

Bayan Hollingbrook öne eğildi. “Winter ve Temperance’in erkek çocuklarının tümüne Joseph, kızların tamamına da Mary demelerinin sebebini hiçbir zaman anlayamadım. Bu durum zaman zaman oldukça kafa karıştırıcı olabiliyor.”

“Haklısınız,” diye cevap verdi Hero ciddiyetle.

Bayan Hollingbrook birdenbire gülümseyince solgun yüzü ışıldayarak oldukça güzel bir hal aldı. “Öhöm. Geçtiğimiz ay kızlarımızdan ikisini çırak verdik. Ayrıca sizin ve Leydi Caire’in sağladığı kaynakla her iki kıza da yeni elbise, birer çift ayakkabı, korse, dua kitabı, tarak ve kalın birer pelerin bile alabildik.”

“Çok güzel.” Hero onaylayarak başını salladı. En azından yardımlarının bir kısmı işe yarıyordu. “Belki bana şimdi yuvayı gezdirmek istersiniz?”

“Elbette, Leydim.” Bayan Hollingbrook yerinden fırladı. “Bu taraftan, lütfen. Çocuklar tüm hafta boyunca sizin için alıştırmayı yaptılar.”

Birlikte küçük karanlık holü geçerek köhne merdivenlere yöneldiler. Daha önceki ziyaretlerinden yetimlerin yatakhane olarak kullanıldığını bildiği birinci katı geçtiler. İkinci katta henüz emeklemeye başlamış olanlarla küçük çocukların odasının yanında bir sınıf olarak kullanılan bir küçük oda daha vardı.

Bayan Hollingbrook, Hero’yu bu odaya yönlendirip büyük bir hevesle odanın kapısını açtı. Odanın içinde bulunan yaşları biraz daha büyük olan bir düzine kadar çocuk, yüzleri yıkanmış ve saçları hâlâ ıslak bir halde bekliyorlardı.

Hero’nun içeriye girmesiyle beraber çocuklar tek bir ağızdan bağırmaya başladılar, “İyi günler, Leydi Hero!”

Hero gülümsemesine engel olamadı. “İyi günler, çocuklar.”

Verdiği bu cevap üzerine oğlanlardan birinin kıkırdaması Nell’in keskin bir bakışıyla anında son buldu. Bayan Hollingbrook’un belli belirsiz bir baş hareketiyle çocuklar yüksek sesle bir şarkı söylemeye başladılar, hiç şüphesiz bu bir ilahiydi fakat Hero ne melodisini ne de sözlerini tam olarak anlayabiliyordu.

Küçük bir kızın bir notayı büyük bir coşkuyla söylerken tamamen detone olduğu ve erkeklerden birinin, dirseğini yanındakinin kaburgasına geçirerek çığlık atmasına neden olduğu anda bile gülümsemesini muhafaza etmeye çalıştı.

İlahi oldukça yüksek bir notada son buldu ve Hero eliyle kulaklarını kapatmamak için kendini zor tuttu. Büyük bir coşkuyla çocukları alkışlarken yanında duran arkadaşını itmiş olan çocuk yüzüne bakarak sırtınca üst ön dişlerinden ikisinin eksik olduğunu gördü.

“Harikaydı çocuklar,” dedi Hero. “Bu şarkı için size teşekkür ederim. Ayrıca öğretmenlerinize de teşekkür ederim.”

Hero'ya merdivenleri inerken eşlik eden Bayan Hollingbrook'ın yüzü hafifçe kızarmıştı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim, Leydim," dedi Silence ön kapağıya doğru ilerlerlerken. "Çocuklar ziyaretlerinize çok seviniyorlar."

Hero, Bayan Hollingbrook'ın onu yetimhanenin hamisi olduğu için pohpohladığını biliyordu ancak diğer kadının elini tuttuğu anda sözlerinin samimi olduğunu sezdi.

"Bu ziyaretlerden ben de büyük bir zevk alıyorum," diye karşılık verdi.

Daha fazlasını söyleyebilmeyi diledi. Çocukların bu döküntü binadan kısa süre içinde çıkacağını sözünü verebilmeyi, Bayan Hollingbrook'a çocukların yakında yeni yataklara, yeni bir sınıf odasına ve gelecek baharda içinde özgürce koşabilecekleri yeni bir bahçeye sahip olacağını söyleyebilmeyi çok isterdi. Ama bunun yerine son bir kez gülümseyerek vedalaştı.

İç i sıkılmış bir halde caddeye, arabasının olduğu yere yürüdü. Bugün yapacağı bir sonraki ziyaretin hiç de bu kadar iç açıcı olmayacağını biliyordu.

"Lütfen beni Maiden Lane'e götürün," dedi arabacıya binmeden hemen önce.

Araba yolda ilerlerken camdan etrafını seyretmeye başladı. Bu yetimhanenin ona ihtiyacı vardı. Özellikle de şimdi...

"Hey!" Çok yakınlardan *tanıdık* bir erkek sesi yankılandı.

Araba sarsılarak durdu.

Hero dışarıya bakmak için öne eğildi. Tabii ki o olamazdı...

Arabanın kapısı açıldı ve uzun boylu bir erkek basamakları çıkıp sanki arabanın sahibiymiş gibi Hero'nun tam karşısındaki koltuğa oturarak yerleşti.

Hero şaşkınlık içerisinde adama bakarken araba yeniden hareket etti.

"Yeniden karşılaştık, Leydi Mükemmel," dedi Lord Griffin.

Dördüncü Bölüm

Kaçınılmaz olarak, Kraliçe Kuzgunsaç'ın, yeniden evlenmesi gerektiğini düşünmeye başladığı zaman gelip çatmıştı. Ne de olsa bir kraliçenin bir kralı ve krallığın da bir vârisi olmalıydı. Bu yüzden Kraliçe danışmanlarına, bakanlarına ve düşünürlerine danışarak adaylar arasında evlenilecek en uygun asil kişinin kim olduğuna karar vermeye çalıştı. Ama işte tam da burada bir açmaza girmişti. Danışmanları Prens Batıay'ın en iyi aday olduğunu düşünürken, bakanlar Batıay'a karşı çıkararak oylarını Prens Doğugüneş'ten yana kullandılar. Daha fenası, düşünürler hem Batıay hem de Doğugüneş'ten nefret ediyor ve en uygun aday olarak Prens Kuzeyrüzgâr'ı gösteriyordu...

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

Griffin, Leydi Hero'yu St. Giles'in en kötü muhitlerinden birinde arabasına binerken görünce gözlerine inanamamıştı. Arabanın peşinden giderek arabacıya kim olduğunu söylemiş ve binmeden hemen önce Rambler'ı arabanın arkasına bağlamıştı.

Griffin şimdi Leydi Hero'nun güzel gözlerini kısarak kendisine bakmasını izliyordu. "Lord Reading. Sizi yeniden görmek ne büyük bir zevk."

Griffin başını arkaya atarak güldü. “Sözlerinizde alaycılığın izlerini görüyor olabilir miyim acaba, Leydim?”

Hero ağırbaşlı bir tavırla gözlerini indirdi. “Bir hanımefendi bir beyefendiyle konuşurken asla alaycı bir tavır takınmaz.”

“Asla mı?” Arabanın köşeyi dönmesiyle birlikte hafifçe öne doğru eğildi. “Gerçek anlamda bir beyefendi gibi davranmayan bir beyefendi tarafından tahrik edilse bile mi?”

“Özellikle o zaman,” dedi Hero dudaklarını büzerek. “Bir hanımefendi vakur duruşunu her zaman muhafaza etmeli, sözcüklerini de her daim özenle seçmelidir. Ne kadar tahrik edilirse edilsin bir beyefendiyle asla alay etmemeli.”

Alışkın olduğu kuralları ezbere okumuştur sanki. Tavrı öylesine ciddiydi ki neredeyse sesindeki çarpıklığı ayırt edemeyecekti. Ama sadece neredeyse. Oysa duyduğundan emindi. Evet, kesinlikle duymuştu. Bu kurallara, Thomas söz konusu olduğunda uyduğundan hiç şüphesi yoktu ama ya söz konusu olan kendisiyse? Bu çok ilginçti.

Biraz da endişe verici.

“Belki de sizi tahrik etmek için biraz daha fazla çaba sarf etmeliyim,” diye mırıldandı Griffin hiç düşünmeden.

Hero’nun kirpikleri kalktı ve bir an için bakışları doğrudan karşılaştı. Hero’nun gözleri kocaman ve şaşkıncı, bakışının samimiyeti, kasıtlı ya da kasıtsız, bir erkek için davetkârdı.

Griffin nefesini tuttu. Sonra Hero’nun bakışı yine önüne düştü. “Siz St. Giles’ta ne yapıyorsunuz, Lordum?”

“Arabanızda seyahat ediyorum.” Griffin, koltuklar arasındaki dar alanda bacaklarını uzatmaya çalıştı. “Bu *sizin* arabanız, öyle değil mi?”

Hero dudaklarını birbirine bastırdı. “Elbette.”

“Ah, güzel,” diye cevap verdi adam rahat bir tavırla. “Thomas’ı, arabasını size ödünç vererek St. Giles’ın en olmadık yerlerinde gezmenize izin verdiği için itham etmeyi hiç istemem. Tabii eğer...”

Griffin gözlerini yapmacık bir tavırla kocaman açarak aklına bir şey gelmişçesine konuşmaya devam etti. “buraya gelmenize izin veren *Wakefield* değilse!”

Hero inatçı bir tavırla çenesini kaldırdı. “Ben çocuk değilim, Lord Griffin. Bir yere gitmek istediğimde ağabeyimden izin almak zorunda değilim.”

“O zaman *Wakefield*, sizinle burada karşılaştığımı duyarsa şaşırmayacaktır, öyle mi?” diye karşılık verdi Griffin yumuşacık bir sesle.

Hero bakışlarını çevirerek adamın şüphelerini güçlendirmiş oldu.

“Ben de öyle düşündüm.” Sesi neredeyse bir homurtuyu andırıyordu.

Griffin içinde sıcak bir öfke dalgasının yükseldiğini hissetti. Bu ilkel duygu onu hazırlıksız yakalamıştı. Thomas’ın tek keli-meyle mükemmel olan nişanlısının St. Giles’ta dolaşarak kendisini tehlikeye atması onu neden ilgilendiriyordu ki? Mantığı bunun onun meselesi olmadığını söylüyordu.

Ne yazık ki mantığı hiçbir zaman duygularına hâkim olmasına yardımcı olamamıştı. Leydi Hero’nun böyle bir yerde bulunması o kadar yanlıştı ki onu tüm dik kafalılığına rağmen kolundan tutup buradan, ihmalkâr ve umursamaz erkek kardeşinden ve nazik bir bayanın Londra’nın varoşlarında içine düşebileceği sayısız dehşet verici durum ve karşılaşabileceği haydutların elinden kaçırmamak için kendini zor tutuyordu.

Griffin derin bir nefes alarak gözlerini ovuşturdu. Tanrım, nasıl da uykuya ihtiyacı vardı. “St. Giles pek öyle misafirperverliği ile tanınan bir yer değildir, Leydim,” dedi mümkün olduğu kadar nazik bir sesle. “Sizi buraya getiren her ne ise...”

“Lütfen, bana patronluk taslamayın.”

“Pekâlâ.” Çenesinin kasıldığını hissetti. Lanet olsun! Bu kadar rahatlıkla terslenmeye hiç alışkın değildi, üstelik de bir kadın tarafından. “Bana neden buraya geldiğinizi söyleyin.”

Hero dudaklarını ısırarak başını çevirdi.

Griffin gergin bir şekilde gülümsedi. “Ya ben ya da Wakefield. Seçiminizi yapın.”

“Madem bu kadar ısrar ediyorsunuz,” diye söze başladı Hero, avuç içleriyle elbisesinin eteklerini düzelterek. “Kimsesiz çocukların yaşadığı bir binayı teftişe geldim.”

Griffin’in beklediği cevap kesinlikle bu değildi. “Neden?”

Hero’nun yüzünden hızlıca sabırsız bir ifade geçti, fark edilemeyecek kadar hızlıydı. “Çünkü o yetimhanenin hamilerinden biri benim.”

Griffin’in kaşları kalkmıştı. “Övgüye değer bir durum. Bunu niçin ağabeyinizden saklıyorsunuz?”

“Bu bir sır değil.” Griffin’in şüpheli bakışını yakaladı ve ekledi. “Benim hami olduğum kısmı sır değil en azından. Maximus yuvaya destek olduğumdan haberdar. Sorun yetimhanenin bulunduğu bölgenin burası olması. Benim St. Giles’a gelip gitmemi istemiyor.”

“Ağabeyinizin zekâsını alkışlıyorum,” dedi Griffin kuru bir sesle. “O halde neden gizlice gelip gidiyorsunuz?”

“Çünkü ben o yetimhanenin hamisiyim!” Hero, Griffin’e rencide olmuş bir kraliçe edasıyla kaşlarını çatarak baktı. Bu bakışı az da olsa yumuşatan tek şey burnunun üzerindeki çillerdi. “Yeni yetimhanenin düzgün bir şekilde inşa edilmesini sağlamak benim görevim.”

“Bunu tek başınıza mı sağlayacaksınız?”

“Bir hami daha var, Leydi Caire. Ama o şu sıralar yurtdışında bulunuyor.” Dudaklarını ısırdı. “Yardım istemek için oğlu Lord Caire’e ya da yetimhanenin eski sorumlusu, yeni evlendiği eşi, genç Leydi Caire’e de gidebilirdim. Ama onlar da yeni evlendiler ve birkaç aylığına Lord Caire’in taşradaki malikânesine yerleştiler.”

Griffin ona kuşkuyla gözlerle bakıyordu. “Yani şu anda yeni yetimhanenin inşaatıyla tek başınıza mı ilgileniyorsunuz?”

“Evet,” dedi Hero, çenesini gururla kaldırırsa da dudakları titremiştir.

Griffin kaşını kaldırarak ona baktı ve bekledi.

Hero sözlerini bir anlık tereddüitten sonra, “Pek iyi gittiği söylenemez,” diye sürdürdü. Sözleri ağzından aceleyle çıkmış, elleri kucağında kenetlenmişti. “Aslına bakarsanız, gidişat son derece kötü. Çalıştığımız mimar güvenilir birine benziyor. İşte bu yüzden ben de bugün inşaatı ve geçtiğimiz hafta içinde tamamlanan işleri görmeye karar verdim.”

“Ya da *tamamlanmayan* işleri, bunu mu demek istediniz?” Genç kadının güven gösterisinin kalbini ısıttığını görmek Griffin’i şaşırttı.

Hero başını öne eğdi. “Evet, o da var.”

Griffin başını salladı. “Wakefield’a sorununuzu anlatmalısınız. Kendisi ya da temsilcisi bu meseleyle sizin yerinize ilgilenebilir.”

Genç kadının o kahrolası gururlu çenesi yine kalkmıştı. “Yetimhanenin hamisi Maximus değil *benim*. Bu görev bana ait. Hem ayrıca,” diye ekledi biraz daha az buyurgan bir tavrıla, “Maximus, ona sorunlarımdan bahsettiğim takdirde hamilik etmemi yasaklayabilir. Yetimhaneye yardım etme kararımı öğrendiği zaman da oldukça mantıksız davranmıştı.”

“Belki de parasının bu şekilde harcanmasından rahatsızdır.”

Hero yüzünü buruşturdu. “Sizi temin ederim ki söz konusu para *bana* ait. Çeyizimin dışında, büyük teyzemden kalan bir miras. Maximus ya da herhangi birinin buna müdahale etme hakkı yok. O parayla istediğimi yapma hakkına sahibim ve gelin görün ki ben o yetimhanede yaşayan çocuklara yardım etmeyi seviyorum.”

“Varsayımım için sizden özür dilerim,” dedi Griffin ellerini teslimiyetçi bir tavrıla kaldırarak.

“Ağabeyiniz, sizin kimsesiz çocuklara yardım etme fikrinden niçin bu denli nefret ediyor?”

Hero çekinerek cevap verdi. “Nefret ettiği şey yardım etmek istemem değil, yaşadıkları yerden nefret ediyor. Ebeveynlerimiz St. Giles sokaklarında öldürülmüşlerdi. Bu semte karşı kini oldukça derindir.”

“Ah,” dedi Griffin, ağrıyan başını araba koltuğunun arkasına yaslayarak.

Griffin hiç soru sormadığı halde, Hero yumuşak bir sesle, “O olay yaşandığında ben sekiz yaşındaydım,” diyerek devam etti. “Sahnelenen bir oyunu görmeye gitmişlerdi. Maximus da yanlarındaydı ve henüz on dört yaşındaydı. Phoebe ve ben yetişkinlerin gittiği eğlence yerlerine götürülemeyecek kadar küçüktük, bu yüzden evde kalmıştık.”

Griffin’in kaşları çatılmıştı. İstemediği halde meraklanmıştı. “St. Giles’ta ne yapıyorlardı? Orada tiyatro yok ki?”

“Bilmiyorum”, dedi Hero başını iki yana yavaşça sallayarak. “Maximus, olayı kendi biliyorsa bile bana hiç anlatmadı. Ertesi sabah uykumdan ağlama sesleriyle uyandığımı hatırlıyorum. Bakıcımız annemize çok düşkündü. Hizmetçilerin tümü son derece üzgündüler.”

“Eminim ki siz de öyleydiniz.” dedi Griffin nazıkçe.

Hero her zamanki son derece zarif hareketlerine ters düşerek tek omuzunu silkti. “Maximus odasındaydı, günlerce hiç konuşmadı ve bizimle ilgilenecek hiç kimse yoktu. O sabah, yetişkinlerin alt katta koşuşturup konuştukları sırada, odamda soğuk yulaf ezmesi yediğimi hatırlıyorum. Hiç kimsenin beni gördüğü bile yoktu. Kısa bir süre sonra da aile avukatlarımız geldi ama onlar da bize yabancı ve soğuktular. Ertesi gece Kuzen Bathilda gelinceye kadar kendimi güvende hissetmemiştim. Artık benimle ilgilenecek biri vardı sanki. Korkunç tatlı ve keskin bir parfüm sürmüştü ve siyah elbisesinin kumaşı da sert ve kaşıntıdırıcı türdendi ama

bütün bunlar ona Phoebe'nin yaptığı gibi sıkıca sarılmama engel olamamıştı." Neredeyse özür dileyen bir tavırla gülümsedi.

Griffin onu, hiç kimsenin kendisiyle ilgilenmediği, küçücük, solgun, çilli yüzlü ve yapayalnız bir kız çocuğu olarak düşünmeye dayanamıyordu.

Arabanın camından dışarı bakarak geçtikleri mahallelerin çehresinin gittikçe daha da kötüleştiğini gördü.

"Buraya tekrar gelecek misiniz?"

"Evet," diye cevap verdi Hero bir an bile duraksamadan.

"Elbette," diye mırıldandı Griffin elleriyle yüzünü sıvazlar-ken. Çenesindeki sakallar avuç içlerini kaşındırmıştı. Bir canavar gibi görünüyor olmalıydı. Yüce Tanrım, daha geçen hafta içinde kadının biri burada öldürülmüştü. "Bakın, St. Giles sokaklarında yalnız başınıza dolaşmanıza gönlüm elvermez."

Hero'nun vücudu gerilip, dudakları birbirinden ayrıldı, belli ki itiraz etmeye hazırlanıyordu.

Griffin, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi ve genç kadının gözlerinin içine baktı.

"Buna izin veremem ve gerekçeleriniz ne olursa olsun, herhangi bir itirazı da kabul etmiyorum."

Hero dudaklarını sıkarak çenesini kaldırdı ve dışarıyı seyretmeye koyuldu. Griffin sırtmasına engel olamadı, her şeyiyle onu gücendiriyor gibiydi. "Ama sizinle bir anlaşma yapmaya hazırım."

Hero'nun kaşları şüpheyle çatıldı. "Nasıl bir anlaşmadan söz ediyorsunuz?"

"Wakefield veya Thomas'a St. Giles'a yaptığınız seyahatlerden bahsetmeyeceğim, bunun için de tek şartım size eşlik etmeme izin vermeniz."

Hero adamın yüzüne şaşkınlıkla bakakaldı. Sonra da başını kararlılıkla sallamaya başladı. "Bunu kabul edemem."

"Neden?"

Genç kadın, “Çünkü, Lord Griffin, sizinle görölmemem gerekiyor,” derken Griffin sırtından bir ürpertinin yükseldiğini hissetti. “Ağabeyinizin ilk eşini baştan çıkardığınızı biliyorum.”

Reading başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı. Gülüşü son derece neşeli olsa da içinde Hero’nun sezmekte gecikmediği ve istemeden de olsa gerilmesine yol açan bir tehlike de yok değildi. Birdenbire, küçük bir at arabasının içinde seyahat ettiklerinin ve aslında Reading’i hiç tanımadığının farkına vardı.

Hakkında bildikleri ise hiç iyi şeyler değildi.

Sesini çıkarmadan gülmesinin geçmesini bekledi. Griffin gömleğinin koluyla gözlerini silerek derin bir nefes aldı.

Başını kaldırdığında, gözlerinde belli belirsiz gördüğü öfke pırıltıları yeniden gerilmesine neden oldu. “Dedikodulara mı kulak veriyorsunuz, Leydi Mükemmel?”

Adamın vahşi bakışına korkmadan karşılık verdi. “Suçlamaları reddediyor musunuz?”

“Niçin uğraşayım ki?” Ağzını çirkin bir biçimde büzdü. “Siz ve diğer tüm o akılsız, yalancı, dırdırcı dedikoducular nasılsa neyin doğru olduğuna karar vermiş durumdasınız. Suçsuzluğumu ispat etmeye çalışmam sadece bir aptal gibi görünmeme neden olacaktır.”

Hero adamın söylediği bu yaralayıcı sözler karşısında dudaklarını ısırarak boş bakışlarla ellerine baktı. Kucağında üst üste koyduğu ellerinin, içinde kopan fırtınaları belli etmediğine çok memnundu. Bu adamın kendisinin “akılsız” ya da “yalancı” olduğunu düşünmesinin ne önemi vardı ki?

Araba sarsılarak durdu. Maiden Lane’in başına gelmişlerdi. Gözlerini kaldırıncı Reading’in onu yarı kapalı solgun yeşil gözleriyle düşünceli bir tavırla süzdüğünü fark etti.

“Bir önemi yok zaten,” dedi Griffin o sırada.

“Neyin önemi yok?”

“Bir serseri ve baştan çıkarıcı gibi masum insanlara –*ağabe-yimin* masum karısına– göz diken biri olarak ünlenmiş olmamın hiçbir önemi yok.” Bu konunun bir anlamı yokmuş gibi elini bıkkın bir tavırla salladı.

“Yine de St. Giles’a yalnız gelerek kendinizi riske atmanıza izin vermeyeceğim. Ya size eşlik etmeme izin verirsiniz ya da Wakefield ile Thomas’a giderim. Seçim sizin.”

Uyumaya hazırlanırcasına şapkasını yüzüne çekerek kollarını göğsünde birleştirdi.

Hero ona bir an için şaşkınlık içinde baksa da adam hiç kıpırdamadı. Belli ki söyleyecekleri bu kadardı.

Arabanın kapısının açılmasıyla, kendisine eşlik etmeleri için seçtiği güçlü uşaklardan biri olan George meraklı gözlerle arabanın içine baktı. “Leydim?”

“Evet,” diye cevap verdi Hero dalgınlıkla. Başını yeniden Reading’e çevirerek boğazını temizledi. “Şimdi binanın inşaatına bakacağım.”

Reading hiç hareket etmedi.

Pekâlâ! Adam kaba davranmakta ısrar etse de onun burada durup adamın cevap vermesini beklemek gibi bir niyeti yoktu. Hero oturduğu yerden doğrularak George’un da yardımıyla arabadan indi. Eteklerini kaldırarak Maiden Lane Caddesi üzerindeki inşaatın doğru ilerlemeye başladı ve yaklaştıkça en kötü korkularının gerçek olduğunu gördü. İnşaat alanı terk edilmiş gibiydi.

Hero eteklerini indirerek kaşlarını çatı.

George ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. “Etrafta kimsenin olup olmadığına bakmamı ister misiniz, Leydim?”

“Evet, lütfen,” diye minnettar bir sesle cevap veren Hero, George’un inşaatın içinde kayboluşunu izledi.

Derin bir iç çekti. Çok güzel bir bina olacaktı, tabii biterse. Yanmış enkazın etrafındaki evleri de satın alıp yıktırmışlardı. Bittiğinde şirin tuğla örgülü bir bina olacak inşaatın temeli ve

ön cephesi şimdi caddenin bu tarafının çoğunu kaplıyordu. Hero başını uzatarak dar sokağın diğer tarafını görmeye çalıştı. Binalar birbirine öylesine yakın inşa edilmişlerdi ki sanki üst üste duruyor gibiydiler. Yıkılan tuğla binaların üzerine eklenmiş ahşap yapılar, sonradan ilave edilmiş ve her an çökecek gibi duran asma katlar cadde boyunca tehlikeli bir şekilde uzanmışlardı. Tüm bu binaların çökmemiş olması şaşırtıcıydı.

“Leydim.”

George, pek güvenilir birine benzemeyen bir adamla yanına geldi.

“Çevrede bulabildiğim tek kişi,” dedi adamı göstererek. “Buranın bekçisi olduğunu söylüyor.”

Hero büyük bir şaşkınlıkla adama baktı. Elinde yarısı yenmiş bir ekmek, üzerindeyse kendisine birkaç beden büyük gelen, eski püskü, mavi bir palto vardı.

Hero’nun bakışı üzerine, başındaki paçavraya benzeyen şapkayı çıkarıp abartılı bir biçimde eğilerek selam verdi, omuz hizasındaki ağarmış saçları neredeyse yere değecekti. “Leydim?”

“İsminiz nedir?”

“Pratt.” Şapkasını ve elindeki ekmeği göğsüne bastırırken yüzüne masum bir ifade takınmayı da ihmal etmedi. “Emrinize amadeyim, Leydim.”

Hero iç çekti. “İşçiler nerede, Bay Pratt?”

Bekçi ciddiyetle düşünür gibi gözlerini kısıtı ve sonra genç kadına baktı. “Tam olarak bilemiyorum, Leydim. Kısa bir süre içinde döneceklerinden eminim.”

“Peki ya Bay Thompson?”

“Kendisini bir süredir görmedim.” Pratt omuzlarını silkerek ekmeğinden bir lokma ısırdı.

Hero dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını adamın üzerinden çekti. Bay Thompson mimardı ve binanın inşa edilmesinden sorumluydu. Plan aşamasında mükemmeldi, yeni binayı

tüm ayrıntılarıyla gösteren çok güzel bir çizim sunmuştu. Hero ve Leydi Caire yaptığı işten çok memnun kalmışlardı. Ama inşaatın başlamasıyla Bay Thompson giderek daha az güvenilir biri haline geliyordu. Sözde çoktan sipariş edilmiş malzemeler ya geç geliyor ya da hiç gelmiyordu. Böyle olunca, kiralanan işçiler başka bir iş bulmak için ayrılıyordu.

Leydi Caire, Kıta Avrupası'na yapacağı seyahati, temel atılncaya kadar ertelemişti. O noktada inşaatla ilgili en büyük problemlerin çözülmüş olduğunu düşünmüşlerdi. Malzemeler gelmiş, yeni bir ekip işe alınmıştı ve Bay Thompson da bol kepçeden özür dileyip teminatlarını sıralamıştı. Ancak Leydi Caire seyahate çıktıktan sadece bir ay sonra işler yeniden ters gitmeye başlamıştı. İnşaat yavaş ilerliyor, Bay Thompson'ın hazırlayıp sunduğu masraf raporları da Hero'ya pek mantıklı gelmiyordu. Genç kadın durumu nazıkçe sorgulamaya kalktığı anda ise Bay Thompson onu ya ka-
çamak cevaplarla geçiştiriyor ya da ona hiç cevap vermiyordu.

Ve şimdi burada, günün tam ortasında inşaatta hiç kimse-
cikler yoktu!

"Teşekkür ederim, Bay Pratt," dedi Hero ve arkasını dönerek arabasına doğru yürüdü. "Böylesine büyük bir inşaata bekçilik yapacak yeterlilikte biri midir?" diye sordu Hero, George'a sakın bir sesle.

George, fikrinin sorulmasına biraz şaşırmış gibiydi. Çenesini kaşıdı. "Hayır, Leydim. Yeterli olduğunu zannetmiyorum."

Hero onaylayarak başını eğdi. George, genç kadının korkularını pekiştirmişti. Hiçbir şey yapamasa bile işe hemen yeni bekçiler almalıydı.

Reading'in onu orada bırakıp gideceğini düşünmüştü ama arabasına bindiğinde onu yaklaşık bir saat önce bıraktığı gibi, koltuğa gömülmüş bir halde buldu. Arabanın hareket etmesiyle yerine geçti ve Griffin'i izlemeye koyuldu.

Üzerinde oldukça eski püskü bir palto, koyu yeşil yelek, koyu kahverengi bir pantolon ile çizmeleri vardı. Uzun bacakları koltukların arasındaki boşluğun neredeyse tamamını kaplamıştı ve aşınmış botları neredeyse Hero'nun oturduğu koltuğun altına uzanıyordu. Siyah şapkası hâlâ yüzünde, gözlerinin üzerindeydi ve Hero ilk defa o an çenesindeki uzamış sakalları fark etti. Balodan sonra bütün geceyi dışarıda mı geçirmişti? Arabaya bindiğinde ya da hareket ettiklerinde yerinden kıpırdamamıştı ve şimdi de adamın aralanmış dudaklarının arasından hafif bir horlama sesi duyuluyordu. Hero'nun bakışları o dudaklarda asılı kaldı. Uyurken daha dolgun, rahat ve hassas görünen alt dudağı, ağzının etrafındaki koyu ve erkeksi sakallarla büyük bir tezat oluşturuyordu.

Hero başını hızla başka yöne çevirdi.

“Karar verdiniz mi?” diye sordu Griffin genç kadını şaşırtarak.

Hero derin bir nefes aldı. Yoksa bunca zamandır uyuyormuş gibi mi davranmıştı?

Griffin yerinde doğrulup tembelce gerindikten sonra arabanın camından dışarıya baktı.

“Eve gidiyoruz, değil mi?”

“Evet.”

“Nasıldı?”

“Düşündüğümde de kötü.” Dudaklarını büktü. “Görünüşe göre, mimarımız ortadan kayboldu.”

Griffin başını salladı, şaşırmışa benzemiyordu. “Peki ya tek-lifim?”

“Şantajınız demek istiyorsunuz.”

Griffin omuzlarını silkti. “Siz buna ne dersiniz deyin, ben fikrimi değiştirmeyeceğim. Ya benimle birlikte giderseniz ya da...”

Hero kucağında duran ellerine baktı. Genç kadın parmaklarını sıkarak yumruk yapmıştı. “Anlaşmasını” kabul etmediği takdirde hem ağabeyine hem de nişanlısına gidip olanları anlatacağından en ufak bir şüphesi yoktu. Mandeville tasvip etmeyecekti şüphesiz

ama asıl Maximus bundan sonra yetimhaneyi ziyaret etmesine hatta oranın hamisi olmasına bile yasak getirecekti. Diğer tüm meselelerde ağabeyinin sözünden çıkmaz, onu hep dinlerdi ama bu farklı bir husustu. Onun için ezberledikleri marşı söylemeye çabalayan çocukların tatlı yüzleri gözünün önüne geldi.

Hero başını kaldırdı. Reading, kadının yüzüne sanki düşüncelerini okuyormuş gibi bakıyordu. Hero çenesini kaldırarak, “Neden?” diye sordu.

“Ne neden?”

“Şahsıma yönelik bu ani endişenin nedeni nedir? Bu anlaşmayı yapmayı neden istiyorsunuz?”

Adamın öfkelenmesini beklerken dudağının kenarının küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığını görmek onu şaşırtmıştı. Griffin koltuğa daha da gömüldü.

“Çok kuşkucu bir kadınsınız, Leydi Mükemmel. Belki de yumuşak kalbim bana kendini tehlikeye atan masum kadınları korumam için telkinde bulunuyordur?”

“Hımm,” diye karşılık verdi Hero gözlerini kısarak. “Size güvenmiyorum.”

“Bu oldukça akıllıca bir tutum,” dedi Griffin alay dolu gözlerini iyice açarak.

Hero dışarıyı seyretmeye başladı. Yuvayı ziyaret etmek istiyorsa, başka çaresi var mıydı?

“Pekâlâ,” dedi yeniden adamın yüzüne bakarak. “Bir sonraki sefer St. Giles’a giderken bana eşlik edebilirsiniz.”

“Güzel.” Esnedi ve ayağa kalkıp arabanın tavanına tutundu. “Gitmek istediğiniz zaman evime küçük bir not göndermeniz yeterli olacaktır. Golden Square, otuz dört numara.”

Hero duydukları karşısında bir an için şaşırmıştı. “Mandeville Malikânesi’nde kalmıyor musunuz?”

Griffin dudaklarını büzdü. “Hayır.”

Araba sarsılarak durdu, Griffin tam inecekken tekrar dönüp ona baktı. “Sabah saat dokuzda evinizin önünde olacağım.”

Hero öne eğildi. “Ama yetimhaneyi bu kadar kısa süre içinde yeniden ziyaret etmek gibi bir niyetim yoktu.”

Griffin büyük bir sabırla, “Olabilir ama size mimarınızla ilgili sorunuzda yardımcı olabileceğimi düşünüyorum,” diyerek karşılık verdi. “Tam dokuzda. Anlaştık mı?”

Delici yeşil gözleri karşısında Hero sadece sessizce başıyla onaylayabildi.

“Güzel,” dedi adam bunun üzerine bir kez daha.

Arabadan atlayıp kapısını kapadı. Araba tekrar ilerlemeye başladı.

Hero nefesini salarak rahatlamaya çalıştı. İlk defa o anda, *Reading’in St. Giles’ta ne işi vardı acaba*, diye düşündü.

Hero bir sonraki sabah evinin önündeki merdivenden inerken oldukça gergindi. Sabahın dokuzu, Kuzen Bathilda ve herhangi bir leydinin ayakta olması için çok erken bir saatti ama yine de adı çıkmış müstakbel kayınbiraderinin yanında yakalanma olasılığı işten bile değildi. Caddenin sağına soluna baktı ama kimseyi göremedi.

Hem de hiç kimseyi.

Omuzları bir an için hayal kırıklığına benzer bir hisle düşer gibi oldu. Evin önünde bekleyen arabayı geri göndermek zorunda kalacaktı. Evet, ne de olsa Griffin bir serseriydi. Ne bekliyordu ki? Sabahın köründe saygın hanımefendilerle buluşmak pek de ona göre bir şey değildi herhalde. Aslında...

“Beni özlediniz mi?”

Hemen arkasından duyduğu erkeksi mırıldanma, küçük bir çığlık atarak sıçramasına sebep oldu. Hero dönerek itibarsız ve dağınık görünen Reading’le göz göze geldi.

“Yoksa yine bütün geceyi dışarıda mı geçirdiniz?” diye sordu hiç düşünmeden ancak hatasını anladığında yüzü çoktan kızarmıştı.

Griffin, Hero’ya bekleyen arabaya binmesi için yardım ederken güldü.

“Elbette. Biz haydutlar geceleri asla uyumayız. Karanlık saatlerde yapacak çok daha, nasıl desem, *ilginç* işlerimiz vardır.”

“Hımm,” diye karşılık verdi Hero arabanın minderlerine gömülürken. Sözleri onu her ne kadar rahatsız etmiş olsa da, Griffin’in buluşmaya gerçekten de gelmiş olmasının onu garip bir şekilde heyecanlandırması ilginçti.

“Siz ise,” diye devam etti Reading karşısına otururken, “oldukça taze ve dinlenmiş görünüyorsunuz. Tatlı bir sabah zambağı gibisiniz.”

Hero ona şüpheyile bakıyordu. Aslında bir iltifat olması beklenen sözler, onun ağzından nedense bir hakaret gibi çıkmıştı.

Griffin masumca gülümsedi, dudaklarının geniş kıvrımı yanaklarında çizgiler oluşturuyordu. Koyu renk sakalı beyaz peruğuyla büyük bir tezat içindeydi.

“Sizse tam olarak, ahlak dersleri veren kitaplardaki ahlaksız çizimlere benziyorsunuz,” diye cevap verdi Hero tatlılıkla.

Griffin yüksek sesli bir kahkaha attı. “Belli ki zambağımın dikenleri var.”

“Zambakların dikenleri yoktur, üstelik ben sizin zambağınız filan değilim.”

“Hayır, sadece sevgili müstakbel kız kardeşimsiniz.”

Bir an için ona bir kez daha kendisine bu şekilde hitap etmemesini söylemeyi düşünse de, yapacağı her itirazın adamın daha da büyük bir inatla üzerine gelmesine neden olacağını idrak ederek iç çekip vazgeçti. “Nereye gidiyoruz?”

Reading bacaklarını uzatınca botları genç kadının çiçekli ipek elbisesinin eteklerine değdi. “Sizinle tanıştırmak istediğim eski bir dostum var.”

“Neden?”

“Kendisi mimar.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Hero adamın yüzüne merakla bakarak. “Onunla nerede tanışmıştınız?”

Griffin’in bakışı alaycıydı. “Ben de arada sırada saygın insanlarla zaman geçiriyorum.”

“Kastettiğim şey...”

Hero’nun ömrünü sert bir el hareketiyle bertaraf etti. “Jonathan Templeton’la birbirimizi Cambridge’den tanıyoruz.”

“Bir yıl okuduktan sonra orayı terk ettiğinizi duydum,” diye karşılık verdi Hero yavaşça.

“Benim sorumsuz olduğumu söylemişsiniz,” diye hatırlattı Griffin ona. “Ancak üniversitede tanıştığım herkes benim kadar sorumsuz değildi elbette. Jonathan’ın babası çok düşük gelirli bir papazdı. Jonathan’ın Cambridge’de okuyabilmesinin yegâne sebebi, bir aile dostunun eğitimini üstlenmesiydi. O da dostunun bu iyiliğini gece gündüz ders çalışarak ödedi.”

Hero başını dikleştirerek Griffin’in yüzüne baktı. “Peki ya siz Cambridge’de hangi alanda eğitim aldınız?”

Griffin homurdandı. “Hovardalık ve içki içmenin dışında demek istediniz herhalde?” Hero bu defa tuzağa düşmedi.

Adam bir süre sonra, yüzünde hafif bir gülümsemeyle ellerine baktı. “Klasik tarih; eğer buna inanmanız mümkünse.”

“Zevk aldınız mı?”

Griffin telaşla omuzlarını silkti. “Devam edecek kadar almamışım demek ki.”

“Herodot’u Yunanca okudum,” dedi Hero aniden.

Griffin başını kaldırarak genç kadının yüzüne baktı. “Gerçekten mi? Yunanca bilmenin günümüzün genç ve kibar sosyetik hanımlarının becerileri arasında yer aldığından haberim yoktu.”

“Tabii ki yer almıyor.” Neden ona bu konudan bahsetmişti ki? “Önemi yok.”

Hero başını eğerek kucağında duran ellerine baktı ve adamın yanındayken sözlerinde daha dikkatli olabilmeyi diledi.

“Mısır’la ilgili tasvirleri hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Griffin o anda.

Hero göz ucuyla adamın yüzüne bakıp kendisiyle alay edip etmediğini anlamaya çalıştı ama Griffin son derece ciddi görünüyordu. Önce tereddüt etse de sonra öne eğilerek konuşmaya başladı. “Ölüleri defnetme ritüellerini son derece itici buldum.”

Griffin’in yüzü rahatladı, gülümseyince dudaklarının kenarında ince çizgiler belirdi. “Ama yine de çok ilgi çekici, öyle değil mi? Laden ve günlük ağacı reçinesiyle yaptıkları tüm işler...”

Hero tiksinti dolu bir ifadeyle irkildi. “Sizce o hikâye gerçekleri yansıtıyor mudur? Anlattığı diğer konular da oldukça gerçek dışı görünüyor.”

“Harpçi Arion’un bir yunus balığının sırtına binerek dolaşması gibi mi mesela?”

“Ya da Arabistan’daki günlük ağaçlarını koruyan kanatlı yılanlar?”

“Peki ya develeri kovalayan dev karıncalara ne demeli?”

“Develeri kovalayan karıncalar mı?” Hero kaşlarını çatı. “O kısmı okuduğumu hatırlamıyorum.”

“Bunu kaçırmış olmanıza şaşırdım doğrusu,” diyerek sırtı Griffin. “Hani şu Hindistan’da geçen hikâyeyi.”

“Ah, evet, elbette. Yerin altından altın çıkaran karıncalar!” diye haykırdı.

“İşte onlar.” Griffin başını salladı. “Yaşlı Herodot güzel hikâyeleri severdi ama dünyada olup biten tuhaf şeyler de yok değil. Mısırlıların büyükbabalarının cesetlerini laden ağacı reçinesiyle doldurmadıklarını söyleyebilecek biri var mı? Ya da Hindistan’da develeri korkutan devasa, kıllı karıncaların gerçekte hiç var olmadığını?”

“Ama bütün bunların pek de ihtimal dâhilinde olmadığını kabul etmelisiniz.”

“Böyle bir şeyi kabul etmem mümkün değil, Leydim.” Gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı. “Tukididis okudunuz mu?”

“Korkarım ki hayır,” Hero bakışlarını yeniden kucığındaki ellerine indirdi. “Bana Yunancayı öğreten öğretmenim sağlık sorunları nedeniyle erken ayrılmak zorunda kalmıştı. Onun yerine gelenlerse benim Yunanca öğrenmemi pek fazla desteklemediler. Bir Leydi için Fransızcanın önemi çok daha fazla. Hem ayrıca dans, şan ve resim dersleri de fazlasıyla zamanımı alıyordu. Sosyeteye girmeden önce öğrenilmesi gereken o kadar çok şey var ki.”

“Ah,” diye mırıldandı Griffin. “Resim yapmaktan hoşlanırmısınız?”

Hero derin bir nefes alıp adamın yüzüne içtenlikle baktı. “Nefret ederim.”

Griffin başıyla onayladı. “Tukididis’in bir kitabı bir yerlerde duruyor olacak. Size ödünç vermemi ister misiniz?”

“Ben pek...” Sözlerine ara vererek adamın yüzüne baktı. Teklifini geri çevirmeliydi. Reading’le olan samimiyetinin şu ankinden daha da ileri gitmesinin sonu felaket olurdu. Griffin genç kadının düşüncelerini okumuş gibiydi. Yüz ifadesinden, Hero’nun teklifini reddetmesine hazırlıklı olduğu anlaşıyordu.

“Evet, lütfen,” dedi Hero daha fazla düşünmeden.

Griffin’in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Pekâlâ.”

Araba durunca Reading camdan dışarıya baktı. “Geldik,” diyerek genç kadının arabadan inmesine yardım etti.

Hero o anda temiz, bakımlı ancak son derece mütevazı bir kasaba evinin önüne gelmiş olduklarını fark etti. Reading kapıyı çaldı.

“Ziyaret için çok erken bir saat,” diye aksilik etti Hero.

“Merak etmeyin, geleceğimizi biliyor.”

Ve o anda kapının açılmasıyla, kahverengi peruklu, yuvarlak gözlüklü genç bir erkek göründü.

“Lordum!” diye seslendi adam içten bir gülümsemeyle. “Sizi görmek ne güzel.”

“Seni görmek de öyle, Jonathan,” dedi Griffin diğer adamın elini sıkarak. “Leydi Hero, bu, arkadaşım Bay Templeton. Jonathan, Leydi Hero.”

“Yüce Tanrım!” diye bağırdı Bay Templeton heyecanla. Gülümsemesi kaybolmuştu. “Lord Griffin’in sizin konumunuzda bir Leydi’yle geleceği aklımdan geçmezdi, Leydim. Yani demek istediğim, sizinle tanışmaktan çok büyük onur duydum.”

Hero Bay Templeton’a başıyla selam verirken, cemiyet içindeki pozisyonunun bir kez daha engelleyici bir durum olduğunu idrak ederek hafifçe iç çekti.

Bay Templeton şaşkınlıkla etrafına bakındı. “İçeriye buyurmaz mısınız?”

Hero adama gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştı. “Teşekkür ederim.”

Çok az eşyayla döşenmiş ancak son derece temiz, küçük bir oturma odasına buyur edildiler.

“Çay hazırlamalarını söyledim,” dedi Bay Templeton. “Umarım sizin için de uygundur, Leydim.”

Hero, “Çok memnun olurum,” diye cevap verdi ve oturmak için yüksek arkalı bir koltuğu tercih etti. Reading ise raflardaki kitapları incelemeye koyuldu.

Templeton arkadaşına tereddütle baktı. “Lord Griffin bana bir projeyle ilgili danışmak istediğinizi söyledi.”

“Evet.” Hero ellerini kucağında birleştirerek yetimhane inşaatıyla ilgili planlarını ve yaşadıkları sorunları anlatmaya başladı. Konuşmasının sonuna geldiği sırada çaylar getirilip ikram edilmeye başlamış, Reading ise kitapları incelemeyi bırakmıştı.

“Ne düşünüyorsun, Jonathan?” diye sordu Griffin, Hero’nun uzattığı çay fincanını alırken. “İşe aldıkları şu mimar bana işe yaramazın teki gibi geldi.”

Bay Templeton gözlüklerini alnına kaldırarak burnunun üstünü ovmaya başladı. “Bir meslektaşımı kötülemekten nefret etsem de, bu kişi hakkında çok şey duydum.” Özür dileyen bir tavırla Hero’ya baktı. “Borçları yüzünden ülke dışına kaçtığına dair dedikodular var.”

Hero nefesini tuttu. Mimar gerçekten ortadan kaybolduysa, bu durum Leydi Caire’le birlikte inşaat için o ana kadar ödedikleri paraların da kaybolduğu anlamına geliyordu. Mirasından kalan geliri olsa da buradan senelik olarak para geliyordu ve bu seneki hakkını zaten almıştı. Bunun dışında nereden para bulabilirdi ki?

“Leydi Hero için yapabileceğin bir şey var mı, Jonathan?” diye sordu Reading.

“Evet, evet, elbette var.” Bay Templeton elindeki çay fincanını bıraktı. “Mimarınızın çizdiği planların üzerinden geçebilir ve neler yapılması gerektiğini belirleyebilirim. Aslına bakarsanız, sizin de onayınızla projenin tamamını devralabilirim.”

“Bu harika olurdu, Bay Templeton,” dedi Hero. “Ancak size karşı dürüst olmalıyım. Bu işte ortağım olan hanımefendi yurtdışında olduğundan kaynaklarım sınırlı. Size şimdi bir miktar ödeme yapabilirim ama gerisi ancak ben yeni kaynak edindiğimde gelebilir.”

Bay Templeton başıyla onayladı. “Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim, Leydim. Bunun için size minnettarım. O halde şöyle diyelim mi? Ben şimdilik işe başlasam ve daha çok kaynağa ihtiyacımız olduğunda size haber versem nasıl olur?”

“Evet, bu iyi bir plana benziyor.” Bu anlaşma ona yeni kaynaklar edinmesi için zaman kazandırmış olacaktı. Hero ayağa kalktı. “Planlarla birlikte yetimhanenin adresini evinize yollatacağım. Teşekkür ederim, Bay Templeton.”

Genç mimar telaşla yerinden kalkarak eğildi. “Benim için bir zevk, Leydim.”

Onları kapıdan uğurladı ve Lord Griffin Hero’nun arabaya binmesine yardım etmeden önce arkasını dönerek arkadaşına veda etti.

“İnşaat için gerekli parayı nereden bulacaksınız?” diye sordu Reading.

“Şu an için bilemiyorum.”

“Küçük bir borcu kabul eder misiniz?”

Hero şaşırarak Griffin’in yüzüne baktı. “Sizden para alamayacağımı biliyorsunuz.”

“Niçin?” diye sordu adam yumuşak bir sesle. “Ben kimseye söylemem. Sadece sizinle benim aramda bir mesele olarak kalacaktır. İmkânınız olduğunda geri ödeyebilirsiniz.”

Hero’nun dudakları aralandı. Griffin’in vereceği borcu kabul ettiği takdirde, adamın kendisi üzerinde belli bir yaptırım gücü olacaktı. Ama onu düşündüren asıl mesele bu değildi. “Bana bu teklifi neden yapıyorsunuz?”

Griffin gözlerini kırptı. “Benim paramla ilgili bir sorunuz mu var?”

“Beni çok iyi tanımıyorsunuz. Benden hoşlandığınızı bile sanmıyorum.” Kucağındaki ellerini açarak sordu. “Ne amaçla bana böyle bir teklifte bulunuyorsunuz, anlamıyorum.”

Adam başını geriye yaslayarak Hero’nun yüzüne baktı. “Bana göre durum apaçık ortada. Benim param var, sizinse bu paraya ihtiyacınız.”

“Paraya ihtiyacı olan her hanıma böyle bir teklifte bulunuyormusunuz?” Ağzından dökülen sözcüklerin ne anlama geldiğini fark ettiği anda yüzünün kızardığını hissetti ama yine de bakışlarını adamın gözlerinden kaçırmadan bekledi. Yine kolay yolu seçerek bu işi şakaya mı vuracaktı?

Hayır. Griffin şakaya vurmadı. Şaşırmışa benzese de cevap verdi: “Elbette ki hayır.”

Hero ona sadece bakmakla yetindi.

Reading birdenbire öne eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı. “Para benim gerçekten de iyi anladığım bir konudur. Bu hususta bana kesinlikle güvenebilirsiniz. Hile yapmam, aldatmam. Çalmam. Söz konusu olan şey mali hususlar olduğunda, bana güvenebilirsiniz.”

Neredeyse bir tür itirafta bulunur gibi söylediği bu sözler karşısında Hero, garip bir şekilde uygulandığını hissetti. Sanki kendisiyle son derece özel bir hususu paylaşmıştı.

Ama yine de bu adamı kırk sekiz saatten daha az süredir tanıyordu. Yılların verdiği alışkanlık ona engel oluyordu. “Nazik teklifiniz için size minnettarım,” dedi büyük bir özenle, “ancak şimdilik reddetmek zorundayım.”

Griffin bu cevabı beklemişçesine başıyla onaylayarak arkasına yaslandı. “Fikrinizi değiştirmeniz durumunda teklifimin yine de geçerli olduğunu bilmenizi isterim.”

Hero, parayı geri çevirmiş olmasına rağmen kendini hafiflemiş hissediyordu. Griffin onun yanındaydı. Bu işte artık tek başına değildi. “Size teşekkür etmedim, değil mi?”

Griffin başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Hero derin bir nefes alarak kendi gülümsemesine engel olmaya çalıştı. “Pekâlâ. Size teşekkür ederim. Bay Templeton çok güvenilir bir mimara ve daha da önemlisi, dürüst bir insana benziyor. Siz olmasaydınız onunla tanışma fırsatım olamazdı.”

Adam omuzlarını silkti. “Yardımcı olabildiğim için memnun oldum.”

“Ama yine de size sormak istediğim tek bir sorum var.”

“Sadece tek bir soru mu?”

“Dün sabah St. Giles’ta bulunma sebebiniz neydi?”

Eğer beklediği şey, adamın yaptığı bir hatayı inkâr etmesiyse, bu beklentisi karşılanmayacaktı. Reading sırtarak eliyle arabanın tavanına vurdu ve arabacıya durmasını işaret etti.

“St. Giles’ta bulunma nedenim işti,” dedi araba durduğu sırada. Kapıyı açarak son bir kez omuzunun üzerinden baktı. “Kötü, çok kötü işler.”

Arabadan atlarken şapkasına dokunarak selam verdi. “Size mutlu sabahlar dilerim, Mükemmel Leydim.”

Kapıyı çarpmasıyla araba yeniden hareket etti.

Hero da arkasına yaslanıp kendi kendine fısıltıyla konuştu. “Size de iyi günler, Utanmaz Lordum.”

Beşinci Bölüm

Evet, sizlerin de tahmin edebileceği gibi, bu büyük bir sorundu! Çünkü Kraliçe Kuzgunsaç danışmanlarına, bakanlarına ve devlet erkânına güvenirken aynı zamanda da güvenemiyordu. Üç prens arasından hangisini seçerse mükemmel eşe sahip olacaktı? Bu sorun üzerine günlerce düşündükten sonra atını eyerleyip bir araya toplanmış halkına bir karara vardığını duyurdu.

Üç prensi de sarayına davet edecek ve orada düzenlenecek olan birtakım yarışmalardan sonra hangisini hayat arkadaşı olarak seçip evleneceğine karar verecekti. Bütün topluluk sevinç çığlıkları attı. Ama atın yanı başında durmakta olan seyis, işte bir tek o sessizdi...

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

Griffin o gece Mandeville Malikânesi'ne girdiğinde dikkatini çeken ilk şey, şamdanların çokluğuuydu. Bir de şapkasını almak üzere aceleyle koşarak yanına gelen iki hizmetçi ile uşağın, annesinin basit bir aile yemeğini büyük bir toplantıya çevirmeye niyet ettiğinin işaretini vermeleri dikkatini çekmişti.

Griffin iç çekti.

Ailesiyle akşam yemeği yemek, zaten başlı başına zor bir iş değil miydi?

“Leydim yerine geçmiş bulunmakta,” dedi uşak aynı anda hem saygılı hem de onaylamadığını belli eden ses tonuyla.

“Elbette geçmiştir,” diye mırıldandı Griffin. Thomas ve onun mükemmel nişanlısıyla bir akşam yemeğine katlanması yetmezmiş gibi, bir de geç kalmıştı.

Uşağın peşinden yemek salonuna giden merdivenleri çıkar-ken esnemesini durdurmaya çalıştı. Leydi Hero’nun arabasından indikten sonra kalkıp da akşam yemeği için hazırlanıncaya kadar uyuduğu birkaç saat yetersiz gelmişti.

Uşak onun gelişini, “Lord Griffin Reading,” diye bildirdi; salondaki herkes onu zaten tanıımıyormuş gibi.

İki kız kardeşinden yaşça daha büyük olan Caroline, “Gecik-tin,” dedi. Caro her zaman için bilinenin altını çizmeye bayılırdı. Herkesçe klasik anlamda güzel olarak adlandırılırdı ancak Griffin her zaman kötü mizah anlayışının parlak siyah buklelerinin ve kocaman kahverengi gözlerinin güzelliğini gölgelediğini düşün-müştü. “Nerelerdeydin?”

“Yatakta,” diye cevap verdi Griffin kısaca ve odada ilerleyip annesinin yanına gitti. Küçük kız kardeşi Margaret’in yanağına dokunmak için durdu. “İyi misin, Megs?”

“Ah, Griffin,” diye cevap verdi kardeşi. “Seni çok özledim!” Ağabeyine gülümseyen Megs’in yanakları pespembeydi. Yirmi iki yaşındaki Megs ailenin en küçüğü ve Griffin’in gözbebeğiydi.

Genç adam gülerek masanın ucuna doğru ilerledi. Masada yedi kişiydiler: Bir uçta Thomas, sağda Leydi Hero ve solda Caro vardı; annesi ise masanın diğer ucunda, bir yanında Wakefield, diğer yanında ise Caro’nun kocası Lord Huff’la oturuyordu. Megs, Caro ile Wakefield’in arasına oturmuştu. Son boş sandalye Huff ile Leydi Hero arasında duruyordu. Genç kadının giydiği çağla yeşili elbise, kızıl saçlarının mum ışığında alev gibi parlamasına neden olmuştu.

Griffin eğilerek annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. “İyi akşamlar, anne.”

“Hovardalıklarınla övünmene hiç gerek yok,” dedi Caro sinirli bir şekilde.

Griffin kaşlarını kaldırdı. “Kiminle yatakta olduğumu söyleseydim bu övünmek olurdu.”

“Lütfen, hepimizin iyiliği için sakın söyleme,” diye karşılık verdi Caro. Griffin, annesinin aynı anda hem eğlendiğini hem de kızdığını gösteren yüz ifadesine baktı.

“Kız kardeşinle uğraşma,” diye mırıldandı yaşlı kadın.

“Ama bu o kadar kolay ki,” diye karşılık verdi Griffin fısıltıyla, doğrulup kendi yerine geçmeden hemen önce.

“Balığa yetişemedin,” dedi Huff o sırada.

Eniştesi kısa boylu, yapılı bir adamdı. Caro ise bir Mandeville üyesi olarak uzun boyluydu ve kocasından oldukça uzun görünüyordu. Bu onu son derece mutsuz etse de Huff durumun hiç farkında değildi. Ashna bakılırsa Huff zaten karısının yaptığı hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Her şeye rağmen o dalgın haliyle Caro’yu severdi, Caro ise Huff’ın İngiltere’nin en zengin adamlarından biri olması sebebiyle, yaptığı evlilikten son derece memnundu.

“Güzel miydi bari?” diye sordu Griffin mırıldanarak.

“Morina balığıydı,” dedi Huff belli belirsiz bir sesle.

“Ah!” Griffin önüne konulmuş olan kırmızı şaraptan bir yudum aldı. Eniştesiyle yaptığı zoraki kısa sohbetten sonra ister istemez Leydi Hero’ya döndü. “Umarım iyisinizdir, Leydim?”

Genç adam onu daha birkaç saat önce görmüştü ama gri gözlerinin parlaklığı yine de onu şaşırtmak için yeterliydi. Ağabeyinin onaylamayacağını bildiği halde kimsesiz çocuklara vereceği destek konusunda ne kadar da inatçıydı. Bir de Jonathan’ı ziyaret ettikten sonra garip bir uyum yakaladıkları o an vardı.

Borç verme teklifi tamamen içgüdüsel, hayatında daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Üstelik bu, ona doğru gelmişti. Genç kadına yardım etmek, yüküne ortak olmak istemişti. Yetimhane umurunda bile değildi ama *genç kadın...*

Bu genç kadında ne vardı? Kendini, o pırlanta gibi ışıldayan gözlere bakarken yakaladı. Adamın yüzüne doğrulttuğu göz bebekleri büyümüşü. Kadının nefesinin kokusunu burnuna çekmek istercesine öne eğildi.

Ah, bu hiç iyi değildi.

Hero'nun yanında oturan Thomas boğazını temizledi.

Leydi Hero gözlerini kırpıştırdı. "Gayet iyiyim, teşekkür ederim, Lordum."

Griffin başını sallayarak bakışlarını ağabeyine kaydırdı. "Peki ya sen, Thomas?"

"İyiyim," diye cevap verdi Thomas hızla. "Oldukça iyiyim."

"Ah, çok iyi," dedi Griffin yüzünde küçük bir gülümsemeyle ve şarabından bir yudum daha aldı. Belki yeteri kadar içki içerse, bu akşam yemeğine katlanabilirdi.

"Dün korkunç bir şey duydum," dedi Caro o sırada şarabından küçük bir yudum aldıktan sonra. "East End'in o perişan kulübelerinden birinde oturan bir ailenin tamamı açlıktan ölmüş halde bulunmuş."

"Ne kadar korkunç," dedi Meg yumuşak bir sesle. "Bir dilim ekmeğe muhtaç şekilde ölmek."

Caro homurdandı. "Ekmeğin onlara bir faydası olmazdı. Belli ki tüm aile fertleri, buna küçücük bir bebek de dâhil, cin dışında hiçbir şeyle beslenmemişler, ta ki ölene dek."

Griffin, Leydi Hero'nun çatalını masaya bıraktığını gördü. Wakefield Dükü oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Hiç şaşırmadım, keşke şaşırsam. Bu gibi trajedileri artık hemen her gün

duyuyoruz ve korkarım ki şu cin denen illetin Londra'da kökünü kazıyınca kadar da duymaya devam edeceğiz.”

“Katılıyorum,” diye karşılık verdi masanın diğerk ucunda oturan Thomas kadeh kaldırarak.

Griffin dudaklarını büzdü. “Eğersormamın bir sakıncası yoksa bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz, Ekselansları? Eğersanlar cin içmek istiyorsa, bunu engellemek koskoca bir okyanusu bir kaşıkla boşaltmak kadar zor olsa gerek.”

Wakefield'ın gözleri kısılmıştı. “Bu iğrenç içkinin üreticilerini durdurabilirsek, mücadeleyi yarı yarıya kazanmış olacağımızı düşünüyorum. Arz olmayınca zavallı halk eninde sonunda içecek daha sağlıklı bir şeyler bulacaktır.”

“Siz öyle diyorsanız,” diye mırıldandı Griffin şarabından bir yudum daha içerken. Dük bugüne kadar hiç ailesinin geçimi konusunda kaygı duymuş muydu acaba? Belli ki hayır.

Megs masanın diğerk tarafından konuşmaya başlamadan hemen önce, Griffin'in önüne haşlama biftek konulmuştu. “Huff bize biraz önce düzenli olarak gittiği kahvehaneye musallat olan hayaletten bahsetti.”

“Saçmalık,” diye mırıldandı Caro.

Griffin, tek kaşını kaldırarak normalde mantıklı olduğunu düşündüğü eniştesine baktı.

“Bir hayalet, öyle mi Huff?”

Huff büyük bir azimle önündeki tabağın içindeki etle uğraşırken omuzlarını silkti. “Hayalet ya da ruh. Gecenin bir vakti birdenbire büyük bir gürültüyle davula vurduğu söyleniyor. Crackerinğ's Kahvehanesi'nde. Güvenilir kaynaklardan duydum.”

“Kahvehanenin içinde mi?” diye mırıldandı Leydi Hero. “Ama hava karardıktan sonra orada kimse bulunuyor mu ki?”

Griffin, Leydi Hero'nun bakışını yakaladığı sırada, genç kadının gülmemek için kendini zor tuttuğuna yemin edebilirdi. Aceleyle kendi tabağına döndü.

“St. Giles’ta bir çeşit hayalet olduğunu duymuştum,” dedi Caro o sırada herkesi şaşırtarak.

“O da davul çalıyor muymuş?” diye sordu Griffin ciddiyetle.

Caro yüzünü buruşturdu. “Hayır, tabii ki çalmıyor, budala. O, insanları öldürüyor,” diye cevap verdi.

Griffin kocaman açılmış gözlerle kız kardeşine baktı.

“Bir kılıçla,” diye devam etti Caro, sanki bu açıklamayla durumu düzeltecekmiş gibi.

“Bunu nereden duydun?” diye sordu bu kez annesi.

“Ah, bilemiyorum.” Caro’nun gözleri bir an için boşluğa daldı. Takındığı belli belirsiz hoşnutsuzluk ifadesi yüzünün güzelliğini gölgeler gibi oldu. Sonra başını sabırsızlıkla iki yana sallamakla yetindi. “Herkesin haberi var.”

“Benim yok,” dedi Megs.

“Benim de yok”, dedi o anda Griffin. “Caro’nun bu hikâyeyi uydurup uydurmadığını merak ediyorum doğrusu.”

Caro derin bir nefes aldı, yüzü korkutucu biçimde kızarmıştı.

Daha konuşmaya başlamadan önce, Leydi Hero boğazını temizledi.

“Aslına bakarsanız, ben onu gördüm.” Tüm kafalar aynı anda ona çevrilmişti.

“Gerçekten mi?” diye sordu Megs büyük bir ilgiyle. “Nasıl biri?”

“Her yanı siyah ve kırmızı üçgenlerle ve de pırlantalarla bezemiş bir soytarı kostümü giyiyor, başında da kırmızı kuş tüylü şapkası var. Ayrıca yüzünde yarım bir pandomim maskesi var.” Leydi Hero masada oturanların yüzüne bakarak başını salladı. “Ona St. Giles Hayaleti diyorlar ama ben onun kesinlikle bir hayalet olduğunu düşünmüyorum. Bana kalırsa oldukça kanlı canlı birine benziyordu.”

Hero’nun bu sözleri üzerine masada kısa bir sessizlik hâkim oldu.

“Peki sen St. Giles’ta ne yapıyordun, hayatım?” diye sordu anneleri kısa bir süre sonra.

Griffin elindeki kadehi masaya bırakırken, Leydi Hero’nun St. Giles’ta dolaşmasına bahane olarak bir şey düşünmeye çalıştı. Ama Leydi’nin böyle bir endişesi yoktu. “Cemiyetten pek çok kişiyle birlikte talihsiz bebekler ve kimsesiz çocukları barındıran yetimhaneyi görmeye gitmiştim. Geçen bahar aylarındaydı. Hatırlarsın. Yuvanın yamp kül olduğu gündü. İşte ben de o gün St. Giles hayaletini görmüştüm. Çocukları senin şehir evinde barındırmıştık. Senin bir aylığına şehir dışında olduğun sıralardaydı.”

Wakefield’in ağzı hoşnutsuz bir biçimde büzülmüştü. “Ah, evet. Geldiğimde balo salonunda badminton oynandığını görmüştüm.”

Leydi Hero’nun yüzü pembeleşti. “Evet ama onları yeterince kısa bir zamanda başka bir yere yerleştirmeyi başardık.”

“Çok korkmuş olmalıyız,” dedi Megs yumuşak bir sesle. “Aynı anda bir yangın ve bir hayalet!”

“Oldukça endişe vericiydi,” dedi Hero yavaşça, “ama korkacak zamanı bulabildiğimi sanmıyorum. Etrafta, yangını söndürmek ve çocukları alevlerden kurtarabilmek için telaşla koşuşan insanlar vardı. Hayalet kalabalığın içinde kaybolup gitti sadece. Bir katile benzemiyordu, gerçekten yardım etmişti.”

“Belki de sadece geceleri öldürüyordur,” dedi Griffin hafif bir sesle.

“Ya da kalabalık arasında olmadığı zamanlarda,” diye tamamladı Megs.

“Pazartesi günleri,” dedi bu kez Huff.

Griffin eniştesine baktı. “Ne olmuş pazartesi günlerine?”

“Belki de sadece pazartesi günleri cinayet işliyordur,” diye cevap verdi Huff laf kalabalığı arasında. “Haftanın geri kalanında da tatil yapıyordur.”

“Huff, sen bir dâhisin,” dedi Griffin eniştesinin yüzüne hayranlıkla bakarak. “Yalnızca pazartesi günleri cinayet işleyen bir katil! Böylelikle salıdan pazara kadar herkes güvende olur.”

Huff alçakgönüllü bir tavırla omuz silkti. “Diğer katilleri de düşünmezsek tabii.”

Bu konu Caro’ya fazla gelmişti. Öfkeli bir inek gibi homurdanmaya başladı. “Saçmalık! Bir hayalet, cinayet işlemek için değilse, hangi sebeple bir soytarı kostümü giyip de St. Giles’ta dolaşsın?”

Griffin sessizlik içinde kadehini kaldırdı. “Bir kez daha bizi akıllica açıklamalarla susturdun Caro. Savaş alanını kan revan içinde ve de yenilmiş olarak terk ediyorum.”

Yanında oturan Hero sanki gülmeye benzer küçük bir ses çıkardı.

“Griffin,” diye uyardı onu annesi.

“Her hâlükârda hayaletin St. Giles’ta kalmasını ümit ediyorum,” diye araya girdi Megs. “Yarın gece onunla karşılaşmak gibi bir arzum yok.”

“Yarın gece ne var?,” diye sordu Griffin dalgınlıkla. Önüne, içinde belirsiz bir şeylerin yüzdüğü jöleye benzer bir şey daha konulmuştu.

“Harte Bahçesi’ne davetliyiz. Caro ile Huff, Leydi Hero ile Thomas, Lord Bollinger ile ben, ve Leydi Phoebe ile Ekselansları,” dedi Megs.

Masanın diğer ucunda oturan Wakefield huzursuzca kıpırdandı. “Özür dilerim ancak yarın akşam, daha önceden verilmiş başka bir sözüm olduğunu hatırladım. Katılmam mümkün olmayacaktır.”

“Ah, gerçekten mi Maximus?” Leydi Hero’nun sesinde hafif bir hayal kırıklığı vardı.

“Phoebe’ye kim eşlik edecek o halde? Bu cemiyet balosunu dört gözle beklediğini biliyorsun.”

Dük’ün kaşları çatıldı, şaşırmış görünüyordu. Belli ki çok nadiren eleştiri alan biriydi.

“İlla birinin eşlik etmesi mi gerekiyor?” diye sordu Griffin.
“Yani, demek istediğim, sizler hepiniz oradayken?”

Leydi Hero ile Wakefield arasında bir bakışma oldu, o kadar hızlıydı ki Griffin bunun neredeyse hayal olduğunu düşündü.

“Neyse, belki de gelmese daha iyi olur,” diye mırıldandı Leydi Hero.

“Ah, belki Griffin ona eşlik edebilir!” diye bağırdı Megs o sırada. “Öyle değil mi, Griffin?”

Griffin gözlerini kırpı. “Ben...”

“Sizden böyle bir şeyi yapmanızı elbette ki isteyemeyiz.” Leydi Hero sabit gözlerle önündeki tabağa bakıyordu. Yüz ifadesi sakindi ama Griffin gözlerinde üzüntü gördüğünden emindi.

Thomas kardeşine bakıyordu, yüzü ifadesizdi.

“Griffin,” diye söze başladı annesi ve Griffin hayatında ilk kez annesinin sesinde teşvik mi yoksa uyarı mı olduğunu anlayamadı. Ama zaten fark etmezdi. Bir kez daha içindeki sese kulak verdi.

“Harte Bahçesi’ndeki baloda sizlere eşlik etmekten büyük bir onur duyarım.”

Yüzü kaşınıyordu.

Charlie Grady dirseğini oturduğu tahta masanın üzerine dayayıp dalgınca yüzünü kaşırken, parmak uçlarının altında çibanları ve yara izlerini hissediyordu. En iyi arkadaşlarından biri olan Freddy önünde huzursuzlanıyordu. Freddy iri yarı, dazlak bir adamdı. Alt dudağında boydan boya bir yara izi vardı. Sadece son bir ay içerisinde dört kişiyi öldürmüştü ama Charlie’nin yüzüne bakacak cesareti yoktu. Onun yerine bakışlarını önce yere indiriyor, sonra ise tavanda gezdiriyordu, son olarak da Charlie’nin sol kulağına takılıyordu. Freddy bir sinek olsaydı, Charlie onu çoktan öldürmüştü.

Bunu hâlâ yapabiliirdi.

“Geçen hafta içinde iki yaşlı kadın Wakefield’in muhbirleri tarafından içeri alındı. Bu da diğerlerinin korkmasına sebep oluyor,” dedi Freddy.

“İçlerinden arabalarını teslim eden oldu mu?” diye sordu Charlie kibarca.

Freddy, omuzlarını silkerken sabit bir şekilde Charlie’nin omzuna bakıyordu. “Henüz değil. Para kazandıkları sürece cin satmaya devam edecekler ama muhbirlerin etrafta dolaşmasıyla daha dikkatli olmaları ve sık sık yer değiştirmeleri gerekecektir.”

“Bu bize para kaybettiriyor.”

Freddy bir kez daha omuz silkti.

Charlie masanın üzerinden bir çift kemik zarı alarak parmaklarının arasında yuvarlamaya başladı. “O halde muhbirlerle görüşmemiz gerekir, öyle değil mi?” Freddy başını salladı, bakışları uzaktaydı.

“St. Giles’la ilgili planların ne durumda?”

“MacKay Londra’dan ayrıldı.” Freddy iyi bir haber vermiş olmanın rahatlığıyla yerinde biraz doğruldu. “Ve bu sabah da biz orayı havaya uçurduğumuz sırada Smith’in hâlâ içeride olduğunun haberini aldım. Yaşıyor ama yanıkları çok ağır. Bir iki günden fazla yaşamaz diyorlardı.”

“İyi.” Charlie avucunun içindeki zarlara baktı. “Peki ya Lord Reading?”

“Bütün işlerini tek bir binaya topladı,” diye cevap verdi Freddy çatık kaşlarla. “Dış duvarı var ve içeride bir sürü silahlı adam tutuyor. Oraya saldırmak çok zor olacak.”

“Ama yine de saldıracığız,” dedi Charlie elindeki zarları atarak. “Şeş-i yek; birli ve de altılı. Yedi her zaman için şanslı bir rakam olmuştu. Kendinden memnun bir şekilde homurdandı. “Bu gece iyi olur sanırım.”

“Lord Griffin nerede?” diye sordu Phoebe, Mandeville arabadan inmesine yardımcı olurkea.

Hero, Phoebe’yi beklerken hafifçe dönerek Thames Nehri’ne baktı. *Gerçekten de Lord Griffin nerede?*

Genç kadın, Mandeville ve Phoebe, Thames’e inen merdivenlere doğru yol alıyorlardı. Harte Bahçesi nehrin güneyindeydi ve oraya ulaşabilmeleri için tekneye binmeleri gerekiyordu. Aynı bir arabayla gelmiş olan Leydi Margaret, Lord Bollinger, Leydi Caroline ve Lord Huff merdivenleri çoktan inmiş ve bir tekneye binmek üzereydiler.

Arabaların fenerlerinin ışığı ıslak kaldırım taşlarında parlıyordu. Gün içinde yağmur yağmıştı ama gökyüzü şimdi tertemizdi, hatta birkaç yıldız geceyi şimdiden aydınlatmaya başlamıştı bile. Hava, bir Ekim akşamı için oldukça ılıktı, bir eğlence bahçesini ziyaret etmek için mükemmeldi.

Hero başını gökyüzüne kaldırınca ayın incecik bir bulutla oynadığını gördü. “Bizimle merdivenlerde buluşacağımı söylemişti. Yakında gelir diye düşünüyorum.”

“Kardeşimin çoğu zaman bir işi çıkar,” dedi Mandeville tarafsız bir sesle. “Bize katılmadığı takdirde hayal kırıklığına uğramayın lütfen, Leydi Phoebe.”

“Ah,” dedi Phoebe, Mandeville’in uyarısına rağmen morali bozulmuş gibi görünüyordu.

Hero içinde beliren öfkeyi hissetti. Reading ne cüretle Phoebe’yi hayal kırıklığına uğratiyordu? Onlar beklerken, belli ki yine bir kadının yatağında gününü gün ediyordu.

“Gel canım,” dedi Hero kararlı bir sesle. “Nehrin aşağısına doğru yürüyelim. Teknenin hazırlanması birkaç dakika daha sürer ve belki o sırada Reading de gelir.”

“Çok mantıklı bir plan,” dedi Mandeville onaylayan bir gülümsemeyle. “Merdivenler kaygandır. Koluma girmek ister misiniz, Leydi Hero?”

Adam kolunu uzattı ama Hero kaşlarını çatarak bir adım geride kalmayı tercih etti. "Lütfen, siz Phoebe'yi alın. Ben arkamızdan gelirim."

Mandeville genç kadına şaşkın bir ifadeyle baktı. "Nasıl isterseniz."

Kolunu Phoebe'ye uzattı, Phoebe ise adamın koluna girerek Hero'ya gülümsedi. Hero'nun içi rahatlamıştı. Mandeville, bir fener alarak önlerinden gitmesini istedikten sonra hepsi birlikte onu takip ettiler.

Hero basamakları inerken elbisesinin eteklerini kaldırdı. Tırabzansız, ortaçağdan kalma merdivenler oldukça dardı. Esen rüzgâr burnuna nehrin kokusunu getiriyordu. Çürümüş balık ve ıslak çamur kokusunun yanı sıra hiç durmadan nehre akan eski suyun kokusu duyuluyordu.

Hem genç kadın hem de Phoebe tüylü yarım maskeler takmışlardı, gece elbiseleri ise rengârenkti. Phoebe'nin elbisesi muhteşem bir orkide ve krem rengindeyken Hero seçimini yakut renkli astarı ve süslü fiyonkları olan parlak kırmızı bir elbiseden yana kullanmıştı. Mandeville'in siyah takım elbisesiyle yarım maskesi hanımların kıyafetiyle güzel bir tezat oluşturmuştu.

Yukarıda, parke taşlarının üzerinde nal sesleri duyuldu. Hero dönüp omzunun üzerinden bakarken, bir eliyle kaygan duvardan destek almaya çalıştı. Ayakkabısının topuğu basamağın köşesine takılınca sendeledi ve vücudunun dengesini kaybetti. Kalbi neredeyse duracaktı.

"Dikkatli olun!" Büyük, güçlü bir çift el onu kollarından yakalayarak geriye, güçlü bir gövdeye doğru çekti. "Aşağıya giden yol epey uzundur."

"Teşekkür ederim." Hero'nun nabızı boğazında atıyordu. "Artık iyiyim."

“Emin misiniz?” Reading’in sesi, sakın gece havasında derin ve garip bir şekilde samimi çıkmıştı. Hero’yu tutan ellerini gevşetmemişti.

Biraz ileride, aşağıda Mandeville ve Phoebe merdivenlerin döndüğü noktadaki yükseltinin üzerinde durmuşlardı.

Mandeville başını kaldırdı. “Geliyor musunuz?”

Yüzü gölgede kalsa da Hero sesini duyabilmişti.

Kendini Reading’in ellerinden çekip kurtulmayı başardı. “Evet, az sonra orada oluruz.”

Mandeville başını sallayarak önüne döndü ve basamakları inmeye devam etti.

“Geç kaldınız,” diye mırıldandı Hero merdivenleri dikkatle inerek.

“Neden herkes bunu söylüyor?”

“Sürekli olarak geç kaldığınız için olmasın?”

“Sizce zamanın ve gecikmelerimin farkında değil miyim?”

“Hayır,” dedi Hero net ve kararlı bir şekilde, sanki zekâsı eksik bir çocukla konuşur gibiydi. “Eğer zamanın *farkında olsaydınız* sürekli olarak *gecikmezsiniz*.”

Reading genç kadının arkasından güldü. “Pes, sevgili Mükemmel Leydim!”

“Bana bu şekilde hitap etmeyin.”

“Niçin?” Nefesi Hero’nun ensesindeki tüylerin ürpermesine neden oluyordu. “Siz mükemmellik timsali değil misiniz?”

Hero titremesini gizlemeye çalıştı. “Öyle olsam da olmasam da kesinlikle *sizin* değilim.”

“Çok yazık,” diye fısıldadı adam.

Merdivenlerin dönemecine geldikleri sırada Hero birdenbire olduğu yerde durdu. “*Ne* dediniz?”

“Çok güzel.” Masum bir ifadeyle kaşını kaldırarak genç kadının yüzüne baktı. “Siz ve kız kardeşiniz bu akşam çok güzel görünüyorsunuz.”

Hero onun yüzüne bakarken hayatında belki de ilk defa ne düşüneceğini bilemiyordu. Solgun yeşil gözleri bir maskenin ve siyah cübbesinin ardında gizlenmişti ve yüz ifadesi son derece rahat olsa da bir elini yumruk haline getirmişti. Hero bir anda nefessiz kaldığını zannederek düşme hissiyle sendeledi.

“Dikkat,” diye fısıldadı Reading şefkatle.

Hero’nun gözleri adamın, siyah maskesinin altındaki geniş ve hassas dudaklarına takıldı ve vahşi bir istekle tadını merak etti.

“Acele edin, Griffin!” Leydi Caro merdivenlerin en alt basamağından seslenmişti.

Hero, karanlığın yüz ifadesini gizlemesinden memnun bir şekilde hızla arkasını döndü. Geriye kalan son basamakları inerken gölgesi gibi peşinden gelen iri yarı erkeğin varlığının tam olarak farkındaydı.

“Bize katılabilmene sevindim, Griffin,” dedi Mandeville, aşağıya vardıklarında.

Diğerleri, iki teknenin kenara çekilmekte olduğu taş rıhtımın orada toplanmıştı. Leydi Caroline’in üzerinde safir renkli bir elbise ve yüzünde de Lord Huff’ın lacivert pelerinine uyum sağlayan bir maske vardı. Leydi Margaret, pembe dantel ve kurdelelerin süslediği sarı bir elbise giymişti. Partneri, genç Lord Bollinger’ın üzerinde siyah bir pelerin vardı.

“Phoebe, bu Lord Griffin Reading,” dedi Hero nefes nefese kalmış sesiyle. “Lord Griffin, bu da kız kardeşim Leydi Phoebe.”

“Sizi beklettiğim için özür dilerim,” dedi Reading nezaketle Phoebe’nin eline doğru eğilirken. “Lütfen, beni affedin.”

“Hiç önemli değil,” diye karşılık verdi Phoebe, Hero’ya heycanlı bir bakış fırlatarak. “Affedilecek bir şey yok. Tam zamanında geldiniz.”

“O halde yolumuza devam edelim,” dedi Mandeville. “Huff, siz kardeşlerinizi ve Lord Bollinger’ı da alarak bu tekneye binmek ister misiniz? Biz de diğerini alırız.”

Lord Huff başını salladı. “Güzel plan.”

“Hayatım?” dedi Mandeville elini Hero’ya uzatarak.

Hero adamın elini tutarak temkinli adımlarla tekneye bindi. Teknenin her iki ucunda bulunan direklere fenerler asılmıştı ve uzun banklar yumuşak minderlerle kaplıydı.

“Rahat mısınız?” diye sordu Mandeville.

“Evet, teşekkür ederim,” diye cevap verdi Hero gülümseyerek. Gerçekten de çok ilgili bir erkekti.

“Adımınıza dikkat edin,” dedi Reading, Phoebe’ye yardım ederken. “Nehri yüzerek geçmenizi istemeyiz.”

Phoebe, Hero’nun yanına otururken kıkırdadı. “Ah, bu çok güzel! Nehir gecenin bu saatinde tıpkı bir masal diyarına benziyor.”

Hero nehre baktı. Kendi teknelerinde olduğu gibi, başka teknelerin ışıkları da suya yansımıştı. Kürekler çekildikçe gıcırdayarak suya çarpıyordu ve uzaklardan yüksek ve berrak kahkaha sesleri duyuluyordu. Nehrin o keskin kokusuna rağmen yaşadıkları büyümlü bir andı.

“Sizce havai fişekler de olacak mıdır?” diye sordu Phoebe.

“Kesinlikle,” dedi Reading.

Reading ve Mandeville kadınların karşısına oturmuşlardı. Siyah pelerinleri sayesinde loş ışıkta neredeyse birbirlerinin tıpatıp aynıları gibiydiler. Ancak Mandeville ellerini dizlerinin üzerinde kenetleyip dik bir halde otururken, Reading yayılıp bacaklarını açarak öne uzatmış, kollarını ise göğsünde kavuşturmuştu.

Hero bakışlarını telaşla başka tarafa çevirse de bu kadar dar alanda onu görmezden gelmek imkânsızdı. Merdivende yaşadıkları ve gözlerinin onunkilere kenetlendiği, nefessiz kaldığı o anı anımsadı. Daha dün yetimhaneye ilgili yardım teklifini, Herodot’u tartışmalarını ve bir gün önce de kendisine St. Giles’a her gidişinde ona eşlik etmesine izin verdiğini düşündü Hero. Sanki hâlâ merdivendeymiş ve dengesini yitirecekmiş gibi hissediyordu.

Üzerinde, beklenti ve aynı zamanda suçluluk duygusundan oluşan bir sersemlik hali vardı.

“Bu akşamüstü annenizle beraber çay içtik,” dedi Hero Mandeville’e yönelerek. “Bana düğün kahvaltımız için öngördüğü menüyü gösterdi.”

“Öyle mi?” dedi Mandeville içten bir gülümsemeyle. Reading başını çevirip nehre baktı. “Umarım seçimi sizin için de uygun olmuştur?”

“Ben...” Nedense Reading’e bakma ihtiyacı hissetmişti. Genç adam sanki bakışını hissetmiş gibi dönerek Hero’nun yüzüne baktı. Gözlerinde alaycı bir ifade vardı. Hero derin bir nefes alırken gecenin yüzünü gizlediğini ümit ediyordu.

“Evet, evet, elbette. Düğünümüz için çok güzel bir kutlama planlamış.”

Reading gözlerini devirdi.

“Güzel,” dedi Mandeville. “Annemle arkadaş olabilmenize çok sevindim.”

“Olmamak mümkün değil,” diye karşılık verdi Hero içten bir sıcaklıkla. “Anneniz çok iyi biri.”

Bu sözler üzerine dudaklarını alaycı bir ifadeyle kıvrıran Reading kafasını çevirdi.

“Neredeyse geldik,” diye söze girdi Phoebe. Tüm süre boyunca tekmeden dışarıyı seyretmekle meşguldü. “Şurası rıhtım, öyle değil mi?”

Hero’ya onay bekleyen gözlerle baktı. Hero, Reading’in dikkat kesildiğini fark etti. Onları merakla izliyordu.

“Evet, canım,” dedi Hero kardeşinin elini tutarak. “Orası rıhtıma benziyor.”

Ama “rıhtım” denilen yer neredeyse inilemeyecek kadar dar bir alandı. Nehrin üzerine yerleştirilmiş bir platform ışıklarla aydınlatılmıştı. Yaklaştıkları sırada Hero, hizmetçilerin telaş içinde insanlara teknelerden inmeleri için yardım ettiklerini gördü. Her

birinin üzerinde mor ve sarı kostümler vardı ama hepsi birbirinden farklıydı. Biri çizgili bir paltoya ekose çoraplar giymişti. Bir diğ erinin başında ise safran rengi bir peruk, üzerindeyse sarı kurdeleli mor bir palto vardı. Aynı temanın tuhaf varyasyonlarını giymişlerdi.

Tekneleri rıhtıma yanaşınca başında lavanta kokulu peruğu olan biri eğilerek Hero'nun inmesine yardımcı oldu.

"Harte Bahçesi'ne hoş geldiniz, Leydim."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Hero herkes tekneden inerken.

Phoebe yanına gelip durdu. "Peruğundaki çuha çiçeğini fark ettin mi?"

Hero dönüp bakınca adamın gerçekten de kulağının arkasına bir çiçek takmış olduğunu fark etti.

"Bunun hızla yayılan bir moda olmamasını ümit ediyorum," diye mırıldandı Reading. Bakışları Phoebe'yle karşılaştı. "Kulağımın arkasına takılı bir laleyle oldukça aptal görüneceğimden eminim."

Phoebe tek eliyle ağzını kapatarak güldü.

"Tam bir eşeğe benzersin," dedi Huff kendine has tarzıyla. Reading ciddiyetle, "İltifatın için teşekkür ederim, Huff," dedi. Huff homurdandı.

Mandeville boğazını temizledi. "Devam edelim mi?"

Kolunu Hero'ya uzattıktan sonra birlikte ahşap parkelerle döşenmiş yola koyuldular. Etraftaki ağaçlar şahane ışıklarla süslenmişti. Hero daha yakından bakınca her birinin, avuç içi büyüklüğünde, üflenmiş camdan yapılmış ve ışık saçan birer küre olduğunu fark etti. Yaklaştıkça dekoratif olarak budanmış ağaçların ve bahçelerin arasından yayılan müziğin sesi yükseliyordu. Önlerindeki yolun birdenbire genişlemesiyle ağaçların arasından masalsı bir yere girdiler.

Sanki ormanın içinden çıkmış gibi, önlerinde taşla döşenmiş bir alan belirdi. Hemen arkasındaki tarihî yapılar ise sanatsal

bir fon oluşturunuyordu. Dikkatle bakıldığında, orkestranın aşınmış sütunların arasına yerleşmiş olduğu görülebilirdi.

Her iki uçta da dört basamak seviyesinde gösterişli localar yükseliyordu, kimisi açıktı, kimisi ise içindekilerin mahremiyetini korumak amacıyla kapalı tutulmuştu.

Saçı lavanta ve çuha çiçeğinden yapılmış bir taçla süslenmiş olan güzel bir hizmetçi kız onları locaların arkasından geçirerek halıyla döşenmiş merdivenlerden yukarıya çıkardı ve sahnenin sağında yer alan yüksek bir locaya kadar onlara eşlik etti.

“Burası inanılmaz,” dedi Lord Bollinger. Genç adam Mandeville’in statüsü karşısında biraz ürkmüş gibiydi.

Leydi Margaret partnerinin kolunu sıktı. “Burası tek kelimayle muhteşem, Thomas.”

Mandeville gülümseyince yüzü birdenbire bir çocuğunkine benzedi. “Beğendiğine çok sevindim, Meg.”

Hero’nun oturması için sandalyeyi tutunca genç kadın adamın yüzüne bakarak minnetle gülümsedi. “Bu akşamı organize ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Benim için büyük bir zevkti,” dedi eğilerek ancak doğrulurken gözleri Hero’nun omzunun arkasındaki bir noktaya takıldı ve bakışları sertleşir gibi oldu.

Locanın arkasındaki perdenin aralanmasıyla, hizmetçilerden oluşan bir grup akşam yemeğini servis etmek üzere içeri girdi. İnce dilimlenmiş pastırma, peynir ve güzelce süslenmiş kek dilimleri önlerine konulurken, Mandeville de Hero’nun yanındaki koltuğa yerleşti.

“Kadeh kaldırmak istiyorum,” dedi Huff. “Özellikle de bu gece yanımızda olan güzel hanımefendilerin şerefine.”

“Ah, Huff,” dedi Leydi Caroline. İçkisinden bir yudum alırken yüzü kızarmıştı.

Hero da gülümseyerek şarabından bir yudum içti ve diğerleri şakalaşırken omzunun üzerinden bakmadan edemedi. Karşı

locada koyu kızıl saçları olan bir hanımefendi oturuyordu. Etrafı yakışıklı üç genç tarafından sarılmıştı ama kadın gözlerini onların localarına dikmişti.

Hero kadının bakışını takip etti. Bayan Tate, Mandeville'e bakıyordu.

Hero'nun karşı locada oturan kızıl saçlı kadını fark ettiğini anlayınca, Griffin'in gözleri kısıldı. Thomas ne yapmaya çalışıyordu böyle? Gerçekten de *nişanlısını* getirdiği bir davete metresini de mi çağırmişti?

Leydi Hero'nun gözleri arada bir masaya çevrilirken Reading'in bakışlarıyla karşılaşılıyordu. Hiç belli etmemesine rağmen üzgün olduğu aşikârdı.

Lanet olası Thomas!

Neyse ki tam o sırada parlak elbiseler içindeki bir grup genç kızın sahneye çıkarak dans etmesiyle eğlence başladı.

Griffin dalgınlıkla onları izlerken bir eliyle de paltosunun cebindeki pırlanta küpeyi yokluyordu. Leydi Hero'nun sandığı kadar mükemmel biri olmaması Thomas'ın neden umurunda olacaktı ki? Onların nişanlanması kendisini zerre kadar ilgilendirmiyordu. O halde niçin ağabeyini sakın bir köşeye çekip ona ağzına geleni söylemek, hatta bir iki yumruk savurarak yaptığı yanlışsı yüzüne vurmak için sabırsızlanıyordu?

"Ne kadar zarifler," dedi Leydi Phoebe. Genç kadın, Thomas ve Leydi Hero'nun yemek masasının karşısına, Griffin'in yanına oturmuştu.

"Evet, gerçekten de öyleler," diye karşılık verdi Griffin gülümseyerek.

Leydi Phoebe ablasından o kadar farklıydı ki üvey bile olabilirdi. Leydi Hero bir kadına göre oldukça uzun boylu ve hareketlerinde son derece zarifken, Leydi Phoebe orta boyuyla oldukça yuvarlak omuzlara, dolgun kollara ve hatlara sahipti. Leydi Hero

takındığı yüz ifadesi ve hareketlerinde her daim dikkatli ve ölçülü biriydi. Onun aksine Leydi Phoebe her türlü duygusunun yüzüne yansımaya izin verirken, dudakları ya hep merak içinde hafifçe aralanmış ya da sahnedeki bir palyaçonun hareketleri karşısında heyecanlı bir neşeyle kıvrılmış olurdu.

“Ama nereye kayboldu?” diye mırıldandı kendi kendine. “O küçük maymun?”

Griffin sahneye baktı. Palyaço bir maymunla oynuyordu ancak maymun şimdi de ayaklarının üzerine çömelerek öğretilmiş bir sessizlik içinde bekliyordu.

Yeniden Leydi Phoebe'ye baktı. Meraklı bir bekleyişle öne eğilmişti. Birdenbire gülmeye başladı. “İşte geri geldi!”

Griffin bakışını sahneye çevirdi. Palyaço, maymunun bir çemberin içinden taklalar atarak geçmesini sağlıyordu. Kadehini düşüncelere dalmış bir şekilde dudaklarına götürdü.

Dansçılardan ve palyaçodan sonra şimdi de *Aşk için Aşk* isimli oyun sahneleniyordu. Oyuncular son derece başarılıydılar ancak Griffin bunu pek fark edecek durumda değildi. Genç adam, göz ucuyla Leydi Hero'yu izlemekle meşguldü.

Aktörler sahneden ayrıldıklarında Thomas ayağa kalktı. “Bir gezintiye çıkalmı mı?”

Bu beklenen bir hareketti tabii ama Thomas bir daha karşıdaki locaya bakmadı. Yine de Griffin, kızıl saçlı hanımefendinin de aynı anda ayağa kalktığını gördüğüne hiç şaşırmadı. İsteksiz bir şekilde kalkarak kolunu Leydi Phoebe'ye uzattı.

Bahçe son derece güzel bir şekilde düzenlenmişti. Yürüyüş yollarının kenarındaki yüksek çalılıklar fantastik birer hayvana dönüştürülerek önlerindeki dar patikaları loş bir ışığa büründürmüştü. Aynı zamanda kuytu köşeler ve yapay mağaralar ise daha zevkli eğlencelere yönelik düzenlenmişti. Griffin, Leydi Phoebe'ye eşlik ederken, yanlarından geçen hanımların kaçının profesyonel anlamda orada bulunduğunu düşündü alaycı bir şekilde.

“Ah, bakın!” Leydi Phoebe önlerine bir sürü parçalardan oluşan bir set çıkınca heyecanlanmıştı. “Bunları nasıl yapıyorlar?”

Önlerinde, üzerinde şelalelerin dökülmekte olduğu kayalar-
dan oluşan son derece güzel bir dekor belirmişti. Ancak şelaleler
cnvai çeşit renkte ışıklardan yapılmıştı.

“Ne kadar zekice,” diye mırıldandı Megs o sırada. “Bunun
nasıl tasarlanmış olduğunu anlayamadım. Beyefendilerden biri
bizi aydınlatabilir mi acaba?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye itirafta bulundu Bollinger samimi
ve hoş bir mizaçla.

Megs gülmeye başladı. “Huff?”

“Mekanik bir şey olmalı,” diye cevapladı onu Huff.

“Evet, elbette ki mekanik bir şey,” dedi Caro. “Ama nasıl
çalışıyor?”

Thomas kaşlarını çatı. “Bir çeşit makara sistemiyle olsa gerek.”

Bir an için sanki hepsi mıhllanmış gibi, çorak kayanın üze-
rinden akararak hareket eden ışıklara bakakalmışlardı.

Griffin’in sesinde heyecan vardı. “Sanırım en bariz olanı göz-
den geçiriyoruz.”

“Neymiş o, Lordum?” Leydi Hero sol kaşını kaldırdı.

“Periler,” diye cevap verdi Griffin ciddi bir sesle.

“Ah, Tanrı aşkına!” diye bağırdı Caro ve tüm itirazlarına
rağmen kocası Huffı kolundan tutup çekiştirmeye başladı.

“Periler,” diye tekrarlardı Leydi Hero. Dudakları bariz bir
şekilde seğiriyordu.

“Periler.” Griffin serbest olan elini mantosunun düğmelerinin
arasına sokarak başını geriye attı, kaşlarını ciddiyetle çatı ve bir
ayağını öne atarak ezberlenmiş bir poz takındı.

“Benim düşünceme göre –ki gökkuşağı rengindeki şelaleler
konusunda uzman sayılırım– bu şelalenin içindeki her bir renk
kayaların üzerinde hızlıca koşan perilerden oluşmakta.”

Megs sırttı, Leydi Phoebe ise kıkırdadı fakat Leydi Hero bu saçmalık kesinlikle mümkünmüş gibi başını salladı. “Peki bunlar dediğiniz gibi perilerse, neden *yukarı* doğru değil de *aşağıya* koşuyorlar?”

“Çok değerli Leydim,” diye söze başladı Griffin yüzünde üzüntülü bir ifadeyle. “Yoksa siz şelalelerin *yukarı* doğru değil de *aşağıya* doğru aktığını bilmiyor muydunuz?”

Hero’nun ince solgun dudakları bir gülümsemeyle titreyip aralanınca Griffin’in kalbi neşe doldu. Öylesine, birdenbire. Tamamen hazırlıksız ve uyarısız bir biçimde, herhangi bir sebep ve beklentisi olmaksızın mutluydu. Ve genç kadının parlak gri gözlerine bakınca onun da mutlu olduğunu düşündü. Böyle bir şeyin, bir anın, *onun* da mutlu olduğunu görmenin, *kendisini* dünyanın en mutlu erkeği olarak hissetmesine nasıl da çoğalarak yol açabildiğine şaşırmıştı.

Sadece tek bir anın.

Bunun üzerine Thomas, bu şakalaşmalarından sanki rahatsız olmuşçasına dalgın bir şekilde araya girdi. “Bir de bu yolu denemek ister misiniz canım?” diyerek Hero’yu oradan uzaklaştırdı.

Phoebe, “Haydi,” diyerek harekete geçince onlar da Megs ve Bollinger’la birlikte başka bir yola girdiler.

Griffin onlarla beraber yürürken sohbet ve şakalaşmalarını sadece yarım kulak dinliyordu. Laf arasında yeteri kadar yorum yapmış olmalıydı aksi takdirde birileri yüzüne tuhafça bakarak ya da onu bir kenara çekerek hangi akla uyarak ağabeyinin nişanlısı ve gelecekteki yengesiyle bu şekilde flört edebildiğini mutlaka sorardı.

Ama o biliyordu. Ah evet, biliyordu ki akıllı bir karış havadaydı ve hızla batıyordu. Leydi Hero’nun kendi mükemmeliyetçiliğinin sakın kabulü karşısında, hiç çaba göstermeksizin genç adamı kınaması ve de Thomas’a karşı beslediği derin duygular karşısında kızgınlık hissetse de bütün bunların kendi bedeninin meyli üze-

rinde hiçbir etkisi yoktu. Leydi'ye karşı bir çekim hissediyordu; işin kötüsü, Leydi'nin de aynı şeyleri hissediyor olmasıydı. Aslında bu tam olarak hiçbir zaman olmasına izin vermeyeceğine yemin ettiği bir şeydi. Bu durumun ilerlemesine izin veremezdi. Leydi'den *uzak* duracağına kendi kendine söz vermeliydi.

Yine de bu gece, burada patikaları ve yapay mağaraları gözetleyerek yakut rengi eteklerin parıltısını, kızıl saçların ışıltısını ve de bir boynun zarif dönüşünü aramaktan kendini alıkoyamıyordu. Thomas onu *nereye* götürmüştü?

Lanet olsun! Ya şu anda birbirlerine sarılıyorlarsa?

Bahçelerin etrafında neredeyse tam bir dönüş yapmışlardı ki başlarının üzerinde ilk patlama duyuldu.

"Havai fişekler!" diyerek gökyüzünü işaret etti Leydi Phoebe. Gecenin içinde kırmızı bir yıldız yükselip üzerlerinde patladı ve yeşil ve mavi parıltılar saçarak yere indi.

Grup açık bir alanda durup gösteriyi izlerken, diğer misafirler de etraflarında toplanmaya başladı. Bir süre sonra Caro ve Huff yanlarına geldi. Griffin etrafına bakındı ancak ne Leydi Hero'yu ne de Thomas'ı görebildi.

"Sizce de bu bir kaplumbağa değil mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Caro öfkeli bir şekilde. "Bu bir örümcek."

"Bana bu bir kaplumbağa gibi geldi," dedi Huff, karısının yaptığı düzeltme karşısında soğukkanlılığını yitirmeden.

Griffin'in gözünü kırmızı bir parıltı aldı. Döndü ve Leydi Hero'nun bir patikaya girerek gözden kayboluşunu izledi. Yüce Tanrım, yoksa yalnız mıydı? Gecenin bu vaktinde karanlık bir patikada tek başına yürümenin ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı.

Küçük gruptan affını isterken Leydi Phoebe'nin Megs, Caro ve onlara eşlik edenlerle birlikte olduğundan emin olduktan sonra hızlıca Leydi Hero'yu son olarak gördüğü noktaya yöneldi. Başlarının üzerindeki patlama sesleri devam ederken önündeki patika

yolu birdenbire parlak turuncu bir ışığa bürünmüştü. Leydi Hero yolun sonunda durmuş, etrafına bakınıyordu.

Griffin ona doğru yaklaşırken döndü. “Thomas?” Kolundan tutarken, onu düzeltmeyecek kadar öfkeliydi. Lanet olası ağabeyi neredeydi? Hero’yu kendisiyle gelmesi için çekti fakat mavi ve sarı ışıkların gökyüzünü aydınlattığı sırada kadının topukları toprağa saplandı.

“Bu aceleniz nedir, Lordum?” Hero yüzünü kaldırarak adamın kine baktı, yüzünün yarısını örten maskenin ardındaki gözlerinde alay vardı. “Sizce de bu çok romantik değil mi?”

Patlamalar birdenbire kafasının içine girmişti sanki. Griffin kadının o masum baştan çıkarıcı gözlerinin içine bakarken daha fazla karşı koyamayacağını anladı.

Ve onu öptü.

Altıncı Bölüm

Üç seçilmiş kişinin krallığa gelmesi ne de büyük bir heyecana yol açmıştı! Prens Batıay altın ve pırlantadan yapılmış ve on iki kar beyazı at tarafından çekilen bir arabanın, Prens Doğugüneş ise yakut ve zümrütlerin süslediği ve üzerine ipekten örtülerin serilmiş olduğu bir tahtirevanın içinde gelmişti. Ve Prens Kuzeyrüzgâr da krallığa, kıpkırmızı ve altın renkli yelkenleri olan büyük, yaldızlı bir gemi içinde gelmişti. Adamların üçü de olağanüstü biçimde mağrur, saygın ve de yakışıklı kişilerdi. Ancak kraliçenin o gece kalbinde bir sızıyla yatağına girdiğini küçük kahverengi kuş ve seyis dışında bilen kimsecikler yoktu...

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

Bu son derece aptalca ve mantıksızdı ama Thomas kendini Lavinia Tate'i aramaktan bir türlü alamıyordu. Onu karanlıkta kalmış patika ve yan yollarda aramak zorunda olması bile buna engel değildi. Üç erkek, öyle mi? Yoksa bir zevk düşkününe haline mi gelmişti? Sadece bedensel zevkleri tarafından yönetilen bir kadın mı olmuştu? Bu tür düşünceler ruh halinin düzelmesine yardımcı olmuyordu ve en nihayetinde Lavinia ve üç âşığına çarpıp onları neredeyse yere düşüreceği sırada sinirleri iyice gerilmişti.

Thomas, “Gönder onları,” diye çıkıştı kadına. Adamlara şöyle bir baktı. İkisi tıraş olabilecek yaşa ancak gelmiş gibiydi ama üçüncüsü yetişkin, iri yapılı ve geniş omuzlu bir erkekti.

Thomas parmaklarını esnetti. Şu anki ruh haliyle üçüne birden saldıracaktı.

“Lordum,” dedi Lavinia sözcüğü uzatarak. Üzerinde o tuhaf kızıl saçıyla korkunç bir tezat oluşturmaya gereken ama yine de oluşturmayan alev renkli başka bir elbise vardı. Aslına bakılırsa elbisesinin dekoltesinden görünen göğsünün kaymakısı teni bir erkeğin ağzının sulanması için yeter de artardı.

Thomas’ın kaşları çatılmıştı. “Gitmelerini söyle, Lavinia.”

Thomas’ın adını bu şekilde telaffuz etmesi üzerine Lavinia bir kaşını kaldırıncı Thomas da bir an için geri çekilmekle yumruk yumruğa kavga etmek arasında bir seçim yapması gerektiğini düşündü. Bunun üzerine Lavinia iri yarı adamın kulağına bir şeyler fısıldadı ve adamlar aksi bakışlarla arkalarını dönüp uzaklaştılar.

“Evet, pekâlâ.” Âdeta alacaklısıyla hiç de hoş olmayan bir konuşma yapmaya hazırlanıncasına kollarını göğsünde kavuşturdu. “Söyler misin, ne var Thomas?”

“Üç kişi mi, Lavinia?” Ellerini beline yaslamıştı. “Ve her biri daha neredeyse çocuk.”

Lavinia başını arkaya atarak gülmeye başladı. “Gelin görün ki Lordum, o üç gençten ikisi benim yeğenlerimdir. Ve Samuel’in de kendisine çocuk dediğinizi duymaktan hoşlanacağından şüpheliyim.”

Demek ki âşığı iri yarı *olandı*. Thomas bir şeye yumruk atmak için dayanılmaz bir istek duydu. “O senden çok daha genç.”

“Senin de olduğun gibi,” diyerek karşılık verdi kadın yumuşak bir sesle. “Ama bu yine de yatağımdan uzak durman için geçerli bir neden değildi.”

Thomas, onun yatağını ve orada yaptıklarını hatırlayınca bir anlığına kadına arzuyla baktı.

Lavinia başını çevirdi. “Ne istiyorsun?”

“Ne mi istiyorum?” Ona doğru yaklaştı, yakın olma isteği kafasını karıştırıyordu. “Peşimden gelen sensin.”

“Peşinden gelmek mi?”

Thomas bu suçlamaya nasıl bir karşılık bekleyeceğini bilmiyordu –belki bir itiraz ya da birkaç damla gözyaşı olabilirdi– ama beklediği kesinlikle bu değildi. *Bu* tehlikeli bir biçimde acıma duygusunu andırıyordu, kaşlarının çatılması, şehvetli dudaklarının kenarlarının bükülmesi.

“Thomas, ben senin peşinden gelmiyorum.”

“O halde bana nişanlımla buraya geldiğim gecede neden burada olduğunu açıklar mısın?”

Lavinia adamın bu kızgın sözlerine karşılık omuzlarını silkti, gerçekten de sadece omuz silkti! “Bu bir tesadüf olsa gerek.”

“Peki ya Samuel’in?” Ona dokunacak kadar yakın duruyordu ancak cesaret edemedi. “Onu buraya beni kışkandırmak gibi zalimce bir çaba uğruna getirdiğini inkâr edebilecek misin?”

Sözleri alaycıydı ama Lavinia ona meraklı gözlerle baktı. “Kışkanıyor *musun*, Thomas? Buna bir anlam veremiyorum, ne de olsa Leydi Hero ile evlenmeye karar verdiğinde ilişkimize son veren sendin.”

Thomas bakışlarını kadının zeki gözlerinden ayırarak başka yöne baktı. “Hiçbir zaman bitirmemiz gerektiğini söylemedim. Söylediğim tek şey nikâh sonrasına kadar belli bir süre beklememiz gerektiği. En fazla bir yıl kadar. Sana istediğin takdirde daha büyük bir ev alabilirdim. Bir araba ve de hizmetçiler.”

“Sorunumuz para ile alakalı değildi.”

“O halde neyle alakalıydı?”

Lavinia iç çekti. “Sana ne kadar geri kafalı bir düşünce gibi gelse de, ben evli bir erkekle ilişki yaşamak istemiyorum. Bu oldukça aşağılık bir durum olurdu, sence de öyle değil mi? Leydi Hero’nu gördüm ve iyi bir kıza benziyor. Onu üzmem istemem.”

Thomas dişlerini sıktı, başının ağrımaya başladığını hissedebiliyordu. “Benden çok nişanlımı düşündüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?”

Lavinia onun yüzüne uzun uzun baktı, gözlerinde hâlâ o acıma duygusu vardı. “Sen *düşünmediğini* mi söylüyorsun?”

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu Thomas. “Seninle evlenmem. Bunu biliyorsun, Lavinia. Birbirimize uygun bir çift olsak bile, çocuk doğurma yaşın geçmemiş olsa bile, senin gibi biriyle evlenmem olanaksız.”

“İlerlemiş yaşımı bir kez daha hatırlatma nezaketin için teşekkür ederim,” derken genç kadın kaşlarını çattı. “Gel gör ki böyle bir drama hiç gerek yok. Evlenmemizin imkânsız olduğunu biliyorum ve nişanlı olduğunu bile bile seninle bir ilişkiyi devam ettiremem. Bu konuda gerçekten daha fazla söylenecek bir şey yok.”

Thomas çaresizliğe benzer bir şey hissetti. “Beni önemseydiğini sanıyordum.”

Tepelerinde havai fişekler pathyordu.

“Önemseyordum, hâlâ da önemsiyorum.” Kadın iç çekerek başını geriye attı ve havai fişekleri izlemeye koyuldu.

“Ama sana olan hislerimin bu konuşmamızla hiçbir ilgisi yok. Anne, ben daha ortalarda yokken güvenini zedelemişti. Sen kadınlara tekrar güvenebilir misin, bilmiyorum. Özellikle de benim gibi bir kadına. Bunu defalarca belli ettin. Aslına bakarsan Leydi Hero gibi bir bakireye bile evlilik teklif edebilmen şaşırtıcı.”

Bu sözlerle kalbine bir karanlık çöktü, ne yazık ki kadın haklıydı. Ona gerçekten hiçbir zaman tam olarak güvenemeyecekti.

“Daha önce de söylediğin gibi, bizimkisi imkânsız bir şey.” Omzunun üzerinden etrafa göz gezdirdi. “Beni bekliyorlardır. Havai fişek gösterisini izlerken dondurma yemeye karar vermiştik.”

Sessizce kadının yüzüne baktı, bu durumu düzeltecek kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu. Kalmasını sağlayacak kelimeleri.

Kadın buruk bir gülümsemeyle konuştu: “Elveda, Thomas. Evliliğinde mutlu olmanı dilerim.”

Sadece arkasından bakıp uzaklaşmasını izleyebildi.

Hero, Reading’in dudaklarının tadını merak etmişti ve artık biliyordu: Şarap, erkek ve arzu tadındaydı.

Bu saf, ateşli ihtiras cıva gibi kanında dolaşüyor, kemiklerini tutuşturuyor ve kaslarının çekilmesine ve adamın kollarındayken bütün vücudunun titremesine neden oluyordu. Reading onu bir dükün kızımıymış gibi saygılı ve yavaş bir biçimde öpmüyordu onu. Gerçek bir *kadın* gibi öpüyordu. Dudakları sertti, bir şeyleri talep ediyordu, ona ayak uydurabilecek tecrübeye sahip olup olmadığını bakmıyordu. Dili dudaklarını zorlayarak ağzının içine girmeye çalıştı. Hero büyük bir hevesle dudaklarını araladı. Adam hiç tereddüt etmeksizin, sanki kadının üzerinde her türlü hakka sahipmişçesine, dilini dudaklarının arasından içeriye kaydırdı.

“Griffin,” diye mırıldandı Hero, ne yapacağını tam olarak bilemeyerek elleriyle adamın siyah paltosunun yakasına yapıştı. Griffin onu kendine doğru çekti.

Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki genç kadın erkeğin bacak kaslarını eteklerinin üzerinden hissedebiliyordu. Parmaklarını hafifçe kadının saçlarında, boynunda ve dekoltesinin üzerinde açıkta kalan göğsünde gezdiriyordu.

Aslında onu iterek kendinden uzaklaştırmalıydı. Ama onun yerine adamın parmaklarını alıp iç çamaşırının içine sokmak istedi. Ta ki çıplak göğüslerinin sertleşmiş uçlarına dokununcaya dek. Öyle bir dokunuşun sonucunda duyacağı olağanüstü zevkle son nefesini verebileceğini düşünüyordu.

Gürültü bir patlamayla şaşırdı ve dudakları ayrıldı. Birdenbire sanki gündüzmüş gibi aydınlanan gece, adamın maskeli yüzünü ve ıslak, baştan çıkarıcı dudaklarını da aydınlattı. Reading geri çekilerek onu omuzlarından tutmaya devam etti, kadının yüzüne

sanki büyülenmiş gibi bakıyordu. Kendi yüzünün ne halde olduğunu Tanrı bilirdi.

Arkalarında alkışlayanların sesi yükseliyordu.

Hero konuşmaya çalıştı ama kelimeler ağzından dökülmeden önce yutkunması gerekti. “Geri dönmemiz gerekiyor.”

Griffin cevap vermeden sadece elini tutup arkasını döndü ve patikadan geldikleri yöne doğru yürümeye başladı. Hero arkasından sendeleyerek yürüdü, eklemeleri itaat etmek istemiyordu ve düşünceleri karmakarışık. Gökyüzünde yeni bir havai fişek patladı, yeşil, mor ve kırmızı tanecikler yağmur halinde yere iniyorlardı. Patika genişledi. İzleyenlerin durduğu açıklığa yaklaşmışlardı.

Reading onu birdenbire patikanın yanındaki karanlık bir kuytuya çekti. Dönüp kadının yüzüne baktı ve onu kollarına aldı. Sessizce savurduğu bir küfür sonrasında genç kadının dudaklarını yeniden esir alırken, Hero bütün benliğinin sarsıldığını hissetti. Kadının tatlı dudaklarını çok uzun zamandır açlık çeken biriymişçesine öpüyordu. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip kenarını hafifçe ısırırken, arada bir göğsünden homurtular yükseliyordu. Hero artık onun da kendisinin de ne istediğini tam olarak bilerek dudaklarını büyük bir hevesle araladı.

Yeni bir alkış dalgası yükseldi.

Reading başını geriye çekti. “Sen *ambrosia*¹ gibi lezzetlisin ve ben de çılgının tekiyim,” diye mırıldandı.

Bir an için sadece birbirlerine baktılar ve Hero’nun içinden bir ses Griffin’in de en az kendisi kadar şaşkın olduğunu söyledi.

Griffin gözlerini kırptırdıktan sonra bir küfür daha savurdu ve Hero’nun elini alarak yeniden açıklığa doğru yürümeye başladı.

Orada toplanmış olan kalabalık yüzlerini gökyüzüne kaldırmış, havai fişek gösterisini izlemekle meşguldü. Hero hiç düşün-

1 Yunan mitomojisinde birçok çiçek özlerinin katıldığı bir çeşit bal. Bunu yiyen tanrılar sonsuz yaşama sahip olurlardı. (ed.n.)

meden Reading'in peşinden yürüdü. İnsanların arasından geçip arkadaşlarını ararken kendini paramparça olmuş hissediyordu.

"Geldiniz demek," diyerek seslendi Phoebe, Hero yanına gelince. Tepelerinde dönen tekerlekleri fark edince heyecandan ellerini çırpıp çığlıklar atmaya başladı. Hero'ya doğru yaklaşıp yüksek sesle bağırdı. "Lord Mandeville'e ne oldu?"

Hero başını salladı, aklı başına gelmeye başlamıştı. "İçecek bir şeyler almaya gitti ve sonrasında onu bir daha göremedim."

Reading'in homurdandığını duydu. Dudakları sertti. Hero bakışlarını telaşla başka yöne çevirdi.

"Ah, bakın!" diye bağırdı Phoebe.

Patlayan havai fişekler dönerek parlak yeşil ve altın kanatları olan bir yılanı dönüşüyor gibiydi. Ateşli yaratık büküldü ve eriyerek parlak beyaz bir kıvılcım yağmuruna dönüştü.

"Bu harikulade bir şey," dedi Margaret nefes nefese.

Gerçekten de öyleydi. O güne kadar gördüğü en muhteşem havai fişek gösterisi olmasına rağmen bundan pek de etkilenmemişti. Hero yalnızca Phoebe'nin diğer tarafında duran Reading'in cüssesinin farkındaydı. Sanki şu an aralarında görünmez bir bağ vardı, şehvet ve günahın gerdiği bir farkındalık bağı.

Yüce Tanrım, ne yapmıştı?

Titreyen parmaklarıyla dudaklarını yokladı. Korkunç bir ihanet işlemişti. Bunu biliyordu. Sonuçlarının farkındaydı ve pişmanlık duyuyordu. Çok daha büyük bir günah ve suça giden yoldaydı. Ruhunun tehlikede olduğunu farkındaydı.

Ama bütün bunlar umurunda değildi.

Adamın dudaklarını, sert bedenini yeniden hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Çıplak teninin yanıp yanmadığını bilmek istiyordu. Çıplak göğsünü keşfetmek, onunla cırlıçıplak yan yana uzanmak istiyordu.

Hero güçlükle nefes alıyordu. Kendini hiçbir zaman fiziksel ihtiyaçları olan biri olarak görmemişti. Başka hiçbir erkeği arzu-

lamamıştı. Sanki kendisi baruttu ve Griffin de onu ateşlemişti. Birden her şey açık, canlı ve alev alev olmuştu. Geceleyin gökyüzü sanki onun bu uyanışını kutlamak istercesine sevinç gösterisinde bulunuyordu.

Ardına saklandığı maske çatlamış gibiydi. Şok içerisinde etrafındaki herkes gibi ölümlü olduğunu ve en düşkün kadınlar kadar düşkün olabileceğinin farkına vardı.

Ama bütün bunların bir önemi yoktu. Parmağını oynatsa onun peşinden yeniden o karanlık dar patika yollara gideceğini biliyordu. Kendini adamın boynuna atarak öpücüğünü karşılamak için yüzünü kaldırırdı.

Hero titredi ve kollarıyla gövdesini sardı.

“Üşüyor musun?” Genç adamın sesi kalındı ve çok yakından geliyordu.

Hero başını biraz sert bir tavırla iki yana salladı ve bir adım geriye çekildi. Aralarına mesafe koymak istiyordu. Griffin kaşlarını çatarak ağzını açtı.

“Ah, demek buradasın,” diye duyuldu Mandeville’in diğer taraftan gelen sesi.

Dönerek nişanlısının yüzüne baktı ve paniğe benzer bir rahatlamayla gülümsedi. Mandeville normallik demekti. Mandeville mantık demekti.

Hisleri gözlerine yansımış olmalıydı. Mandeville havai fişeklerin gürültüsünü bastırabilmek için ona doğru iyice yaklaştı. “Seni kaybettiğim için üzgünüm. Umarım endişe etmemişsindir?”

Hero hayır anlamında başını salladı. Yüzünde hâlâ o aptal gülümseme vardı, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Reading ve Hero ilk anda bu suçlamayı kendisine yöneltmiş olduğunu düşündü. Fakat başını kaldırınca adamın ağabeyine fırlattığı öldürücü bakışları gördü. “Burası bir hanımefendinin yalnız başına dolaşması için yeterince güvenli değil.”

Mandeville başını geriye attı. “Buna nasıl cüret edersin?”

Reading yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle topuğunun üzerinde döndü ve açıklığın kenarına doğru yürüdü.

Mandeville, Hero’ya bakarken kendinden hiç de emin değildi. “Üzgünüm...”

Yüce Tanrı, şu anda onun özür dilemesini kaldıracak durumda değildi. Hero elini adamın kolunun üzerine koydu. “Lütfen, kendinizi bu kadar üzmeyin.”

“Ama üzmeliyim,” diye cevap verdi Mandeville yavaşça. “Kardeşim haklı. Sizi o kalabalığın arasında, karanlık patikalarda asla kaybetmemeliydim. Bu olmamalıydı. Lütfen beni affedin, Hero.”

Bugüne kadar ilk adını, unvanını söylemeden hiç kullanmamıştı. Hero birdenbire gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Bu adam öylesine iyi, öylesine doğru biriydi ki. Ama o, benliğini ele geçiren salt fiziksel arzusunun mutluluğuna gölge düşürmesine izin verecek kadar aptalca davranmıştı.

Eliyle adamın kolunu sıktı. “Olan oldu ve kötü bir şey de olmadı. Lütfen. Artık bundan bahsetmeyelim.”

Mandeville, başlarının üzerindeki mor ve kırmızı ışıklar yanıp sönerken kadının yüzüne araştıran gözlerle baktı.

“Pekâlâ,” dedi en sonunda. “Görünen o ki gerçekten de çok bilge bir hanımla evlenmek üzereyim.”

Hero adamın yüzüne bakarken dudakları titredi. Bu övgüyü hak etmediğini biliyordu. Evlenmeyi seçtiği erkek, karşısında duruyordu. Karar verilmiş, sözleşmeler hazırlanmış ve imzalanmıştı. Bu iyi bir evlilik olacaktı; saygının ve hedeflerin ikisinin de yararına olduğu, iyi bir evlilik.

Ama buna rağmen başını hafifçe çevirip Reading’e doğru bakmaktan kendini alamadı. Başını gökyüzüne çevirmiş olan adamın gözlerinde, patlayan havai fişeklerin yansıması vardı.

“Uyanın Lordum, kadın kaçıyor.”

Griffin homurdanarak yüzüstü yattığı yatakta sırtüstü döndü ve koluyla gözlerini kapadı. “Git buradan.”

“Bunu yapamam, Lordum,” diyordu ona hem uşaklık, hem sekreterlik hem de bir bakıma her türlü işini yapan Deedle, nesheli bir sesle.

“Evden çıkacak olursa sizi uyandırmamı ve her ne kadar şikâyet etseniz de ayağa kalkana kadar ısrarcı olmamı istediğinizi söylemişsiniz. İşte şimdi ben de bunu yapıyorum.”

Griffin iç çekerek göz kapaklarından birini araladı. Karşısındaki görüntü güzel denecek cinsten değildi. Deedle kendi hesabına göre yirmi beş yaşın biraz üzerindeydi ama şimdiden iki ön dişini kaybetmişti. Geniş gülümsemesine bakılacak olursa bu durumun onu pek de rahatsız ettiği söylenemezdi. Başında acilen pudralanması ve şekil verilmesi gereken, Griffin’in çöpe attığı bir peruk vardı. Bulanık bakan kahverengi gözleri küçüktü ve birbirine çok yakın duruyordu. Kocaman, kemikli burnu yüzünün öylesine büyük bir bölümünü kaplıyordu ki sanki küçük ağzı ve boynunun üzerinde daha da küçük duran çenesi yenilgi içinde geri çekilmiş gibiydi.

Griffin’in gözünü açtığını gören Deedle sırtarak dilini dişlerinin arasındaki boşluktan itti. Ne kadar da uygunsuz bir alışkanlıktı bu. “Kahve alır mıydınız, Lordum?”

“Tanrım, evet.” Griffin’in gözü pencereye ilişti. Gerçekten de güneş tepede gibi görünüyordu ama geceyarısını geçene kadar dışarıdaydılar. Leydi Hero’yla paylaştığı o tatlı öpücüğü ve sonrasında bir daha yüzüne bakmadığı o anları anımsadı. Huzursuzlanmıştı. “Gerçekten de çıktığından emin misin?”

“Hanımefendiyi izlemesini tembihlediğim çocuk koşup geleli on dakika olmadı,” diye karşılık verdi Deedle. “Leydimiz sabah saatlerini seviyor olsa gerek, değil mi?”

“Ama sözünde durmayı pek sevmiyor.” Griffin yatağın içinde doğrulunca üzerinden düşen çarşafı çıplak göğsünü açıkta bıraktı. Dürüstlüğüyle tanınan Leydi’yi düşünürken çenesini kaşıdı. Belli ki ondan kaçmaya niyetliydi. Yoksa öpücüğü onu bu kadar çok mu ürkütmüştü? “Yola çıktığından emin misin?”

“Yanında o iri yarı uşak var ve arabayı da almış. Misafirliğe gitmek için biraz erken bir saat.” Deedle eğilip bükülüyordu. “Nereye gittiğini anlamak pek zor olmasa gerek, değil mi?”

Griffin içini çekti. Hayır, anlamak pek de zor değildi.

Yataktan ağır ağır kalkarak su dolu küvetin içine girdi. “Nick Barnes’ten haber var mı?”

Deedle tıraş bıçağını, ustura kayışını ve havluları hazırladı. “Hayır.”

“Lanet olsun.” Griffin kaşları çatı. Nick normalde sabahın ilk işi bir haber gönderirdi. Gidip Nick hâlâ uyuyor mu, yoksa başına bir şey mi geldi diye bakması gerekecekti. Ama öncelikle sevgili Leydi Hero ve dün gece yaşananların sonuçlarıyla ilgilenmeliydi.

On beş dakika sonra Griffin kiralık şehir malikânesinin merdivenlerini koşarak indi. Londra’nın batı yakasının en gözde semtlerinden birinde olmasa da çok uzun zaman önce Thomas’tan mümkün olduğunca uzakta bir yerlerde konaklamasının ailenin huzuru için çok daha iyi olduğunu öğrenmişti.

Genç bir delikanlı, merdivenlerin başında duran atı Rambler’ı tutuyordu. Griffin atın eyerine atlayıp çocuğa bir şilin atmadan önce hayvanın boynunu okşadı. Hava güneşliydi ve Rambler da Londra trafiğinde hızla ilerliyordu. Yirmi dakika henüz geçmişti ki Griffin Leydi Hero’nun arabasının bir domuz sürüsünün arkasına takılmış olduğunu gördü.

Leydi Hero’nun arabacısı, Griffin’in el salladığını ve sonra arabanın kapısını açıp bindiğini görünce başını eğmekle yetindi.

“Günaydın,” dedi yerine otururken.

“Gidin buradan,” diye cevap verdi Hero.

Genç adam bir elini kalbinin üzerine koydu. “Böyle dürüst bir hanımdan böyle bir kötülük göreceğim hiç aklıma gelmezdi.”

Hero onun yüzüne bile bakmadı. Gözlerini sabit bir şekilde arabanın penceresine dikti. Yüzü son derece soğuk ve mesafeliydi. Yalnızca yanaklarındaki kızarıklıklar sözde sakinliğini yalancı çıkarıyordu. “Burada olmamalısınız.”

“Evet, bu doğru.” Bacaklarını öne uzatarak bileklerini üst üste koydu, nedense içinden kendisine tamamen yabancı olan bir suçluluk duygusu yükselmmişti.

Dışarıdan, bağrıışan tiz sesler yükseliyordu. “Aslına bakarsanız hâlâ yatakta ve rüya âleminde olmam *gerekiyordu* ama sabahın köründe kalkıp gizlice ve yanınızda ben olmadan St. Giles’a gitmeye karar vermiş olmanız benim suçum değil.”

Hero’nun dudakları öfkeyle büzülmüştü. “Bu pek akıllıca bir davranış değil.”

Gittiği yeri inkâr etmediğini fark etti. “Ağabeyinize ya da Thomas’a St. Giles’a yaptığınız gezilerden bahsettiniz mi?”

“Hayır ama...”

“O zaman sizinle geliyorum.”

Hero, gözlerini acı çekercesine kapadı. “Bunu yapamayacağımızı biliyorsunuz.”

Onu bu kadar çok mu kırmıştı? Griffin boğazını temizledi. Üzerinde hiç tanımadığı bir çekingenlik duygusu vardı. “Dün geceyle ilgili olarak...”

Hero elini kaldırıp başını başka yöne çevirdi. “Durun.”

Griffin ağzını açtı ama kadın hâlâ taş gibi sustu. İyice kendi içine çekilmiş gibi bir hali vardı.

Kahretsin! Griffin çenesini kapadı. Arabanın harekete geçmesiyle birlikte pencereden dışarıya bakmaya başladı. Bu durumu tamamen batırmıştı. Yeniden yapması gerekseydi... ne yapardı? O öpücüğü kesinlikle geri almazdı.

Griffin derin bir nefes alarak başını arkaya yasladı. O öpücük gerçekten de olağanüstüydü. Kendi kalbinin sesini duyabiliyordu. Doğal olarak uyarılmıştı ama beyninde yer eden şey, bedenlerinin erotizme yenik düşmüş yanından ziyade, sarılışlarının tatlılığıydı. O his çok... doğru gelmişti; her ne kadar yanlış da olsa.

Ve ağabeyinin nişanlısını öpmüş olmak her ne kadar aptalca bir hareket olsa da, Leydi Hero'nun en ufak bir şekilde rıza göstermesiyle hepsini baştan, yeniden yapardı.

Griffin gözlerini kapayıp horlamaya başladı. Hanımefendinin bu sabah buna rıza gösterecek bir hali yoktu. Yerinde dimdik bir vaziyette oturmuş –pek rahat olmasa gerekti, ne de olsa araba durmadan sağa sola yatıyordu– ve yüzü hâlâ gergindi. Adamdan öğrendiği her halinden belliydi.

Pekâlâ, bu iyi bir şeydi, öyle değil mi? Griffin iç çekti. “St. Giles’a neden bu kadar erken gitmeye karar verdiniz?”

“Bay Templeton benimle yeni yetimhanenin inşaatında buluşmayı kabul etti,” diye cevap verdi Hero.

Griffin kaşlarını kaldırarak daha fazla açıklama yapmasını bekledi ama konuşmanın devamı gelmedi. Tamam, kısasa kısas yapacaktı. Şapkasını gözlerinin üzerine çekerek sabah mahrum kaldığı uykunun bir kısmını tamamlamak üzere yeniden arkasına yaslandı.

Arabanın bir süre sonra sert bir şekilde durmasıyla uyandı. Tembel bir tavırla, Leydi Hero'nun yerinden kalkarak ona tek bir kelime bile etmeden arabadan inişini izledi. Dudağı seğirmeye başladı. Yerinde oturmaya devam etti. Burada kalıp genç kadının dönüşünü bekleyebilirdi ama merakına yenik düştü. Griffin kadının peşinden indi ve etrafına bakınarak onu takip etmeye başladı.

Burada, St. Giles'ta, içki imalathanesinin çok da uzağında değillerdi. Araba geçemediği için dar bir sokağın sonunda durmak zorunda kalmıştı. Griffin, Hero'nun yanındaki uşak George'la

kararlı bir şekilde sokağın aşağısına yürüdüğünü gördü. Griffin onları yakalayabilmek için koşmaya başladı.

Yanına ulaştığında Hero'nun Jonathan'la konuştuğunu gördü. Baştan aşağıya siyahlar içinde olan mimar kolunun altında bir sürü kâğıt rulosu taşıyordu. Dönerek Griffin'i selamladı fakat Leydi Hero konuşmasını sürdürdü.

“...gördüğünüz gibi. Şimdiyse çocukların kışı da harabeye dönmüş olan o geçici yuvada geçirmek zorunda kalmalarından endişe duyuyoruz. Bize umut verebilir misiniz Bay Templeton?”

Genç kadın derin bir nefes aldığı sırada Griffin fırsattan istifade, elini dostuna uzattı.

“Günaydın, Jonathan. Bugün nasılsınız?”

“Çok iyiyim, Lordum. Çok iyiyim gerçekten,” diye cevap verdi Jonathan. Yüzü ıslıl ıslıldı. Leydi Hero'ya bakınca genç kadının delici bakışı karşısında gözlerini kırptı.

“Şey, evet... şimdi inşaatla ilgili gelişmelere gelelim Leydim. Sizlerin de görebildiği gibi, bir önceki mimar binanın neredeyse temelini bile atmamış. İnşaatı gezme fırsatı buldum ve ne yazık ki birçok üzücü durumla karşılaştım.”

“Evet?” diye sordu Hero kaşlarını çatarak.

Jonathan başını sallayarak gözlüklerini alnına kaldırdı. “Zeminin büyük bir bölümü sağlam ama çökmüş olan bazı bölümler kazılıp altının desteklenmesi ve yeniden yapılması gerekiyor. Bunun yanı sıra bana göndermiş olduğunuz evraklarda özel taş, ahşap ve buna benzer malzemelerin alınıp burada depolanmış olduğu yazılı. Ne yazık ki onları bulamıyorum.”

“Çalınmış mı?”, diye sordu Griffin.

“Evet, Lordum. Ya da hiç satın alınmamış da olabilir.” Jonathan üzgün görünüyordu. “Fakat her hâlükârda bu malzemelerin inşaatın bir sonraki aşamasından önce satın alınması gerekiyor.”

Griffin yan gözle Hero'ya bakınca genç kadının dudağını ke-mirdiğini fark etti. “Bahsettiğiniz malzemeleri satın alabilmek

için önce para bulmam gerekiyor. Önceki sefer taşların teslim edilmesi haftalar sürmüştü.”

“Ah.” Bay Templeton topuklarının üstünde yükseldi. “Sana size bununla ilgili iyi bir haber verebilirim. İyi işlenmiş granit ticareti yapan birini tanıyorum ve bildiğim kadarıyla da Londra’daki mağazasında hâlihazırda taş var. Elinde bizim ihtiyacımızı karşılayacak kadar olduğundan eminim. Orijinal planda düşünülmüş İtalyan mermeri değil belki ama granit taşının da yeterince güzel olduğunu düşünüyorum. Üstelik de daha ucuz. Dükkân sahibini, size taş için kredi vermesi konusunda ikna edebileceğimden eminim.”

Leydi Hero rahatlamış gibiydi. “Bu harika, Bay Templeton! Granit taşının satın alınıp buraya getirilmesi için gerekli ayarlamaları yapacağınıza güveniyorum. Belki de bana şimdi bahsettiğiniz o sorunları anlatabilirsiniz?”

Griffin, Leydi Hero’nun yuvasının taş temeline oturdu ve onun Jonathan’la inşaat alanında yapacağı gezintiyi bitirmesini beklemeye koyuldu. Başını geriye yaslayarak yüzünü güneşe döndü. Önce Hero’yu eve götürüp St. Giles’a yeniden gelmesi ve Nick’le Papaz konusunda ne yapacaklarını değerlendirmesi gerekiyordu. Griffin ağır hareketlerle ensesini ovuşturdu. Sonsuza kadar Londra’da kalıp imalathanenin başında duramazdı. Belki de Papaz’ı bir şekilde satın alabilirlerdi. Gerçi Griffin o adama para vermeyi hiç istemiyordu. O suçluyu ortadan kaldırmanın tek çözümü suikastti.

Griffin kendinden iğrendi. Neyse ki henüz o denli alçalmamıştı. “Lordum!”

Başını kaldırıncı bir uşağın kendisine doğru geldiğini gördü. Griffin doğruldu.

“Ne oldu?”

“Arabanın yanında sizi soran bir delikanlı duruyor. Kendisini Nick’in gönderdiğini söylüyor.”

Tam o sırada Leydi Hero Jonathan'la birlikte geri döndü. Genç kadın o gün Griffin'in yüzüne ilk defa baktı. "Ne oldu?"

"İşle ilgili bir mevzu," dedi Griffin, Jonathan'a bakarak. "Burada işiniz bitti mi?"

"Evet ama..."

"Gidelim o halde." Hero'yu kolundan tutarak hızlı adımlarla arabaya doğru yürümeye başladı. Kadını yanında götürmekten nefret ediyordu ama onu tek başına St. Giles sokaklarında bırakamazdı. "Lanet olsun."

Hero kaşını kaldırsa da yanında sessizce yürümeye devam etti. Arabanın yanında bekleyen genç Nick'in ekibinden biriydi. Leydi Hero'yu gören delikanlı telaşla şapkasını çıkardı, gözleri kocaman açılmıştı. Belki de o güne kadar hayatında hiç asil bir hanımefendi görmemişti.

"Ne var?" diye sordu Griffin çocuğa.

Delikanlı yerinde sıçrayarak bakışlarını zor da olsa Hero'dan ayırdı. "Nick sizinle görüşmek istiyor, Lordum. Mümkünse acilen."

Griffin başını eğdi. "Arabanın arkasına atla."

Arabacıya direktifler verdikten sonra Leydi Hero'ya binmesi için yardım etti ve eliyle arabanın çatısına vurdu.

Kendini koltuğa bırakırken Hero'nun gözü üstündeydi. "Haber ciniz sizi nasıl buldu?"

"Nerede olacağıma dair haber göndermiştim," diye cevap verdi Griffin dalgınlıkla.

Neyse ki Hero başka soru sormadı. Araba kısa bir süre sonra içki imalathanesinin duvarlarının önüne ulaşmıştı.

Griffin genç kadına, "Burada kalın," diye emretti arabadan inmeden önce. Kapıdan girdi. Nick avluda bekliyordu.

"Burada, içeride," dedi Nick. Başıyla imalathaneyi işaret ederek önden yürümeye başladı.

İçeride yanan ateşin ışığıyla mağaramsı yapı sanki Hades'in diyarına benziyordu. Adamlarından bazıları bir araya toplanmış,

verde yatan bir şeyin üzerine eğilmişlerdi. Griffin yaklaşıncı bunun bir adam olduğunu gördü. Ya da bir adamdan geriye kalan ne varsa.

Ceset neredeyse tanınmaz haldeydi, kol ve bacaklar eklem yerlerinden hiç de doğal olmayan açılarda birbirinden ayrılmış külmüştü. Griffin adamın yüzüne şöyle bir baktı ve başını çevirdi.

“Tommy Reese,” dedi Nick ve yerdeki samanlara tükürdü. “Dün akşamüstü bir bardak bira içmeye gitmiş ve daha yarım saat önce de bu haldeyken duvarın üzerinden içeriye atılmış.”

Griffin yumruklarını sıktı. Tommy’yi hatırlıyordu. Yirmi yaşında ya var ya yoktu. “Bir şey söyledi mi?”

Nick başını iki yana salladı. “Ölmüştü.” Sessizce duran adamlara baktıktan sonra Griffin’i yana çekti.

“Sanırım, işkence etmişler, Lordum.”

“Bundan hiç şüphem yok,” dedi Griffin yüzünü ekşiterek. “Reese bizimle ilgili herhangi bir sırrı biliyor muydu?”

“Hayır, henüz çok yeniydi.”

“Demek ki Papaz bunu bir uyarı niteliğinde yaptı.”

“Adamları korkutmak için,” dedi Nick. Sesini alçaltarak konuşmasını sürdürdü: “İkisi şimdiden kaçtı bile. Alçak heriflere burada daha güvende olacaklarını söylediğim halde onları durduramadım.”

“Kahretsin.” Griffin başını sağa sola çevirerek boynunu gevşetmeye çalıştı ve adamlara doğru döndü. “Pekâlâ, bu ilk saldırı. Bundan sonra hiç kimse gece dışarıya çıkmayacak ve gün içinde de iki kişi halinde dolaşacaksınız. Anlaşıldı mı?”

Adamlar evet anlamında başlarını salladılar ama hiçbiri Griffin’in gözlerinin içine bakamıyordu.

Griffin’in içinden bağırmak gelse de yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirdi. “Ve ücretleriniz de bu andan itibaren iki katına çıkarılmıştır. Yarın sabah hâlâ burada ve işinin başına olacak olan herkes bir avuç dolusu madenî para alacaktır. Eğer

bu gece çıkarsanız başınıza gelecek olan budur.” Çenesiyle yerde yatan cesedi işaret etti.

Birer birer adamların yüzüne baktı; ta ki her biri Griffin’in yüzüne bakıp da başını sallayana dek. Sonunda Griffin çenesini kaldırdı. “O halde işinizin başına geçin.”

Adamlar işlerinin başına döndüler. Hiçbiri gülümsemiyordu, hatta herkesin yüzü son derece asıktı ama en azından artık kendi aralarında fısıldaşmaktan vazgeçmişlerdi. Nick iki kişiyi kenara çekerek alçak sesle direktifler vermeye başladı.

Kısa bir süre sonra o iki adam Reese’in zavallı bedenini yerden kaldırıp dışarıya, avluya taşıdı. Griffin mutsuz bir halde arkasını dönerek adamların ateşi yeniden canlandırmalarını izledi.

“Aman Tanrım,” diyen bir kadın sesi duyuldu Griffin’in arkasında.

Dönünce Leydi Hero’nun suçlayan gözleriyle karşılaştı. “Bir cin imalathanesi işletiyorsunuz!”

Yedinci Bölüm

Sonraki sabahın erken saatlerinde Kraliçe taliplerini taht odasında selamladı. Gümüş ve altın renkli kumaşlardan bir elbise giymiş, kömür karası saçları altın tacın altında bukleler halinde dökülüyordu ve odada bulunan bütün erkekler güzelliği ve asaleti karşısında büyülenmiş gibiydi.

Kraliçe taliplerine bakarak her birine şu soruyu yöneltti:

“Krallığımın temeli nedir? Bana bu sorunun cevabını getirmek için bu geceyarısına kadar vaktiniz var.”

Prens Doğugüneş, Prens Batıay'ın yüzüne, Prens Batıay ise Prens Kuzeyrüzgâr'a baktı ve sonra hepsi bir anda aceleyle taht odasından çıkıp gittiler.

Ama seyis soruyu duyduğu anda kendi kendine gülümsemekle yetindi...

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

Hero gördüklerine inanamıyordu ama tüm deliller gözünün önündeydi. Burada, bu büyük ambarda yanmakta olan ateşlerin üzerinde kocaman bakır variller duruyordu ve havada alkol ile ardıc meyvesinin kokusu vardı. Burası bir cin imalathanesiydi; büyük ihtimalle yasa dışı bir imalathaneydi.

Üstüne üstlük, Reading'in yakalanmış olmaktan rahatsızlık duyar gibi bir hali yoktu.

“Neler oluyor? Avluda gördüğüm adam *ölü* müydü?” Adamın yüzüne bakarak bir cevap vermesini bekledi ama o sadece arkasını dönmekle yetindi.

Aslına bakılırsa, bu durumdan bir tek uzun boylu, iri yarı bir adam utanmış gibi görünüyordu.

“Lordum... Leydi...”

Reading açıkça, “Hanımefendi bekleyebilir,” diye sözünü kesti.

Hero yüzünün kızardığını hissetti. O güne dek varlığı hiç böylesine terbiyesizce görmezden gelinmemiştir. Bir de bu *serse-rinin* dün gece kendisini öpmesine izin vermişti.

Arkasını dönerek o korkunç binadan ayrılmaya niyet etti ancak Reading birdenbire yanında belirip onu kollarından kavradı.

“Bırakın beni,” diye tısladı Hero sıktağı dışlerinin arasından.

Adamın yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. “Burada işim var. Bitirdiğimde size evinize kadar eşlik edeceğim...”

Hero onun ellerinden kurtularak arkasını döndü.

“Hero,” dedi sakın bir sesle ve sonrasında başkasına dönerek, “arabasının bensiz hareket etmeyeceğinden emin ol,” diye seslendi.

“Lordum.” İki adam Hero’nun önünden fırlayarak kapıdan çıktılar. Reading sözüm ona “işlerini” hallederken, Hero’nun onu orada alıkoyacaklarından hiç şüphesi yoktu. Sakince arabasına doğru ilerlemeye devam etti. Tutmakta zorlandığı öfkelerini görmesini istemiyordu. Duvarın öteki tarafına çıkıp da arabasının yanına varınca Reading’in muhafızlarını görmezden gelerek içeriye girdi.

Çok beklemedi ama ona rağmen araba sallanıp da Reading bindiğinde keyfi hâlâ yerine gelmemiştir. Reading arabanın tavanına vurup yerine oturdu ve dışarıyı seyretmeye başladı. Araba birkaç dakika boyunca yol aldıktan sonra Hero daha fazla dayanamayacağını düşündü.

“Olan bitenleri bana anlatmayacak mısınız?”

“Aslında buna pek niyetim yoktu,” dedi adam sözcükleri uzatarak. Belli ki onu daha da öfkeliendirmeye çalışıyordu.

“Orası bir imalathaneydi.”

“Evet, öyleydi.”

“Cin imalathanesiydi.”

“Gerçekten öyleydi.”

Hero ona bakarken gözlerini kıstı, içinden yükselen öfke dalgasını hissedebiliyordu. Bir kez daha kontrolünü kaybetmek üzereydi. Hero sesini dizginlemek için büyük bir çaba sarf ettiği halde kelimeler boğazına takılır gibi oldu. “İçkinin burada, St. Giles’ta yaşayan insanların hayatı üzerinde nasıl yıkıcı hatta yok edici bir etkisi olduğundan haberiniz var mı?”

Reading sessizliğini koruyordu.

Hero öne doğru eğilerek adamın dizine vurdu. “Haberiniz var mı? Yoksa bu sizin için bir çeşit eğlence mi?”

Reading iç çekerek nihayet ona baktı. Hero adamın yüzündeki bitkin ifadeyi görünce sarsıldı. “Hayır, bu bir eğlence değil.”

Hero’nun göz pınarları yaşla doldu ve sesinin titrediğini fark edince dehşete kapıldı. “Anneleri içki içerken bebeklerin açlıktan öldüğüne şahit olmadınız mı? Ayağınız yerlerde yatan, yıkılmış, birer iskelete dönmüş adamların bedenlerine takılmadı mı hiç? Tanrı aşkına, içkinin getirdiği yozlaşma karşısında kahrolmadınız mı?”

Reading gözlerini kapadı. “Oldum.”

Hero dudaklarını ısırarak duygularını ve kendisini kontrol altında tutmaya çalıştı. Reading aptal biri değildi. Bu çılgınlığın geçerli bir sebebi olmalıydı. “Açıklayın bana. Neden? Böylesini kirli bir işi neden yapıyorsunuz?”

“Bu ‘kirli iş’, Mandeville ailesinin servetini kurtardı, sevgili Leydi Mükemmel.”

Hero başını sertçe salladı. “Anlamıyorum. Mandeville ailesinin servetinin kurtarılması gerektiğini bugüne dek hiç duymadım.”

Adamın dudakları alaycı bir biçimde büküldü. “Teşekkür ederim. Demek ki işimi iyi yapmışım.”

“Açıklayın.”

“Babamın bundan yaklaşık on yıl kadar önce öldüğünü biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet.” Nişan gecesinde Kuzen Bathilda ile yaptığı konuşmayı hatırladı. “Cambridge’den aniden ayrılarak şehrin dört bir yanında âlemlere dalmaya başladınız.”

Bu seferki gülümsemesi içtendi. “Ah, evet, bu masal gerçeklerden daha makuldü.”

“Gerçek neydi?”

“Beş parasızdık. Evet,” diye devam etti adam Hero’nun yüzündeki kuşkulu ifade üzerine. “Babam ailenin servetini birtakım yanlış yatırımlar sonucu kaybetmeyi başarmıştı. Ailemizin mali durumu hakkında hiçbir bilgim yoktu. Ailenin ikinci oğlu olduğum için, babam ve Thomas beni olaylara dâhil etmeye gerekli görmemişlerdi. Yani annem cenazede bana olan biteni anlattığında şaşkınlık içindeydim.”

“Ve siz de bunun üzerine okuldan ayrılıp ailenin mali işlerini toparlamaya giriştiniz, öyle mi?” diye sordu Hero şüpheli bir biçimde.

Griffin ellerini iki yana açarak başını öne eğdi.

“İyi ama neden siz? Bir mali danışman bulmak Thomas’ın görevi değil miydi?”

“Birincisi,” diye söze girdi Griffin uzun parmaklarıyla saymaya başlayarak. “Bir mali danışman tutacak paramız yoktu ve ikincisi de Thomas’ın kafası para işlerine ancak sevgili, ölmüş babamızınkı kadar yatkındır. Elimizde kalan son parayı babam öldükten sonraki hafta içinde harcadı.”

“Ve para işleri de, sizin başarılı olduğunuz bir alan, öyle mi?” diye sordu Hero yavaşça. “Bana borç vermeyi teklif ettiğiniz sırada böyle demiştiniz. Mali işler söz konusu olduğunda güvenilir birisiniz.” Yoksa adam güvenilir olduğu *tek* konunun bu olduğunu mu düşünüyordu?

Griffin başını salladı. “Tanrı’ya şükürler olsun ki annem Thomas’ın yaptığından haberdar oldu. Kenarda köşede, babamdan sakladığı, kendine ait küçük bir mirası vardı. İlk yıl az miktardaki o parayla geçindik, ta ki içki imalathanesi para kazandırmaya başlayıncaya dek.”

Bu hatırlatma genç kadının dikkatinin yeniden esas endişesine yönelmesine neden olmuştu. “Ama... içki üretmek? Yapılacak bunca şey varken neden özellikle bu iş?”

Griffin öne eğilerek dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. “Anlamanız gereken bir şey var. Üniversiteden çıkıp annemin yanına geldiğimde üzüntü ve endişeden perişan bir haldeydi, mobilyalarımızın çoğu babamın borçlarını ödeyebilmemiz için satılmış, alacaklılar kapıya dayanmıştı ve Thomas ise yaldız döşemeli yeni bir araba almanın ne kadar güzel olacağından bahsediyordu. Sonbahar gelmişti ve elimde, büyük bir bölümü nemden mahvolmuş, son derece verimsiz bir hububat mahsulünden başka hiçbir şey yoktu. Bu mahsulü bir aracıya satacaktım ve o da aldığı ürünü bir cin imalatçısına satacaktı ama sonra kendi kendime satış kârından niçin kaybım olsun diye düşündüm. İkinci el bir imbik aldım ve satın aldığım adama da bana nasıl çalıştığını göstermesi için bir miktar para ödedim.”

Arkasına yaslanarak omuzlarını silkti. “İki yıl sonra da durumumuz, Caro’nun cemiyet balosunu yapmaya elverişli hale geldi.”

“Peki, ya Mandeville?” diye sordu Hero yavaşça. “Ailenizi desteklemek için ne iş yaptığınızdan haberi var mı?”

“Asla endişeniz olmasın,” dedi Griffin derin ve yıkıcı bir kinayeyle. “Nişanlınızın elleri temiz, o bu işe hiç bulaşmadı. Thomas üzerindeki elbiselerin parasının nereden geldiğini düşünmekten çok daha önemli şeylerle meşgul biridir. Onun ilgi alanına her zaman için parlamento ve buna benzer konular girmiştir, alacaklılar değil.”

“Ama,” dedi Hero; kaşlarını çatmış, anlamaya çalışıyordu. “Bir şekilde biliyor olmalı, yani paranın nereden geldiğini. Hiç sormadı mı?”

“Hayır.” Reading yeniden omuz silkti. “Belki merak ediyor olabilir ama öyleyse bile bana bu konuda bir kez olsun tek kelime etmişliği yoktur.”

“Ve siz de ona bu konuyu hiç açmadınız, öyle mi?”

“Açmadım.”

Hero üzüntüyle ellerine baktı.

Reading’in para kazanmak için yaptığı, kınanması gereken bir şeydi ama ya nereden geldiğinden haberi bile olmadığı bir zenginliğin keyfini süren bir adama ne demeliydi?

Bu durumda Mandeville de en az Reading kadar suçlu biri sayılmaz mıydı? Belki de daha suçluydu, ne de olsa Mandeville cin ticaretiyle uğraşmanın, insanın ruhunu paramparça eden sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmaksızın işin sadece menfaatlerinden yararlanıyordu. Böyle bir adama söylenebilecek tek şey vardı.

Korkak, diye fısıldadı kalbinin derinliklerinde minicik bir ses.

Bu düşüncüyü bir kenara iterek Reading’e baktı. “Eğer ağabeyim bu yaptığınızı öğrenirse sizi mahkeme önüne çıkarmak için bir saniye bile tereddüt etmez. Söz konusu içki olduğunda Maximus’un ikna edilmesi mümkün değildir.”

“Sevgili küçük kız kardeşini bir skandalın ortasına sürükleme riski söz konusu olsa bile mi?” diye sordu Griffin kaşını kaldırarak. “Hiç sanmıyorum.”

Hero başını iki yana salladıktan sonra yüzünü pencereye çevirerek dışarıya baktı. St. Giles’ı arkalarında bırakarak çok daha nezih bir semte gelmişlerdi. “Onu tanımıyorsunuz. Cin ve bu içkinin Londra’nın fakir halkı üzerindeki etkileriyle aklını bozmuş durumda. Özellikle de ebeveynlerimiz öldürüldüğü günden bu yana. Onların ölümünden içkiyi sorumlu tutuyor. Gelecekteki

kayınbiraderim olacak olmanızın onu durduracağını hiç düşünmüyorum.”

“Bu, göze almam gereken bir risk,” diye karşılık verdi Reading omuzlarını kaldırarak.

Hero dudaklarını büktü. “İmalathanede o adamla konuştuğunuz konu neydi?”

Griffin iç çekti. “Bir rakibim var –aslında bu gerçekte olduğu şeye bakılırsa oldukça kibar bir tanım sayılır– ve beni işimden etmeye çalışıyor.”

Hero telaşlanmış bir halde adama baktı. “Nasıl bir rakip?”

“İmbikleri kırıp çalışanlarımdan birinin mendenen geçirilmiş ölü bedenini duvarın üzerinden avluya fırlatmayı seven cinsten bir rakip diyelim. Londra’ya bu sebepten dolayı geldim. Bir de sizin Thomas’la olan nişanınız için elbette.”

“Aman Tanrım.” Hero başını salladı. Böyle suçluların arasına karışmış olup hâlâ nasıl şaka yapabiliyordu? “O halde o adam...”

“Adı Reese’ti ve anlaşılan tek günahı dün içki içmek için dışarıya çıkmaktı.”

Hero ürperdi. “Zavallı adam.”

“Endişelenmenizi gerektiren bir şey yok,” dedi Reading. “Değim gibi, Thomas’ın bu işle bir ilgisi yok.”

Hero ona kuşkulu gözlerle baktı. Onu gerçekten de bu kadar sığ biri olarak mı görüyordu?

“Ailenizin mali durumunu düzeltmek için çaresizlik içinde çırpındığınızı anlayabiliyorum,” diye söze başladı Hero yavaşça. “Ama artık tehlikede sayılmazlar, öyle değil mi? Mali sıkıntılar söz konusu olsaydı, bu durum evlilik sözleşmemizin hazırlanması sırasında ağabeyimin dikkatini çekerti.”

“Ağabeyiniz çok kurnaz bir adam,” dedi Reading. “Haklı olduğunuzdan şüphem yok. Mandeville serveti artık güvende. Ortada bir yanlış yok.”

“Eğer durum böyleyse, neden hâlâ içki üretmeye devam ediyorsunuz?”

“Anlamıyorsunuz,” diye söze başladı adam.

“Bana yine patronluk taşıyorsunuz,” diye çıkıştı Hero bu sefer.

Griffin ona bakarken solgun yeşil gözleri birdenbire sertleşti. “Düşünmem gereken bir ailem var, sevgili Leydi Mükemmel. Caro iyi bir evlilik yaptı ama Megs hâlâ bekâr. Eğer uygun bir eş bulmak istiyorsa, çeyizini ona göre hazırlamalı. Bunu gayet iyi bildiğinizden eminim. Onu da evlendirip kendi mali durumumu garanti altına almadan damıtma işini bırakamam. Onun sosyeteye takdim edilmesi için imalathaneden gelen paraya ihtiyacımız var.”

Hero gözlerini kapayarak kalbinden geçenleri söylemeye başladı. “Geçmişte sizinle fikir ayrılıklarımız olduğu apaçık ortada, sevgili Lord Utanmaz. Geçtiğimiz günlerde sizden zerre kadar hoşlanmadığımı hissettiğim anlar olmuştur.” Griffin homurdansa da Hero konuşmasını sürdürdü. Cesaretini kaybetmeden içinden geçenleri söylemek istiyordu. “Ama aynı zamanda birbirimiz hakkında bir şeyler öğrendiğimizi de düşünüyorum. Bir çeşit arkadaş olduğumuzu düşünmek isterim.”

Aralarına öyle derin bir sessizlik çökmüştü ki, Hero bir an için adamın nefesini tuttuğunu sandı. Gözlerini açınca kendisini izlediğini gördü. Dirsekleri hâlâ dizlerindeydi, yeşil gözleri sakindi fakat derinliklerinde öyle bir ifade görür gibi oldu ki nefessiz kaldığını hissetti. Ellerini sıkarak cesaretini güçlendirmek istedi.

“Evet, arkadaşız,” diye devam etti sakinlikle, bu sözleri adamdan çok kendine söyler gibiydi. “Ve bir arkadaş olarak da sizden rica ediyorum: Lütfen, bu şekilde para kazanmaktan vazgeçin.”

“Megs...”

Hero başını hızla iki yana sallayarak sözünü kesti. “Evet, Leydi Margaret’in bir eş bulabilmek için balo elbiselerine ihtiyacı var ama para kazanmanın mutlaka başka yolları da olmalı. Cinin, Londra’nın fakir muhitlerindeki hayatları nasıl yerle bir ettiğini

gördüm. Şu anda bu pek umurunuzda olmayabilir ve sadece ailenizi ve ihtiyaç duyduğunuz parayı düşünüyor olabilirsiniz ama başınızı kaldırıp etrafınıza bakacağınız gün gelecektir. İşte o gün geldiğinde de içkinizle sebep olduğunuz acı ve sefaletin farkına varacaksınız. Bu gerçekleştiğinde ise cin sizi de mahvedecektir.”

“Arkadaş.” Kadının uyarılarını arkasına yaslanarak duymazdan geldi. “Sizin için gerçekten bu muyum? Bir arkadaş?”

Hero gözlerini kırıştırdı. Bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı. “Evet, neden olmasın?”

Griffin omuzlarını silkerek onu dalgın gözlerle izledi. “Evet, tabii, neden olmasın? *Arkadaş...* ne kadar da tehlikesiz bir tanımlama. Siz bütün arkadaşlarınızı dün gece beni öptüğünüz gibi öper misiniz?”

Hero gözlerini kıstı. Bu darbeyi bekliyordu. Ama yine de vücudunun hafifçe ürpermesine engel olamadı. *Dudakları ateş gibiydi.* “Dün gece hakkında konuşmak istemediğimi size söylemiştim. O geçmişte kaldı.”

“Ve unutuldu, öyle mi?”

“Evet.”

“Tuhaf,” dedi adam çenesini kaşıyarak. “Nedense ben dün gece olanları unutmakta güçlük çekiyorum. Dudaklarımın altında aralanan dudaklarınız ne kadar da yumuşak ve tatlıydı.”

Adamın bu sözleri vücudunun alev gibi yanmasına sebep oldu. Hissettiği arzusunun yeniden canlanmasına engel olamıyordu. Griffin bunu öylesine kolay bir şekilde yapabiliyordu ki.

“Susun,” dedi Hero alçak bir sesle. “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

Şimdi başka tarafa bakma sırası Griffin’deydi. “Gerçekten de bilmiyorum.”

“Ben Thomas’la evlenmek üzereyim,” diye devam etti Hero. “Tam beş hafta sonra. Bir çeşit kardeşlik ilişkisi içinde olacaksak, yaşananları unutmalsınız.”

Müstehcen bir şey duymuş gibi dudaklarını tiksinererek büktü adam. “Siz unutabildiniz mi?”

Hero çenesini kaldırdı ancak sessiz kaldı. “Ben de öyle düşünmüştüm,” diye mırıldandı Griffin. “İşte bu çok güzel.”

Elini mantosunun cebine atarak bir kitap çıkardı. Hiçbir şey söylemeden Hero’nun kucağına attıktan sonra dalgın bir şekilde dışarıyı seyretmeye devam etti.

Hero kucağına baktı. Tukididis’in yazdığı “*Peloponez Savaşı’nın Tarihçesi*”ydi bu. Elini kitap kapağının üzerindeki kabartmada gezdirirken gözlerinin birdenbire yaşlarla dolduğunu hissetti.

“Bayan Hollingbrook, mektubunuz var!” Nell Jones elindeki kâğıt parçasını sallayarak yetimhanenin mutfağına girdi. Silence açmakta olduğu ve ufacak, acınası hamurdan başını kaldırıp baktı. Gerçekten de önündeki mutfakta çıkardığı iyi işlerden biri sayılmazdı.

Nell hamuru görünce burun kıvrırdı. “Siz oturup mektubunuzu okurken, bırakın da bunu ben bitireyim.”

Silence, elindeki oklavayı memnuniyetle Nell’e verdi. Ellerine yapışmış olan hamuru temizledikten sonra bir sandalye alarak mutfak masasına yerleşti. Mary Darling’in önünde, oynaması için bir tencereyle büyük bir kaşık vardı ama Silence’in oturduğunu görünce emekleyerek yanına geldi ve kucağına çıkmak istedi.

Silence küçük kızı yerden kaldırıp başına bir öpücük konurdu. Geçen yedi ayda Mary Darling’in saçları simsiyah, küçücük sık bukleler halinde uzamıştı.

Bebeği kucağına oturtarak ona mektubu gösterdi. “Evet, söyle bakalım, sence bu mektup kimden?” diye sordu mektubun mührünü açarken.

“Kaptan Hollingbrook’tan mı gelmiş?” diye sordu Nell. Üst kattan, odalardan birinde sanki bir öküz sürüsü varmış gibi bir gümürtü duyuldu. Çocukların, bakıcı kızların kontrolü altında

öğleden sonra okumalarını yapmaları gerekiyordu ancak bu günlük uğraş çoğu zaman bir meydan kavgasına dönüşebiliyordu.

Silence iç çekerek dikkatini elindeki mektuba verdi. “Evet, William’dan gelmiş.”

“Eminim bu sizi çok mutlu etmiştir, hanımefendi.”

“Ah, evet,” diye mırıldandı Silence dalgın bir şekilde.

Okurken, mektup kâğıdını Mary Darling’in meraklı parmaklarından uzak tutmak için epey uğraşması gerekti. William, gemisi *Finch* ve yükü, karşılaştıkları bir fırtına ve mürettebat arasında çıkan bir kavga hakkında ayrıntılı bilgi vermişti.

“Al, sana bir parça hamur vereyim,” dedi Nell, Mary Darling’e hamurdan bir parça koparıp uzatarak.

Adamların vurduğu bir deniz kuşunu ve gördükleri bir Fransız gemisini de anlatmıştı. Silence kocasının temiz el yazısını takip ederek gözlerini mektubun alt bölümlerinde gezdirdi ve Sonunda da imzasını gördü; William H. Hollingbrook. Boş gözlerle sayfaya baktıktan sonra baştan, daha yavaş okuyarak bir şeyler bulmaya çalıştı. Ama artık biliyordu aralarında geçen şakalaşmalardan, tatlı sözlerden, artık eve gelmek istediğine ya da onu özlediğine dair sözcüklerden eser yoktu. Aslına bakılırsa bu mektup herhangi bir kişiye bile yazılmış olabilirdi.

“İyiymiş?” diye sordu Nell.

“Evet, oldukça iyiymiş.” Silence başını kaldırıncı Mary Darling’in hamurdan parçalar koparıp ağzına koyduğunu ve ciddi bir ifadeyle çiğnediğini fark etti. “Hayır tatlım, bunları pişmeden yemek iyi değil.”

Nell bebeğe bakıp gülümsedi. “Ama o güzel olduğunu düşünüyor.”

“Dokunmaz mı?” diye sordu Silence endişeyle.

Nell omuzlarını silkti. “İçinde un ve sudan başka bir şey yok.”

“Yine de...”

Silence, yapışkan hamuru bebeğin parmakları arasından almaya çalıştı. Mary Darling bunun pek de iyi bir fikir olmadığını düşünmüş olmalı ki yüksek sesle itiraz etti.

Ön kapının çalındığını duydular.

“Kim olduğuna bakmamı ister misiniz?” diye sordu Nell bebeğin ağlamasını bastırmaya çalışarak.

“Ben bakarım,” dedi Silence. Bebeği kucığına alıp etrafında döndü. “Bakalım kim gelmiş?” Kral mı yoksa kraliçe mi? Yoksa sadece pastacının çırağı mı?”

Mary Darling kıkırdamaya başladı. Elinden alınan hamuru unutmuş gibiydi. Silence bebeği beline yerleştirerek kapıya doğru yürüdü.

Açıp dışarıya baktı. Eşikte düğümlenerek düzgünce katlanmış bir mendil vardı. Silence mendili gördükten sonra büyük bir dikkatle sokağın sağına soluna bakındı.

Kadının biri, yolun karşısındaki evinin önünü yıkamakla meşguldü, iki adam yan yana yürüyerek önlerindeki el arabasını sürüyorlardı ve birkaç çocuk da küçük bir köpek için kavgaya tutuşmuşlardı. Kimse ona aldırıyormuş gibi görünmüyordu.

Silence eğilerek yerdeki mendili aldı. Düğüm oldukça gevşekti ve tek elle bile kolayca açılmıştı. İçinde bir avuç dolusu ahududu vardı, her biri kusursuz olgunlukta ve tertemizdi.

“Gah,” diye bağırان Mary Darling iki tane ahududuyu kap-tığı gibi ağzına attı. Meyvelerin altında şimdi bir kâğıt parçası görünüyordu. Silence kâğıdı çekip aldı. Üzerinde sadece tek bir kelime yazılıydı.

Darling.

Mary Darling ağzına üç tane daha ahududuyu attığı sırada Silence bir kez daha dışarıya baktı. Ne kadar da tuhaf bir durumdu. Ona bakan hiç kimse yoktu ama yine de sanki görünmeyen gözlerin kendisini izlediği hissine kapılmıştı. Ürpererek kapıya uzandı ve kapamaya yeltendi.

Sokağın yukarısından bir bağırış sesi duyuldu ve dört erkek köşeyi döndü. Aralarında zorla tuttukları yaşlıca, pejmürde bir kadın vardı.

“Bırakın beni gideyim, sizi sefil yaratıklar!” diye çığlık attı kadın. “Ben yapmadım diyorum size.”

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı o sırada Silence’ın arkasına gelmiş olan Nell.

Silence önce hizmetçi kadına sonra yeniden sokağa baktı. İnsanlar, neler olduğunu görmek için evlerinin pencere ve kapılarından bakıyorlardı.

“Geri çekilin!” diye bağırdı adamlardan biri, elinde tuttuğu kalınca sopayı başının üzerinde savurarak.

Evlerin birinden sokağa dökülen kirli sular oradan geçmekte olan grubu neredeyse ıslatacaktı. Dört adam yürüyüşlerini hızlandırdı.

“İhbarcılar,” dedi Nell tükürürcesine. “Zavalı kadın. Cin sattığı için onu mahkeme önüne çıkaracaklar ve bunun için de iyi bir ödül kazanacaklar.”

“Ona ne olacak peki?” Silence cin içmenin St. Giles’ta yaşayan insanlar üzerindeki etkisini biliyor ve bundan nefret ediyordu ama diğer yandan satanların çoğunluğunun bunu kendilerini ve ailelerini geçindirebilmek ve yiyecek alabilmek için yaptığını da biliyordu.

“Hapishaneye girecek. Belki daha da kötüsü olacak. Parayla kendine şahit bulup bulamayacağına bağlı,” dedi Nell başını sallayarak. “Haydi, artık içeri girin hanımefendi.”

Silence uzaklaşan ihbarcılara son bir kez baktıktan sonra kapıyı kapayıp sürgüyü çekti.

“Elinizde ne var?” diye sordu Nell.

“Ahududu,” diyerek yanıtladı Silence elindeki mendili göstererek.

“Ekim ayında mı? Çok pahalıdır,” diyen Nell arkasını dönerek mutfağa gitti.

Gerçekten de pahalı olmalıydı. Silence ahududulardan bir tane alarak Mary Darling’in ağzına verdi. Bir ay önce eşikte bir bebek taşıma kemeri bulmuştu, ondan önceki ay ise bir paket şekerli erik bırakılmıştı. Aslına bakılacak olursa, Silence’ın Mary’yi kapısının önünde bulduğu o günden bu yana küçük kız için oldukça hatırı sayılır miktarda hediye bırakılmıştı.

Ve her birinin içinde, üzerinde tek bir kelimenin yazılı olduğu bir not vardı: *Darling*.

Bu, Mary’nin üzerinde bırakılmış ve Silence’ın bebeğe Mary Darling ismini vermesine sebep olan notun aynısıydı.

“Yoksa bir hayranınız mı var?” diye fısıldadı emekleyen bebeğin kulağına.

Ama Mary Darling ona bakıp kırmızıya boyanmış ağzıyla gülümsemekle yetindi.

“Erkeklerin değişebileceğine inanır mısınız?” diye sordu o akşam Hero yemekte.

Tabağındaki sığuş eti kurcalayıp durdu. Masada kendisi dışında Kuzen Bathilda ve Phoebe de vardı ve Kuzen Bathilda aşçının evde yenilecek sakin bir akşam yemeği için abartılı bir menü hazırladığını vurgulamıştı.

Yine de Hero sığuş dana etini sevmezdi.

“Hayır,” diye cevap verdi Kuzen Bathilda hemen. Fikrinin baştan belli ve sabit *olmadığı* bir durum hemen hemen yok gibiydi.

“Ne gibi bir değişimden söz ediyorsun?” diye sordu Phoebe.

Başını kaldırdığı sırada, mum ışığı gözlüklerinde parlak yansımalar yarattı. Bu akşam açık sarı renkte bir elbise giymişti ve küçük yemek salonunda sanki ışıltıyor gibiydi. Masa hoş ve samimiydi, etrafı beyaz ve mavi fayanslarla süslenmiş olan şömine de odanın sıcak ve rahat olmasını sağlayacak büyüklükteydi.

“Ah, bilemiyorum,” dedi Hero çekingen bir tavırla. Aslında gayet iyi *biliyordu*. “Diyelim ki, bir beyefendi kumar oynamayı çok seviyor. Sizce bu alışkanlığından vazgeçmesi için ikna edilebilir mi?”

“Hayır,” diye yineledi Kuzen Bathilda. Sağ elini masanın altına sürüp sabit gözlerle önüne baktı. Masanın altında küçük bir boğuşma vardı.

Ne Hero ne de Phoebe, az önceki hareketi fark ettiklerine dair bir şey belli ettiler.

“Sanırım bu biraz da söz konusu olan beyefendiye bağlı,” dedi Phoebe düşünceli bir tavırla. “Ve belki de ikna türüne.” Etinden küçücük bir parça kopararak elini masanın altına kaydırды.

“Saçma,” dedi Kuzen Bathilda. “Şuraya yazıyorum: Hiçbir hanımefendi bugüne kadar bir beyefendiyi değiştirmeyi başaramamıştır; ne ikna yeteneğiyle ne de başka türlü.”

“Pancarı uzatır mısın?” diye mırıldandı Phoebe, Hero’ya dönerek. “Bunu nereden biliyorsun, Kuzen Bathilda?”

“Bu kadınlara özgü, genelgeçer bir bilgidir,” diye cevap verdi. “Mesela Leydi Pepperman’i ele alın.”

“Kimi?” diye sordu Hero. Soğuk olarak hazırlanmasına rağmen pancardan önce kendi tabağına bir miktar koydu, sonra da Phoebe’ye uzattı.

“Sen doğmadan çok önceydi,” dedi Kuzen Bathilda. “Şimdi dinleyin. Lord Pepperman çok tanınmış bir kumarbazdı, üstelik çok da şanssız olanlardan. Günün birinde üstünde başında ne varsa kaybettikten sonra evine sadece iç çamaşırı ve peruğuyla yürümek zorunda kalmıştı. Düşünebiliyor musunuz?”

Phoebe kahkahasını elindeki peçeteyle gizlemeye çalıştı.

Ama Kuzen Bathilda kendini hikâyeye kaptırdığı için bunu zaten fark etmemişti. “Leydi Pepperman neredeyse aklımı kaçırmak üzereyken kocasına kumar oynamaktan vazgeçirmeye karar verdi.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Hero ilgiyle. Tabağından küçük bir parça et seçerek masanın altına tuttu. Küçük, sıcak ve yumuşak bir burun eline temas ettikten hemen sonra et kayboldu. “Bunu nasıl yaptı?”

Yüzlerinde bıkkınlık dışında her türlü ifadeyi takınmayı öğrenmiş olan uşak Panders ve diğer iki hizmetçi adam Kuzen Bathilda’ya doğru yaklaşıyorlardı.

“Ona istediği kadar kumar oynayabileceğini ama bunu sadece iç çamaşırlarını giyerek yapabileceğini söyledi!” dedi Kuzen Bathilda.

Odadaki herkes –hizmetçiler de dâhil olmak üzere– şaşkınlıktan ağızları açık kalmış bir halde Kuzen Bathilda’ya baktı.

Phoebe ağzını kapatıp çekinerek sorusunu sordu. “Peki, bu işe yaradı mı?”

“Elbette ki hayır!” diye karşılık verdi Kuzen Bathilda. “Söylediklerimin bir kelimesini bile dinlemedin mi sen? Lord Pepperman kumar oynamaya devam etti ama bunu artık iç çamaşırlarıyla yapıyordu. Bu durum hemen her şeyini kaybedip beynini uçurmayı deneyinceye kadar neredeyse bir yıl kadar sürdü.”

Hero yutkundu. “Denemek mi?”

“Sadece kulağının kenarını uçurmayı başarmıştı,” diye belirtti Kuzen Bathilda. “O adam tam bir kör nişancıydı. Leydi Pepperman’ın onun gibi biriyle neden evlendiğini hiç anlamamışımdır.”

“Hımm,” diye mırıldandı Hero, bu uyarıcı hikâyeyi sindirmeye çalışırken. Gerçekte bu durumu Lord Reading’le nasıl bağdaştıracağını bilemiyordu.

Tabakların üzerinde hareket eden çatal bıçak sesi dışında ortalığa sessizlik hâkimdi.

“Bugün Leydi Beckinhall’u gördüm,” dedi Kuzen Bathilda en sonunda. “Bayan Headington’ın verdiği, oldukça korkunç geçen bir çay davetinde. Meşrubatların yanında sadece birkaç çeşit küçük kuru kek ikram edildi. Bayat olduklarına eminim, bana

sorarsanız en az iki günlüktüler ve Leydi Beckinhall da benimle aynı fikirdeydi.”

Leydi Beckinhall'dan başka türlü sü beklenemez zaten, diye düşündü Hero alaycı bir şekilde.

“Leydi Caire’in Avrupa seyahatini kış sonuna kadar uzatmayı düşündüğünü söyledi bana,” diye devam etti Bathilda.

Hero başını kaldırdı. “Ah, hayır, gerçekten mi?”

“Bu bir sorun mu?”

“Evet, gerçeği söylemek gerekirse bu bir sorun olabilir,” diye karşılık verdi Hero.

“Neden?” diye sordu Phoebe.

“Yeni yetimhane işiyle ilgili,” diyerek iç geçirdi Hero. “Yeni bir mimarla anlaşmak zorunda kaldım çünkü ilk işe aldığımız mimar kendisine verdiğimiz paraların tamamını zimmetine geçirmiş.”

“Aman Tanrım!” Kuzen Bathilda dehşete kapılmış gibiydi.

“Evet. Daha çok paraya ihtiyacımız olacak. Hem de büyük miktarda,” dedi Hero. “Ve Leydi Caire’in daha uzun bir süre uzak kalması işimizi kesinlikle kolaylaştırmayacaktır.”

“Oğluyla ilgili haber var mı?” diye sorarak araya girdi Phoebe. “Lord Caire ve yeni eşi yakın zamanda şehre dönmeyecekler mi?”

“O da bahara kadar uzak kalırsa hiç şaşmam,” diye homurdandı Bathilda. “Ne de olsa bir biracının kızıyla evlendi. Davetlere katılabilmek için annesinin desteğine ihtiyacı olacaktır.”

“Temperance’ın ya da Lord Caire’in sosyetenin organizasyonlarıyla ilgilendiklerini pek sanmıyorum,” diye söze başladı Hero.

Bathilda keskin bir nefes aldı.

“Ama haklısın,” diye sürdürdü Hero konuşmasını telaşla. “Bu durumda şehirden daha da uzun süreliğine uzak kalabilirler.”

“Ne yapacaksın peki?” diye sordu Phoebe bu kez. Hero bilmediğini belirtmek için başını salladı hizmetçilerin tabakları kaldırıp tatlı olarak önlerine puding koydukları o süre içinde sessiz kaldıktan sonra ağırbaşlı bir tavırla konuşmaya başladı.

“Parayı bir şekilde kendim bulmak zorundayım.”

“Benimkinden biraz alabilirsin,” dedi Phoebe hiç düşünmeden.

“Annemle babam bana bir miktar bırakmışlar, en azından Maximus öyle dedi.”

“Ama reşit olmadan o paraya el sürmen mümkün değil,” diye cevap verdi Hero yumuşak bir sesle. “Yine de çok teşekkür ederim, canım.”

Phoebe bir anlığına yüzünü buruşturdu. “Eminim ki yetimhaneye destek olmak isteyen başka hanımefendiler de vardır.”

“Öyle mi?” Hero gerçekte tadına bakmadığı pudingiyle oynuyordu.

“Evet.” Phoebe heyecanlanmış görünüyordu. “Bir çeşit... *sendika* kurabilirsin mesela.”

“Erkeklerin iş sendikası gibi mi yani?” diye sordu Kuzen Bathilda çatılmış kaşlarıyla.

“Aynen öyle. Tek fark bütün üyelerin sadece kadınlardan oluşması –çünkü bir beyefendinin katılmasına izin verirsen işleri ele almak isteyecektir– ve burada esas olan para vermek, kazanmak değil. Adını da ‘Kimsesiz Çocuklar Yurdu Yararına Kurulan Hanımefendiler Sendikası’ koyabilirsin.”

“Bu harika bir fikir hayatım,” dedi Hero gülümseyerek. Phoebe’nin coşkusuna karşı koymak çok zordu. “Ama paralarını vermeleri için hangi hanımefendilere gidebilirim ki?”

“Leydi Beckinhall’la görüşmeyi deneyebilirsin mesela,” dedi Kuzen Bathilda beklenmedik bir şekilde. “Vefat eden kocasının ona oldukça yüklü bir miras bıraktığını biliyorum.”

“Evet ama varlığını öyle kolayca vermeyi kabul edecek mi?” diye sordu Hero başını sallayarak. Leydi Beckinhall’u neredeyse hiç tanıımıyordu ama Leydi ona her zaman iyilik yapmaktan çok moda ve de son cemiyet dedikodularıyla ilgilenen biriymiş gibi gelmişti.

“Bir liste çıkarman için sana yardım edebilirim,” dedi Phoebe. “Başlığı da *Potansiyel Hayırsever Varlıklı Leydiler* olabilir.”

“Bunun kesinlikle faydası olacaktır,” dedi Hero gülerek.

“Hımm.” Phoebe pudingini büyük bir iştahla yiyordu. “Az önce neden erkekleri değiştirmekten bahsetmiştin?”

“Ah, bilmem,” diye karşılık verdi Hero.

“Lord Mandeville şimdiki haliyle oldukça mükemmel birine benziyor,” diyerek konuşmasını sürdürdü kız kardeşi. “Kumar mı oynuyor?”

“Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi Hero.

“Pekâlâ, eğer oynuyor olsaydı, kendisini Lord Pepperman gibi iç çamaşırlarına mahkûm etmeni kabul edeceğini sanmıyorum,” dedi Phoebe.

Hizmetçilerden genç olanı boğulur gibi bir ses çıkarınca Panders ona sert bir bakış fırlattı.

Lord Griffin’in iç çamaşırları içindeki hali, Hero’nun zihninde birdenbire belirmesi tüm vücudunun alev alev yanmasına neden oldu. Suçluluk duygusu içinde şarabından bir yudum aldı.

“Evet, ben de sanmıyorum,” diye söze girdi Kuzen Bathilda, etrafında olan bitenden habersiz bir şekilde.

“Korkarım Lord Mandeville’i olduğu gibi kabul etmek zorundasın canım. Şansın varmış ki o bu haliyle bile mükemmel biri.”

Hero başını salladı fakat akıllı Lord Reading’deydi. Bu yüzden Kuzen Bathilda’nın bir sonraki sözleri üzerine neredeyse yerinden fırlayacaktı.

“Şimdi, Lord Griffin’i ele alacak olursak,” diye başladı yaşlı kadın. “Onun durumu tamamen farklı tabii. Eğer kumar oynayan o olsaydı, buna zerre kadar şaşırmazdım.”

“Neden?” diye sordu Phoebe.

“Ne neden?”

“Neden Lord Griffin hakkında böylesine korkunç bir şüpheyi dile getirebiliyorsun? Dün gece bana karşı son derece kibardı.”

Kuzen Bathilda gülümseyerek başını öyle bir salladı ki Hero, Phoebe'nin yaşında olsaydı buna çok kızabilirdi. "O hikâyeler senin gibi masum kulaklara sahip birine göre değil, canım."

Phoebe gözlerini devirdi. "Pekâlâ, anlatılamayacak o korkunç günahları ne olursa olsun, ben kendisinden hoşlandım. Beni güldürüyor ve bana çocuk muamelesi de yapmıyor." Tabii ki bu kardarcık bir isyan bile Kuzen Bathilda'nın edep ve beyefendilerin sırf birilerini güldürebilme kabiliyetleriyle değerlendirilmeleri üzerine bir nutuk atmasına yeterliydi.

Hero önündeki soğumuş pudinge baktı. Phoebe'yi anlayabiliyordu. O da Reading'den hoşlanıyordu. Kuzen Bathilda ne derse desin o özünde iyi bir adamdı. Ve iyi bir insan olduğu için de Hero yaptığı şeyin neden yanlış olduğunu ona göstermek zorundaydı. Sadece cin içerek zarar görmüş insanlar için değil, Reading'in kendisi için de bunu yapması şarttı. Cin üretmeye devam ettiği takdirde günün birinde iyi bir insan olmaktan vazgeçecekti.

Ve bu da Hero'nun kaldıramayacağından emin olduğu bir şeydi.

Sekizinci Bölüm

Talipler o gece taht odasında toplanarak Kraliçe'ye cevaplarını sundular. İlk cevabı veren Prens Batıay'dı. Eğilerek Kraliçe'nin önüne kusursuz bir elmas bıraktı.

“Krallığınızın temeli zenginliktir, Majesteleri.”

Ondan sonra Prens Doğugüneş öne çıktı. Başıyla Kraliçe'ye selam verdikten sonra ayaklarının dibine güzel, her yanı değerli taşlarla kaplanmış küçük bir altın hançer koydu.

“Krallığınızın temeli silahlardır, Majesteleri.”

Son olarak ise Prens Kuzeyrüzgâr Kraliçe'ye, içinde yirmi beş adet kusursuz incinin bulunduğu kadife bir kese sundu. “Ticaret, Majesteleri, krallığınızın temelidir...”

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

Ertesi sabah, Griffin at üstünde evine giderken Whitchapel Papazı'na içinden bir küfür savurdu. İmalathanede, davetsiz misafirlere kulak kabartarak geçirdiği gergin ve uykusuz bir geceden sonra başı muazzam bir şekilde ağrıyordu. Papaz'dan ya da adamlarından hiçbir iz yoktu. Griffin'in şu an için istediği tek şey bir lokma yemek ve kendi rahat yatağıydı.

Aslında bu iki şey o kadar yoğunlaşmıştı ki neredeyse yolun karşısındaki evinin önünde ihtiyatlı bir şekilde durup bekleyen

at arabasını gözden kaçıracaktı. Sadece göz ucuyla son anda fark edebildiği tanıdık arabacı dikkatini çekebildi.

Bir küfür savurarak Rambler'ı durdurdu. Leydi Hero'nun, sabahın onunda evinin bulunduğu caddede ne işi vardı? Evi buradan sadece birkaç adım ilerideydi ama Griffin iç çekerek atını arabaya doğru yürüttü. Arabanın camına vurdu.

Leydi Hero ince parmaklarıyla araladığı perdenin ardından onu sabırsız bir hareketle arabanın içine çağırdı.

Harika. Griffin oradaki uşaklardan birine Rambler'ı ahıra götürmesini salık verdikten sonra arabaya bindi. Hero, açık yeşil bir elbisenin üzerine koyu yeşil bir manto giymişti ve kızıl saçları da arabanın loş ışığında sanki alev gibi yanıyordu.

"Günaydın, Leydi Hero."

"Günaydın," diye cevap verdi genç kadın sertçe. "St. Giles'ta bir randevum var ve siz de bana eşlik etme konusunda ısrarcı olduğunuza göre, sizi arabamı takip ettirme zahmetinden kurtarayım dedim."

"Ne kadar da düşüncelisiniz," diyerek koltuğunun üzerine iyice yayıldı.

"Dün gece hiç uyumadınız mı?" diyerek çıkıştı adama.

"Hayır, henüz kahvaltı da etmedim."

"Hımm," tasvip etmeyen bakışları tapılacak gibiydi. "Uyuyun o halde."

Griffin o kadar yorgundu ki ona St. Giles'taki işinin ne olduğunu bile soramadan başını minderlerin üzerine koyduktan bir an sonra, sanki başına sert bir cisimle vurulmuşçasına bilincini kaybetmişti.

Bir süre sonra gözlerini açtığında Leydi Hero'nun kendisini izlediğini fark etti. Berrak bakışlarında yakınlık vardı.

"Daha iyi misiniz?" diye sordu genç kadın yumuşak bir sesle.

Griffin hiç hareket etmeden sadece ona bakmanın tadını çıkarıyordu. "Çok daha iyiyim, teşekkür ederim."

Hero onu meraklı gözlerle izledi. “Adı çıkmış bir hovarda olarak tanıdığım her beyefendiden daha çok çalışıyorsunuz.”

Griffin başını kaldırdı. Bir başkasının ağzından bu bir suçlama olarak algılanabilirdi –ne de olsa çalışıyor olmak bir beyefendi için iltifat sayılmazdı– ama Leydi Hero’nun sesi düşünceliydi. Gerçekten de az önce kendisiyle ilgili bir şeyi tasvip mi etmişti?

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Bunu hovardalar cemiyetine söylemeyin, olur mu?”

Hero yumuşak bir kahkaha attı, sonra da kucağında tuttuğu küçük bir örtüyü açtı. “Uyurken size börek aldım.”

“Siz bir meleksiniz,” dedi Griffin minnettar bir şekilde. Hâlâ sıcak olan böreği alıp ısırdı ve et suyunun dilinin üzerinde bıraktığı lezzetin keyfini çıkardı.

“Yaptığınız tek iyi şey para kazanmak değil,” dedi Hero yavaşça.

Griffin böreğini çiğnemeye devam ederken kaşlarını kaldırdı.

Hero’nun zarif boynu hafifçe kızardı. “İnsanları güldürebi-
liyorsunuz.”

Griffin yutkundu. “Bunu aptallar da yapabilir.”

Hero başını sallayarak onu kibarca uyardı. “Siz latife yapıyorsunuz ancak gülebilmek olağanüstü bir şeydir. Phoebe geçen gece çok güzel vakit geçirmiş, daha çok sizin sayenizde.”

“Ben herhangi sıradışı bir şey yapmadım,” diyerek başını salladı ve böreğinden bir ısırık daha aldı.

“Evet, yaptınız.” Kararlı bir şekilde adamın yüzüne baktı. “Phoebe... çok özel ve benim için de çok değerlidir. O gece onu mutlu ettiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu anlata-
mam. Teşekkür ederim.”

Phoebe’nin sahne üzerindeki küçük maymunu gözden ka-
çırdığını hatırlayınca Griffin’in gözleri kısıldı. “Nasıl oldu da...”
Araba sarsılarak durunca düşüncesini tamamlayamadan dikkati dağıldı. “İnşaata yeniden bakmaya mı karar verdiniz?”

“Hayır.” Hero başını eğerek ellerine baktı. “Geçici yetimhanenin önündeyiz. Size bir şey göstermek istedim.”

“Öyle mi?” Hero adamın gözlerine bakmıyordu, bu yüzden ona birazdan göstereceği şeyden pek de memnun olmayacağını düşündü. Yine de son lokmasını ağzına atarak ellerini birbirine sürttü.

Griffin ona kolunu uzattı. “Gidelim mi?”

Hero elini kolunun üzerine koyduğunda Griffin bu hafif dokunuşun fazlasıyla farkındaydı. Onunla birlikte geçici yetimhaneye giden sokakta yan yana yürümek çok keyifliydi. Bir beyefendi olarak bir Leydi’ye gerektiği gibi davranmak.

Yetimhane kapısının önünde durdular ve Griffin bir adım öne çıkarak kapıya vurdu. Ses yoktu. Kaşını kaldırıp Hero’ya baktı. “Sizi bugün bekliyorlar mı?”

Hero boğazını temizledi, boynundan yükselen kızarıklık fark edilebiliyordu. “Onlara geleceğimi bildirmedim.”

Griffin buna cevap verme fırsat bulamadan kapı açıldı.

Önlerinde genç bir kız duruyordu, elbisesinin üzerinde devasa bir önlük vardı.

“Günaydın, Mary Whitsun” dedi Leydi Hero. “Bayan Hollingbrook buralarda mı?”

Genç kız küçük bir reverans yaptı. “Evet, Leydim. Lütfen içeri buyurun.”

Griffin eşikten geçtiği anda gözüne holde üzerlerinde onları örtecek bir halı olmayan ahşap parkeleri fark etti. Çarpıktılar. Genç kız onları küçük bir oturma odasına götürdü.

“Ben Bayan Hollingbrook’u mutfaktan çağırayım,” dedi Mary Whitsun ve aceleyle odadan çıktı.

Leydi Hero ve Griffin oturmadılar. Griffin küçücük odanın içinde dolanıp şöminenin önünde durdu. Parmaklarını rafın üzerinde gezdirince dökülen sıva parçacıklarını gördü.

Holde ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı. Kapının eşiğinde duran genç kadın güzel fakat allak bullaktı. Açık kızıl ve sarı perçemli solgun kahverengi saçları bonesinin altında düzensiz bir şekilde toplanmıştı, uçları kızarmış yanaklarına yapışmıştı. Çenesinde bir parça hamur kalmıştı.

“Leydi Hero, sizi beklemiyorduk,” dedi nefessiz bir şekilde reveransını yaparken.

“Önemli değil, Bayan Hollingbrook,” dedi Hero gülümseyerek. Bunun üzerine diğer genç kadın bir hayli rahatlamış göründü. “Bir arkadaşımı getirdim, Lord Griffin Reading. Yetimhane hakkında anlattıklarımı duyunca ilgisini çekti. Kendisini çocuklarla tanıştırebilir misiniz acaba diye merak ediyorum.”

Bayan Hollingbrook’un yüzü aydınlandı. “Nasılsınız, Lordum?” Sendeleyerek bir reverans yaptıktan sonra heyecanla doğruldu. “Sizi çocuklarımızın birkaçıyla tanıştırmaktan memnuniyet duyarım.”

Griffin gülümseyerek eğildi. “Teşekkür ederim.”

Genç kadının arkasını dönüp kapıdan çıkarak yolu göstermesini bekledi ve Leydi Hero’ya şüpheli bir bakış fırlattı.

“Niyetiniz nedir, Leydi Mükemmel?” diyerek mırıldandı kadının kulağına.

Hero, adamın eli belinde odadan çıkarılarken ona gergin bir şekilde bakıyordu. Bayan Hollingbrook’u takip ederek binanın içinde yürümeye başladılar.

Girdikleri mutfak bir mağarayı andırıyordu. Griffin başını vurmamak için eğilmek zorunda kaldı. Uzun ahşap masanın etrafında toplanmış altı küçük kız çocuğu vardı, her biri hamur açmakla meşguldü. Hepsi de aynı anda kafalarını kaldırıp Griffin’i görmeleriyle birlikte ormanlık alandaki küçük ceylan yavruları gibi şaşkınlıktan donakaldılar.

“Çocuklar,” dedi Bayan Hollingbrook, “bugün özel bir misafirimiz var. Bu Lord Griffin, kendisi Leydi Hero’nun bir arkadaşısıdır. Lütfen kendisine en terbiyeli davranışınızı gösterin.”

“Terbiyeli davranış” bir çeşit şifre olmalıydı. Kızların her biri en zarif hallerini takınarak reveranslarını yapmaya koyuldular.

Griffin başını ciddiyetle eğdi. “Nasılsınız?” diye mırıldandı.

Küçük, kısl saçlı bir çocuk kıkırdamasını bastırmaya çalıştı.

Bayan Hollingbrook bu kural ihlalini görmezden gelmeye karar verdi. Eliyle, yaşı en büyük olan kıza dokundu. “Bu Mary Whitsun, sanırım daha önce kapıda karşılaşmıştınız.” Mary Whitsun reverans yaptı.

Leydi Hero boğazını temizledi. “Mary Whitsun ne zamandır bu yetimhanede yaşıyor, Bayan Hollingbrook?”

“Neredeyse on yıldır, Leydim,” diye cevap verdi Mary onun yerine.

“Peki yetimhaneye nasıl geldin?”

Mary, Bayan Hollingbrook’a hızlı bir bakış fırlattı. Genç kadının kaşlarının arasında ince bir çizgi belirmişti. “Mary’yi bize bir...” Kızlara şöyle bir dönüp baktıktan sonra konuşmasını sürdürdü, “Mary’yi pek saygın bir namı olmayan bir kişi bıraktığında kendisi henüz üç yaşındaydı.”

“Peki ya annesi?” diye sordu bunun üzerine Hero yumuşak bir sesle.

“Ebeveyni hakkında hiçbir şey bilmiyoruz,” diye cevap verdi Bayan Hollingbrook yavaşça. “Ama onu buraya bırakan kadına bakılacak olursa, annesinin de sokağa düşmüş bir zavallı olduğunu düşünebiliriz.”

Annesi bir fahişeydi. Griffin kıza bakarken, kendisiyle ilgili böylesine özel konuların başkaları önünde konuşulmasının onu rahatsız edip etmediğini merak etti.

Kızın kendisine karşılık veren bakışları taş gibiydi.

Griffin başını eğdi. “Teşekkür ederim, Mary Whitsun,” diye ekledi yumuşak bir sesle.

Bayan Hollinbrook sıradaki küçük kızın yanına gitti. “Bu, Mary Little. Bebekken kapımızın önüne bırakıldığından bu yana bizimle birlikte.”

Mary Little da bir reverans yaptı. “Leydi Hero’yla evlenecek olan kişi siz misiniz?” diye sordu.

Griffin’in yanında duran Hero nefesini tuttu. Griffin ona bakmaya cesaret edemiyordu.

“Hayır, Leydi Hero’yla evlenecek olan kişi ağabeyimdir.”

“Ah,” diye karşılık verdi bunun üzerine küçük kız.

Bayan Hollingbrook boğazını temizledi. “Ve bu da...” dedi elini sıradaki üçüncü kızın omuzuna koyarak, “Mary Compassion. Kendisi bize iki yaşındayken kardeşi Joseph Compassion’la birlikte geldi. Anne babaları bir hafta arayla grip ve yetersiz beslenme yüzünden vefat etmişlerdi.”

“Ve tabii içki,” diye mırıldandı Hero.

Griffin ona kayıtsızca baktı. Hero ise çenesini kaldırarak inatçı bir tavırla adamın bakışlarına karşılık verdi.

“Şey, evet.” Bayan Hollingbrook’un meraklı bakışları ikisi arasında gidip geldi.

“St. Giles’taki ölümlerin çoğunluğunun –yaşlılıktan kaynaklı olmayanları kastediyorum– bir şekilde içkiden meydana geldiği bilinen bir gerçek.”

“St. Giles’taki ölümlerin kaç yaşlılıktan kaynaklanmaktadır?” diye sordu Leydi Hero.

“Pek azı,” diye cevap verdi Bayan Hollingbrook yumuşak bir sesle. “Pek azı.”

Griffin yumruklarını sıkarak sesini kontrol altında tutmaya çalıştı. “Peki ya diğer genç hanımlar?”

“Ah.” Bayan Hollingbrook dalgınlıkla diğer çocuklara baktı. “Bu Mary Evening. Kendisi de bebeklikten bu yana bizimle birlikte. Yakındaki bir kilise merdiveni üzerine bırakılmış halde bulunmuştu. Yanında duran Mary Redribbon ise buraya yerel

bir taverna sahibi tarafından getirilmişti.” Bayan Hollingbrook hızlıca Leydi Hero’ya baktı. “Annesi, Mary Redribbon’ı tavernaya bırakıp maalesef bir daha geri dönmemiş.”

Griffin, kızın reveransı karşısında dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Lanet olsun. İnsanların cin içmeyi tercih etmesinin kendi suçu olmadığını haykırmak istiyordu. Hiçbir kadını fahişe olup bebeğini bir meyhaneye bırakması için zorlamamıştı. İçtikleri cini o damıtmasa, başkası yapacaktı.

“Ve işte son olarak da, sizinle Mary Sweet’i tanıştırayım.” Bayan Hollingbrook en küçük kızın buklelerini okşadı, yaşı en fazla üç olmalıydı. “Annesinin beş çocuğu daha vardı ve Mary Sweet’i daha bebekken satmak istedi. Onu satmak yerine bize vermesi için ikna ettik.”

Griffin derin bir nefes aldı. “Mary Sweet ne kadar da şanslıymış,” derken minik kıza gülümseyerek baktı. Mary Sweet utanarak yüzünü Bayan Hollingbrook’un eteklerine gömdü.

“Biz de çok şanslıyız,” dedi Bayan Hollingbrook içtenlikle. “Şimdi benimle gelerseniz, sizi erkek çocuklarımızla da tanıştırebilirim.”

Griffin özür dileyen bir yüz ifadesi takındı. “Ah, buna gelince. Korkarım Leydi Hero müsait olan zamanımızı tam olarak hesaplayamamış. Turumuzun geri kalanını başka bir güne almamız daha uygun olacaktır.”

“Ah, tabii, elbette,” diye karşılık verdi Bayan Hollingbrook. “Ne zaman isterseniz, kapımız size daima açıktır, Lordum.”

Griffin gülümseyip oradakilerle vedalaşmaya zar zor fırsat bulabilen Leydi Hero’nun kolunu sıkıca kavrayarak kapıya yürüdü. Yüzündeki gülümsemeyi yetimhanenin kapısından çıkıncaya kadar muhafaza etti.

Hero kolunu adamın elinden kurtarmaya çalıştı. “Lordum...”

“Burada olmaz,” diye mırıldandı Griffin, onu sokağın yukarısına yönlendirerek. Arabacıya talimatlarını verdikten sonra Hero’yu

bindirdi ve kendisi de yerine geçti. Genç kadının yüzüne bakarak homurdandı: “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

Reading’in açık yeşil gözleri sertti, dişlerini kenetleyerek sıktağı dudakları çenesini daha da köşeli gösteriyordu. Burun delikleri öfkeden açılıp kapanıyordu.

O kadar ürkütücü görünüyordu ki Hero cevap vermeden önce yutkunma ihtiyacı hissetti. “Size cin damıtma işinizin St. Giles’a ve burada yaşayan zavallı insanlara ne yaptığını göstermeye çalışıyorum. Bir arkadaş olarak...”

Griffin’in sert kahkahası sözlerini bastırdı. “Evet? Bir *arkadaş* olarak beni buraya getirdiğiniz takdirde ne olacağını düşünmüştünüz? O küçük kızlara bakıp birdenbire bir aydınlanma mı yaşayacaktım? Belki de bütün dünyalığımı fakirlere dağıtıp inzivaya çekilmeliyim, ne dersiniz?”

Genç adam öne eğildi. “Dinleyin, beni çok iyi dinleyin, Leydim. Ben kendimi olduğum gibi *seviyorum*, tıpkı yaptıklarımдан memnun olduğum gibi. Ben yasa dışı içki imal eden ve tövbe etmeyecek bir serseriyim. Sakın ne kendinizin ne de bir başkasının beni –değişmek istesem bile– değiştirebileceğini düşünün.”

Hero dudaklarını büzerek başını dikleştirdi ve hiç konuşmadan ona baktı. O da öfkeleniyordu.

Griffin, Hero’nun sessiz bakışlarına bir süre karşılık verdikten sonra durumdan rahatsız oldu. “Ne var?”

“Siz, Sayın Lordum, her ne kadar beni ikna etmeye çalışsanız da, ne pervasız ne de kötü birisiniz.”

“Tanrı aşkına, neler saçmalıyorsunuz?”

“Namınız,” diyerek elini havada salladı. “Hovardalığınız. Londra’nın tamamını Cambridge’i sorumsuzca bir heves yüzünden terk ettiğinize inandırdınız ama gerçekte ailenize yardım etmek için ayrıldınız. Başkalarının, hayatınızı en ufak bir sorumluluğu ya da endişesi olmayan ahlaksızın biri olarak sürdürdüğünüze

inanmasını istiyorsunuz ama gerçekte sadece ve sadece ailenizin iyiliği için *çaba sarf ediyorsunuz.*”

Griffin şaşkınlık içinde kahkaha attı. “Beni evli bir kadınla sevişirken gördüğünüz an tanıştığımızı unuttunuz sanırım.”

Hero başını çevirdi, gözünün önüne gelen o görüntü onu nedense daha çok kızdırdı. “Hiçbir zaman *mükemmel* olduğunuzu düşünmedim. Sadece başkalarını inandırdığınız kadar nefret edilecek biri olmadığınızı söyledim.”

“Öyle mi?”

Hero çenesini kaldırarak adamın gözlerinin içine baktı. “Evet.”

Griffin umursamaz bir tavırla sırttı. “Peki ya sevgili ağabeyimin müteveffa eşi?”

Hero’nun kalp atışı hızlandı. Arabanın içi çok dardı ve Griffin’in öfkesi sanki görünebilen kırmızı bir sis gibi aralarında duruyordu. “Ne olmuş ona?”

“Bütün dünya onu zavallı ağabeyimin gözü önünde baştan çıkardığını biliyor ve eğer bebeğiyle birlikte doğum esnasında ölmeseydi o bebek benim gelecekteki vârisim olacaktı.”

“Yaptınız mı peki?” diye sordu yumuşak bir şekilde.

“Neyi yaptım mı?”

“Bütün dünyanın ve ağabeyinizin yaptığınızı düşündüğü tüm o şeyleri yaptınız mı?”

Griffin bir an için genç kadının yüzüne bakakaldı, bakışları vahşiydi ve acıdan kararmıştı. Hero nefesini tutarak vereceği cevabı bekledi.

Adam yavaşça başını sallamaya başladı. “Hayır. Tanrı biliyor ki yapmadım.”

Hero öne eğilerek ona yaklaştı. “Peki o halde neden herkesi böyle bir yalana inandırdınız? Niçin olduğunuzdan çok daha kötü biri olarak tanınmak istiyorsunuz?”

“Ben... şey,” diyerek konuşmaya başladı Griffin ama Hero sözünü henüz bitirmemişti.

“Neden?” diye sordu ısrarla. “Neden bu korkunç cin imalatı işini sürdürüyorsunuz? Bu size yakışmıyor, Reading.”

“Siz ne hakla burada oturmuş beni yargılamaya kalkışyorsunuz?” diye sordu genç adam ürkütücü derecede alçak bir sesle. “Ah, evet, unutmuşum. Siz kendinizi biz zavallı ölümlülerden daha erdemli görüyorsunuz. Siz, başka insanların günahlarının hesabını tutan, her şeyden daha soğuk ve dürüst olan Leydi Mükemmel’siniz.”

Hero, konuşamaz bir halde nefesini tuttu. Gerçekten kendisini böyle biri olarak mı görüyordu? Soğuk ve doğrucu bir bakire olarak mı?

“Ne cüretle?” diye fısıldayan Hero gözlerinin bir anda yaşla dolmasına engel olamadı.

“Lanet olasıca.”

Görüşü gözyaşlarının etkisiyle bulanıklaştı o yüzden Griffin’in ani hareketini göremeden kendini arabanın diğer tarafında, bedeninin yarısını adamın kucagının üzerinde yatar bir halde buldu.

“Cüret ediyorum,” diye mırıldandı adam, “çünkü ben bencil, kalpsiz ve kötü biriyim. Cüret ediyorum çünkü siz sizsiniz ve ben de benim. Cüret ediyorum çünkü cüret etmeden yaşayamazdım. Cüret ediyorum çünkü çok uzun bir süre ekmek ve şarap olmadan, ıssız bir çölde yalnızlıktan ölecek bir halde dolaştım ve siz sevgili Leydi Mükemmel, sanki bana gönderilmiş bir talih kuşu gibisiniz.”

Hero’nun dudaklarını kaplayan ağzı arzulu ve sıcaktı. Yüce Tanrım, Hero adamın öpücüklerini ne kadar özlemiş olduğunu daha önce fark etmemişti! Erkeğin dudaklarında çok uzun zamandır bastırılmış arzusunun tadı vardı ama onu sertçe öpeceğine nazik davranıyordu. *Çok nazik.*

Dilinin ucuyla ağzının kenarlarını yalayarak dudaklarını kadının dudaklarına bastırdı.

“İzin ver,” diye yalvardı adam, Hero dudaklarını aralarken.

Başını eğerek kadını kendine çekti ve dilini dudaklarının arasına kaydırđı. Sakalı çenesinin yumuşak tenini çiziyordu ama bu Hero'nun umurunda bile değildi. Adamın dilini, sanki o güne dek tadına baktığı en güzel şeymiş gibi ağzının içine çekerek emdi.

“İzin ver,” diye mırıldandı Griffin yeniden. Hero onun büyük elini boynunun hemen altındaki çıplak teninde hissetti.

Sanki bir kedi yavrusunu okşar gibi nazik ve ustalıkla okşarken, elini teninin üzerinde aşağıya doğru kaydırđı.

Tüm dikkati adamın elinin ve göğsüne yaklaşan parmaklarının üzerindeydi. Göğüsleri beklenti ve heyecanla gerilmiş, ağırlaşmıştı ve Hero nefesini tutarak adamın ona dokunmasını bekliyordu. Birdenbire alt dudağını ısırarak Griffin dikkatini dağıttı ve sonra ise –ah, Tanrım!– parmaklarını genç kadının elbisesinin içine kaydırđı.

Adamın sıcak parmaklarını, sertleşmiş olan göğüs ucunda hisseden Hero derin bir nefes alarak bekledi. Griffin elini açarak göğüs ucunu başparmağıyla işaret parmağı arasına hapsetti. Göğüs ucunu sıkmasıyla birlikte Hero bacaklarının arasında ani bir zevk dalgası hissetti.

“Şişşt,” diye mırıldandı adam, Hero'nun iniltisini bastırmaya çalışarak. “İzin ver.”

Hero gözünü açıp bakınca adamın, elbisesini aşağıya indirerek bir göğüs ucunu elbisesinin kenarından çıkardığını gördü. Bir şeyler mırıldanarak elbisesinin önünü çözdü ve ikinci göğsünü de açığa çıkardı.

Genç adam bir an için sadece kadına bakmakla yetindi. Yanık elleriyle ve uzun parmaklarıyla kadının yumuşacık tenini kavrayarak sahiplenircesine göğüs uçlarıyla oynuyordu.

“Tatlı, çok tatlı,” diye mırıldandı. “Tatlarına bakmama izin ver.”

Bakışları alev alevdi, kadına bakan yeşil gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. İşte bu yüzden Hero istediğini yapmasına izin

verdi –evet sebebi bu olmalıydı– çünkü yapabildiği tek şey başını olur anlamında sallamaktı.

Ondan sonra da adamın ağzı daha önce hiçbir erkeğin dokunmamış olduğu yerdeydi. Islak ve hafif pürüzlü dili kadının çıplak göğüs ucunun üzerinde gezindi. Bedeninin o kısmının bu kadar hassas olduğundan haberi bile yoktu. Göğüs ucunu nazikçe, taparcasına ağzına aldığı sırada Hero yerinden sıçradı. Sertçe emince Hero’nun aldığı haz o denli büyüktü ki neredeyse acı duydu.

Sersemlemiş bir halde kendine baktı ve erkeğin beyaz peruğunun göğsüne değdiğini gördü.

Bu bir arabanın içinde, tamamen giyinik bir haldeyken yaşanmayacak kadar özel bir andı. Hero da onun bir yerlerini görmek istiyordu. Peruğunu yana iterek başından çekti ve arabanın koltuğunun üzerine fırlattı. Griffin hareketlerine ara vermedi, sadece diğer göğüs ucuna yöneldi.

Peruğun altından çıkan kısıcık kesilmiş olan saçı koyu ve gürdü, neredeyse bir kürke benziyordu. Ellerini erkeğin başının üzerinde gezdirerek şaşırtıcı derecede yumuşak ve sıcak olan saçını okşadı. Gözlerini mutlulukla kapadı.

Griffin bir göğüs ucunu parmakları arasında ovuştururken diğerini ağzına alıp emdi. Hero içinde sıcak ve kontrol edilemez bir alevin yükselmeye başladığını hissedebiliyordu.

“Dokun bana,” diye mırıldandı Griffin göğsünde.

“Ben... ben şey,” diye karşılık verdi Hero.

Gözlerini açınca erkeğin yanağını kiraz kırmızısı göğüs ucuna sürttüğünü gördü. Bu erotik görüntü ve erkeğin tıraşsız çenesinin yumuşak teninde uyandırdığı his karşısında yutkunma ihtiyacı hissetti. Kendisini izleyen parlak ve yeşil gözleri bir şeyler istercesine bakıyordu.

Griffin, “Oraya değil,” dedi ve elini tutarak bedenlerinin arasına kaydırды. Hero’nun eteği erkeğin kucakını kaplamıştı. Griffin genç kadının parmaklarını tutarak aşağıya çekti ve diğer eliyle –bir-

denbire ve şaşırtıcı biçimde— erkeğin çıplak tenine dokununcaya dek el yordamıyla kendi giysilerini kenara itti.

O anda bakışları birleşti.

Griffin'in gülümsemesi hüzünlü ve gergindi. Kadının çıplak göğüslerine bakıyordu ama Hero'nun elinde tuttuğu çıplak şey, yüz kat daha mahremdi.

"Beni hissedebiliyor musun?" diye fısıldadı Griffin.

Hero dudaklarını yalayarak onun yüzüne baktı. "Evet."

"Okşa beni," dedi Griffin yarı kapalı gözlerle. "Lütfen."

Genç kadın parmaklarını gererek bu yabancı, sıcak teni keşfetmeye koyuldu. O kadar sertti ki sanki bir insana ait değildi. Ama buna rağmen teni yumuşacıktı. Onu eliyle kavrayınca Griffin de kendi güçlü ve o çok tanıdık elini üzerine koydu.

Geniş ve kaygan ucuna dokununcaya kadar, yavaş hareketlerle nasıl okşaması gerektiğini gösterdi ona Griffin. Hero süngerimsi eti ve başındaki minicik çukuru hissederek okşadı. Griffin neredeyse acıya benzer bir ses çıkardıktan sonra Hero'nun elini tekrar tutarak kalın sapına doğru indirmeye başladı. Hayal edebileceğinden çok daha uzun ve *büyük*tü.

"Lütfen," diye mırıldandı Griffin. "Lütfen."

Başını çevirerek kadının göğüs ucunu nazikçe dişlerinin arasına almadan önce diliyle yaladı. Hero nefesini tuttu ve başı geriye, adamın omzuna düştü. Adam göğüs ucuyla uzunca bir süre dişleriyle oynadıktan sonra yumuşak bir şekilde öpmeye devam etti.

"Okşa beni," diye inledi ve elini Hero'nun elinin üzerinden çekti.

Hero istenileni yaparak eteklerinin altından adamın sertleşmiş uzvunu çekmeye başladı. Onu erkek yapan organını.

"Böyle mi?" diye fısıldadı Hero sallanan arabanın içinde alçak ve titrek bir arzulu sesle. Dışarıda, Londra yollarından geçip gidiyordu. İçerideyse avucunun içinde bir adamın erkekliğini tutuyordu.

“Evetttt,” diye inledi adam diğer göğüs ucunu diliyle yoklamadan önce. “Aynen öyle.”

Hero başını eğdi ve kendine baktı. Bir ahlaksızlık şöleni gibi erkeğin gözleri önüne serilmiş bir haldeydi. Kızarıklık ve şişmiş göğüs uçları o kadar hassaslaşmıştı ki adamın her yeni dokunuşuyla inliyordu.

Eteklerinin altındaki eli hareket ederken Hero kendi cesaretine şaşıyordu. Belki de bu aslında bir rüya, günün ortasında kendi arabasının içinde hayat bulmuş ahlaksız bir fanteziden başka bir şey değildi.

Bir erkeğin *-Reading’in-* çıplak uzvunu okşayarak onu fiziksel hazzla ulaştırmaya çalışıyordu. Adamın terden ıslanmış, parlayan yüzüne, göğüs ucunu emen dudaklarına ve alıp verdiği nefeslerle genişleyen göğsüne baktı. O anda, böylesine mahrem bir anı hayatı boyunca bir daha hiçbir erkekle paylaşamayacağını düşündü.

Adamın büyük elleri Hero’nun göğüslerindeydi, parmakları her iki ucunu da aynı anda çekti. Genç kadın acıyla karışık duyduğu zevkten dudaklarını ısırdı, yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. Bu gerçektir. Bu, insanlarla her gün yaptığı makul görüşmelerden ve alışılmış sohbetlerden çok farklıydı. Adamın arzu dolu dudakları kendi dudaklarındaydı ve kadının elinde tuttuğu uzvunu hayvani bir ritimle ileri geri iterken kalçalarıyla onu eziyordu. Göğüs uçlarını bir kez daha parmaklarının arasına alarak sıktı ve çekti. Ve Hero hissetti.

Kendini canlı hissetti.

Gerinerek göğüslerini adamın ellerine iyice yasladı ve ağzının içindeki dilini emerken durdurulması imkânsız, bedeninden yükselen katıksız bembeyaz bir zevk dalgasının yükseldiğini hissetti. Ve sanki halden anlıncasına, aynı anda elinde tuttuğu erkek uzvu da kasılarak parmaklarının arasına sıcak bir sıvı fışkırtmaya başladı. Griffin titreyip sarsıldıkça o da sarsılıyordu. Yaşadıkları anın son bulmasını istemiyordu.

Sonunda gözlerini açtığı anda Hero aynı anda hem dehşete düşmüş hem de şaşkın haldeydi.

Griffin'in yemyeşil, tembel, tatmin olmuş ve son derece erkeksi gözleri genç kadının yüzünü inceledi. Bir an için huzur bulmuş gibiydiler.

Ama o anda Hero bir şey hatırladı. "Aman Tanrım. Thomas öğle yemeği için evime gelecek."

Leydi Hero'nun bu sözleri Griffin'in az önceki sıcak uyuşukluk içindeki bedeni üzerinde soğuk düş etkisi yarattı. Doğrularak pencereden dışarıya baktı. Hero'nun evine yaklaşmışlardı. Kadına dönüp bakınca bir an için yeniden sersemledi. Hero, yarı yarıya açıkta kalmış nefis göğüs uçları, kızarmış yüzü ve az önce paylaştıkları anın etkisiyle büyülenmiş gibi bakan elmas gözleriyle, hâlâ kucağındaydı.

Yüce Tanrım, bu gerçekten olmuştu.

Büyük bir telaşla paltosunun ceplerini yoklayarak bir mendil bulup çıkardı. Hero'nun elini eteğinin altından çekerek aldı ve üzerindeki kendi vücut sıvılarını silmeye başladı.

Hero elini hızla geri çekti. "Bunu... kendim yapabilirim."

Griffin önce kaşlarını kaldırdı ama sonra mendili kadına verdi. Üstüne çeki düzen verirken kadının elini temizleyişini ve sonunda da burun kıvrarak mendile bakmasını izledi.

"Onu ben alayım," dedi Griffin.

Hero başını eğerek elbisesini düzeltmeye çalıştı. "Lütfen, bakma."

Griffin, dilinin ucuna gelen alaycı sözleri son anda tutmayı başardı. Yan dönerek arabanın penceresini örten perdeyi izlemeye koyuldu. Hero kucağından inmişti ama yanında üstünü başını düzeltirken yaptığı hareketleri fark edebiliyordu.

Hero'nun utanç içinde olduğu apaçık ortadaydı ama ne yazık ki bu durumu nasıl düzeltebileceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Genç kadının yerinden kalkarak karşıya, kendi yerine geçtiğini hissedince başını kaldırıp baktı. Saçını düzeltirken, gözlerini adamın bakışlarından kararlı bir şekilde uzak tutuyordu. “Bundan... hiç kimseye bahsetmeyeceğini umuyorum?”

Griffin alçak sesle iğrenç bir küfür savurdu.

Hero başını kaldırıp o gözleriyle yüzüne bakınca içinden aynı anda hem ağlamak hem de haykırmak geldi.

Eliyle alnını sıvazladı. “Elbette kimseye bahsetmem.”

Hero dudağını ısırarak başını salladı. “Peruğunu taksan iyi olur.”

“Öyle mi?” Griffin etrafına bakındı ve nihayet bir köşeye fırlatılıp atılmış olan peruğunu bulabildi. Tam kafasına yerleştirdiği sırada araba sarsılarak durdu.

“Daha iyi mi?”

“Evet.”

Arabacının inmelerine yardımcı olacak basamağı yerleştirip kapıyı açmasını sessizlik içinde beklediler. Griffin söyleyecek uygun bir şey bulmaya çalışıyordu. Onun masumiyetini çalmıştı. Fiilen olmasa da niyeti buydu. Bunun geri dönüşü yoktu.

Sonsuz gibi gelen bir sürenin sonunda kapı açıldı ve Hero yüzünü ondan çevirerek arabadan indi. Genç kadının peşinden arabadan inerken yüzünü bile görmek istemeyeceğinden şüphesi yoktu Griffin’in.

“Hero, tatlım, nihayet geldin!” Leydi Phoebe’nin giriş merdivenlerinin en üst basamağından seslenmişti. “Kuzen Bathilda volta atmaktan salonun halısına çukurlar açtı ve aşçı da çorbanın dibini tutturdu.” Gözlük camının ardından hafif şaşı bakan gözlerini Griffin’e çevirdi. “Gördüğüm kadarıyla Lord Griffin’i de yemeğe davet etmişsin. Ne kadar iyi yapmışsın.”

Griffin yanında duran Hero’nun gerildiğini hissetti. “Yemekte sizi rahatsız etmek istemem, Leydi Phoebe. Ablanız beni arabasıyla getirme nezaketinde bulundu, hepsi bu.”

“Ah, hayır, *kalmalısınız*,” diyerek karşı çıktı Phoebe bunun üzerine. “Aşçımız çorabayı halledecek, bu her zaman yaptığı bir şey ve bir sürü hanımefendinin olduğu bir ortamda sadece bir yerine iki centilmenin bulunması çok daha hoş bir durum. Hero, lütfen kalmasını söyler misin?”

Leydi Hero dönerek titreyen dudakları ve üzgün gözleriyle yüzüne baktı. “Lütfen.”

Gitmesi gerektiğini, Hero’nun gerçekte kalmasını istemediğini biliyordu. Ama genç kadının o anki kırılganlığını görünce arkasını dönüp gidemedi.

Griffin eğilerek kolunu uzattı. “Nasıl arzu ederseniz, Leydim.”

Hero elini adamın kolunun üzerine koyunca Griffin bir an için sarsılarak bu elin daha birkaç dakika önce uzvunu sıkı sıkıya kavradığını anımsadı. Yüce Tanrım, o ağabeyinin nişanlısıydı. Böyle bir şeyi nasıl yapabilmmişti?

Merdivenleri çıkarak eve girdiler. Neyse ki durmadan konuşan kız kardeşi ikisinin büründüğü sessizliğin farkında değildi. Griffin’in yanındaki Hero o kadar ruhsuzdu ki yürüyen bir heykelden farkı yoktu. Kolunun üzerindeki parmakların canlı ve sıcak olup olmadığını görmek ve onları tutup kavramak için dayanılmaz bir istek duydu.

Hero ondan nefret ediyor muydu acaba? Arabada olanların hiç yaşanmamış olmasını istiyor muydu? Kendisinin de o anlardan pişmanlık duyması gerektiğini bilse de bu imkânsızdı. Nefis göğüsleri öylesine tatlı, göğüs uçlarını ağzına aldığı anda dudaklarının arasından çıkan sesler öylesine baştan çıkarıcıydı ki. Onunla sevişirken gri gözleri büyük bir mutlulukla kısılmıştı. Tanrı biliyordu ki bu anıyı ne pahasına olursa olsun mezarına kadar götürecek ve minnettar olacaktı.

Uşaklardan biri Hero’nun pelerinini alırken genç kadın Griffin’e şöyle bir baktı ve gözlerini yeniden başka yöne çevirdi.

“Benim... biraz tazelenmeye ihtiyacım var. Phoebe size yemek odasına eşlik edecektir.”

Griffin eğildi ve dalgınlıkla merdivenleri çıkan genç kadının arkasından baktı.

Leydi Phoebe’ye dönerek kolunu sundu. “Hizmetinizdeyim.”

Genç kız gülümseyerek adamın koluna girdi. “Yemekte biz bizyiz. Ben, Hero, ağabeyiniz ve Kuzen Bathilda. Bathilda’yla daha önce tanışmış mıydınız?”

“Henüz o şerefe nail olmadım,” dedi Griffin.

Phoebe başını eğdi. “Mignon sizi rahatsız etmesin, o herkese hırlar.”

Bu örtülü sözlerle Griffin’i merdivenlerden yukarıya çıkararak aydınlık, feminen bir odaya yönlendirdi. Sarı ve beyaz renklerin hâkim olduğu oda bir sürü kırılabilir eşyayla donatılmıştı. Thomas, yanında oldukça gösterişli bir hanımla birlikte odanın diğer tarafında duruyordu. Odaya girdikleri anda başını kaldıran Thomas’ın, kardeşini görmekten pek de memnun olmadığı apaçık ortadaydı.

“Bakın, Hero bize kimi getirmiş,” dedi Phoebe onlara doğru yaklaşırken.

“Griffin,” diye mırıldanarak selamladı Thomas kardeşini.

“Thomas.” Griffin ağabeyinin yanında duran yaşlıca kadına döndü ve kucagındaki küçük siyah kahverengi ve beyaz renkli spanyel cinsi köpeği gördü. Küçük hayvan ona yaban arısına benzer bir sesle durmadan hırlıyordu.

“Bu Lord Griffin Reading, Kuzen Bathilda,” diye mırıldandı Leydi Phoebe. “Lordum, bu kuzenim Bayan Bathilda Picklewood.”

Bayan Picklewood, Griffin eğilince hafif bir reverans yaptı. “Panders’a, yemeğe bir kişinin daha katılacağını bildirsek iyi olur.”

“Çok fazla yememeye çalışacağım,” diyerek karşılık verdi Griffin hafif bir tonda. “Ne kadar da güzel ve küçük bir spanyel bu böyle.”

“Evet, gerçekten de öyle, değil mi?” diyen Bayan Picklewood’un yüzü kırmızıydı. Köpeğinin başını okşadığı sırada hayvan da hırlamasına, sahibesinin parmağını yalamak için ara verdi. “Onu okşamak ister miydiniz?”

“Ah.” Griffin köpeğe dikkatle baktı. Artık hırlamasa da çıkık kahverengi gözlerinin pek dostça baktığı söylenemezdi.

Yanında duran Leydi Phoebe gözlüklerinin ardından olan biteni memnuniyetle izliyordu. “Korkmayın. Isıracak olursa size hemen bir doktor çağırabilirim.”

“Kana susamış küçük sevimsiz seni,” diye mırıldandı Griffin, fısıltıyla elini köpeğin burnuna doğru uzatmadan önce. Isırılacaksa da bir an önce olsun bitsin istiyordu. “Mignon Hanım.” Köpek, Griffin’in elini kokladıktan sonra, adam onun kulaklarını okşadığı sırada köpek gülümsemesine benzeyen bir tavırla ağzını açtı.

“Anlayamıyorum,” dedi Bayan Picklewood. “Genelde beyefendilerden nefret eder.”

Griffin’in hayretler içinde kalmış bakışları Phoebe’ninkilerle karşılaştığı sırada genç kız kahkahasını gizlemek için eliyle ağzını kapadı.

Phoebe omuzunu silkti. “Aşlına bakarsanız daha önce hiçbir beyefendiyi ısırmışlığı yoktur. Genelde sadece tehdit etmekle yetinir.”

“Beni az kalsın ısıracaktı,” dedi o sırada Thomas kuru bir sesle. “Parmaklarını pastırmaya değdirmiş olmalısın, Griffin.”

“Belki de kendisi iyi bir zevke sahiptir,” diye cevapladı Griffin, Mignon’un çenesini okşarken.

“Neticede sizi çok sevmişe benziyor,” dedi Bayan Picklewood anaç bir tavırla. Uşağın verdiği işarete karşılık olarak başını salladı. “Sanırım artık içeri girebiliriz. Belki de ablanın nerede kaldığına bakmak istersin, Phoebe?”

Leydi Phoebe’nin odadan çıkmasıyla Thomas bir şey söylemek ister gibiydi ama Griffin oralı olmadı. Dalgın hareketlerle küçük

köpeği okşamaya devam ederken Hero'nun yemeğe gecikmesinin sebebi acaba kendisi midir, diye merak etti.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Hayatının en büyük hatasını işlemiştir.

"İşte, geldi."

Leydi Phoebe'nin sesini duyunca başını kaldırdı. Yanında duran Hero sakindi fakat yanakları hâlâ kırmızıydı.

Hero doğrudan Thomas'ın yanına giderek elini uzattı. "Lordum, sizi görmek ne güzel."

Thomas kibar, asla tutkulu olarak adlandırılmayacak rutin bir hareketle Hero'nun elinin üzerine eğilince Griffin'in vücudu acıyla kasıldı. O anda ağabeyini kenara itip Leydi Hero'yu alıp kaçırmak için büyük bir istek duydu. Onu, yüzündeki o sıkılgan kabullenmişlik ifadesini silip arzuyu parlamasını sağlayabileceği herhangi bir yere götürmek istiyordu. *Kendisine* duyacağı arzuyla.

Onun yerine derin bir nefes alarak kolunu Leydi Phoebe'ye uzattı.

"Bana yemek odasına kadar eşlik eder misiniz, Leydim?"

Yanakları kızaran Phoebe'nin yüzündeki gülümsemesi mutluydu.

"Büyük bir memnuniyetle, Lordum."

Yemek odasına da az önceki odada olduğu gibi feminen bir hava hâkimdi. İkram edilenler arasında et suyuna benzer bir çorba, doyurucu olmaktan çok görüntü itibarıyla güzel olan hamur işleri ve bir dizi ekmek ve peynir çeşitleri vardı. Ama şarap güzeldi ve koşullar uygun olsaydı Griffin içinde bulunduğu andan keyif bile alabilirdi.

"Anladığım kadarıyla ailenin yatırımlarını yönetiyorsunuz," dedi masanın başında oturan Bayan Picklewood. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bir eli masanın altına kaymıştı.

"Yönetmek oldukça iddialı bir ifade," diye karşılık verdi Thomas masanın diğer ucundan. "Eğlenceleri kardeşimi epey

meşgul ediyor ama çalışan çok sayıda kâhyamızın olduğunu söylebiliriz.”

Griffin bıçağını aldı. “Ağabeyimin söylemeye çalıştığı şey, kendi mülklerimin yanı sıra Mandeville yatırımlarını da idare ettiğimdir.”

Thomas şarabından bir yudum alırken kardeşine düşmanca bir bakış fırlattı.

Thomas’ın sağında oturan Leydi Hero, elini masanın altına uzatırken doğruldu. “Sizin arazileriniz de Lancashire’da mı bulunuyor, Lord Griffin?”

“Evet.” Griffin elindeki bıçağıyla oynuyordu. “Atalarımızın ihtiyatlı evlilikleri sayesinde durum böyle gelişti.”

“Ama Londra’dan çok uzaksınız,” diye karşılık verdi Leydi Phoebe. “Kırsalda kendinizi çok yalnız hissediyor olmahsınız.”

Eli gereğinden biraz hızlı bir şekilde masanın altına gidince dudağını ısırarak bakışlarını karşıya sabitledi.

Thomas, olan bitenden habersiz bir şekilde burnundan soludu. “Kardeşim her nerede olursa olsun heyecan verici bir şeyler bulmakta ustadır. Hem Londra’ya yaptığı seyahatler de istediği sefahatı yaşamasını mümkün kılıyor zaten.”

Griffin gözlerini kısarak bakışlarını Thomas’a dikti. Göz küresinin arkasındaki siyahlığın kaynama noktasına geldiğini hissedebiliyordu. Gülümeseyerek elinden bıraktığı bıçak tabağa çarptı. Hanımlar şaşırmıştı. Thomas kaşlarını kaldırmakla yetindi.

Griffin’in bakışı kendisiyle Thomas arasında oturan Leydi Phoebe’ye kaydı.

“Ata binmeyi ve avlanmayı severim, Leydim ve ekinleri denetlemek de vaktimin büyük bir bölümünü aldığı için kendimi yalnız hissettiğim pek söylenemez. Ama yine de endişeniz için size minnettarım.”

Leydi Phoebe’nin kaşları çatıldı. Bakışları Griffin’le ağabeyi arasında şöyle bir gidip geldi ama Griffin’in sözleri üzerine gü-

lümsemeyi denedi. “O zaman Londra’da olduğunuz zamanlarda iyi vakit geçirmenizi sağlamalıyız, değil mi Hero?”

Leydi Hero dudaklarını birbirine kenetledi. “Phoebe...”

“Evet?” diye karşılık veren Leydi Phoebe’nin aklı karışmış gibiydi.

Leydi Hero’nun ifadesi ruhsuzdu. Bayan Picklewood’un ifadesi bile daha sıcaktı.

Griffin o anda dizlerinin üzerindeki minik ama buyurgan patileri hissetti.

“Aklınıza gelen yerlere gitmekten büyük bir memnuniyet duyarım, Leydi Phoebe.”

Gülümseyerek hamur işinden bir parça koparıp masanın altındaki Mignon’a uzattı.

“Zamanımızın çoğunu evlilik hazırlıklarına ayırmamız gerekiyor,” dedi Hero gergin bir tavırla.

“Ama biraz ara vermeniz gerekir,” dedi Griffin bıçağını tekrar eline alıp parmakları arasında çevirerek. “Yemek yiyip mesireleri ve benzeri yerleri ziyaret etmelisiniz.”

Leydi Phoebe sinirli bir şekilde kıkırdadı.

Hero bakışlarını önündeki tabağa çevirdi. Yanakları solmuş, dudakları incecik bir çizgi halini almıştı.

Kalbi paramparça olmasına rağmen Griffin rahat bir tavırla omuzlarını silkti. “Ya da belki de gitmemelisiniz.”

Thomas yerinde kıpırdadı. “Hâlâ fuarları ziyaret etmek gibi bir isteğinin olmasına ihtimal vermezdim.” Leydi Phoebe başını kaldırdı. “Neden öyle diyorsunuz?”

Griffin kaşını kaldırarak birdenbire aklına gelen bir anıyla ağabeyinin yüzüne baktı.

“Çünkü Griffin son gittiği mesirede bir grup gezici tenekeci tarafından neredeyse öldürülüyordu,” diye cevap verdi Thomas kelimeleri uzatarak.

“Öyle mi?” diye sordu Phoebe öne eğilerek.

“Evet, bu gerçek. almak üzere olduğu...”

“Sadece inceliyordum diyelim,” diye hızla araya girdi Griffin.

Thomas yüksek parlamenter sesiyle, “almak üzere olduğu,” diyerek Griffin’in konuşmasını bastırdı, “bir çeşit ıvrır zıvrır yüzünden.”

“K bir akı,” diye mırıldandı Griffin Phoebe’ye bakarak. “Sapında k bir yakut vardı.”

Thomas burnundan soludu. “Büyük ihtimalle taklitti. Neticede içlerinden yaklaşık bir doksan boyuyla en uzun olanı Griffin’i ensesinden yakalayıverdi. Eğer araya girmeseydim bugün bir kardeşim eksik olacaktı.”

Griffin alaycı bir şekilde gülümsedi ve bıçağını masaya bırarakarak şarabından bir yudum içti. “Thomas o zamanlar bile bu hitabet yeteneğiyle n salmıştı.”

Thomas sırtıttı ve Griffin de üzerinden çok uzun zaman geçmiş olan o günü bir kez daha anımsadı. Birdenbire o anda hissettiği korkuyu, kendisinden uzun ve yaşça büyük olan ağabeyinin gelip kendisini kurtarışını hatırladı. Başını eğerek tabağa baktı ve bıçağının ucunu parmağıyla yokladı. Sanki üzerinden yüzyıllar geçmiş gibiydi.

“Kaç yaşınızdıydınız?” diye sordu Hero yumuşak bir sesle.

Griffin nefes alarak başını kaldırıncı fazlasıyla anlayışlı olan bakışlarla karşılaştı.

“Neredeyse on iki.” Hero başını sallamakla yetindi ve ondan sonra masadaki sohbet Bayan Picklewood’un yakınlarda duyduğu bir dedikoduya kaydı.

Ama Griffin sessizdi, Thomas’la birbirlerine yakın oldukları o geçmiş zamanı düşünüyordu.

Bir de şimdi birbirlerinden ne kadar uzaklaşmış olduklarını.

Dokuzuncu Bölüm

Kraliçe Kuzgunsaç üç talibinin sunduğu hediyelere bakıp asil bir tavırla başını eğdi. "Teşekkür ederim," dedi ve onları yemek odasına götürerek farklı sohbet konularına geçti. Ama Kraliçe o gece balkonunda dururken küçük kahverengi kuş uçarak yanına geldi ve tırabzana kondu. Kuşu avuçlarının arasına aldığı sırada boynuna geçirilmiş ipi ve ucundaki küçük demir çiviye görünce gülümsedi. Çünkü halkı evlerini inşa etmek için çivi kullanırdı ve işte tam da bu, yani hem halkı hem de evleri, krallığının temeliydi...

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

Hero bir sonraki gün giyinme odasının aynasında kendini seyrederken ne tür bir kadının nişanlısının erkek kardeşiyle sevişebileceğini sordu kendine. Aynadaki kadın hatırladığından farksız görünüyordu; birbirine uzak gri gözler, güzelce taranmış kızıl saçlar, sarsılmaz, ciddi bakışlar... Aslında her şey yerli yerindeydi. Ama yine de bir şekilde daha bir hafta önce olduğunu sandığı kişiden farklıydı. O kadın, eski Hero, asla günah işlemez ve işleyecek olması düşüncesi karşısında dahi alaycı bir tavırla dudak bükerdi.

Ama işlemiştii.

Hero eliyle topuzundan düşen bir bukleyi düzeltti.

“Çok güzel görünüyorsun, canım.” Leydi Mandeville’in sesiyle düşünceleri bölündü.

Hero kendine baktı. Baştan aşağıya solgun kayısı renkli ipeğe bürünmüştü. Elbisesinin önü; yeşil, mavi ve pembe çiçek buketleriyle bezenmiş krem rengi bir jüponu açıkta bırakacak şekilde yanlardan geriye çekilmişti. Elbisenin dikişi boyunca işlenmiş olan nakışlar yuvarlak derin dekoltesini çevreliyordu. Bu gerçekten de çok güzel bir elbiseydi.

Kendini ağlamaklı hissetmesinin nedeni neydi o halde?

“Sen de beğendin, değil mi?” diye sordu Leydi Mandeville.

“Eğer sevmediysen üzerinde değişiklik yaptırabilir ya da istersen baştan yenisini de diktirebiliriz. Düşüne kadar daha bolca zamanımız var.”

“Hayır, hayır,” diye karşılık verdi Hero çabucak. “Bu çok harika bir elbise. Terziler çok güzel bir iş çıkarmışlar.”

Ayaklarının dibinde diz çökmüş olan kadın dikkatini yeniden elbisenin kenar kıvrımlarına vermeden önce yüzünde minnettar bir gülümsemeyle Hero’ya baktı.

Her zaman için kim olduğunu bildiğini düşündü Hero. Prensiplerle yaşayan bir leydiydi o. Merhamet duygusu ve birkaç ideali vardı ama aynı zamanda akıllı bir hanımefendiydi. Her zaman için mantığıyla övünmüştü. Yirmi dört yaşındaydı. Aslında oldukça olgun sayılırdı. Onu gören herkes artık hayattan tam olarak ne istediğini bildiğini düşünürdü.

Belli ki bilmiyordu.

Dün yaşadıkları hem mantığına hem de kendiyile ilgili düşüncelerine üzücü bir darbe olmuştu.

“İşte,” dedi baş terzi doğrularak. Etek ucunu inceliyordu. “Burayı biraz yukarı alarak kollara ve yakaya bir miktar dantel ekleyeceğiz. Bitirdiğimizde çok güzel olacak, Leydim. Bundan hiç şüpheleniz olmasın.”

Hero kendi etrafında dönerek elbiseye yandan baktı.

Ne kadar da kusursuz bir elbiseydi. Keşke içindeki kadın da kusursuz olsaydı. “Çok güzel olacağından eminim.”

“Üç prova da yapmamız gerekecektir diye dünüyorum. Sizi bir sonraki Salı sabahı rahatsız edebilir miyiz, Leydim?” Terzi ve yardımcıları elbiseyi üzerinden çıkarmaya başladılar.

“Benim için uygundur,” diye mırıldandı Hero.

“O provada ben de bulunmak isterim,” diye duyurdu Leydi Mandeville. “O zaman aile mücevherleri ve takmak istediğiniz parçalar hakkında konuşabiliriz.”

“Elbette.”

Hero terzi etrafında dönüp çalışırken, aynada kendi gözleriyle karşılaştı. Sakin ve gri bakışlar. Bir günah işlemiştı. Mükemmelliğini yeniden diriltebileceğinden emin değildi. Aslında suçluluk duygusu ve çaresizlik içinde yerle bir olmalıydı ama buna rağmen... buna rağmen dün Lord Reading’le yaptığı şeyler ona esasen doğru gelmişti. Ruhunun derinliklerine varıncaya kadar hem de. Belki de bu duygu bütün olanlar içinde en rahatsızlık verici olan şeydi.

Yeniden giyinmesi yarım saat kadar daha zamanını aldı. Hero hazırlanırken Leydi Mandeville kaygısızca konuşuyordu ve eğer yaşlı kadın müstakbel gelininde bir tuhaflık sezdiyse de bunu hiç belli etmiyordu. Terziler Hero’nun gelinliğini dikkatle katlayıp kaldırdıktan sonra ayrılınca, Leydi Mandeville de ayağa kalktı.

Eldivenlerini giyip Wesley’in odanın diğer ucundan gelerek dolaptan Hero için bir manto seçmesini izledi.

“Elbiseyi sevdiğinizden emin misiniz canım?” diye sordu Leydi Mandeville yumuşak bir sesle.

Hero kadının nazik yüzüne bakarken birdenbire gözlerini kırıştırdı. Bu harika kadının kayınvalidesi olmasını hak etmiyordu. “Ah, evet.”

“Nedense,” Leydi Mandeville parmak ucuyla hafifçe Hero’nun omzuna dokundu, “bugün biraz üzgün gibisiniz.”

Hero gülümseyerek kendini toparlamaya çalıştı. “Evlilik he-
yecanına kapılmış olmalıyım.”

Leydi Mandeville pek emin olmayan gözlerle baksa da sonunda başını salladı. “Elbette. Ama konu ne olursa olsun benimle konu-
şabilirsiniz. Umarım ki öyle bir ilişkimiz olur ve siz de kendinizi
bu konuda rahat hissedeceksiniz.”

“Bunu ben de çok isterim,” dedi Hero aceleyle. Bütün endişele-
rini ve üzüntülerini paylaşmayı nasıl da istiyordu! Ama Hero’nun,
oğlunu baştan çıkardığını öğrenirse Leydi Mandeville’in bu kadar
anlayışlı olmayacağından adı gibi emindi. “Teşekkür ederim.”

Leydi Mandeville eldivenlerini son kez düzelttikten sonra
Hero’ya gülümseyerek baktı. “Pekâlâ, canım. Çok memnun oldum.
Şimdi, Thomas’ı daha fazla bekletmeyin lütfen. Sizi bu öğleden
sonra arabayla gezintiye çıkaracağımı biliyorum.” Leydi Mandeville
bu sözlerinden sonra veda ederek evden ayrıldı.

Hero, Wesley’in yardımıyla üzerine güzel yeşil bir manto giydi.

Wesley bir adım geriye çekilerek Hero’yu baştan aşağıya süzdü
ve memnun bir ifadeyle başını salladı. “Lord Mandeville bugün
sizi çok beğenecektir, Leydim.”

Hero hafifçe gülümsedi. “Teşekkür ederim, Wesley.”

Merdivenlerden inerek Mandeville’in kendisini oturma oda-
sında beklediğini gördü.

“Canım. Güzelliğiniz güneşi bile gölgede bırakıyor,” dedi Man-
deville Hero’nun odaya girdiği sırada.

Hero küçük bir reverans yaptı. “Teşekkür ederim, Lordum.”

“Evlilik hazırlıkları ne durumda?” diye sordu Mandeville oda-
dan çıkıp kapının önündeki merdivenlerden inerken. “Elbisenin
tamamlanmak üzere olduğunu öğrendim.”

“Evet, sadece birkaç prova ve ufak tefek düzeltmeler yapılacak.”

Hero, Mandeville’e merakla baktı. Bu, erkeğin kendisine şu
ana kadar göstermiş olduğu en yakın ilgi olabilirdi. “Anneniz
gitmeden önce size anlatmış olmalı?”

Mandeville başını salladı ve Hero'ya kapısı açık olan arabasına binmesi için yardım etti.

“Annem düğünleri çok sever. Caroline evlenirken kapıldığı telaşı görmeliydiniz. Şimdiki tek hayal kırıklığı ise oğlunun çeyize ihtiyaç duymamasından kaynaklanıyor.”

Hero kucığında birleştirdiği ellerine bakarak Mandeville'in yeni bir takım çorap ve iç çamaşırı giydiğini göz önüne getirerek gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

“Annenize çok minnettarım. Evlilik hazırlıklarında bana çok yardımcı oldu.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim.” Kısa bir süreliğine atların dizginlerine yoğunlaşarak güzel doru atlarını Londra'nın kalabalık sokaklarına yönlendirdi.

Hero kaçamak bakışlarla etrafına bakındı. Hava güneşliydi, sonbaharın son günlerini aydınlatıyordu. Kalabalık şehir trafiği arabanın yanından hızla geçip gidiyordu.

Önlerinde ağır ağır seyreden bir değirmenci at arabası vardı, tahterevan sürücülerini de sandıklarında taşıdıkları yolcularıyla birlikte ustalıklı yavaş giden yayalar arasında koşuşturuyorlardı.

Cadde üstünde atlarının toynaklarının değdiği iki kasap çırağının bağırışlarını duymazdan gelen süvarileri de görmek mümkündü. Üstü başı yırtık olan bir kadın yolun kenarında avazı çıktığı kadar şarkı söylerken iki çocuğu da gelen geçene avuç açmışlardı.

“Sizi seviyor, biliyorsunuz,” dedi Mandeville o sırada.

“Anneniz mi?”

“Evet.” Değirmencinin at arabasını geçerken dizginleri şaplatınca atlar da tırıs atarak koşmaya başladı. “Kendine ait gösterişli bir evi var tabii ama ikiniz anlaşırsanız işlerin çok daha kolay olacağını düşünüyorum,” dedi Mandeville.

“Elbette,” diye mırıldandı Hero. Eldiveninin kenarını düzeltti. “İlk eşinizi de sever miydi?”

Mandeville ona ihtiyatlı bir bakış attı. “Anne’i mi kastediyorsunuz?”

Bu çok mu tuhaf bir soruydu? “Evet.”

Mandeville omuzlarını kaldırarak dikkatini yeniden atlara verdi. “Görünen o ki annem neredeyse herkesle anlaşmayı becerebilen biridir. Hiçbir zaman ondan hoşlanmadığını ya da tasvip etmediğini gösteren bir davranış sergilemedi.”

“Peki ya tasvip ettiğini gösteren bir davranış sergiledi mi?”

“Hayır.”

Hero bir süreliğine yanındaki adamın, elinde tuttuğu dizginleri ustalıkla idare edişini izledi. Oldukça ketum biri olduğunu biliyordu ama yalnızca birkaç hafta sonra karı koca olacaklardı. “Siz onu sevmiş miydiniz?”

Mandeville, Hero sanki müstehcen bir şey söylemişçesine sışradı. “Hayatım...”

“Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum,” diyerek devam etti Hero sözlerine. “Ama ondan hiç bahsettiğinizi duymadım. Sadece bilmek istiyorum.”

“Anlıyorum.” Mandeville kısa bir sessizliğe büründü, kaşlarının arasında ince de olsa bir çizgi belirmişti.

“O zaman merakınızı gidermek için elimden geleni yapacağım. Ben Anne’e oldukça düşkündüm ve öldüğünde de çok üzıldüm ama ona olan aşkımın sürdüğünü söylemek doğru olmaz. Bu konuda içiniz rahat olsun.”

Hero başını eğdi. “Peki, ya Reading?”

“Ne olmuş ona?”

“Korkarım dedikodulardan haberim var,” dedi Hero dikkatlice. Hero, Reading’i ağabeyinin karısını baştan çıkarıp çıkarmadığı konusundaki gerçeği söylemesi için köşeye sıkıştırdığında aldığı cevabı anımsadı. “*Hayır. Tanrım, kesinlikle hayır,*” demişti. “Kardeşinizin size böylesine bir ihanette bulunabildiğine gerçekten inanıyor musunuz?”

“İnanmam gerekmiyor,” dedi Thomas kuru bir sesle. “Anne bunu bana kendisi anlattı.”

Thomas nişanlısının güzel kıvrımlı kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdığını görünce küçük de olsa bir rahatsızlık hissetti. Ne sanmıştı ki? Hiçbir ispat olmadan saçmasapan bir şüpheye düştüğünü mü?

Ayrıca kendisini neden sıkıştırıp duruyordu? Önüne dönerek atlarını caddenin ortasında bir çobanın başına toplanmış olan koyun sürüsünün yanından geçirmeye çalıştı. Hyde Park’a yaklaşıyorlardı ve Thomas da bir an önce açık havada olmak için can atıyordu. Atların doludizgin koşmasına izin vermeyi diledi.

Gerçi bu, bir markiye pek yakışmayacak bir davranış olurdu.

“Affedersiniz,” dedi yanında oturan Leydi Hero yavaşça, oldukça pişman bir hali vardı. *Ne de olsa en mükemmel kadınlar bile arada bir duygularına yenik düşebiliyorlar*, diye düşündü Thomas. Yaradılışlarına karşı koymaları pek mümkün değildi. Anne’in oldukça değişken bir ruh hali vardı. Lavinia tutkulu ama daha kontrollüydü. Onlarla kıyaslandığında Leydi Hero gerçekten de bir istikrar abidesiydi.

Thomas iç çekti. “Bu çok uzun zaman önce yaşanan bir şeydi. Griffin’i affetmem mümkün değil belki ama en azından bu olayı bir kenara bırakıp hayatıma devam edebiliyorum. Daha önce de söylediğim gibi, Anne ile evliliğimde olanlar sizi endişelendirmesin. Hepsi geçmişte kaldı.”

Mandeville bir an için Anne’in o korkunç gecede nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı. Zavallı kadın, histerik bir halde, sürekli ağlayıp ve bağırarak ölü bebeğini doğurmaya çalışıyordu. Uzunca bir süre bu görüntünün ve seslerin hayatının sonuna kadar kâbuslarına kazanacağını düşünmüştü. Ama şu anda artık hatırlayabildiği tek şey, sessiz bebeğin bedeninin griye dönmüş

haliydi. Çocuğun yüz hatları belirsizdi, tüm o kanlı görüntüler ve bağırış çığırışların ise zaten hiçbir önemi yoktu. Bebek kızdı.

Küçücük, ölü bir kız.

“Anlıyorum,” dedi Leydi Hero yanında.

Nihayet parkın kapılarına yaklaşmışlardı. Thomas bu tür anlamsız ve moral bozucu düşüncelerden nefret ederdi. Evrendeki konumunu ve otoritesini tehdit eden düşüncelerdi bunlar: Bir marki, ölüm döşeğindeki karısından onun kendisine sadakatsizlik ettiğini öğrenmemeliydi. Ölmüş bebeğinin cansız bedenini görmemeliydi.

“Artık siz de sorularınızın cevabını aldığınıza göre, bunlardan bir daha söz etmeyeceğiz.”

Hero'nun buna herhangi bir karşılık vermesi gerekmedi. Elbette ki nişanlısının isteğini yerine getirecekti. Hero'nun yerinde Lavinia olsaydı bu konuyu tekrar tekrar açacağını düşündü Thomas. Tuhaf ama şu durumda pek yardımcı dokunmayacak türden bir düşünceydi bu. Bu meseleyi bir an önce kafasından atmaya karar verdi.

Park o gün kalabalıktı, güzel hava herkesin içinde, dışarıda olma isteğini uyandırıyordu. Hyde Park'ın çıkışında atlarını diğer atların ve arabaların ağır ağır hareket ederek girdiği bekleme sırasına yönlendirdi.

“Dün Wakefield'ı gördüm,” dedi Thomas.

“Öyle mi?” Sesi biraz mesafeli gibiydi ama belki de önlerindeki geçit töreni dikkatini çekmişti.

“Evet. Bana yakında unvan sahibi bir cin imalatçısını ele geçireceğini anlattı.” Hero'nun vücudu gerildi. Birçok kadın siyasi konulardan sıkılırdı ama Mandeville, Hero'nun onlardan daha dayanıklı olduğunu sanmıştı. Ne de olsa kendisi dönemin en önemli parlamenterlerden birinin kız kardeşiydi. Ve tabii ki genç kadın Thomas'ın siyasi hedeflerini de bilmiyor değildi.

“Kime ait olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Thomas'ın birdenbire ortaya çıkan endişesini yatıştırmak istercesine.

“Hayır, söylemedi. Büyük bir ihtimalle meseleyi emin olana kadar gizli tutmaya çalışacaktır. Ağabeyiniz çok kurnaz biridir. Ah, bakın Fergus da gelmiş.” Thomas yanındaki solgun yüzlü eşikle birlikte oturan Lord Fergus’u başıyla selamladı. Arkalarındaysa kızları oturuyordu. Onların da yüzleri solgundu. “Kendisi deniz kuvvetlerinde görevlidir,” diye fısıldadı Thomas atlarını Fergus’un arabasının yanından geçirirken.

Leydi Hero’nun, hanımların tanıştırılması üzerine başını asılatle eğip selam vermesi ve Leydi Fergus’un şapkasını övmesinin üzerine, kadının soluk benzinin pembeye dönmesi Thomas’ı gururlandırmıştı. İki genç kızın da hafifçe öne eğilmesiyle dört hanım kısa bir süre sonra hararetili bir sohbele dalmışlardı.

“Çok uygun bir eşleşme olmuş, Mandeville,” dedi Fergus son sosyete skandallarının da dedikodusunu yaptıktan sonra. “Çok şanslı bir erkeksiniz.”

“Gerçekten de öyleyim,” diye mırıldandı Thomas. Böylece Thomas’ın kafasındaki son endişeler de ortadan kalkmıştı. Hero her şeyden önce sakın ve ağırbaşlı bir kadındı ve Anne’in çoğu zaman yaptığı gibi asla korkunç dramlar yaratacak türden biri değildi.

Öğretici tavırlarıyla tanınan Fergus konuşmasını yaklaşık on dakika daha sürdürdükten sonra vedalaştılar.

Thomas dizginleri yeniden eline aldı. “Umarım Leydi Fergus ve kızlarıyla sohbet etmek sizi çok fazla sıkmamıştır.”

“Hiç sıkmadı,” diye karşılık verdi Hero. “Oldukça iyi insanlar olduğunu düşünüyorum. Ayrıca bu tür küçük sohbetlerin şahsınız ve kariyeriniz için ne kadar önemli olduğunun da farkındayım, Mandeville. Size yardımcı dokunabilecek her şeyi yapmaya hazırım.”

Mandeville gülümsedi. “Algı yeteneğinizin güzelliğinizle yarıştığını hep unutuyorum, Leydim. Ben gerçekten de çok şanslı bir erkeğim.”

“İltifat ediyorsunuz.”

“Kadınlar iltifatı sevmez mi?”

Hero buna cevap vermeyip yola baktı. Thomas sabit gözlerle önüne bakan kadının profilini izledi. Gözünü Hero’nun baktığı yöne çevirince midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti.

Lavinia, aralarında duran iki arabanın yanında, geçen gece kendisine Harte Bahçesi’nde eşlik eden Samuel denen o adamın yüzüne bakıp gülüyordu. Üzerinde bahar gelincikleri renginde kapitone bir manto vardı ve güneş ışıkları da lanet olası parlak kıvılcıkların aydınlatıyordu. Hyde Park’ta olup da onu görmemek için ya ölü ya da aptal olmak gerekiyordu.

“Bu hanım sizin neyiniz oluyor?” diye sordu Leydi Hero sakin bir şekilde.

“Hiçbir şeyim,” dedi Thomas sıktağı dişlerinin arasından.

“Buna rağmen her seferinde ona aslında sizin için çok önemli biriymiş gibi gözünüzü hiç ayırmadan bakıyorsunuz.”

“Ne?” Thomas gözlerini Lavinia’dan ayırarak nişanlısına baktı. Genç kadının yüzü oldukça solgun, saç rengi ise bakırın abartısız ve *doğal* bir tonundaydı. Lavinia bir yağlı boya tablosuysa, Hero onun yanında sadece bir sulu boya tablosu olabilirdi. “O... bir zamanlar tanıdığım biriydi.”

“Artık tanımıyor musunuz?” diye sordu genç kadın başını nazikçe eğerek.

Sonbahar rüzgârı Lavinia’nın kahkahasını yanlarına kadar taşıyordu. Thomas birdenbire Hero’ya bağırarak için büyük bir istek duydu. Yüzündeki o nazik ifadenin dağılmasını, soruları ve her şeyi anlayan bakışları son buluncaya kadar onu omuzlarından tutup sarmak, sonrasında da arabadan atladığı gibi Lavinia’nın yanındaki o serserinin suratına bir yumruk atmak istedi.

Ama tabii ki bunların hiçbirini yapamazdı. Kendi statüsündeki bir centilmenin sergileyeceği türden davranışlar değildi bunlar. Onun yerine sadece atlarını harekete geçirerek Lavinia’nın arabasının yanından geçip gitmeyi bekledi.

“O geçmişime ait,” diye konuştu soğuk bir tavırla, birbirine bastırıldığı dudaklarının arasından. “Korkarım onunla kendimi oldukça kötü hissettiğim bir dönemde tanışmıştım.”

Lavinia’nın bir zamanlar yüzüne güldüğü ve göğsünü kabarttığı erkeğin kendisi olduğunu anımsadı. Onun sabahın ilk ışıklarında nasıl görüldüğünü düşündü, ne kadar da şehvetli ve deneyimliydi. O anlarda yüzündeki her çizgiyi ve göğüslerinin sarkıklığını en ince ayrıntısına kadar görebiliyordu ama bu yine de hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Lavinia o güne kadar gördüğü ve hayatı boyunca görebileceği en güzel kadındı.

Boğazını temizledi. “Dediğim gibi bu geçmişte kaldı. Artık konuşmayalım.”

Yanında oturan Hero iç çekti. Biraz üzgün ve kendini yalnız hissediyor gibi bir hali vardı.

“Belki de haklısınız. En iyisi, geçmişte yaşananları bir kenara itmek olacaktır. Bundan sonra da asıl odaklanmamız gereken şey geleceğimiz olmalı.”

Eldivenli, ince parmaklarıyla Thomas’ın dirseğine dokundu. “Oldukça hayranlık uyandıran bir çift olacağız, Thomas.”

Adam, yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. “Evet. Evet, öyle olacağız.”

Ve nihayet Lavinia’yı geride bırakmışlardı.

Ertesi sabah Wesley, Hero’nun kıyafetleri üzerinde son dokunuşlarını yaparken Phoebe odaya daldı.

“Ne olduğunu asla tahmin edemezsin!”

Hero tam ağzını açıp da neyi tahmin edemeyeceğini sormak üzereydi ki Phoebe konuşmasına hiç ara vermeden devam etti. “Lord Griffin ve Leydi Margaret haber gönderip bizimle alışverişe çıkmayı teklif ettiler.”

Hero’nun kalbi Griffin’in düşüncesiyle bir an için duracak gibi oldu. Ama sonra mantığı devreye girdi.

“Ah, canım,” diyen Hero Phoebe’nin yüzündeki heyecanlı ifade karşısında endişeye kapıldı. Sanki bütün yüzü ışıltı ışıltı parlıyordu. “Bathilda’nın Reading’le birlikte görünmemi istemediğini biliyorsun. Ve geçen gün de onu öğle yemeğine davet ettiğimden beri...”

Phoebe’nin yüzü bir anda soldu. “Ama onlarla yalnız gidemem.”

Hayır, gidemezdi ve Hero da Reading’in bu durumu bildiğinden emindi.

“Lütfen Hero?” Hero gözlerini kapadı. Ama bu Phoebe’nin susması için yeterli olmadı. “Lütfeeeeenn?”

Hero gözlerini açtı. “Pekâlâ. Ama sadece bir saatliğine, daha fazlası olmaz.”

Uyarılarla zaman kaybetmesi yersiz olacaktı, Phoebe çoktan sevincinden hопlayıp zıplamaya başlamıştı bile.

Hero iç çekti, şimdiden bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunun bilincindeydi. Ama yine de Phoebe’nin arkasından merdivenleri inerken yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başardı.

Aşağıda bekleyen Reading’in, üzerindeki lacivert mantosu ve pantolonuyla oldukça saygın görünüyordu. Phoebe önüne atlayınca gülümsese de gözleri kızarmamak için büyük bir çaba sarf eden Hero’nun üzerindeydi.

“Bize katılabilmenize sevindim, Leydi Hero,” dedi Griffin onlara kapıdan çıktıkları sırada eşlik ederken.

Hero ona sert bir bakış fırlatarak sesinde en ufak bir alayın izlerini aradı ama adam son derece samimi görünüyordu. “Kız kardeşiniz nerede?”

Gözlerini muzip bir ifadeyle kocaman açtı. “Arabada.”

Arabaya bindiklerinde Leydi Margaret’in gerçekten de beklediğini gördüler.

“Ah, son dakikada haber vermemize rağmen gelebilmenize çok sevindim,” dedi Margaret heyecanla, diğerleri yerlerine otururken. “Ağabeyimle evleneceğinize göre birbirimizi biraz daha yakından tanıyalım istedim.”

“Elbette,” diye mırıldandı Hero. “Yakında kız kardeş olacağız, öyle değil mi?”

Reading bembeyaz kesilen yüzünü çevirerek camdan dışarıya baktı.

“Öyle umuyorum,” dedi Leydi Margaret. “Ağabeyinizi neredeyse sizden daha iyi tanıdığımı düşüneceğim. Thomas ondan o kadar sık bahsediyor ki ne de olsa şu içki tasarısını hazırlamak için geçen yazın neredeyse tamamını birlikte geçirdiler. Wakefield bu konuda oldukça hırslı biri, öyle değil mi?”

“St. Giles’in cin yüzünden içki batağına saplandığına inanıyor,” dedi Phoebe ağırbaşlı bir tavırla. “Yani diğer bir deyişle, ailemin öldürülmesinde içkinin payının büyük olduğunu düşünüyor.”

Hero kız kardeşine baktı. Phoebe’nin, Maximus’un o güne kadar onun önünde söylemiş olduğu yalnızca birkaç cümleden bu sonuca varabilmiş olmasına şaşırdı.

Leydi Margaret başını eğdi. “O zaman siz ikinizin de bu konuda farklı düşünmediğinizi varsayıyorum.”

Reading dönüp ona bakınca Hero da çenesini kaldırarak cevap verdi. “Evet.”

“Biz hanımlar parlamentoda tasarı hazırlayamayız belki,” diye söze girdi Phoebe, “ama Hero yakın zaman önce St. Giles’ta kimsesiz çocuklar için kurulan bir yetimhanenin koruyucusu oldu.”

“Öyle mi?” diye sordu Leydi Margaret. “Bu yaptığınız ne kadar hayranlık uyandırıcı bir şey. Ben bugüne dek hiç böylesine özverili bir şey yapmadım.”

“Ama yapabilirsiniz,” dedi Phoebe hevesle öne eğilerek. “Hero başka hanımların da para bağışlamak suretiyle yetimhaneye destek olabilmelerini sağlamaya karar verdi.”

“Gerçekten mi?” dedi Reading kelimeleri uzatarak. “Peki erkeklerin de destek olmalarına izin veriliyor mu? Belki ben de bir bağışta bulunabilirim.”

Hero adamın yüzüne bakamıyordu. Belli ki latife ediyordu. Daha önce de ona yardımcı olmasını teklif etmemiş miydi?

Hero cevap vermeye fırsat bulamadan Phoebe öne atıldı. “Korkarım bu sadece hanımlara özel bir şey.”

“Buna ayrımcılık denir,” diye mırıldandı Reading. “Beyler hemen olayları ele almak gibi bir eğilim içine giriyorlar,” diyerek karşılık verdi Hero anında.

Reading’in dudakları büzüldü. “Bu çok doğru,” dedi Leydi Margaret hemen.

“Bu durumda girişiminizi bu şekilde sınırlandırmanızı çok akıllıca bulduğumu söylemeliyim.”

“Sendika,” diye atıldı Phoebe. “Adı da ‘Kimsesiz Çocuklar Yurdu Yararına Kurulan Hanımefendiler Sendikası’ olacak.”

“Mükemmel!” diyerek atıldı Leydi Margaret büyük bir coşkuyla. “Sadece hanımlara özel bir sendikanın kurulacak olması fikri ne kadar da güzel. Ben de size katılabilir miyim?”

“Elbette,” diye cevap verdi Hero, Reading gözlerini devirdiği sırada.

“Yalnız...” Leydi Margaret birdenbire utanmış gibiydi. “Bağışlayabileceğim para miktarı çok küçük. Belki de bu durumda katılmasam daha iyi olur.”

“Bunun için hiçbir alt limitimiz yok,” dedi Hero samimiyetle. Kuracağı sendika üye sayısının ilk düşündüğünden daha yüksek olması gerekebileceğini de düşünmedi değil. “Kapımız, durumu müsait olan ve St. Giles’in kimsesiz çocuklarına yardım etmek isteyen tüm hanımlara açıktır.”

“İşte bu harika.”

Reading gülümseyerek başını salladı. “Bond Caddesi’ne geldik hanımlar. Gidip alışveriş yapacak mısınız?”

Phoebe ve Leydi Margaret büyük bir hevesle arabadan inerken Hero kendini birdenbire Reading’le arabanın içinde yalnız buluverdi.

Kız kardeşlerinin arabadan uzaklaştığı sırada Reading, Hero'ya doğru eğildi. "Demek mali sorunuza kendi başınıza bu şekilde bir çözüm buldunuz."

"Fikri veren Phoebe oldu ama evet, ben de bunun iyi bir çözüm olabileceğini düşünüyorum."

"Size katılıyorum," dedi Reading kendisinden beklenmedik bir tavırla. "Kutlarım." Reading'in yapacağı işe onay vermesi, içini soğuk bir günde içilen sıcak bir çay gibi ısıttı. Gerçi adamın bu konudaki düşünceleri onu neden ilgilendirsindi ki ama yine de önemsiyordu işte.

"Thomas'a yetimhaneyle olan ilişkinizden bahsettiniz mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Hero suçlu bakışlarını yere indirerek. "Tabii ki ona da çok yakında anlatacağım."

"Elbette," diye mırıldandı Griffin. "Thomas'ın da bu konuda ağabeyiniz kadar açık fikirli olmasını umuyorum."

"Bu çok kötü bir düşünce."

Reading omuzlarını kaldırdı. "Ama yine de doğru. Yaptığınız her şey Thomas'a yansiyacaktır ve onun da Mandeville Markisi olmanın şartlarıyla ilgili çok dar ve hiç de esnek sayılmayacak bir bakış açısı vardır."

Bu laflar karşısında kafası karışmıştı. Ama yine de Reading'in doğruyu söylediğini biliyordu. Mandeville'in itibarını düşünmesi gerekiyordu. Ne de olsa o bir parlamenterdi. Ve bütün gözler karısının üzerinde olacaktı. Yine de... "Kimsesiz çocuklara koruyuculuk yapmamın çok da ahlak dışı bir durum olarak algılanacağını sanmıyorum."

"Hayır ama St. Giles sokaklarında dolaşmanız öyle algılanacaktır." Hero'yu bir vitrinin önünde toplanmış olan kadınların yanından geçirdi. "Evlendiğinizde buna son vermenizi isteyecektir."

"Bunu bilemezsiniz," dedi Hero inatçı bir tavırla. "Üstelik bunun üzerinize vazife olduğunu da hiç sanmıyorum."

“Gerçekten de sanmıyor musunuz?” Dönüp yeşil gözlerini kadının gözlerine dikti. Caddedeki kalabalık yok olmuş gibiydi ve Hero’nun duyabildiği tek şey kendi kalbinin sesiydi. Derin bir nefes alarak bakışlarını adamın gözlerinden ayırdı. “Hayır, sanmıyorum. Hem Mandeville’in karısını korumak istemesinden daha doğal ne olabilir ki? Bunu anlamamız gerekir.”

“Öyle mi?” Reading dudağını büzerek başını iki yana salladı. “Benim tek bildiğim, çayırdaki kuşun sesini kafestekine tercih ettiğimdir.”

“Ya, öyle mi? Peki kuşun durumunu hiç düşündünüz mü?” diye sordu Hero son derece sakın ve içten bir sesle. Artık kuşlardan bahsetmiyorlardı. “Ya kafesteki kuş kendini birinin himayesindeyken çok daha güvende hissedecekse? Ya etrafta kendisine göz kulak olacak kimsenin bulunmadığı o açık alanlardan korkuyorsa?”

Griffin bir süre sessiz kaldıktan sonra alçak bir sesle cevap verdi. “Kuş, çayırların sunduğu özgürlüğün tadına varmadan bundan nefret edeceğini nasıl bilebilir ki?” Yeşil gözleri Hero’nun bakışlarına kenetlenmişti, genç kadın başını çeviremedi.

Nefesi göğsünde hapsolmuş bir halde, birdenbire adamın söylediklerini yapabilmek için içinde büyük bir istek duydu, özgür olup uçmak istedi ama yapamazdı, ne yazık ki bu mümkün değildi.

“Buradayız!” Biraz ileride durmuş olan ve küçük bir dükkânı işaret eden Leydi Margaret’in sesi duyuldu.

Dükkân, Phoebe’nin çok güzel Belçika danteli bulduğu bir tuhafiyeydi. Buradan çıktıktan sonra Reading hanımlara çörek ile çay ısmarladı ve bir kitapçıyı ziyaret etmeleri için ısrar etti. Phoebe ve Leydi Margaret güzel resimlerin olduğu botanik kitaplarına yönelirken Reading, Hero’yu Yunanca ve Latince kitapların bulunduğu raflara doğru götürdü.

“Burada oldukça ilginç kitaplar var,” dedi birkaçını raftan alırken. “Aristofanes’i okumuş muydunuz?”

“Okumamalıyım,” dedi ama yine de adamın elinden kitabı aldı. Parmaklarını deri kabın üzerinde gezdirdi.

“Niçin?” diye sordu Griffin yumuşak bir sesle. “Bu kitapta sadece tiyatro oyunları var. Bir kısmı biraz edepsiz olabilir ama sizi günaha itecek kadar değiller.”

“Ama sonuçta bu *oyunların* yer aldığı bir kitap,” dedi Hero elinde tuttuğu kitaba bakarak. “Tukididis veya Herodot’un tarih kitapları gibi değil.”

“Ne olmuş?” diye sordu Reading kaşlarını kaldırarak.

“Ciddi bir eser değil,” dedikten sonra kitabı dikkatle raftaki yerine geri koydu genç kadın. “Aklımı komedi oyunlarından daha ciddi şeylerle meşgul etmek benim görevim.”

“Kime karşı göreviniz?” diye hararetle sorduğu sırada Reading’in arkasından gelen bir çığlığın hemen üzerine bir gürültü duyuldu.

Hero başını uzatıp baktığında Phoebe’nin merdivenlerin başında yere kapaklanmış olduğunu gördü. “Aman Tanrım!” Reading’le birlikte kız kardeşinin yanına koştu.

Phoebe’nin yüzü bembeyazdı ve yanında dikilmiş olan Leydi Margaret’in de durumu daha iyi görünmüyordu.

“Ne oldu?” diye sertçe sordu Reading.

“Bilmiyorum,” dedi Leydi Margaret. “Merdivenlerde ayağı takılmış olmalı.”

“Onları görmedim,” dedi Phoebe solgun dudaklarının arasından. “Başka bir rafa bakarken merdivenler birdenbire önümde belirdi.”

Reading eğilip konuşmadan önce kızı keskin bakışlarla süzdü. “Ayakta durabiliyor musunuz?”

“Sanırım...”

“Reading, alnı,” dedi Hero o anda, Phoebe’nin alnının ortasından yüzüne süzülen kanı göstererek.

“Başını vurmuş olmalı,” dedi Reading, Phoebe’nin saçına nazikçe dokundu.

“Ay.” Phoebe sağ kolunu havaya kaldırmaya çalışırken acı içinde nefesini tuttu. Yüzü daha da solmuştu. “Ah!”

“Ne oldu?” diye sordu Hero.

“Kolunu kırmış olmalı,” dedi Reading. “Hayır, dokunmayın. Bana bırakın.” Atletlik bir hareketle Phoebe’yi kollarına alıp doğruldu. “Onu arabaya taşıyacağım ve eve vardığımızda da doktor çağıracağız.”

“Pekâlâ.” Hero daha konuşmasını bitiremeden Reading çoktan kapıya yönelmişti.

Hero ve Leydi Margaret ona yetişmek için koştular ve kısa bir süre sonra hep birlikte arabaya bindiler. Eve gidiş yolculukları çok kötüydü, her sarsıntıda Phoebe’nin acısı yüzüne yansıyor. Phoebe’nin yanında oturan Reading ona destek olarak acısını hafifletmeye çalışıyordu. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Eve vardıkları anda kapının önüne çıkan Bathilda hizmetçileri göreve çağırdı. Phoebe’yi eve taşıdıkları sırada Hero da peşlerinden gitmek istedi ancak kolunu tutan bir el onu durdurdu.

Dönüp Reading’in kızgın yüzüne baktı. “Neden daha iyi gözlükler kullanmıyor? Şu an kullandıklarıyla yeterince iyi görmediği belli. Merdivenleri görmemiş! Onu bir uzmana götürmelisiniz!”

Hero gözlerini kapayarak kendi öfkesinin su yüzüne çıkmasını bekledi ama hissedebildiği tek şey derin ve çaresiz bir üzüntüydü.

“Hero?” diye sordu adam kolunu sıkarak.

“Uzmanlarla görüştük,” dedi Hero ağır bir şekilde. “Hatta bazıları görebilmek için Prusya’ya kadar bile gittik. Bir sene öncesinde görüşünün zayıfladığını anladığımızda her türlü tedaviyi görmesi için elimizden geleni yaptık.”

Reading’in kaşları çatıldı. “Evet?”

Hero gözyaşlarını tutmaya ve gülümsemeye çalışsa da başaramadı. “Hiçbir şey işe yaramadı. Phoebe kör olacak.”

Griffin o gece St. Giles'a ulaştığı sırada vakit geceyarısını geçmişti ve dikkatsiz yolcular çoktan avlanmıştı. Reese'in cesedinin duvarın üzerinden atıldığı geceden beri Papaz'ın adamlarından hiçbir ize rastlamamıştı.

Belki de artık Londra'nın bu bölgesiyle ilgilenmiyorlardı. Belki Papaz'ın yeniden saldırıya geçeceği söylentileri dedikodudan başka bir şey değildi. Belki de adam ölmüştü.

Evet, belki de öyleydi ama Griffin buna güvenemezdi. Gözlerini dikkatle açarak bir elini eyerinde gizlediği silahta tutarak atının üzerinde ilerlemeye devam etti. Papaz istediği şeyleri elde etmekteki sabrıyla bilinirdi. Ve Griffin'in imalathanesini çok istiyor gibi görünüyordu.

Sağında aniden beliren gölge bir kapı aralığında kaybolunca Griffin eyerdeki tabancalardan birini çekti. Dönerek silahını doğrulttu ve gördüğü şey karşısında gözlerini kırıştırdı. Karşısında, üzerinde bir çeşit kostüme benzeyen dar giysiyle, kısa bir pelerin giymiş ve başına abartılı tüylü bir şapka takmış bir adam duruyordu. Hayalet hafifçe eğilerek şapkasını çıkardıktan sonra sıçrayarak evin duvarına oradan da çatısına tırmanarak gözden kayboldu.

Yüce Tanrım. Griffin yukarı baktı ama St.Giles Hayaleti'ni bir daha göremedi. Ancak az önce gördüğünün o olduğundan emindi.

Hayalet'in kırmızı siyah karışımı bir giysisi vardı. O bir haydut muydu? Ama öyle olsa, neden Griffin'i soyma teşebbüsünde bulunmamıştı? Hayaletin geceleri orada burada dolaşmasının asıl sebebi ne olabilirdi? Griffin başını sallayarak Rambler'ı yeniden harekete geçirdi. Megs'e az önce gördüğü şeyi anlatamayacak olması ne kötüydü, kimbilir ne kadar heyecanlanırdı.

Griffin imalathaneye ulaştığında ortalık zifiri karanlıktı. Kapıyı vurarak uzunca bir süre açılmasını beklerken, orada öylece dururken saldırılara ne kadar açık olduğunu düşünerek ürperdi. Nick Barnes kapıyı nihayet açtığında Griffin'in sinirleri iyice gerilmişti. Nick'in yüzü asıktı.

“Ne oldu?” diye sordu Griffin avluda atından inerken. Eyerin içinde sakladığı iki silahı çıkararak paltosunun üzerine taktığı geniş kemere geçirdi.

“Bu sabah bir adamımız daha kayboldu,” diye homurdandı Nick. “Papaz mı kaçırdı yoksa kendiliğinden mi kaçtı, bilmiyorum.”

“Kahretsin.” Griffin mantosunu çıkararak eline aldığı kürekle büyük bakır kazanların birinin altındaki ateşi canlandırmaya koyuldu. Bugün yaşadıkları gittikçe kötüleşiyordu. Küçük Phoebe’nin yüzündeki acı dolu ifade gözünün önünden gitmiyordu, yakında gözlerini kaybedecek olması içinin çaresizlikle dolmasına neden oluyordu. Lanet olsun, onun gibi genç bir kız kör olmamalıydı. Tanrı bunun olmasına izin vermemeliydi.

Griffin başını kaldırıp baktığında Nick’in düşünceli gözleriyle karşılaştı. “İşler kötü.” Griffin homurdanarak bir kürek dolusu kömürü ateşe attı.

“Bu şekilde devam edersek fazla dayanmamız mümkün değil,” dedi Nick sakın bir sesle.

Griffin etrafına baktı ama adamların hiçbiri onları duyabilecek mesafede değildi.

“Bunun farkındayım. Papaz’ın tek yapması gereken şey bize arada bir saldırıp sonra da arkasına yaslanarak adamları burada tutmak için paralarını veremeyecek duruma gelmemi izlemek olacaktır.”

Nick çenesini kaşıdı. “Bütün bunlara değecek mi, merak ettiğim şey bu. Kenara biraz para koyduğunuzu biliyorum. Belki de artık bırakmanın zamanı gelmiştir. İmalathaneyi kapatıp para kazanmanın başka bir yolunu bulmanız daha iyi olabilir.”

Griffin dönerek Nick’e baktı. Nick soğukkanlı bir tavırla omzunu silkti. “O zaman belki de daha etkili bir şeyler yapmamızın zamanı gelmiştir.”

“Tanrım.” Griffin eğilerek kürekle ateşe kömür dökmeye devam etti.

Nick'in söylemeye çalıştığı şeyi anlamıştı. Kendilerinin de saldirmalarını istemişti. Burayı basit bir iş olarak başlatmıştı. Hiçbir zaman saygın bir yer olmasa da iş işti. Ne zaman bir savaş halini almıştı? Belki de bu yolla para kazanmaya bir son vermenin zamanı gelmişti ama elinde bundan başka ne vardı ki? İşleyenlerin üzerinden bir avuç hasat aldığı topraklarına mı bel bağlayacaktı? Hububatını paraya çevirebilmenin başka bir yolu var mıydı?

Nick, Griffin'in ateşi beslemesini bir süre sessizlik içinde izledi.

"Geçen gün yanınızda gelen o hanımı gördüm," dedi bir süre sonra hafif bir sesle.

Griffin doğruldu ve kaşını kaldırarak dirseğini küreğin sapına yasladı. Nick öylesine sohbet etmiyordu. Dudaklarını büzmüştü. "Pek kendinde değil gibiydi. Belki de söylediğiniz bir şey yüzündendir, ne dersiniz Lordum?"

"Cin üretimini tasvip etmiyor," dedi Griffin düz bir sesle.

"Ah." Nick topukları üzerinde yaylandı.

"Kibar adamlara uygun bir meşgale olmadığını düşünüyor olmalı, yanılıyor muyum?"

"Bu doğru." Griffin irkilerek eliyle ensesini sıvazladı. "Hayır, tam olarak değil. St. Giles'taki bir yetimhaneye destek veriyor. Orada o kadar çok yetimin olmasını içkiye bağlıyor. Ona bakılırsa Londra'da ne kadar kötülük varsa hepsinin anası alkol."

"Kimsesiz çocuklar yurdu."

Griffin Nick'e şaşkınlıkla baktı. "Bundan haberin var mı?"

"Buralarda yaşayıp da bunu bilmemek pek mümkün değil." Nick başını geriye atarak gözlerini deponun gölgeli çatısına dikti. "Duyduğuma göre oldukça iyi bir yermiş. Çoluk çocuğu kötü işlerde çalıştıran yerlere pek benzemiyormuş. Yuvanın geçen kış yanmış olması ne büyük talihsizlik."

Griffin homurdandı. "Yuvayı yeniden inşa ettiriyor. Daha büyük ve gösterişli bir yer olacak."

“İyilik meleş gibi bir şey olmalı şu hanımefendi.” Griffin Nick’in yüzüne bakarak onun alay edip etmediğini görmeye çalıştı.

Nick samimi görünüyordu. “Sizinle ne işi olabileceğini düşünmeden edemiyor insan, değil mi Lordum?”

“O ağabeyimin nişanlısı.” Griffin ateşin yeterli olmasına rağmen kömürü küremeye devam etti.

“Ah, o zaman size olan ilgisi ağabey kardeş ilişkisinden farklı demek.”

“Nick,” diye homurdandı Griffin uyarırcasına.

Ama Nick hiçbir zaman sindirilebilecek türden bir adam değildi.

“Azize gibi olanlara dikkat etmek lazım gerekir diye düşünmüşümdür her zaman,” diye sürdürdü konuşmasını düşünceli bir tavırla. “Yani fahişeler çok basit yaratıklardır, yatar kalkarsın ve paralarını ödersin. Hiçbir zaman sorun çıkarmazlar, her şey yerli yerindedir ve bir daha da aklına bile getirmezsin. Ama saygın bir kadın söz konusu olduğunda, işin içine sohbetler ve duygular karışır. Çoğunun sorun yaratmakta üstüne yoktur. Sonunda bütün bunlara değecektir mutlaka ama öncesinde epeyce bir sorun yaşarsınız. Bir erkeğin dikkatli olmasında yarar vardır.”

“Nick,” dedi Griffin yavaşça. “Yoksa bana ilişkiler konusunda tavsiyede mi bulunuyorsun?”

Nick şapkasını geriye iterek kafasını kaşıdı. “Buna asla cüret edemem, Lordum.”

Griffin homurdandı. “O yakında benim yengem olacak.”

“Ah, elbette, elbette,” diye mırıldandı Nick.

Bu hatırlatmadan pek etkilenmişe benzemiyordu adam.

Griffin, bu konuda kendisinin de ikna olduğundan emin değildi.

İç geçirerek elindeki küreği fırlattı.

“Bu işe başladığımız günleri hatırlıyor musun?”

Nick kıkırdadı. “Tipping Lane’deki o küçük imalathaneden mi bahsediyorsunuz? O zaman acemiydiniz, Lordum. Üstelik çok da şüpheliydiniz.”

“Sana güvenebileceğimden emin değildim.”

Nick sırttı. “Ben de size güvenebileceğimden emin değildim. O gösterişli okuldan çıkıp gelmiş, üstü başı dantelli, süslü püslü bir kibarın tekiydiniz. Bir hafta bile dayanamayacağınızı düşünmüştüm.”

Griffin burnundan soludu. Nick’le, iş ortağı bulmak için ideal yer sayılmayacak, döküntü bir barda tanışmıştı. Ama eski bir boksör olan adamın yüzündeki dürüstlük gözünden kaçmamıştı. Griffin’i, ilk imalathanesini satın aldığı adamla tanıştıran da Nick olmuştu. Öylesine köhne bir yerdi ki.

“İmalathanenin havaya uçacağından korktuğumuz günü hatırlıyor musun?” diye sordu Griffin.

“Hangisini? Hatırladığım birden fazla gün var öyle,” diye yanıt verdi Nick samanların üzerine tükürerek.

Griffin sırtarak gözlerini deponun içinde gezdirdi. Tipping Lane’deki küçük imalathaneden çok farklıydı. İşi bu noktaya getirmeleri ve geceleri uykusuz geçirip tarlalardan alacağı mahsulün getirisini düşünmesine gerek kalmadan yaşayabilmesi yıllarını almıştı.

Annesine gelecek yıl Megs’in cemiyete giriş balosunu planlayabileceğini ve bunun getireceği maddi yükün altından gerçekten kalkabileceğini söylebildiği duruma gelmesi hiç de kolay olmamıştı.

Maddi açıdan tamamen istikrarlı hale gelmesine çok az bir zaman kalmıştı.

“Bu duruma gelebilmek için çok çalıştık, öyle değil mi?”

“Evet, bu doğru,” diye karşılık verdi Nick.

“Papaz’ın bütün bunları elimden almasına izin verirsem, lanet olsun bana.”

“Buna ancak amin derim.” Nick cebinden kısa saplı bir pipo çıkardı. Kazanın altındaki ateşte tutuşturduğu saman sapıyla piposunu yakmak için biraz duraksadı.

“Başka bir şey yapmayı düşündünüz mü hiç?” diye sordu sonrasında.

Griffin’in yüzünde şaşkınlık vardı. “Hayır. Sanırım bugüne kadar bundan başka nasıl bir iş yapabileceğimi hiç düşünmedim. Peki ya sen?”

“Hayır,” dedi Nick kafasının arkasını kaşıyarak. “Yani ciddi olarak düşünmedim. Babam dokumacıydı ama ben o sanatı hiç öğrenmedim. Gençliğimde pek itibar ettiğim bir meslek değildi, şimdiyse yeni bir iş öğrenmek için fazlasıyla yaşıyım.”

“Dokumacılık.” Griffin Lancashire’daki Mandeville arazilerini düşündü. Tahıl yetiştirebilmek için fazlasıyla kayalıktı. Komşularının birçoğu yününden ve etinden yararlanabilmek için koyun beslemeye başlamışlardı.

“Annem ve kız kardeşlerim babamın yünlerini eğirirlerdi,” diye devam etti Nick. “Çocukken ben de yapardım.”

Griffin, Nick’in kocaman elleriyle ip eğirmesini düşündü. Gözünün önüne gelen bu görüntü karşısında gülümsedi.

Arkalarından bir bağırış duyuldu. Griffin hızla dönerek belindeki tabancalardan birini çekti. Büyük bacaların birinden yükselen duman avlunun dış duvarını aşıyordu. Etrafta toplanmış olan adamlar çıkan simsiyah dumanın etkisiyle öksürüyorlardı.

Nick bir küfür savurdu. “Bacayı tıkamışlar!”

“Ateşi söndürün!” diye bağırды Griffin. “Ben duvarları gözetirim.”

Adamlara talimat verirken arkasını dönmüş olanların sırtına vurdu ve deponun girişine doğru koştu. Griffin kapının yanındaki duvara ulaştığında tek ayağıyla kapıyı araladı. Dışarıdaki nöbetçiler duvarın önüne kadar gelmiş olan saldırganlarla boğuşuyorlardı. Üç adam nöbetçileri atlatıp avluya girmişlerdi bile.

“İçeri geliyorlar,” diye seslendi adamlarına. “Depoya girmelerine engel olun.”

Bu sözü söyledikten sonra da ayağıyla kapıyı tam açarak diğer tabancasını çekti ve ikisi birden ateşledi. Saldırganlardan

biri yere yıkıldı. Adamlarının açtığı ateşle biri daha yere düştü. Fakat diğerleri avlu nöbetçilerini alt etmeye çalışırken bir başkası da aceleyle kapıya doğru atıldı. Avlunun bir köşesinde duran Rambler dehşete kapılmış bir halde kişneyerek şaha kalkıyordu.

“Halledin onları!” diye bağırdı Griffin, sözleri kendi kulağında yankılandı.

Adamları yanından koşarak hızla duvarlara doğru ilerlediler. Silahlarından birini atarak üzerine gelen saldırganı alt etmek için kılıcını çekti. Adam kısa boylu fakat güçlü biriydi ve elinde kocaman bir palası vardı. Saldırganın palayı savurmasıyla Griffin yana atıldı. İnce kılıcının palanın darbesiyle kırılmasından korkuyordu. Saldırgan kendi hamlesinin gücüyle daha öne dönmeden Griffin yanına yaklaştı ve kolunun altından bıçakladı. Adam hiç tepki vermedi. Diğer eliyle Griffin’e vurmak isteyince o da hemen eğilerek darbenin yüzüne değil de omuzuna inmesini sağladı. Eli hâlâ adamın vücuduna sapladığı kılıcındaydı. Saldırgan, elindeki palayı tekrar savurduğu sırada sendeledi ve sonra ipleri kesilmiş bir kukla gibi aniden yere yığıldı.

Griffin bir ayağını saldırganın yerde yatan bedenine dayayarak kılıcını çekip aldı.

Elinde kılıcı hazır bir halde duvarlara doğru döndü ama artık buna gerek kalmamıştı. Kaldırım taşlarında yatan dört ceset vardı ve kendi adamlarından biri sırtını duvara yaslamış bir halde oturmuş, inliyordu. Diğer saldırganların hepsi çekilmişti.

Çatışma sona ermişti. En azından şimdilik.

“Onu içeri getirin,” dedi acı içinde kıvranan yaralı adamı göstererek. “Diğerleriniz burada kalıp avluyu başka saldırılara karşı gözetim altında tutun.”

Sekiz adamını nöbet tutmaları için görevlendirip avluya girdi.

Rambler köşesinde hâlâ kişneyip öne atılmaya çalışıyordu.

Griffin hayvanın yanına giderek bir elini terli ensesine koydu.

“Sakin ol, delikanlı. Artık her şey yoluna girdi.”

At sahibine bakarak gözlerini devirdi.

Griffin, hayvanı sakinleştirmek için birkaç dakika daha uğraştı ve yem torbasına eyerinden çıkardığı bir avuç dolusu yulaf koydu. Hayvanın halinden memnun bir halde yemlendiğini görünce arkasını dönüp depoya gitti. Dumanlar hâlâ kapı altından sızıp gecenin içine yükseliyordu ama en azından incelmmişti. Eğilip yere attığı tabancasını aldı ve içeri girdi. İçerisi karanlıktı, dumanlar tavanı yalıyordu. Griffin'in gözleri yakıcı küllerin etkisiyle yaşardı. Tam o sırada Nick şeytanın ta kendisiymiş gibi karanlığın içinden belirmişti. Yüzü simsiyahtı.

"Yangını söndürdük, bundan eminim ama bu ocağın üzerinde artık damıtım yapmamız mümkün değil."

Griffin başıyla onayladı. "Çatıya nöbetçi koymamız lazım."

Nick kaşını kaldırdı, yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Bu görev için nasıl adam bulabileceğimizi düşünüyorsunuz?"

"Aldıkları paranın üç katını ödeyerek," dedi Griffin isteksizce.

"Gün gelecek kazandığımızdan daha çok harcıyor olacaksınız."

"Bunun gayet iyi farkındayım."

Nick başını eğerek arkasını döndü ve tıkanmış olan şöminenin hasarına baktı. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Nasıl?"

"Bir şömineyi daha tıkamaya çalışmışlar fakat yerleştirmeye çalıştıkları tamponlar aradan düşmüş. Böylece etrafa sadece duman yayılmış oldu." Dönüp Griffin'e baktı. "Ucuz atlattık."

Griffin bitkin bir halde varillerden birinin üzerine çöktü ve tabancalarını yeniden barut ve mermiyle doldurdu. "Bu seferlik."

"Doğru," diye homurdandı Nick ve bacalara dönerek konuşmasını sürdürdü. "Dua edin de şansımız tükenmesin."

Onuncu Bölüm

Ertesi gün Kraliçe atının hazırlanmasını isteyip prensleri bir araya toplayarak şahinlerle ava çıkmayı teklif etti.

Atlara bindikleri sırada Kraliçe taliplerine dönerek, “Krallığımdaki en güçlü varlık nedir?” diye bir soru sordu ve bir daha arkasına bakmadan yanlarından uzaklaştı.

Şaşkınlık içinde kalan prensler ava çıkmak üzere Kraliçe’nin peşinden gittiler ama seyis başını düşünceli bir tavırla eğmekle yetindi.

—Kraliçe Kuzgunsaç’tan

Griffin St. Giles’tan evine döndüğünde öğlen olmuştu. Evin önünde Rambler’ın üzerinden inerek dizginleri seyis çırağına uzattı.

“İyice kaşağılandığından ve yem verildiğinden emin ol,” diye talimat verdi çocuğa.

Hayvanın ensesini son kez sıvazladıktan sonra şehir evinin merdivenlerini çıkararak içeri girdi. Londra’daki evinde kimseyi misafir etmediği için çalışan sayısı da çok azdı. Bir aşçı, birkaç hizmetçi, bir ayakkabı boyacısı ve Deedle ihtiyaçlarını karşılamaları için fazlasıyla yeterliydi. Ancak bu umursamazlığının bedeli çoğu zaman eve geldiğinde kapıda onu karşılayan kimsenin olmamasıydı.

Griffin girişteki sehpanın üzerine fırlattığı şapkası yere düşünce eğilip alma zahmetine bile girmede. Merdivenleri çıkmaya

başladı. Çatışmanın üzerine uykusuz bir gece daha ve St. Giles'a gidiş gelişi de eklenmişti. Şu anda istediği tek şey sıcak bir banyo ve yatağıydı. Bu sıralamaya uyması gerekmiyordu.

Ama Deedle onun alışkanlıklarını çok iyi bilirdi.

Uşak aşağıdan gelen ayak seslerini duyunca kafasını Griffin'in odasından çıkararak baktı. "Su az sonra kaynamış olur, Lordum. Banyonuzu hazırlamamız iki dakika sürmez."

"Çok yaşa." dedi Griffin. Yatağının üzerine oturup çizmelelerini çıkarmaya başladığı sırada hizmetçi kadınlar dumanı tüten güğümleri getirdiler.

Yirmi dakika sonra Griffin sıcak su dolu küvete girerken önce irkildi ama sonra da hissettiği rahatlamayla derin bir iç çekti. Deedle kısa bir süre daha ortalıkta dolanarak kirli çamaşırları topladı ve çamura bulanmış botları da aldı. "Bunları boyacı çocuğa vermemi ister misiniz?"

Gözlerini kapatmış olan Griffin elini sallamakla yetindi.

Uşak odadan çıkarak kapıyı kapadı.

Griffin vücuduna ve saçına sinmiş olan is kokusundan kurtuldu. Sudan yükselen buharın etkisi mükemmeldi. Griffin iliklerine kadar ıslanmak istercesine suyun içinde yatarken derin düşüncelere daldı. Nick'e ne pahasına olursa olsun, daha fazla adam bulması için talimat vermişti. Papaz yalnızca Griffin'in imalathanesini hedef almakla yetinmemişti. Aynı gece farklı iki cin imalathanesinde daha, yangınların çıktığına dair haberler gelmişti. En az bir kişi alevler içinde kalarak can vermişti. Bu şartlar altında işini sürdürmesi mümkün olabilecek miydi?

Griffin hafifçe homurdandı. Leydi Hero işinin bozulmasına şüphesiz çok sevinirdi. St. Giles'ta bulunan yüzlerce, hatta binlerce cin üreticisinden biri eksilecekti. Ama belki de Griffin'in yaptığı işi tasvip etmemekte haklıydı genç kadın.

Bu düşüncelerden sonra aklına Hero'yla ilgili başka şeyler de geldi. Griffin'i azarlarken ok gibi kaşlarının arasında beliren

ince çizgiyi, sonrasında da karşılığında aldığı cevabı dinlerken solgun pembe renkteki dudaklarının nasıl yumuşadığını anımsadı.

Griffin inleyerek yarı uyarılmış erkekliğine dokundu. O küçük tatlı göğüslerin ve onlara kıyasla büyük ve dayanılmaz bir biçimde erotik olan kırmızı uçlarının görüntüsünü zihninde canlandırdı. Onlar Griffin için gerilip sertleşmişlerdi. Şu anda da onları yeniden nazikçe ısırdığını hayal etti. Bu dokunuşu üzerine Hero'nun nasıl inlediğini hatırladı.

Elini sertleşmiş erkekliğinde, ucundaki hassas noktaya kadar gezdirdi.

Kadının korsesinin bağlarını çözdüğünü ve kendi zevkine amade olması için onu çırkıplak soyduğunu hayal etti. Eteğinin altındaysa o tatlı, sıcak ve ıslak...

Aşağıda birisi sertçe kapıya vuruyordu. Griffin homurdandı. Birinin açacağından emindi. Çok fazla sayıda hizmetçisi yoktu belki ama, en azından şu lanet olası kapıyı açacak birisi vardır elbette, diye düşündü. Ya da belki de gelen her kimse ümidini kesip geldiği gibi giderdi.

Ancak ses bir türlü kesilmedi.

"Lanet olsun," dedi tıslayarak ve elini sertleşmiş erkekliğinden çekti.

Nick Barnes gelmiş, hatta yeni haberler getirmiş olabilirdi.

Yerdeki halıyı ıslatarak küvetten çıktı, ayağına kısa bir şort geçirerek yalınayak merdivenlerden indi ve holü geçip bir hışımla kapıyı açtı.

"Ne var?"

Bir anda kendini Leydi Hero'nun şaşkın gri gözlerine bakarken buldu. Kendisini baştan aşağıya süzerken, o da göğsüne yapışmış olan nemli gömleğinin ve sertleşmiş erkekliğini zar zor kapatan pantolonun farkına vardı.

Hero gözlerini hızla erkeğin yüzüne kaydırdı. "Ah!"

"Burada ne işiniz var?"

“Ah, Tanrıya şükür!” diye cevap verdi Hero alçak sesle. “Bu sabah St. Giles’ta yangın yüzünden yerle bir olmuş cin imalathanelerinin haberini aldım. Bir adamın öldüğünü söylediler.”

“Evet ama o ben değilim,” diye cevap verdi Griffin pek de nazik olmayan bir tavırla.

“Bunu görebiliyorum.” Boğazını temizledi. “İçeri girebilir miyim acaba?”

Griffin sokağı gözleriyle baştan sona hızlıca taradı. Kimsenin onlara aldırış ettiği yoktu.

Uzanarak parmaklarıyla Hero’nun kolunu kavradığı gibi onu evin içine çekti.

Hero küçük bir çığlık atarak hole girdi. “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

“İtibarınızı korumaya çalışıyorum,” diye çıkıştı Griffin. Peşinden gelip gelmediğine bakmaksızın hızlı adımlarla kütüphaneye doğru yürüdü. “Asıl siz böyle günün ortasında bekâr birinin evine yanında refakatçisi olmadan gelmekle ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

“İyi olduğunuzdan emin olmak istedim sadece,” dedi Hero arkasından gelerek. “Ve sizinle konuşmam gerekiyor.”

Griffin homurdandı. Belli ki genç kadın bıkip usanmadan içki imalathanesiyle ilgili nutkunu sürdürmeye gelmişti. Brendi sürahisini alarak kadehini doldurdu. Elinde kadehle Hero’ya döndü ve dağınık masasını çatık kaşlarla süzen genç kadına baktı. Dağınıklığı tasvip etmediği apaçık ortadaydı.

İçkisinden bir yudum aldı. “Hangi konuda?”

Hero ona döndü, kaşları hâlâ çatıktı. “Anlayamadım?”

Kadehi tuttuğu eliyle bir hareket yapınca içkisinin bir kısmı yere döküldü. “Benimle hangi konuda konuşmak istiyorsunuz?”

Hero dudaklarını telaşa kapılmış bir tavırdaki büzünce tüm dikkati o dudaklara yöneldi. Birdenbire gözünün önüne büzülmüş ve dolu ağzının görüntüsü gelince her zaman hazır olan erkekliği tekrar sertleşti.

Genç adam içkisinin kalanını tek yudumda içti.

Hero şehvetli dudaklarını araladı. “Ben...”

“Belki de hava durumu hakkında konuşmak istiyordunuz?” diye sordu Griffin kadife bir sesle. Kadehini yeniden doldurdu. “Sabahın bu kadar erken saatinde yapılan ziyaret için uygun bir konudur.”

Hero gözlerini kırptırdı. “Ben...”

Griffin onu susturmak için parmağını kaldırdı ve brendisinden bir yudum daha içti. Boğazını yakarak geçse de o sabahki çatışmada yaralanan omzunun ağrısının azalmasına yardımcı olmuştu.

“Öğlen bile olmadan bu kadar çok içki içmeniz doğru bir şey mi?” diye sordu Hero yine kendine has tasvip etmeyen tavrıyla.

“Evet,” diye cevap verdi Griffin delici bakışlarıyla ve söylediğinin altını çizmek istercesine bir yudum daha aldı. “Hanımları yarı giyinik bir halde misafir ederken hep içki içerim.”

Hero’nun yüzü kızardı. “Belki de başka bir zaman gelmeliyim.”

“Ah, hayır.” Kadehini gürültüyle masanın üzerine bırakıp Hero’nun yanına yürüdü. “Ne de olsa banyomu ve *keyifli anlarımı* yarıda kestiniz. Bu durumda bana ne istediğinizi söylememeniz için hiçbir sebep yok.”

Hero konuşmadan onun yüzüne baktı.

“Belki de cin üretimimle ilgili bana yeni bir nutuk atmaya geldiniz, değil mi?” Hero’nun üzerine eğilirken onu ürkütüp ürkütmediği umurunda bile değildi. “Ya da çok fazla seviştiğim için azarlamak istediniz?”

Duyduğu bu kelime karşısında ürkse de Hero hiç hareket etmemeye özen gösterdi.

Griffin gözlerini ürkütücü biçimde kıstı. Nasıl oluyor da kendisi kelimenin tam anlamıyla onun yüzünden *acı çekerken*, Hero mağdur bir edayla karşısında dikilebiliyordu? Bir şey hatırlamışçasına parmaklarını şaklattı. “Ama benim müstehcen tavırlarımın kur-

banı olmuşken beni baştan çıkarma konusunda azarlayamazsınız, değil mi? Siz de bir azize değilmişsiniz demek ki.”

Hero'nun kocaman açılan gözlerinde gözyaşına benzer bir ışıltı gördüğünü sandı Griffin. Artık geri adım atamazdı. Bu yolla hiç değilse onu evinden, hayatından ve içinden söküp atabilecekti.

Griffin öne eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. “Ama belki de aslında buraya konuşmaya geldiğiniz şey tam da budur; baştan çıkarma. Belki de cin üretmemle ilgili bütün o hikâyeleri aslında sadece beni görme bahanesiyle uydurdunuz. Ve belki de bu kez tatlı göğüslerinizden fazlasını öpmemi istiyorsunuzdur.”

Genç kadınla alay edip kendisine meydan okuyordu, iddialarda bulunup istediğinden çok daha fazlasını hissetmesine sebep oluyordu. Ve şimdiyse üzerine eğilmiş onu ürküterek kaçırmak istiyordu.

Ama Hero korkmuyordu.

Lord Reading'in sıcak, brendi kokan nefesini çıplak ensesinde hissediyordu, erkeğin söylediği sözler içindeki kıvılcımları harekete geçirmişti. Utanç duyması gerektiğini biliyordu ama onu korkutan bir ses içten içe bunun bambaşka bir şey olduğunu söylüyordu.

“İstedığınız bu mu?” diye mırıldandı genç adam. “Elimi karnınızın üzerinde gezdirmem? Parmaklarımı aşağılara kaydırıp kadınlığınızı çevreleyen ve bir kedi yavrusunun kürkü kadar yumuşak olan tüyleri okşamamı mı isterdiniz?”

Hero titreyerek derin bir nefes aldı ve elini midesine bastırdı. Adam bu tür şeyler söylememeliydi. Onu durdurmalıydı. Ama... ama tüm kalbiyle kalmak istiyordu. Onunla bir kez olsun eşit koşullarda karşılaşmak istiyordu.

Bu erkeğin kadını olmak istiyordu.

Griffin ona dokunmadan sadece başında dikilmiş kulağına bu utanç verici, şaşırtıcı, baştan çıkarıcı sözleri fısıldıyordu. “Ama o tüylerin altında olanlar daha da yumuşak, öyle değil mi? Islak ve kadife gibi taze yapraklarınız benim için çiçek açacaklar. Onların

arasında gizlenmiş olan tomurcuğunuzu bulup etrafında parmağımı gezdirsem? Asla canınızı yakacak kadar sert davranmazdım –ah hayır, canınızı yakmam– ama hissedemeyeceğiniz kadar yumuşak da olmazdı bu dokunuşum. Çünkü hissetmenizi istiyorum Hero, *beni* hissetmenizi istiyorum.”

Hero’nun dudaklarından durduramadığı, artık durdurmak istemediği bir inilti koptu. Başını genç adama doğru çevirdi. Yüzü kendininkinden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Acımasız, solgun yeşil gözleri küstahtı ve günaha davet ediyordu. Gördüğü şeyler bunlarla sınırlı olsaydı Hero odadan çıkıp giderdi.

Ama orada gördüğü ve kalmasını sağlayan bir şey daha vardı, savunmasızlık ve kırılganlık.

Bakışlarını genç adamın dudaklarına çevirdi. Küçümser bir tavırla kıvrılmışlardı ama alt dudağı içtiği brendiyle ıslanmıştı. İçinden yükselen bir sıcaklık hissetti. “Griffin.”

Griffin homurdanarak fısıltıyla bir küfür savurdu. Sonra da kendini genç adamın kollarının arasında buldu. Genç kadını tutup sertçe kendine çekmiş, vahşi ve arzu dolu dudaklarıyla dudaklarını hapsetmişti.

“Hero,” dedi dudaklarını öperken. “Hero.”

Belli ki kontrolünü kaybetmişti. Hareketleri düzensiz ve ka-baydı, ilkellik dolu niyetini apaçık bir biçimde ortaya koyuyordu. Genç kadının şapkasını alıp yere fırlattı. Çekiştirdiği şalını kollarından çekip alırken dişlerini kadının çenesinden boynuna indirdi. Bir küfür savurdu, korsesini açarken başını kaldırıp ona baktı ve bağlarını hızla çözmeye başladı.

Hero’nun korkuya kapılması gerekirdi. Korkması ve hatta dehşete kapılması gerekirdi. Ama erkeğin vahşiliği sanki genç kadının içinde gelişip büyüyen bir açlığı besler gibiydi. Elleri genç adama yardım ediyordu. En az Griffin kadar hızlı bir biçimde üzerindeki çıkarmaya yardımcı olmaya çalıştı.

Odanın içi sıcaktı, nefes nefese kalmıştı. Brendinin kokusuyla karışık hissettiği arzu burun deliklerini dolduruyordu. Neredeyse bayılacak gibi oldu.

Eteklerinin bir anda yere düşmesiyle erkeğin karşısında sadece iç etekleri, çorapları ve ayakkabılarıyla kaldı. Griffin gözünü kırpıstırdı, hareketleri birdenbire yavaşlarken göz kapakları yarı açık yarı kapalıydı. Hero korkuyla genç adamın kendine gelip durmasından endişe duydu.

Ama Griffin onun yerine elini Hero'nun omzunun üstündeki kumaş parçasına götürdü. İnce kumaşı parmaklarıyla nazıkçe yoklarken bakışları kenetlendi. Sonra, yeşil gözleri kadının gözle rindeyken, parmaklarını kumaşın altından geçirerek hızla üstündekini çekti. Dikişler esneyerek sökülürken narin kumaş kadının vücudundan çekip çıkardı.

Hero şoka uğramış bir halde nefesini tuttu. Artık Griffin'in önünde çırlıçıplaktı. Daha önce kendini hiçbir erkeğe böyle göstermemişti. Serin odanın içinde gerilip sertleşen göğüs uçlarının ve dizlerindeki güçsüzlüğün farkındaydı. Ama Griffin onun dizlerine bakmıyordu. Göğsü inip kalkmaya başlayınca Griffin bakışlarını o noktaya kaydırды. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Hero daha düşüncesini tamamlayamadan Griffin ellerini uzatarak onu bileklerinden kavradı.

“Hayır,” dedi genç adam başını yavaşça sallayarak. Bakışlarını kadının bedeninden bir saniye olsun ayırmadı. “Seyretmeme izin ver. Bu ziyafetin *tadını çıkarmama* izin ver.”

Hero sarsıldığını hissetti. Bütün vücudu sanki Griffin'in gözleri ona dokunuyormuşçasına yanıyor ve ürperiyordu. Kendini elleriyle bile koruyamadan tüm çıplaklığını genç adama teşhir etmesi tam bir işkenceydi.

Griffin alçak ve derin bir kahkaha attı, bileklerini tutmaya devam ederek aniden öne eğilip ağızıyla göğüslerinden birini hapsetti. Hero yerinden zıpladı ve çaresizce başını geriye attı. Göğsünü

sertçe emen dudaklar sıcaktı. Daha fazlasını hissetmek istiyordu, daha fazlasına *ihtiyacı vardı*. Kalçaları sanki kendiliğinden erkeğin bedenine doğru bir hamle yaptı.

“Ah hayır, henüz değil,” diye fısıldadı Griffin ıslanmış hassas göğüs ucunu emerken.

“Hem de hiç değil. Bunun hayalini o kadar uzun zamandır kuruyordum ki.”

Ne? Neyin hayalini kurmuş olabilirdi ki?

Griffin Hero’nun önünde dizlerinin üzerine çökünce genç kadın başını kaldırarak meraklı gözlerle baktı.

Ne yapıyordu?

Griffin bileklerini serbest bırakarak ellerini kadının kalçalarına yerleştirdi ve bacaklarını ayırmaya çalıştı. Sersemlemiş aklı harekete geçti. Kadınlığına çok yaklaşılmıştı. Her şeyi görebiliyor, daha da önemlisi *kokusunu alabiliyordu*.

Zarif ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla bacağına kaldırarak omzunun üzerine atınca Griffin tam olarak Hero’nun altına yerleşmiş oldu.

“Hayır,” dedi Hero çığına dönmüş bir halde. “Ben yapamam...”

Griffin ona bakınca solgun yeşil gözleri âdeta yanıyor gibiydi.

“*Evet. Kanepenin arkalığine tutun ve ne olursa olsun sakın bırakma.*”

Ve sonra, daha genç kadın ne olduğunu bile anlayamadan Griffin başını öne eğerek dilini kadınlığının kıvrımlarına değdirdi.

Hero zorlukla soluyarak hızla arkasındaki kanepeye tutundu. Bununla ilgili kulağına bir şeyler çalınmıştı ancak hiçbir şekilde hazırlıklı olduğu söylenemezdi. Griffin onun en özel bölgesini öpüyor, hatta daha da kötüsü, *yalıyordu*. Bu hayatı boyunca yaşadığı en olağandışı deneyimdi.

Sıcak ve pürüzlü diliyle kadınlığını defalarca yaladıktan sonra derinliklerine dalarak genç adam tomurcuk diye adlandırdığı şeyi bulmuştu en sonunda.

Hero nefesini bırakarak dudağını ısırdı. Gözlerini sıkıca yumdu. Bağırması, hatta en ufak bir ses bile çıkarmaması gerekiyordu ancak Tanrı biliyordu ki bu neredeyse imkânsızdı.

Onu özenle, hassasiyetle ve hiç ara vermeksizin yalamaya devam etti. Griffin başparmağıyla kıvrımlarını ayırdıktan sonra ağzını kadınlığının tam ortasına yerleştirdi. Ve emmeye başladı.

Hero odanın içinde yankılanacak kadar yüksek bir sesle nefes aldı. Hissettikleri acı verici olduğu kadar tatlıydı da. Bacaklarının sarsılarak titrediğini hissetse de buna karşı hiçbir şey yapamadı.

Gözünü aralayarak genç adama baktı.

Griffin'in koyu, kısa saçlı başı bacaklarının arasındaydı, kadınlığını şımarttığı sırada kalın kirpikleri gözlerini gölgeliyordu. Esmer eli kadının beyaz tenli kalçasının üzerindeydi, ten renklerinin farkı şaşırtıcıydı. Çok iri ve güçlüydü ve ona hizmet ediyordu. Bu kadar güzel hissettirdiğine göre bu mutlaka yanlış bir şeydi, büyük bir günah olmalıydı.

Griffin gözlerini aniden açınca yeşil gözleri Hero'nun yüzüne, kendisinden başka hiç kimsenin dokunmadığı o mahrem yerlerini öperken kararlı bir şekilde bakıyordu.

Gördükleri ona fazla gelmişti. İçinde meydana gelen ani patlama etrafına sanki köpüklü dalgalar yayıyor gibiydi. Kendisini ele geçiren bu son, çok özel zevkle kıvrılırken Griffin'in yüzüne bakamayacağını bildiği için dudağını ısırarak gözlerini kapadı. Utanç verici bir andı. Olağanüstü bir andı. Yıkıcı rahatlamanın altında titreyip sallandı ve bütün bunlar onun gözü önünde olup bitiyordu. Griffin'in uzaklaşmasını beklerken, bacakları yaşadığı sarsıntıların etkisiyle güçsüz düşüp kendisini artık taşıyamaz hale gelinceye kadar Hero'nun tenine küçük ve hassas öpücükler kondurmaya devam etti.

Sonra doğrularak Hero'yu belinden kavradı ve kanepenin üzerine oturttu. Elbiselerini yukarıya doğru sıyırdı ve Hero onun ne yaptığını anlayamadan genç kadını kendi bedenine doğru çekti.

Genç kadını kucaklayıp kütüphane kapısına doğru ilerlerken Hero elleriyle erkeğin omuzlarına tutundu ve niyetinin ne olduğunu anladı.

“Yapamazsın!”

“Bekle ve gör,” diye karşılık verdi genç adam.

Hero hizmetçilerle karşılaşmaktan korktu ama Griffin kısa koridoru geçip merdivenlere yönelirken etrafta hiç kimsecikler yoktu. Üst kattaki koridorun sonuna kadar ilerleyerek omzuyla kapılardan birini açtı. O sırada Hero’nun gözüne su dolu bir küvet, buruşturulup kenara atılmış birkaç havlu ve üzerine iğrenç parlak turuncu renkte örtülerin serili olduğu koskocaman bir yatak ilişti ve hemen sonrasında da kendini o yatağın üzerinde buluverdi.

Griffin kadının elbiselerini oldukça umursamaz bir tavırla kapıya doğru fırlattıktan sonra ayakkabılarını çıkardı ve ona tepeden baktı.

Hero nefesini tutarak erkeğin kendisinden bundan sonra ne beklediğini anlamaya çalıştı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı; o an için de planlamamıştı ve hiçbir şekilde hazırlıklı değildi. Dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalıştığı sırada adam onu uyarırcasına sallamaya başladı.

“Olduğun yerde kal.” Ellerini omuzlarının üzerinden kaldırarak gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı ve aynı anda pantolonundan da kurtulmayı başardı. “Hareket etme.”

Hero’nun daha önce de çıplak erkek gördüğü olmuştu. Solgun ve kaymak gibi pürüzsüz heykellerdi bunlar. Birkaç erkek çocuğu, hatta çalışırken üstleri çıplak genç erkekler de vardı gördükleri arasında.

Ama *bu* erkeği daha önce hiç çıplak görmemişti. Teni esmerdi. Güneşten koyulaşmış olduğunu düşündüğü yerler aslında doğal rengindeydi. Omuzları geniş ve düzgündü ve o cansız heykellerin aksine Griffin’in vücudu kıllarla kaplıydı. Koyu renkli ve kıvrırcık tutamlar bir kahverengi göğüs ucundan diğerine uzanı-

yordu. Göğsüyle göbeği arasındaki tüysüz kısımdan sonra göbek deliğinden gittikçe koyulaşarak çoğalan ve erkekliğinin etrafını saran gür kılları vardı. Aleti kendini, kalın ve simsiyah tüyleri arasında kanlı canlı ve karanlık bir halde belli ediyordu. Tuhaf, alışılmadık ve *erkeksi*ydi.

Hero baktı ve kendini onun çıplak vücudunu inceleme özgürlüğü, şaşkınlığı içinde ve manzara karşısında kıvranırken buldu. Vücudunun o parçasını daha önce elinde tutmuştu ama hiç görmemişti. Dikey bir şekilde göbeğine doğru yükselmişti ancak bedeninden uzak duruyordu. Kalın damarlar aletini boylu boyunca sararak etli bir başlığa ve ucundaki şişmiş derisine doğru uzanıyordu. Mum ışığında belli belirsiz parlıyordu, kırmızıya çalan mor renkteydi ve hazırды.

Hayatı boyunca gördüğü en görkemli, aynı zamanda da en korkutucu şeydi.

“Beğendin mi?” diye sordu Griffin aletini kavrayarak.

Hero onun eliyle derisini aşağıya ve yukarıya çekip başını avucunun içine almasını büyülenmiş bir halde izliyordu. Gözlerini erkeğin gözlerine doğru kaldırdı ve yapabileceği tek şey doğruyu söylemek oldu. “Evet.”

Eğlenmekten çok uzak bir hali olmasına rağmen Griffin’in dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İyi. Bunu görünce çılgık çılgıka kaçan bakireler olduğunu duydum.”

Bakire sözünü duyan Hero dudağını ısırdı.

“Bakiresin, değil mi?” diye sordu. Öyle bir sesle sormuştu ki başka herhangi bir erkek olsa nazık olduğunu söyleyebilirdi Hero.

Genç kadın başını evet anlamında salladı. Bekâretini kaybetmek üzere olan bir bakireydi o. Bu yanılttı. Günah işliyordu. Bu...

“Sakın düşünme,” diye telkin etti onu Griffin. Bir adım öne gelip dizini yatağa yaslarırken, yatak ağırlığının altında çöker gibi oldu. “Düşünme, merak etme, endişelenme. Sadece hisset.” Elleri

genç kadının başının iki yanında eğilince vücudu erkeğin vücudunun sıcaklığıyla yanmaya başladı. “*Beni hisset.*”

Ve Hero söyleneni yaptı. Griffin bacaklarını kadının bacaklarının arasına soktu. Hero bacaklarında erkeğin bacak kıllarını, sert karnını ama en çok da kendi çıkıntısının üzerine uzanmış sıcak ve demir sertliğindeki erkekliğini hissedebiliyordu.

Genç kadın başını kaldırarak Griffin’in kendi yüzüne yaklaşan yüzüne baktı. “*Beni hisset.*”

Dudakları nazikti ama yumuşak değildi. Dilini dudaklarının arasından kaydırınca Hero onu nasıl emeceğini ve başını hafifçe kaldırarak dudaklarını birbirine tam uyumlu hale getirebileceğini biliyordu artık.

Erkeğin elleri saçlarının arasındaydı, tokaları bir bir çekip alıyordu, parmaklarını örgülerinin altına uzatarak kafa derisini okşuyordu. Hero birdenbire kendisinin de keşfe çıkabileceğini düşündü.

Ellerini erkeğin vücudunun yanlarından yukarıya doğru kaydırarak sıcak tenini okşamaya başladı. Yumuşak sırtı az önce yaptığı banyonun ya da belki de paylaştıklarının sıcaklığı etkisiyle biraz nemliydi. Omuzlarının kasları avuçlarının altında hareket ediyordu. Bu öylesine özel ve ayrıcalıklı bir histi ki; bir erkeğin çıplak sırtına dokunmak, sevişirken onu hissetmek.

Griffin bir şeyler mırıldanarak üzerinden kalktı ve öpüşünü sonlandırdı. Biraz yana kayarak elini bedenlerinin arasına uzattı. Hero erkeğin parmaklarını kadınlığını örten tüylerin arasında hissetti. Sonra da penisini kıvrımlarının arasına itmeye, ucunu ıslaklığının içinde döndürmeye ve doruk noktasına bastırmaya başladı. Hero erkeğin yüzüne, sert hatlı ağzına ve kaşlarının arasındaki derin çizgiye baktı. Alnı terle kaplıydı ve erkeğin bunları daha önce defalarca yaptığından emin olduğu halde *bu* seferkini çok ciddiye aldığını fark etti.

Bu, Hero’yu rahatlattı.

Griffin biraz gerinerek başını kaldırdı ve Hero aynı anda onun erkekliğinin ucunu kadınlığının girişinde hissetti. Hero ani bir endişeyle erkeğin omuzlarını kavradı.

Griffin başını eğerek gözlerinin içine baktı. “Düşünme. Sadece hisset.”

Kalçalarını kastı. Hero acı duymayı bekliyordu ama hissettiği tek şey tuhaf bir batma duygusuydu. Acı ya da zevkin daha fazlasını bekleyerek kısa kısa nefes aldı.

Griffin biraz geri çekildikten sonra daha çok içine girdi.

Hero, erkeğin aletinin henüz tam anlamıyla içinde olmadığını anlayınca dudaklarını araladı.

“Sakin ol,” diye fısıldadı Griffin genç kadının dudağının kenarına doğru.

Bir kez daha geri çekilip biraz daha derin bir şekilde içine girdi. Batma hissi azalmıştı ama gerinme ve Hero baskıyı hâlâ hissedebiliyordu. Bu acı veren bir duygu olmasa da çok zevkli olduğu söylenemezdi. Griffin kımıldayarak genç kadının bacaklarını kaldırıp kendi beline doladı. Böylesi daha rahat gibiydi. Kendini kısmen geri çekerken aleti içinde sürtünüyordu, sonra birden hızla kadının içine girince kalça kemikleri kadınınkilere değdi.

Hero onun yüzüne baktı, Griffin artık tamamen içindeydi. Hepsi bu muydu?

Griffin, gözlerinde beliren soruyu anlamış gibi baktı ona. Kadının bedeninin üzerine uzanarak üst gövdesini kollarının yardımıyla destekledi. Bu kez daha sert bir yüz ifadesiyle gülümseyip homurdandı. “Hisset.”

Bir kez daha içine kaydıktan sonra aleti yavaşça girip çıkmaya başladı. Hero nefesini tuttu. Griffin hareketini tekrarlarlarken gözleri Hero’nun gözlerindeydi. Kalçasını sağa sola döndürüp Hero’nun içine gömüldü.

“Ah!” Hero kalçasını kaldırıncı Griffin o özel noktaya temas ediyor, aletini her geriye çekmesiyle genç kadının hissettiği o şiddetli hazza katkıda bulunuyordu.

“Hisset, tatlım,” diye fısıldadı. Hero erkeğin gözlerinin parladığını fark etti. Hero daha bir şey söyleyemeden Griffin başını öne eğdi ve diliyle göğüs ucunu yaladı.

Hero, Griffin’in vücudunun altında çaresizlikle kıvrandı. Güçlü bedeni onunkine hem zevk veriyor hem de onu yönlendiriyordu, kalçasını acımasızca hareket ettirerek o özel bölgeye temas ediyordu. İşte tam o anda aynı şeyi yeniden hissetmeye başladı, bacaklarının arasından yükselen yakıcı sıcaklık tüm bedenini ele geçirince Hero bir çığlık atıp Griffin’in omuzlarına tutundu. Başka bir şey daha vardı. Korkunç bir hüznle birlikte aynı anda sanki o ana kadar kontrol altında tuttuğu ya da kendinden uzaklaştırdığı bütün duyguları içinden taştan bir mutluluk seliyle açığa çıkar gibi oldu. Ne yüz ifadesine ne de bedenine hâkim olabiliyordu. Sanki bir daha asla toparlanamayacakmış gibi dağıldı.

Griffin kendisiyle sevişiyordu ve Hero o anda bunun hayatında sadece bir kez yaşayacağı bir deneyim olduğunu anladı. Burada, yalnızca burada tam anlamıyla gerçekten özgür olabilecekti. Kendisini bırakıp uzaklaşacağından korkarak Griffin’e sıkı sıkı sarıldı.

Ama uzaklaşmadı. Göğüs ucunu nazikçe dişlerinin arasına aldı, alını ve ensesi terden parlıyordu ve Hero vücudunun altında âdeta paramparça olana kadar hızla içinde gidip gelmeye devam etti. Genç kadın dudaklarını sessiz bir çığlıkla aralayınca Griffin onu kendi dili ve dudaklarıyla doldurarak karşılık verdi. İçinin derinliklerine gömülmeyi sürdürdü ve genç kadını birdenbire bıraktı.

Hero sıcak bir sıvının karnının üzerine yayıldığını hissedince gözlerini açtı. Üzerine eğilmiş olan Griffin elinde aletiyle duruyordu, boşalmanın rahatlığı yüzünde belirmişti.

Bitmişti. Hero artık bir bakire değildi.

Charlie parmaklarının arasından düşen zarları seyretti. Seba i dü; bir ikili bir de üçlü. Beş şanslı sayı olabilir veya olmayabilirdi, oyuna bağlıydı bu.

“Saldırı başarısız oldu demek.” Başını kaldırıp bakmadan da Freddy’nin ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıldığını biliyordu.

“Evet. Üç adam oracıkta öldürüldü ve diğer ikisi de yataklarında yaralı bir halde yatıyorlar.”

Charlie homurdanarak yerden zarları aldı ve parmaklarının arasında yuvarladı. Tanıdık kemik sesinin sakinleştirici bir etkisi vardı. “Bir de hâlâ Dük’ün lanet olası ihbarcılarıyla uğraşıyoruz.”

Freddy buna cevap vermedi çünkü buna zaten gerek yoktu.

“Ama Reading’in, Dük’ün kız kardeşiyle görüldüğünü söylüyorsun, öyle mi?” diye sordu Charlie düşünceli bir tavırla.

“St. Giles’ta, iki kez,” diye cevapladı Freddy.

Charlie başını eğdi. Gülümserken yanaklarının derisinin gerildiğini hissedebiliyordu. “Dük. Dük. Olay dönüp dolaşıp Dük’e geliyor, değil mi? Dük ve sevgili dostumuz Reading’e.”

Freddy sinirli bir halde dudaklarını yaladı. Başlarının üzerinden gelen gürültü ve telaşlı bir mırıltı sesi duyuldu. Charlie, sanki yukarıda yatan kadını görebiliyormuş gibi başını kaldırıp baktı. “Bugün nasıl?”

Freddy omuzlarını silkti. “Hemşire bu sabah biraz et suyu içtiğini söyledi.”

Charlie karşılık vermeden gözlerini indirdi ve zarları fırlattı. Zarlar masanın kenarına düştü: cihar ü se, yani üçlü ve dördlü. Şanslı yedi. “Belki Dük’ün ihbarcılarını kendi amaçlarımız için kullanmamızın zamanı gelmiştir. Belki de sayın Lordumuzun Reading’in St. Giles’ta gerçekte ne yaptığını öğrenmesinin zamanı gelmiştir.”

On Birinci Bölüm

Kraliçe Kuzgunsaç o gece taliplerini yeniden taht odasına çağırıp cevaplarının ne olduğunu sordu. Prens Batıay parmaklarını şaklattı. O anda bir seyis elinde hoplayıp zıplayan siyah bir aygırla odaya girdi. Batıay gösterişli bir reverans yaptı. “Krallığınızın en güçlü canlısı bu attır, Majesteleri.”

Prens Doğugüneş bir el işareti yaptı ve bunun üzerine odaya, göğsü gümüş bir zırhla kaplı, kılıcı ise altın bir kının içinde saklı, iri yarı bir savaşçı girdi.

“Krallığınızın en güçlü canlısı bu adamdır, Majesteleri,” dedi. Son olarak da Prens Kuzeyrüzgâr altın yaldızlı boynuzları olan kar beyazı bir öküzü sundu Kraliçe’ye. “Bu öküz krallığınızın en güçlü canlısıdır, Majesteleri.”

—Kraliçe Kuzgunsaç’tan

Griffin rahatlamış bedenini çarşafların üzerine bıraktı. Bir koluyla gözlerini örttü. Sırtüstü yatarken aklı bomboş ve tüm kasları tamamıyla gevşemiş bir haldeydi. Kafasına darbe alıp bayılmış gibiydi.

Hero için aynısını söylemek mümkün değildi.

Yatak minderinin hareket ettiğini görünce az önce seviştiği kadının bir çeşit şokta olduğunu anladı.

Griffin göz kapaklarından birini aralayınca şaşkın bir halde Leydi Hero'nun yataktan fırladığını ve yerdeki eşyalar için eğildiğini fark edebildi. Hemen ardından yerinde doğrulan genç kadın iç çamaşırlarından geriye kalan ne varsa üzerine giymeye çalıştı.

Griffin esnedi. "Bütün bunların senin için yeni olduğunu biliyorum, tatlım ama genel de seviştikten sonra yatakta bir süre daha yatılır ve belki yeniden sevişilir; Tanrı ve aletim izin verdiği sürece tabii. Alalecele kaçıp gitmene gerek yok."

Kelimeler ağzından döküldüğü anda beyni geç de olsa nihayet uyandı ve Griffin o anda kesin ve kaçınılmaz bir şekilde en yanlış şeyleri söylediğini idrak etti.

Hero iç çamaşırlarından ümidini kesmiş bir halde korsesini almak üzere yeniden eğildi. Yüzü hafifçe yana dönüktü ama Griffin yine de genç kadının dudaklarının gerildiğini görebiliyordu. "Gitmem gerekiyor."

Griffin pek düşünemiyordu; burada alışlagelmişin dışında bir şeyler olmuştu ama yine de kadının gitmesini istemediğini biliyordu. Griffin eliyle başını sıvazladı, biraz olsun aklını toplamaya çalışıyordu. "Hero."

Genç kadın tekrar eğildi. Griffin doğrularak yatağın kenarından aşağıya baktı. Hero dizlerinin üzerine çökmüş, yerdeki elbise yığınının arasında bir şeyler arıyordu. Yere eğilmiş olan yüzü pek davetkâr görünmüyordu.

Griffin iç çekti. "Biraz daha kal. Bize çay getirmelerini söyleyeyim."

Hero ayağa kalktı ve kombinezonunu çekiştirdi. "Burada görülmemem gerekir."

O halde en başta neden geldiğini sormaya yeltense de duymaya pek alışkın olmadığı sağduyusu ona susmasını emretti. Onunla konuşması gerektiğini biliyordu ama kalmasını sağlayacak kelimeleri bir türlü bulamıyordu. İs kokan saçı, ambarda hiç uyumadan geçirdiği gecenin izleriyle doluydu.

Buna hazırlıklı değildi, lanet olsun.

Hero giydiği korsesinin bağcıklarını beceriksizce bağlamaya çalıştı. Bu konuda ona her zaman yardımcı olan bir hizmetçisi olduğundan şüphesi yoktu. Onu bu halde görünce içinde tuhaf bir şefkat duygusu belirdi.

Yatağın üzerinden aşağı kaydı, bacaklarını uzatıp yatağın kenarına otururken çarşafın ucunu kucağına örttü. “Bırak da sana yardım edeyim.”

Hero geriye doğru bir adım atarak arkasını döndü. “Ben... ben halledebilirim.”

“Ağlıyor musun?” diye sordu Griffin dehşete kapılarak.

“Hayır!”

Ama ağlıyordu. *Yüce Tanrım. Ağlıyordu.*

Durumu *düzeltebilmek* için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. “Evlen benimle.”

Hero sessizce dönüp ona baktı. Kirpiklerinde yaşlar vardı. “Ne?”

Az önce bunu gerçekten söylemiş miydi? Griffin genç kadının gözlerinin içine bakarak söylediklerini tekrarladı. “Evlen benimle.”

Sanki o anda bir şey yerine oturmuş gibiydi, aradığını bile bilmediği kayıp bir parça bulunmuştu ve Hero’yla evlenmesinin en doğru şey olduğunu o anda tüm benliğinde hissetti. Hiç kim-senin ona zarar vermesini istemiyordu. Onu korumak istiyordu. Londra’ya geldiğinden bu yana hayatında ilk kez amacının ne olduğunu kavramış gibiydi. Olması gereken buydu.

Ne yazık ki Hero aynı şeyleri hissediyor gibi durmuyordu.

Genç kadın başını iki yana sallayarak hıķırığına engel olmaya çalıştı ve eğilerek yerden elbisesini aldı.

Griffin’in gururu incinmişti. Ayağa kalkınca çarşaf yere düştü. “Ne diyorsun?”

“Aptal olma,” diye mırıldandı Hero elbisesini giymeye çalışırken.

Griffin başını, yüzüne bir tokat yemişesine geriye attı. “Teklifimi *aptalca* mı buluyorsun?”

“Evet.” Elbisesini başının üzerinden geçirip, önünü açmaya çalıştı. “Benimle sadece yattığın için evlenmek istiyorsun.”

Griffin ellerini beline dayadı. İçinden bir öfke dalgası yükseliyordu. Baş zonkluyordu; son günlerde yeteri kadar uyumamıştı. Sesine hâkim olmaya çalıştı.

“Bekâretinizi aldım, Leydim. Bunun sizi kendime eş olarak almama yeterli bir sebep olduğumu düşündüğüm için kusura bakmayın, lütfen.”

“Ah, sevgili Lordum.” Dönüp adamın yüzüne baktı. Gözlerini çıplak vücudunda gezdirdikten sonra bakışlarını belinin üzerine sabitlemeye çalıştı. “Son günlerde söylediğim hiçbir şeyi dinlemediniz mi? Evlilik bir anlaşma, aileler arası bir sözleşmedir. Gelecek için bir sözleşme. İyice düşünülmüş ve samimiyetle bağlı kalınan. Anlık bir hevesle atılacak bir adım değildir.”

Griffin başını salladı. “Bu bir heves değil.”

“O halde evlenmeyi niçin benimle sevişmeden önce teklif etmediniz?”

Griffin, Hero’ya baktı. Onunla yatmadan önce ne yazık ki beyninin iki lobundan daha küçük olanıyla düşündüğünü söylemek üzereydi. Ama Hero a anda konuşmasına devam etti, sesi korkunç derecede nazikti. “İkimizin en ufak bir ortak noktası ya da hedefi yok. Bana daha iki haftadan az bir süre önce asla evlenmek gibi bir niyetinizin olmadığını söylemişsiniz. Ya suçluluk duygusu ya da yersiz nezaket içinde hareket ediyorsunuz ki her ikisi de bir evlilik için gerekli olan sağlam temeli oluşturmaz. Korkunç bir hata yaptım.”

Sesi titreyince Griffin kalbinin daraldığını hissetti.

“Ama Mandeville’le yapacağım evlilikten caymak durumu daha da kötüleştirir.”

Griffin ona bakakaldı. Bütün bunları ne zaman düşünmüştü? Bir gece olsun deliksiz bir uyku çekebilse kadının bütün varsa-

yımlarını çürütebilirdi ama özellikle bir tanesi kafasına takılıp kalmıştı. “Thomas’la evlenmeyeceksin.”

Hero kaşlarını kaldırdı. “Benimle bu yüzden mi seviştin?”

“Hayır!” diye kükredi Griffin.

“İyi,” dedi son derece makul bir sesle ve son derece mükemmel bir tavırla. “Thomas’la olan anlaşmam onunla benim aramda. Seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Griffin. Sözleri kendi kulaklarına bile saçmalık derecesinde şatafatlı geldi. Burada böyle, çıplak bir halde, az önce rezilce bekâretini elinden aldığı kadının karşısında duruyordu. “Ben Thomas’ın kardeşi ve aynı zamanda senin düzüştüğün adamım.”

Hero afalladı. “O kelimeden nefret ediyorum. Lütfen ben etrafındayken bir daha kullanma.”

“Lanet olsun, Hero!”

“Artık gitmem gerekiyor,” dedi yine nazıkçe ve bu kez dediğini yaptı.

Griffin bir an için inanamaz ve şaşkın bir halde kapanan kapıya bakakaldı. Ne olmuştu? Ne yapmıştı?

Gözlerini yatağın üzerindeki beyaz çarşafa çevirdi ve üzerine bulaşmış küçük kan lekesini gördü. Bu görüntü karşısında kalbi paramparça oldu. Griffin bir küfür savurarak yumruğunu sertçe yatak başlığına indirince parmaklarını incitti.

O sırada odaya giren Deedle canlı gözlerle etrafına baktı. “Az önce koridorda büyük bir acele içinde olan bir hanımefendinin yanından geçtim, Lordum. Aslına bakarsanız pek de güzeldi. Dün geceki halinize bakılacak olursa buna pek hevesli olduğunuzu düşünmemiştim.”

Griffin homurdanarak yatağın üzerine çöktü ve ağrıyan başını ellerinin arasına aldı. “Kapa çenenizi, Deedle.”

O gün hava açık ve güneşliydi; St. Giles'ta bile. Silence Hollingbrook sabah pazarında dolaşırken gülümsüyordu.

"An-ne!" Mary Darling, Silence'ın kalçasında taşıdığı ana kucağının içinden bağırarak tombul ellerini parlak kırmızı elma kümesine uzattı.

Silence gülerek durdu. "Ne kadar?" diye sordu başında bonesi olan elma satıcısına. William ona bir zamanlar elmalı tartım derdi ama bu yeni evlendikleri, çok uzun zaman önceydi.

Pazarıcı kadın gülümseyerek gözünü kırpınca güneşten yanmış yüzündeki çizgiler derinleşti. "Sizin ve şu tatlı bebek için yarım düzinesine sadece üç peni alırım."

Normalde Silence pazarlık yapardı ama elmalar çok güzel görünüyordu ve fiyatı da makuldü. "Bana bir düzine verin, lütfen."

Madeni paraları kadına uzatıp elinde pazar sepeti olan Mary Evening'i yanına çağırdı. Satıcı kadının elmaları özenle seçip sepete yerleştirmesini izledi. Elmalardan çocuklara güzel bir elmalı tart yapabileceklerdi; ya da belki iki tane.

Pazar tezgâhlarına bakarak yoluna devam etti. Mary Evening'in yanı sıra Mary Compassion ve Mary Redribbon'ı da pazardan aldıklarını taşımasına yardım etmeleri için yanında getirmişti. Kızlar itaatkâr ördek yavruları gibi peşindeydiler.

Daha önce soğan, turp ve büyükçe bir parça taze tereyağı aldılar. Silence tam güzelce hazırlanmış bir pancar tezgâhına yönelmişti ki duyduğu bir çığlıkla sağa doğru baktı. Orada küçük bir grup erkek çocuğu vardı. Bu, St. Giles, hatta tüm Londra için oldukça olağan olan bir görüntüydü. Çocuklar yerde bir çeşit zar oyunu oynuyorlardı ve belli ki içlerinden biri ya kazanmış ya da kaybetmişti. Havaya zıpladığı sırada delikanlılardan biri onu aniden tokatladı. Bir an sonra çocukların ikisi de yerlerde, tozların içinde güreşmeye başladılar. İnsanlar onlara fazla aldırış etmeden yanlarından geçip gidiyorlardı. Silence olan biteni dikkatle izlerken çocukların arkasında bir şey, daha doğrusu birini gördü.

Simsiyah mürekkep rengindeki kıvrıkcık saçları omuzlarına değen ve dudaklarında alaycı bir gülümseme olan ince bir erkek bedeni.

Bu mümkün değildi.

Silence yana eğilerek daha iyi görmeye çalıştı. Adam arkasını dönmüştü, aralarında başka insanlar ve tezgâhlar vardı. Silence tam emin olamıyordu ama onu bir kez daha görebilse...

“Nereye gidiyoruz, hanımım?” diye sordu Mary Evening nefes nefese.

Silence etrafına bakınca kızların kendi hızlı adımlarına uya-bilmek için koşuşturduğunu gördü. Bir kez daha arkasını dönerek o çok tanıdık yüzü gördüğü yeri gözleriyle taradı.

Ama o gitmişti.

Belki de sadece hayal görmüştü. Ya da omuzlarına dökülen saçlarını başka erkekle karıştırmış da olabilirdi. Mary Darling kıvrınarak Mary Evening’in sepetindeki elmalara uzandı. Silence titreyen parmaklarıyla sepetin içinden bir elma seçerek bebeğe verdi. Onu o korkunç geceden sonra bir daha hiç görmemişti. Mutlaka yanılmış olmalıydı.

Ancak yanılmadığını biliyordu. Londra’nın en azılı nehir kor-sanı Yakışıklı Mickey O’Connor’ı gördüğünden emindi.

“Eve gitme zamanımız geldi,” diye seslendi kızlara. Arkasını dönerek hızlı adımlarla pazardan uzaklaştı. Belki de Yakışıklı Mickey’nin kendisiyle aynı zamanda pazarda olması sadece bir tesadüften ibaretti. Onun St. Giles’ta yaşadığını çok iyi biliyordu. Ancak Bay O’Connor’ın alışverişle meşgul olduğunu görememişti. Adımları öylesine hızlıydı ki neredeyse koşuyordu. Kalbi normal-den üç kat hızlı çarpıyordu; o kadar hızlı ve cansız çarpıyordu ki neredeyse bayılacağını düşündü.

Kurdun karşısında korkunu belli etmemelisin!

Silence gülmeye çalıştı ama ağzından çıkan bu ses daha çok bir hıçkırığa benzemişti. Mickey’nin vahşi, canavar ruhlu bir kurda benzer bir yanı yoktu. En azından dış görünüş olarak öyle değildi.

Onu ilk gördüğünde üzerinde kadife ve dantellerle bezenmiş kıyafetler vardı ve her bir parmağı da pırlanta yüzüklerle süslenmişti. Zarif ve tatlı dilliydi. Ama o görünümün *altında*, Yüce Tanrım, tam anlamıyla vahşi bir kurttan farksızdı.

Silence yetimhaneye döndüklerinde nefes nefeseydi. Anahtarı kilide takmaya çalışırken neredeyse iki kez yere düşürüyordu. Omuzunun üzerinden attığı son bir tedirgin bakıştan sonra kızları yetimhanenin kapısından içeri itti ve ardından kapıyı çarparak kapadı. Hemen sürgüyü de üzerine çekti.

“İyi misiniz, hanımım?” diye sordu Mary Evening endişeli bir biçimde.

“Evet.” Silence elini göğsünün üzerine koyarak nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Mary Darling her şeyden habersiz bir halde elmasını kemirmekle meşguldü. En azından bebeği telaşlandırmamayı başarmıştı. Gülümsedi. “Evet, oldukça iyiyim ama bir fincan çay içmeliyim, ya sizler?”

“Evet, hanımım!” diye cevap verdiler hep bir ağızdan. Satın aldığı malzemelerle birlikte mutfağa giderken kendini çok daha iyi hissediyordu.

Ama o his de mutfakta yüzünde ciddi bir yüz ifadesiyle duran kardeşi Winter’la karşılaşınca yok olup gitti. Winter hiçbir zaman saat birdeki öğle yemeği zamanından önce gelmezdi.

Silence’ın kaşları çatıldı. “Bu saatte ne işin var senin burada?”

Winter yaşça en büyük olan kıza baktı. “Mary Evening, lütfen pazar alışverişlerini masanın üzerine bırak ve diğer kızlarla birlikte yukarı çık. Nell biraz önce orada çay yaptı.”

Kızlar söz dinleyerek mutfaktan çıktılar.

Silence Winter’ın yüzüne bakarken yüreğinin daraldığını hissetti. “Winter?”

Winter dalgın gözlerle Silence’ın hâlâ kucağında tuttuğu Mary Darling’e baktı. “Belki bebeği de yukarıya göndersek daha iyi olur.”

“Hayır.” Silence yutkunarak yanağını Mary Darling’in yumuşak, siyah saçlı kafasına dayadı.

“Bırak, benimle kalsın.”

Winter başını eğdi. “Oturur musun lütfen?”

Silence mutfak banklarından birine oturdu. “Neler oluyor? Lütfen söyler misin?”

“William’ın gemisinin sahiplerinden bir haber aldık,” diye söze başladı Winter yumuşak bir sesle.

Silence’in başı dönmeye başlamıştı, Winter’ın sözleri anlaşıl-maz bir hal alıyordu. Ama yine de kardeşi konuştuğunda Silence onu duyabildi. “William’ın gemisi denizde kaybolmuş. Kurtulan olmamış. Korkarım William da ölmüş.”

“Yorgun görünüyorsun, canım,” dedi Kuzen Bathilda gece ara-bayla yolculuk ederken. “Belki de Phoebe’yle bütün öğleden sonra oturmaman daha iyi olurdu.”

Bir baloya doğru yoldaydılar. Hero düşüncelere dalmış bir halde kaşlarını çatmıştı. Ah, evet, Widdescombe balosu. Aklını to-palayabilirse belki de baloda yetimhaneye ilgi gösterecek bir leydi bulabilirdi. Gün boyunca odaklanamaması tuhaftı.

“Hayatım?” diye seslendi ona Kuzen Bathilda yeniden.

“Phoebe beni yormadı,” diye karşılık verdi Hero kaşlarını düzleştirerek. “Hafif bir baş ağrısı çekiyorum sadece.”

“Arabacıya dönmesini söylememi ister misin?”

“Hayır,” dedi Hero fazlasıyla sert bir tavırla, sonra da derin bir nefes aldı. “Hayır, her şey yolunda. Merak etme, sevgili kuzen.”

“Bu ses tonuyla konuştuğun sürece her şeyin yolunda ol-duğuna inanmak güç,” dedi Kuzen Bathilda. Üzüldüğü belliydi.

Hero hafifçe iç çekti ve sakince gülümsemeye çalıştı. “Sana çıktığım için gerçekten çok üzgünüm.”

“Pekâlâ,” dedi diğer kadın. “Nasılsa artık geri dönmek için çok geç, neredeyse varmak üzereyiz. Yine de zavallı Phoebe’yi

evde yalnız bıraktığımız için üzülüyorum. Maximus seninle onun hakkında konuştu mu?”

“Hayır, henüz konuşmadı.”

“Pek yakında bir karar vermesi gerekecektir sanırım.” Kuzen Bathilda’nın gözlerinin etrafında endişe çizgileri belirdi. “Tanrıya şükürler olsun ki doktorun dediğine göre kolu yakında iyileşecekmiş. Aynı anda hem sakat hem...” Bathilda’nın sesi o kelimeyi telaffuz etmekten korkarcasına kesildi.

Hero iç çekerek karanlıkta hiçbir şey göremediği halde camdan dışarıyı seyretmeye başladı. Kendini ne kadar da tuhaf hissediyordu! Sanki kendi bedeninden ve etrafında olup biten her şeyden kopmuş gibiydi. Şu anda derin derin düşünmesi, kararlar vermesi ve işleri yoluna koyması gerekirdi.

Ama o herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. Griffin’i ve bu sabah onu vücudunun içine nasıl kabul ettiğini düşünmesi dışında. Adamın sıcak ve tuzlu teninin kokusunu duyabiliyordu âdeta, göğüs kıllarının kendi çıplak göğüs uçlarına değişini, onu sürekli izleyen gözlerini...

“Umarım Lord Griffin bu geceki baloya gelmez,” dedi Kuzen Bathilda yeni bir sohbet başlatarak. Neyse ki kuzeni, Hero’nun sert bakışını fark etmemiş gibiydi.

“Phoebe’nin ondan bu kadar hoşlanması yeterince kötü,” diye sürdürdü konuşmasını. “O adamı öğle yemeğine davet etmiş olmana inanmıyorum!”

“Phoebe onun itibarı hakkında hiçbir şey bilmiyor,” diye cevap verdi Hero bu sohbetin bir an önce sona ermesini dileyerek.

“Tabii ki bilmiyor!” Böyle bir olasılık bile Bathilda’yı şok etmeye yetmişti. “Onun gibi iyi yetişmiş masum bir genç kızın, Lord Griffin’in skandallarla dolu hayatı hakkında bilgi sahibi olması düşüncesi bile korkunç.”

“İyi tarafları da var ama,” dedi Hero kendine engel olamadan. “Eğlenceli ve ilgi çekici bir sohbet arkadaşı olarak son derece nazik olabiliyor.”

“Eğlenceli ve nazik olması bir erkeğin hovarda oluşunu affettiremez.”

“O pek yakında ailenin bir ferdi olacak,” diye karşılık verdi Hero, ağlamaklıydı.

“Öff!” Kuzen Bathilda’nın verdiği karşılık bundan ibaretti.

Hero kuzeninin gizlemeye gerek duymadığı öfkesi karşısında gülümsedi. “Unutmaman gereken bir şey var. Mignon da ondan çok hoşlandı.”

Adının söylendiğini duyan küçük köpek başını kaldırdı. Arabanın koltuğunda, Kuzen Bathilda’nın yanına kıvrılmış bir halde yatıyordu.

Kuzen Bathilda büyük bir ciddiyetle köpeğine baktı. “Aslına bakılırsa genelde çok daha zevkli olduğunu söyleyebilirim.”

Mignon, küçük atıştırma kollarının bulunmadığı bu sohbetin ilginç olmadığına karar vermiş gibiydi. Esneyerek başını yeniden koltuğun üzerine koydu.

“Ah, işte geldik,” dedi Kuzen Bathilda arabanın durduğu esnada. Mignon’u kollarına alıp Hero’nun önünden arabanın basamaklarını indi.

Dışarıda, Widdecombe Malikânesi meşalelerle ısıltılı aydınlatılmıştı. Üniformalı uşaklar onları selamladılar ve merdivenleri çıkıp eve girerken onlara eşlik ettiler.

“Gördüğüm kadarıyla Helena bu yıl özel bir çaba sarf etmiş,” diye fısıldadı Kuzen Bathilda Hero’nun kulağına. “Tabii geçen yılki fiyaskodan sonra bunu yapması da gayet normaldir.”

Hero söz konusu fiyaskoyu hatırlamaya çalışırken karşılanma sırasına ulaştılar.

“Bathilda.” Son derece zayıf, gri saçlı bir Leydi öne eğilerek yanağını hafifçe Bathilda’nın kine değdirdi. “Seni yeniden görmek

çok güzel. Hem sevgili köpeğini de getirmişsin,” dedi Mignon’un kendisine havlaması üzerine dudaklarını bükerek.

“Helena.” Kuzen Bathilda elini Mignon’un başına koyarak onu yatıştırmaya çalıştı. “Sevgili akrabam Leydi Hero Batten’ı hatırlıyorsunuzdur.”

“Leydim,” dedi Hero kadının önünde bir reverans yaparak.

“Mandeville Markisi’yle nişanlı olan, değil mi?” Leydi Widdecombe, Hero’ya belli belirsiz bir onaylamayla baktı. “Çok uygun bir eşleşme olmuş, canım. Tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim, Leydim,” diye mırıldandı Hero. Sanki göğsüne büyük bir ağırlık çökmüşçesine boğulacak gibi olduğunu hissetti. Gerçek yüzünü görseler herkesin nasıl da şaşıracağını düşündü bir an. Mükemmeliyetini kaybetmişti. Yerini kaybetmişti. Kısa bir an için arkasını dönüp oradan kaçmak için büyük bir istek duydu.

“İşte, Mandeville de gelmiş,” diye seslendi Kuzen Bathilda.

Hero başını kaldırdı ve her zamanki gibi görünen nişanlısına baktı. Bu gece üzerine giydiği altın ve kırmızı işlemeli koyu kahverengi kadife takımın içinde oldukça sıktı. Mandeville onları görünce yanlarına gelip selamladı.

“Bayan Picklewood, Leydi Hero. Sizi temin ederim ki bu gecenin en güzel hanımları sizlersiniz.”

“Lordum.” Ona en güzel bulduğu yanını sorsa nasıl bir cevap alacağını çok merak ediyordu Hero. Gözlerini mi? Boynunu mu? Yoksa göğüslerini mi? Ama nişanlısı çıplak göğüslerini hiç görmemişti ki. Bugüne kadar sadece bir erkek görmüştü ve o da nişanlısı değildi.

Suçluluk duygusu benliğini ele geçirince bakışlarını çevirerek dudağını ısırdı.

“Umarım sevgili kız kardeşinizin durumu daha iyidir,” dedi Mandeville ciddiyetle.

“Olabilirdiğince iyi, Lordum,” diyerek cevapladı Kuzen Bathilda. “Doktor ona yatak istirahati verdi ama kolun kaynayacağını düşünüyor.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim.”

“Orada sevgili arkadaşım Bayan Hughes’u gördüm,” dedi Kuzen Bathilda. “Siz gençler bana izin verir misiniz, lütfen?”

“Elbette,” diye mırıldandı Mandeville. Yüzüne bakmadan kolunu Hero’ya uzattı. “Biraz dolaşmak ister misiniz?”

“Evet, lütfen,” dedi Hero sakince, kafasındaki histerik sesleri susturmaya çalışıyordu.

Elini nişanlısının kolunun üzerine bırakarak kalabalığın arasına karıştılar. Salon biraz fazla sıcak gibiydi. Leydi Helena balo salonunu yüzlerce gül demetiyle süslemeyi tercih etmişti ve solmak üzere olan çiçeklerin kokusu neredeyse boğucuydu. Yanlarından geçen insanlara başını eğip bir mırıldanmayla selam vererek ilerlerken içinden yüksek sesle bağırmak geliyordu. Dünyası dengesini yitirip yerinden oynamıştı ve nasıl düzeltebileceğini de bilmiyordu.

Sonra aniden önlerinde altın işlemeli mavi takım elbisesiyle ve kar beyazı peruğuyla Griffin belirdi. Bir şeyi aylakça okşayan elini bükmişti. Yeşil gözlerini Hero’nun yüzünden Mandeville’in kolu üzerinde duran eline çevirdikten sonra yavaşça ağabeyinin yüzüne baktı.

Hero yutkunmaya çalıştı ama boğazı kurumuştu. *Burada hiçbir şey söylemez, yapmazdı, değil mi?*

Griffin vücudu kaskatı kesilmiş bir halde eğilerek onları selamladı. “İyi akşamlar, Thomas. Leydi Hero.” Hero konuşmadan başını eğdi.

“Griffin.” Yanında duran Mandeville’in konuştuğunu duydu. “Bu gece buraya davetli olduğundan haberim yoktu.”

“Hoş karşılandığım yerlerin sayısı oldukça şaşırtıcıdır.” Hero bu kinayeli tavır karşısında kaşını kaldırdı. Yeşil gözleri kendininkilerle karşılaştı, yüz ifadesi sertti.

Hero nefesini tuttu.

“O elindeki ne öyle?” diye sordu Mandeville kardeşine.

Griffin kaşlarını kaldırarak avucunu açtı. Hero sessizce nefes aldı. Pırlanta küpesi Griffin’in avucundaydı; o gece kendi nişan balosunda üstüne fırlatmış olduğu küpesi.

İnce dudaklarla gülümsedi. “Yerde bulduğum bir incik boncuk. Sence bana yakışır mı?”

Küpeyi kendi kulağına yaklaştırdı Hero gözlerini uyarırcasına açtı. Şüphesiz Mandeville küpeyi tanıyacaktı!

“Ya da belki de bir hanımefendiye daha çok yakışır.” Elini kulağının yakınına uzatınca Hero genç adamın parmaklarının sıcaklığını hissetti.

Mandeville kaşlarını çattı. Akli karışmış gibiydi. “Ahmaklık etme.”

“Yakışmadı mı?” Hero’ya bakınca Griffin’in gülümsemesi kaybolmuştu. “Neyse, belki de bir hatıra olarak saklamalıyım.” Küpeyi yeleğinin cebine koydu.

Hero onun yüzüne bakakaldı. Göğsü sanki hıçkırıklarla ağlamışçasına ağrıyordu. Birdenbire onu kaybetmiş olduğunu anladı. Bundan böyle dost olmaları imkânsızdı.

Griffin, Mandeville’e baktı. “Eğer iznin olursa nişanlına dansa kaldırmak isterim.”

“Elbette,” diye cevap verdi Mandeville. Ve Hero orada öylece bir erkek tarafından diğerine teslim edildi. Bir taşra panayırındaki midilli ödülünden farkı yoktu.

Hero, Mandeville ile aralarında belli bir mesafe oluşana kadar bekledi. “Seninle konuşmak istemiyorum.”

“Biliyorum,” dedi Griffin alçak bir sesle. “Sen benimle sadece başka şeyler yapmak istiyor gibisin.”

“Sus!” diye tısladı Hero çaresizce.

Başka herhangi bir erkekte olsa, bu bakışın kırgınlık olduğunu düşünebilirdi Hero. “Seni burada, herkesin içinde küçük düşürecek değilim, bundan asla endişe etme.”

Hero buna nasıl bir yanıt vereceğini bilemedi ve daha ne diyeceğini düşünürken Griffin onu iki kanatlı bir Fransız kapısından dışarıya yöneltti.

Son derece güzel taşlarla döşenmiş olan balkonu ve gölgeli bahçeye inen merdivenleri gördükten sonra adama suçlarcasına döndü Hero. “Mandeville’e dans edeceğimizi söylemiştin.”

Griffin umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. “Fazlasıyla sıcakladığımı söyleriz. Gerçekten de sıcaklamış görünüyorsun.”

Elini kızarmış yüzüne koydu. “Bu söylediğin pek de centilmence değil.”

Griffin neşesiz bir kahkaha attı. “Söylediğim hiçbir şey seni memnun edemiyor, Leydi Mükemmel. Bunu daha önce hiç fark etmiş miydin? Sadece yaptıklarım seni memnun edebiliyor.”

Hero başını çevirdi ama Griffin başparmağını onun çenesinin altına koyarak yüzünü yeniden kendine çevirdi. “Bu sabah oldukça memnundun, öyle değil mi?”

Hero yalan söylemek istiyordu ama sonunda bunu yapamayacağını anladığı için sessizliğini korumakla yetindi.

Griffin yüzünü ekşiterek elini iğrenircesine yüzünden çekti. “Kabul etmek istemiyorsun ama ben öyle olduğunu biliyorum. Kollarımda kıvrılırken ve tatlı kadınlığın beni kavramışken bunu hissettim.”

Hero da aynı duyguları hatırlayarak titredi. “Lütfen.”

Griffin ona önce sertçe baktı sonra da kolundan tuttuğu gibi merdivenlerden aşağıya, balo salonunun uzağına, bahçenin gölgede kalan köşelerinden birine çekti. Genç kadına dönüp kollarını kavradı.

“Bunu konuşmak zorundayız, her ne kadar sen aramızda olanları sonsuza dek unutmak istesen de.”

“Sorun da bu zaten,” diye fısıldadı Hero, karanlıktan aldığı cesaretle. “Unutmak istemiyorum.”

“Hero,” dedi Griffin alçak sesle. Adı dudaklarından bir dua gibi dökülmüştü.

Orada, karanlık bahçede genç kadının üzerine eğilmesiyle birlikte Hero dudaklarına değen dudakları hissetti. Öpüşü o kadar yumuşaktı ki sanki bir şövalyenin taptığı genç kızı öpüşü gibiydi. Kendisiyle ilgili düşünceleri gerçekten de böyle miydi? Ne de olsa artık erdemini yitirmiş bir kadındı. Geriye bir adım atarak genç adamın yüzünü incelemeye çalıştı fakat karanlık buna müsaade etmedi. Orada duran herhangi yabancı bir erkek bile olabilirdi.

“Benimle evlenir misin?”

Hero başını iki yana sallayarak yüzünü gökyüzüne kaldırıp sessiz, boş ve çok uzakta olan yıldızlara baktı. “Nasıl evlenebilirim ki?”

“Nasıl evlenemezsin?” diye karşılık verdi Griffin boğuk bir sesle. “Bekâretini bozdum.”

Hero gözlerini kapadı.

“Hero.” Griffin’in elleri omuzlarını sertçe kavradı.

“Sadece evlen benimle.”

“Beni seviyor musun?” diye sordu Hero.

Griffin’in başı geriye atıldı. “Ne?”

“Beni seviyor musun, Lord Griffin?”

“Ben... sana karşı hislerim var.”

Hero kalbinin sızladığını hissetti. “Birine karşı birtakım hisler beslemenin aşkla ilgisi yoktur.”

“Sen Thomas’ı sevmiyorsun.”

Hero başını iki yana salladı. “Hayır ama zaten anlaşılmamızda bu yoktu.”

“O zaman bunu benden neden istiyorsun, Tanrı aşkına?” diye homurdandı Griffin alçak ve telaş dolu bir sesle. “Eğer sevişmek için yeterliysem, benimle evlenmen için de yeterli olmalıyım.”

Hero başını sallamakla yetindi. Göğsünde kabaran bir panik duygusu vardı. Hatasını asla telafi edemeyeceğini, aile arasında ve cemiyetteki yerine bir daha asla dönemeyeceğini hatırlatan boğucu bir duygu.

“Sen beni seviyor musun?” diye sordu o sırada Griffin.

“Hayır!” İnkâr sözcüğü dudaklarından öyle bir hiddetle dökül-müştü ki ne düşünmeye ne de hazırlıklı olmaya zamanı olmuştu. Bu adama âşık olma düşüncesi bile korkuya kapılmasına neden olmuştu.

“O halde bana niçin geldin? Seninle sevişmeme neden izin verdin?”

“Bilmiyorum.” Derin bir nefes alarak sesini kontrol altına almaya çalıştı.

“Ben... ben bu sabah yanına iyi olup olmadığına bakmaya, seninle yetimhane ve senin içki üretimin hakkında konuşmaya gelmiştim. Yaptığımız şeyi yapmak gibi bir niyetim yoktu.”

Bu söylediklerin gerçekten doğru mu? diye sordu o anda içinden geçen küçücük bir ses.

Daha kapısını çalarken kalbi hızla çarpmaya başlamamış mıydı? Heyecanlanmıştı, elleri beklenti içinde titremişti. Belki de aslında bilmeden oraya, kendini genç adama sunmaya gitmişti. İlk ve son kez olsun gerçekten de bir Dük’ün kızıdan fazlası olup olamayacağını öğrenmeye gitmişti.

Griffin başını salladı, belli ki kafası karışmıştı. “En azından soruma cevap ver: Benimle neden evlenmek istemiyorsun?”

Hero kafası karışmış bir halde kafasını salladı. “Ben... ben düşünemiyorum. Böyle bir kararın önemini kavrayamıyorsun. Eğer seninle evlenirsem hayatım bir daha asla eskisi gibi olma-

yacak. Maximus benden nefret edecek. Beni reddedip ailemden uzaklaştırabilir.”

“Tanrı aşkına.” Hero, Griffin’in sesine hâkim olmaya çalıştığını görebiliyordu.

“Ben bir hovarda olabilirim ama itibarım *o kadar da* kötü olamaz. Ağabeyinin birleşmemizden mutluluk duyacağını sanmıyorum ama seni aileden reddetmek...”

“Cin üretiminden nefret ediyor,” diye fısıldadı Hero heyecan içinde. “Senin bir cin imalathanen var. Bunu öğrenmesi sence ne kadar sürer? İçki ve üreticilerine karşı duyduğu nefretin ne kadar derin olduğunu bilemezsin. Gerçeği öğrendiği zaman sana ve bana yapacaklarını tahmin edebiliyor musun?”

Ellerine hâkim olamamaktan korkarcasına Griffin onu kendinden itti. “Diğer türölüsünü hiç düşündün mü peki? Thomas’la yapmayı düşündüğün bu evliliği gerçekleştirirsen, ömrümüzün sonuna kadar aramızda olan *bu* şeyle birbirimize bağlı olacağız.”

“Biliyorum,” diye bağırdı Hero. “Tanrı aşkına, bu gerçeği bu sabah yatağından çıktığım anda anlamadığımı mı sanıyorsun?”

Griffin, Hero’nun hiddeti karşısında şaşkınlıkla bir adım geriledi. Genç kadın ise hayatı boyunca hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Arkasını döndü ve hızla koşmaya başladı.

On İkinci Bölüm

Kraliçe Kuzgunsaç ata, savaşçıya ve öküze bir süre baktı ve sonunda sadece başını eğerek taliplerine cevapları için teşekkür etti. Prenslerle birlikte akşam yemeği yedi ve konuşacak, tartışacak onca şey olmasına rağmen yemek boyunca sessizliğini korudu. Nihayet odasına çekilebildiğinde rahatlamıştı. Odasına girer girmez balkonuna koştu Kraliçe Kuzgunsaç.

Küçük kahverengi kuş gelmiş, kendisini bekliyordu. Boynuna geçirilmiş ipin ucunda bir meşe palamudu vardı...

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

Griffin mümkün olduğunca medeni görünerek gizlice balo salonuna girerken, aslında Hero'yu av gibi kovaladığını belli etmemeye çalışıyordu.

Fransız kapılarından girdi, duraksayıp takındığı rahat tavırla etrafına bakındığı sırada sağ tarafında gözüne kırmızı bukleler takıldı. Paniğe kapılmış gibi görünen yaşlı bir Leydi'ye gülüm-sedikten sonra o tarafa doğru yürümeye başladı.

Kadınları hep sevmişti. O ilk kadından, o hancının kızından beri. Adı neydi? Belle, Betty, Bessie? Büyük mavi gözleri, çilli göğüsleri vardı ve ona daha on altı yaşının başlarındaiken sonsuz zevklerin kapılarını aralamıştı. Kadınları etkileme konusunda

hiçbir zaman sorun yaşamamıştı. Gülümsemesi ve rahatlığı onları kolayca etkileyebiliyordu. Sevgililerinden biri ona yakışıklı diye hitap ederdi; kim bilir, belki de gerçekten öyleydi. Bildiği tek şey, birlikte olduğu kısa süre içerisinde onlara ilgi gösterdiğiydi. Ya yüzlerinde bir gülümsemeyle ya da gözlerinde yaşlarla terk edildiklerinde de onları gülümseyerek öper ve ait oldukları yere gönderirdi. Onlara kapılmaz, geceleri uykusuz kalıp onları düşünmez ve *asla* ama *asla* sıradan bir şapşal gibi peşlerinden gitmezdi.

Ama işte şimdi burada, bu kalabalık balo salonunda yanında kendi ağabeyi ve kuzeni olduğu halde birinin peşindeydi. Pekâlâ, bu, avı sadece daha da ilginç bir hale getiriyordu, değil mi?

Hero kalabalığın kenarında dolanıyordu. Omzunun üzerinden dönüp bakınca Griffin durdu ve hafifçe yana dönerek daha önce hiç görmediği yaşlıca bir beyefendiye selam verdi.

Griffin, kafası karışarak kaşlarını kaldıran ama yine de bu durumdan memnun görünen yaşlı beyefendinin cevabını duyabilmek için öne eğildi.

Küçük, saf yumurcak bu hileyi yuttu ve hole doğru yürümeye başladı. Griffin doğrularak yaşlı adamın yanından ayrıldı ve hedefine doğru ilerledi. Bir bakışla Thomas'ın salonun öbür ucunda Lordlar Kamarası'ndan tanıdığını anımsadığı bir adamla sohbet ettiğini gördü. Kimsenin kendisini izlemediğinden emin olmak için bir kez daha etrafına bakındıktan sonra holün bulunduğu yöne doğru yürüdü.

Hol aydınlatılmıştı fakat sayısı az olan şamdanların arasında uzun mesafeler vardı. Burası hanımların kendilerine çekidüzen vermek için kullandıkları güzergâhlardan biri sayılmazdı. Griffin gülümsedi. Hero, amaçlarına bundan daha uygun hareket edemezdi, artık tamamen Griffin'in düşündüğü gibi davranıyordu.

Koridorun iki yanı, mum ışığında neredeyse canlı gibi görünen heykellerle süslenmişti. Karşısına çıkan soldaki ilk odanın kapısı aralıktı. İçeriye bakınca karanlıkta hareket eden iki kişi gördü.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Burada değildi. Bir sonraki oturma odası boştu. Arada kaçıp gitmesini engellemek için gözünü kapıdan ayırmadan odanın içini aradı.

Üçüncü odaya girdiği anda ise orada olduğunu anladı. Bunun gelen belli belirsiz kadın kokusundan ya da duyduğu nefes sesinden, anlamıştı. Ya da belki de sadece içgüdüsel olarak ve de ruhunun derinliklerinden gelen bir hisle burada olduğunu biliyordu. Arkasından kapıyı kapatarak her ikisini de karanlığa mahkûm etti. Yan tarafta duran küçük sehpanın üzerinde yanan tek bir mum vardı.

Griffin gözlerini odanın içinde gezdirdi. Burası küçük bir kütüphaneye veya bir dinlenme odasına benziyordu. Odanın uzak köşesinde bulunan şöminenin önüne kapıya dönük olarak üç koltuk dizilmişti. Odanın ortasında duran bir sehpanın etrafında birbirlerine dik açıyla yerleştirilmiş olan iki kanepeler ise biraz daha yakınındaydı. Kanepelerden birinin sırtı Griffin'e dönüktü ama üçlü koltuk grubunu seçmiş olduğu belliydi.

Gülümseyerek ağır adımlarla şömineye doğru ilerlerken nabzının hızlandığını hissetti.

Hero, Griffin gelip en yakın koltuğun üzerinden eğilinceye kadar bekledi. Ani bir ayak sesinin ardından telaşlı bir koşuşturma duysa da Griffin çok dikkatliydi.

Hızla dönerek Hero'dan önce kapıya ulaşmayı başardı.

Hero nefes nefese, Griffin'in göğsünden sadece birkaç santim mesafede durdu.

Griffin, yüzünde pek de hoş olmayan bir gülümsemeyle başını dikleştirdi. "Bir yere mi gidiyorsunuz, Leydi Mükemmel?"

"Bırak çıkayım," dedi talep edencesine. Başka herhangi bir kadın olsa yalvarırdı.

Griffin ona doğru bir adım attı. Hero ya geri çekilecekti ya da Griffin'in bedeninin kendi bedenine değmesine izin verecekti. "Hayır."

Hero başını asil bir tavırla geriye attı, muhteşem görünüyordu.

Kızıl saçının arasındaki pırlantalar parılıyordu. “Seninle evlenmeyeceğimi söyledim.”

“Evet, söyledin,” diye onayladı onu Griffin tatlı bir şekilde. “Ama şu an istediğim şey evlilik değil.”

Hero’nun dudakları aralandı. Griffin onun boynunun yumuşak teninde hızla atan nabzını gördü. Onunla daha bu sabah sevişmişti. Masumdu. Canı hâlâ yanıyor olmalıydı. Tanrı aşkına, burada yüzlerce insanın arasındaydılar.

Ancak bunların hiçbirinin önemi yoktu. Onu delicesine istiyordu.

“Buraya gel,” diye fısıldadı Griffin.

“Griffin.”

Griffin Hero’nun kendi adını mırıldanması karşısında gözlerini kapadı. “Adımı o kadar yumuşak ve tatlı bir şekilde telaffuz ediyorsun ki. Tıpkı bir sevgili gibi. O kelimeyi dudaklarından dilimle yalamak, verdiği nefesi içime çekmek istiyorum. Sana sahip olmak istiyorum. Şimdi. Burada.”

Hero öne atılarak bir ceylan gibi genç adamın yanından kaçmaya çalıştı. Griffin onu belinden yakalayarak kapalı olan kapıya doğru yasladi.

Sonra kaşını eğip genç kadının muhteşem elmas gözlerinin içine baktı. “Sizce hangisi olacak, hanımefendi?”

Hero erkeğin hükmedici yeşil gözlerine bakınca çaresizlik ve özgürlük hissiyle, ona karşı koymasının imkânsız olduğunu anladı. Oysaki nedeninden emin değildi. Başka biri olsaydı yanından çekip giderdi. Ama Griffin’den uzaklaşamıyordu.

Griffin’den asla uzaklaşamıyordu.

En yasak içgüdülerini serbest bıraktı. Ellerini kaldırarak adamın yüzünü çevreledi ve başını kendine doğru çekti.

Ah, evet, buna ihtiyacı vardı. *Ona* ihtiyacı vardı.

Dudakları sıcak ve arzu doluydu ve Hero onları öperken âdeta açlık çeken bir çocukmuş gibi tadını çıkarıyordu. Dudaklarının tadını böylesine özlemiş olduğunun farkında bile değildi. Bu, öz-gürlüğün tadıydı.

Griffin inleyerek kadının eteklerini çekistirip yukarı kaldırdı. Hero önce çıplak baldırlarını yalayan serin havayı sonra da Griffin'in büyük ve sıcak avuçlarını kalçalarında hissetti. Griffin kalçasını okşuyor ve sıkıyordu. Dili kadının ağzında, onu büyük bir şehvetle öpmeye devam etti. Parmaklarını kalçasının arasındaki çizgiye daldırıp aşağılara indirerek arkadan ıslaklığını yokladı.

Dudaklarını Hero'nun dudaklarından çektiğinde nefes nefeseydi. "Kollarını omuzlarıma dola."

Hero söyleneni yaparken Griffin'in aklından geçenlere dair en ufak bir fikri yoktu. Griffin onu kollarının altından tutarak kaldırıncı bir an için pek de zarif olmayan bir biçimde asılı kalan Hero içgüdüsel bir hareketle bacaklarını erkeğin beline doladı.

"Aferin güzelime," dedi Griffin nefesinin arasında.

Griffin'in eli vücutlarının arasında beceriksizce hareket edince Hero içinden yükselen kahkahalara engel olabilmek için dudağını ısırdı. İkisi de giyinikti. Hatta Griffin'in peruğu bile başındaydı. Bunu nasıl yapabileceğini düşünürken Hero aletinin sıcak çıplaklığını hissediverdi.

Nefesini tutarak birkaç santim ötede duran yüzdeki gözlerin içine baktı.

"Şişst," diye tısladı Griffin sessizce. "Sakın ses çıkarma."

Ani bir hareket yapınca aletinin kalın ucu genç kadının kaygan kıvrımlarının arasına girdi.

Hero dudağını ısırdı.

Griffin bir elini kapıya dayayarak başını eğdi ve Hero'nun dudaklarına bir şeyler fısıldadı.

"Şimdi," dedi ve aynı anda içine girdi.

Hafif bir acıyla karışık bir gerilme hissetti Hero. Griffin'in güçlü boğazındaki yutkunma hareketlerini izledi. Ağzı hafifçe gerilmiş, dudaklarının kenarlarında küçük, beyaz çizgiler belirmişti. Griffin onu bir kez daha itti. Hero, Griffin içine biraz daha girince ağzını sessiz bir çığlıkla araladı. Aralanan kapı sırtına çarptı.

Hero panik içinde bir çığlık atınca Griffin avucuyla ağzını kapadı ve kapıyı eliyle sertçe kapalı tutmaya çalıştı. Hero ona kocaman açılmış gözlerle baktı. Griffin başını salladı.

"Kapı açılmıyor diyorum sana," diye seslendi dışarıdan zor duyulan bir erkek sesi.

Cevap olarak ise bir kadının kahkahası duyuldu.

Kapı tekrar zorlanınca Hero'nun kalçaları Griffin'e daha da yaklaştı. Aleti zarif hareketlerle içine giriyor, Hero onu tamamen kaphıyor ve Griffin'in karnı Hero'nunkine değiyordu.

"Bir daha deneyeyim mi?" diye sordu dışarıdaki erkek.

Griffin bacaklarını yana açarak tüm ağırlığıyla Hero'ya ve böylece kapıya yaslandı. Başı Hero'nun başının yanında, alnı kapıya dayalıydı. Hero'nun bacakları iyice açılmış, güçlü erkekliği tarafından âdeta deliniyordu. Birileri onları fark edecek mi diye bekliyorlardı.

Kapı bir kere daha sarsılarak bir karış kadar açıldı. Griffin kendini tüm kuvvetiyle öne ve Hero'nun içine iterek kapıyı sertçe kapadı. Hero gözlerini kapadı. Duyduğu zevkten neredeyse kendinden geçmek üzereydi.

"Lanet olsun. Gidip başka bir oda bulalım," dedi dışarıdaki adam.

Uzaklaşan ayak seslerini duydular.

Griffin hareket etmeden öylece durmaya devam etti. Tek vücut olmuş gibi birlikte nefes alıp veriyorlardı. Griffin elini ağır bir hareketle kapıdan çekerek hafifçe göğüslerine dokundu.

Hero eliyle Griffin'in ensesini sararak bekledi, erkeğin hayvani sıcaklığını hissedebiliyordu. Elini kadının eteklerinin altına

indirerek parmaklarını kalçalarında keşfedercesine gezdirdikten sonra kadınlığına, birleşmiş oldukları noktaya doğru kaydır-
dı. Hero başını çevirerek erkeğin kulak memesini dişlerinin arasına
aldı. Griffin parmaklarıyla iyice açılmış olan kadınlığının hafifçe
kıvrımlarını yoklamaya başladı. Kadınlığının çıkıntısına ulaşınca
elini açarak doğrudan klitorisine bastırdı.

Hero'nun vücudu aniden ve şiddetle kasıldı sanki rüzgârın
kulaklarında uğuldadığı bir yükseklikten kendini zevkin kollarına
bıraktıktan sonra alçalırcasına doruğa ulaştı.

Griffin geriye doğru çekilerek erkekliğini yarı yarıya içinden
çıkardı ve ani bir hareketle yeniden içine girdi; sert, hızlı ve acı-
masızca. Kapıyı takırdatmayacak kadar güçlü, kadını bulunduğu
noktadan indirmeyecek kadar yumuşak bir şekilde, hızlı, sarsıcı
ve kontrollü hareketlerle içinde gidip gelmeye devam etti.

Hero çığlık atmak, zevk ve mutluluktan bağırmak istiyordu.
Bu ani enerji ona çok fazla ama yine de az geliyordu. Erkeğin
sonsuz dek içinde gidip gelmeye devam etmesini istiyordu. Ku-
lak memesini özenle ve nazıkçe ısırınca Griffin'in mekanik ritmi
teklemeye başladı. İçinde bir daha gidip geldikten sonra son bir
kez içine girdi ve kadının derinliklerinde gömülü kaldı. Hero içini
sıcak sellerin bastığını hissetti.

Griffin'in sesli ve sert nefesi yankılanırken Hero genç adamın
kulağını yalamaya devam etti. Griffin bir süre sonra ağır hare-
ketlerle Hero'nun bacaklarını belinden yere indirdi.

Hero kapıya yaslanarak nefesini düzenlemeye çalıştı ve yarı
kapalı gözlerle, Griffin'in cebinden bir mendil çıkarıp kendini te-
mizlemesini izledi. Nasıl olmuştu da sadece bir gün içinde böylesine
ahlaksız bir kadına dönüşmüştü?

Griffin başını kaldırıncı genç kadının kendisini seyrettiğini
fark etti. Kasıtlı bir tavırla elindeki mendili ona doğru uzattı.
“Leydim?”

Hero'nun utanması ya da aşığılanmış hissetmesi gerekirdi ama Griffin'in tavrı merakla karışık samimi bir harekete benziyordu. Kendisine uzatılan mendili alarak eteklerinin altına uzandı ve kalçasına bulaşmış olan sıvıyı sildi. Eteklerini yere indirdikten sonra elindeki kirlenmiş mendili ne yapacağını bilemez bir halde tutmaya devam etti.

Griffin pantolonunu düğmeledikten sonra mendili Hero'nun parmaklarının arasından çekip aldı ve katlayıp paltosunun cebine koydu. Önünde halinden memnun bir çocuk gibi duran genç kadının eteklerini çekiştirerek düzeltti. Göz göze geldikleri sırada Griffin genç kadının saçının perçemini kulağının arkasına attı.

"İşte oldu," diye fısıldadı neredeyse üzgün bir sesle. "Mak-yajınız tamamdır, Leydi Mükemmel. Kimse size dokunduğumu anlayamaz. Her zamanki kadar güzelsiniz."

Hero yutkunarak başını arkasındaki kapıya yasladı. "Bana daha önce güzel olduğumu hiç söylememiştin."

"Söylemedim mi?" diye sordu Griffin kaygısız bir sesle. Arkasını dönerek gözlerini odanın içinde gezdirdi, belli ki ortada bir delil bırakmama kaygısı içindeydi. Yüzünü tekrar Hero'ya döndüğü sırada dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Belki de Thomas bunu sürekli söylediği için bugüne kadar fırsatım olmamıştır."

"O bunu alışkanlık gereği yapıyor, ya sen?" diye sordu Hero.

"Hayır," diye mırıldandı Griffin ve hafifçe saçını okşadı. "Seninle ilgili yaptığım hiçbir şey ezbere ya da alışkanlık gereği değil."

Hero kalbinin hızlandığını hissetti. Ne demek istiyordu? Tam olarak ne olacağını bilmesede Hero bir şeyler söylemek üzere derin bir nefes aldı ama Griffin o anda elini indirerek bir adım geriye çekildi ve derin bir reverans yaptı.

Konuşmaya başladığında yüzünde nezaket dolu bir maske vardı sanki. "Böyle durumlarda normal olan, genellikle önce ha-

nımfendilerin gitmesidir. Peşinden gelmeden önce bir süre daha bekleyeceğim ki birlikte görülmeyelim.”

Hero kendini birdenbire çok saf hissetti. “Ah, elbette.”

Elbisesinin eteklerini son bir kez düzelttikten sonra kapıdan dışarıya göz attı. Loş koridor bomboştu. Omuzunun üzerinden Griffin’e baktı. Sanki bir şeyler söylemesi gerekiyor gibiydi, bir şeyler söylemek *istiyordu*. Griffin’in kaşı eğlenircesine kalkmıştı. Pekâlâ, o da tecrübeliymiş gibi davranabilirdi. Nefes alarak odadan çıktı ve hiç acele etmeden koridorda yürümeye devam etti.

Bu tür kaçamaklar konusunda çok yeniydi ama belki ki telaşsız görünmek bu işin önemli bir parçasıydı. Koridorun sonuna kadar yürüdükten sonra derin bir nefes daha aldı ve dikkatleri üzerine çekmemeye özen göstererek balo salonuna girdi.

Kendini, bu işi başardığı için içten içte tebrik edecekti ki yanında ağabeyinin sesini duyuyordu. “Hero, işte buradasın.”

Yerinden zıplamasa da Maximus’a dönmeden önce ağzından küçük bir cığlığın çıkmasına engel olamadı.

Ağabeyinin koyu ve gür kaşları çatılmıştı. “Bir şey mi oldu?”

“Hayır.” Derin bir nefes alarak gülümsemeye çalışırken kasılan parmaklarını gevşetmeye çalıştı Hero. “Hayır, elbette olmadı. Sadece bu gece burada olacağından haberim yoktu.”

Maximus dudaklarını birbirine bastırarak yüzünü hafifçe ekşitti ve gözlerini salonun içinde gezdirdi. “Mandeville’le acil bir meseleyi görüşmem gerekiyor. Onu gördün mü?”

Hero başını evet anlamında salladı. “Onunla az önce konuştum.”

“Phoebe nasıl?”

Hero gözlerini kırpıştırıp ağabeyinin yüzüne baktı. Adamın keskin bakışları üzerindeydi. “Daha iyi. Onu yeniden görmeye gelecek misin? Seni soruyor.”

“Evet. Sanırım yarın öğleden sonra. Onu gördüğümde söylemem gerekecektir.”

Hero derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. “O halde bir karara varmış olmalısın.”

“Vardım. Onu takdim edemeyiz.”

“Aylardır bunun hayalini kurduğunu biliyorsun.” Hero’nun kalbi sızlıyordu.

“Baloda dans ettiği sırada düşmesini mi görmek isterdin?” diye sordu Maximus yumuşak bir sesle. “Ne kadar aşağılanmış hissedeceğini düşünebiliyor musun? Ne bedenini ne de gururunu tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Onun aile içinde, kendi aramızda güvende olmasını sağlayacağız.”

“Evlenmesi nasıl mümkün olacak?” dedi Hero dudağını ısırarak. “Hayatı boyunca evde kalmış bir kız olarak yaşamasını istemezsin, değil mi?”

Maximus sabırsızlıkla omuz silkti. “Daha on yedi yaşında. Zamanı gelince onu birkaç beyefendiyle tanıştıracacağım. Bundan endişen olmasın. Ben onunla ilgileneceğim.”

Hero başını eğdi. Elbette ilgilenecekti. Maximus daima etrafındakilerle ilgilenen biri olmuştu. Belki de haklıydı. Sosyeteye takdim balosu, görüşünü gün geçtikçe kaybeden Phoebe için fazlasıyla stresli olabilirdi.

Ancak yine de bu durum onun için büyük bir hayal kırıklığı olacaktı. Ne de olsa kendi balosunu büyük bir heyecanla bekliyordu.

Hero başını eğip ellerine baktı. “En doğru kararı vermişsin.”

Maximus’un kartal bakışlarını yeniden üzerinde hissetti. “Gerçekten iyi olduğuna emin misin?”

“Elbette.” Gülümsemesi düşünceliydi.

Sorunlarını onunla paylaşabilseydi keşke. Griffin’le yaşadığı o garip, işin içinden çıkılmaz ilişkisini, Mandeville’le yapacağı evlilikle ilgili şüphelerini ve hatta evliliğin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini konuşabilseydi. Anne babasını kaybettiğinde o kadar gençti ki onları çok fazla özleyemiyordu ama şu an yaşadığı du-

ruma bakınca onların varlığını çok arıyordu. Kendisiyle gerçekten ilgilenecek birilerine öyle çok ihtiyacı vardı ki.

Ama Maximus'la hiçbir zaman o kadar yakın olmamışlardı. Belki bu Hero'nun kendi mesafeli karakterinden, belki de kendinden yaşça büyük ve Warfield Dükü olarak göğüslemek zorunda olduğu onca sorumluktan kaynaklanan bir durumdu. Ya da belki de sadece böyle olması gerektiği içindi.

Durum her ne olursa olsun, Hero şimdilerde ağabeyini gerçekte hiç tanımadığını fark ediyordu. En azından onu gerçek anlamda tanımıyordu. Herhangi bir şeyden korkuyorsa, bu korkuların ne olduğundan bile haberi yoktu. Hiç âşık olup olmadığını, ağlayıp ağlamadığını ya da geceleri uykusuz bir halde kendinden hiç şüphe edip etmediğini de bilmiyordu.

Tabii ki Maximus da onu gerçekte tanıyor sayılmazdı. Maximus, Hero'nun elini tutarak onu şaşırttı. "Seni, mutluluğunu ve iyiliğini çok önemsiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hero sessizce başını salladı, ağabeyinin bu sözleri karşısında içindeki suçluluk duygusuyla üzüntüsü birbirine karıştı.

"Bana ihtiyacın olduğunda söylemekten sakın çekinme, Hero," dedi Maximus.

Kız kardeşinin parmaklarını sıktı ve sonra da elini kendi dirseğine yerleştirdi. "Gel. Mandeville'i şu ileriki köşede gördüm. Nişanlısını görünce çok sevineceğinden eminim."

Ağabeyini onaylamaktan başka çaresi yoktu. Ancak salonun diğer tarafına, Mandeville'e doğru giderken yine de gözleriyle etrafı taramadan edemedi. Griffin'i göremiyordu. Belki de akşam yemeğine geçmişti.

"Mandeville'le görüşmek istediğin acil mesele neydi?" diye sordu dikkatlice.

"Konu kardeşi."

Hero aniden durunca Maximus da durmak zorunda kaldı. "Ne olmuş Reading'e?"

Maximus ona çatılmış kaşlarla baktı. “St. Giles’ta cin damı-tıyor. Onu tutuklatmak zorunda kalacağım.”

Bu darbe öylesine beklenmedik ve ani, öylesine sertti ki Hero o an için acıyı hissedemedi. “Hayır!”

“Üzgünüm canım, biliyorum o Mandeville’in kardeşi ama...”

Hero titreyen parmaklarını ağabeyinin koluna geçirdi. “Griffin’i tutuklayamazsın. Bunu yapamazsın.”

Maximus’un gözleri kısılmıştı. “*Griffin* mi?”

İşte olan olmuştu. Kendi kendine ihanet etmişti. Maximus’u, ailesini ve arkadaşlarını kaybedecekti.

Hero ellerini ağabeyinin kolundan yavaşça çekerek kendi göğsünde birleştirdi. Kalabalık bir balo salonunun ortasında ol-duklarını unutmamalıydı.

“Benim hatırım için Maximus,” diye fısıldadı Hero dudakla-rını neredeyse hiç kımlıdatmadan. “Ona dokunmayacağına söz ver bana.”

Etraflarındaki herkes konuşuyor ve gülüşüyordu, hatta kimisi bağıırıyordu bile ama Maximus taştan oyulmuş bir figür gibi ha-reketsiz ve sessizdi. Hero gözlerini kapatarak dua etti. Maximus sonunda konuşmaya başladı.

“Reading senin için her ne ifade ediyorsa, bu derhâl sona ermeli.”

Hero gözlerini açtı. Maximus’un yüzü solgun ve ifadesiz, du-daklarıysa bembeyazdı. Hero konuşmak için ağzını açtı.

Maximus sert ve emir veren bir tavırla elini kaldırarak ona engel oldu. “Bekle. Senin için ona karşı bir girişimde bulunma-yacağım ama buna karşılık olarak sen de ondan vazgeçeceğine dair söz vereceksin. Hero, o *cin* üretiyor.” Son kelimeler ağzından tükürürcesine çıkmıştı.

Hero başını öne eğdi, kalbi duyduğu rahatlama karşısında hızlanmıştı.

“Söz ver, kardeşim.” Hero sessizce başını eğdi.

Maximus derin bir nefes aldı ve Hero o anda adamın tüm vücudunun, piste çıkması engellenen bir yarış atı gibi gergin olup titrediğini fark etti.

“Bu konudan bir daha bahsetmeyeceğiz,” diye mırıldandıktan sonra kız kardeşini kolundan tutup yürümeye devam etti.

Hero güçlkle nefes almaya çalışırken doğrudan Mandeville’in yanına gittiler.

Mandeville’in ilk sözlerinin de bir faydası olmadı.

“Wakefield, dostum.” Marki eğilerek ikisine selam verdikten sonra konuşmasını sürdürdü.

Kardeşıme nezaket kurallarını yeniden öğretmem gerekecek, leydim. Görüyorum ki sizi tek başınıza bırakıp gitmiş.

“Bir önemi yok,” diye cevap verdi Hero. “Eminim konuşmak istediği birini görmüştür.”

Beyler buna itiraz edecek gibi oldular ama sonra Maximus, Mandeville’le Parlamento’dan geçirmek istediği yeni bir yasayla ilgili derin bir sohbete daldı.

Hero onları, bu yasanın cin üretimiyle ilgili olmadığını anlayacak kadar dinledikten sonra yüzüne memnun ve ilgili bir yüz ifadesi yerleştirerek düşüncelere daldı. Açtığı yelpazesinin arkasından gözlerini salonda gezdirmeye başladı. Griffin’in bu gece üzerinde altın işlemeli, mavi bir takım vardı ve Hero kısa bir an için onun geniş omuzlarını, bir hanımefendiyle dans ederken gördüğünü sandı. Fakat dans eden adam ona doğru dönünce onun Griffin olmadığını anladı. Onu bir şekilde uyarması gerekiyordu fakat yanında görülmesi de olanaksızdı. Belki de yarın evine bir haber gönderebilirdi.

Maximus öne eğilerek bir şeyler söyledi fakat Hero Griffin’i arayıp bulmakla o kadar meşguldü ki onu doğru dürüst duymamıştı bile.

“Kardeşim ve kendi adıma sizden özür dilerim,” dedi Mandeville.

“Hımm?” Hero başını kaldırıncı nişanlısının onu ciddi gözlerle izlediğini fark etti.

“Sizi ihmal etme konusunda en az kardeşim kadar hatalıyım,” diye devam etti Mandeville. “Son zamanlarda mükemmel bir nişanlı gibi davranmadığının farkındayım.”

“Ah, Lordum,” dedi Hero kalbinde bir sızıyla. “Ben gösterdiğiniz ilgiden ötürü son derece mutluyum.”

Mandeville’in kaşları çatıldı. “Her zamanki gibi çok nazıksınız, Leydim ama ben gerçekten ihmalkâr davrandım.” Bir an için duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti nişanlısı. “Dükkân büyük bir hayranlık duyuyorum. Bana göre kendisi ulusumuzun en büyük liderlerinden biridir. Zaman zaman evlenmeyi seçtiğini kişinin o değil de siz olduğunu unutuyor gibiyim.”

Hero, ağabeyi ile Mandeville’i bir an için kilisede yan yana evlenirken hayal edince içinden gülümsemek geldi ama buna engel oldu. Sözlerini eğlenceli bulduğunu anlarsa Mandeville’in kalbinin kırılacağını biliyordu. Ne de olsa söylediklerinde son derece samimiydi.

Elini nişanlısının koluna koydu. “O da size karşı büyük bir hayranlık besliyor, Lordum ve emin olun ki ağabeyimle geçirdiğiniz zamanı kıskanmam gibi bir durum söz konusu bile değildir. Ülkemizi ilgilendiren önemli meseleler hakkında kararlar vermeniz gerektiğini biliyorum. Ashna bakarsanız ülke yönetimimizin böylesine emin ellerde olmasından dolayı çok memnunum.”

Mandeville ona o çok ender, ezberlenmemiş gülümsemelerinden biriyle karşılık verince yüzü yakışıklı bir delikanlı ifadesine büründü ve Hero da ilk başta niçin bu adamın karısı olmayı karar verdiğini hatırlayıverdi.

Mandeville eğildi. “Gelin, canım. Bakalım yemek salonunda bizi neler bekliyor.”

Hero ona, kalbi her zamankinden daha da karışık hislerle dolu bir halde eşlik etti.

Griffin o güne kadar balolarda ya da benzeri sosyal etkinliklerde özel ve gizli rastlaşmalardan yana hak ettiğinden fazlasını elde etmiş sayılırdı. Ne de olsa tehlikeyi ve keşfedilme riskini heyecan verici bulan çok sayıda hanımefendi vardı. Bazıları için baloda buluşmak, gecenin bir yarısı odasının penceresinden tırmanan biriyle yakalanma riskinden daha güvenliydi.

Bu tür tecrübeye dayalı baştan çıkarmalar o anda çok gerekli ve acil gibi görünse de sonrasında hemen ve kolayca unutulabiliyordu. Kimliksiz ve karanlık odada paylaşılan dürtüler bir dizi benzeri olaydan sonra oldukça sıradan bir hale gelebiliyordu. Griffin o gece için girmeye karar verdiği karanlık odadan çıktığı anda kendisiyle birlikte işin içinde olan hanımı da neredeyse bir daha hiç düşünmedi bile.

Ama kendini birçok açıdan kanıtlamış olan Hero bu konuda da diğerlerinden farklıydı. Balo salonuna döndüğü andan itibaren Griffin gözünü üzerinden ayırmamıştı.

Yoksa şüpheye mi kapılmıştı? Belki de böylesine bir topluluk içinde gizli bir buluşmanın ne kadar alçakça olduğunu fark etmişti? Lanet olsun. O koridordan peşinden gitmemesi gerekiyordu. Hero genelde baştan çıkarmaya alışkın olduğu alaycı kadınlar gibi değildi. O idealist, gururlu ve kendi yanılmazlığı konusunda son derece emin bir kadındı. Ve kendisi ise ona ne kadar insani olduğunu kanıtlayan kişi olmuştu.

Yine de bu düşünce mutlu hissetmesi için yeterli değildi. Daha da kötüsü, masum kadınlara has gerginliği kendisi gibi bir hovardayı değiştirmeye zorlayan bir şeydi. Homurdanınca yakınında duran yaşlıca bir kadını korkuttu. Belki de artık yerleşik bir düzene geçerek akşamlarını elinde bir fincan sıcak sütle şöminenin başında oturarak geçirme zamanı gelmişti?

Üzerindeki siyah ve kırmızı işlemeleri olan sarı elbise içinde çok güzel görünen ama biraz olsun solmuş bir düğün çiçeğine benzemiş olan Megs'i gördüğünde düşünceleri hâlâ bulanıktı.

“Ah, Griffin,” diye iç çekti ağabeyini gören Megs.

“Ah, Megs,” dedi Griffin kaşlarını kaldırarak.

Megs beceriksizce eteğini çekti. “Sence ben bir beyefendinin öpmek isteyeceği türden bir hanım mıyım?”

“Umarım ben etraftayken öyle değilsindir, Megs,” diye homurdandı Griffin.

Megs gözlerini yuvarladı. “Hayatımı sonsuza dek bir bakire olarak sürdüremem, Griffin. Günün birinde ilahi mucizeye gerek kalmaksızın çocuk sahibi olmayı ümit ediyorum. Ve bu da beni ancak karısı olmamı isteyecek kadar arzulayacak bir erkekle mümkün olacaktır.” Ruh haline ait bu kısa açıklama sona ermiş gibiydi.

Griffin gözlerini kısarak doğruldu. “Bollinger denen o serseri ne yaptı?”

“Aslında önemli olan, ne yapmadığı,” diye mırıldandı Megs. “Beni bahçeye götürmeyi kabul etmedi.”

“Ve bu da iyi bir şey,” dedi Griffin onaylamayan bir ses tonuyla. Tanrı aşkına, bir balo esnasında bahçede her şey olabilirdi. bunu Griffin’den daha iyi bilen kimse olamazdı.

“Hayır, ciddiym Griffin,” dedi Megs büyük bir ciddiyetle. “Bütün o büyük ağabey duygularıyla hareket ettiğini biliyorum ama bir an için anlamaya çalış, lütfen. Beni öpme düşüncesi karşısında bile kaçacak yer arayan bir erkekle nasıl evlenebilirim ki?”

“Seni öpmeyi düşündüğünü nereden biliyorsun?” diye sordu Griffin. “Belki de havanın soğuk olduğunu düşünmüştür ya da ne bileyim, Megs, senin itibarını düşündüğü içindir. Belki de...”

“Çünkü ondan istedim.”

“Neyi?”

“Beni öpmesini,” dedi Megs. “Ve sanki ondan bir ahtapotu yalamasını istemişim gibi davrandı. Üstelik de *canlı* bir ahtapotu.”

Griffin, bir adamı kız kardeşini öpmediği için yumruklayabilir miyim, diye düşündü.

Griffin'in ağzından "Ah," kelimesi çıktı son derece yetersiz bir şekilde.

Ama her nasılsa Megs bunu kabul etmiş gibi göründü. "Evet. Sorunu sen de görüyor musun? Buna niyeti bile yoksa, düşüncesi bile onu iğrendiriyorsa, mutlu bir evliliğe dair nasıl bir umudum olsun ki?"

"Bilemiyorum," dedi Griffin başını sallayarak. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. "Ama biliyorsun ki bizim statümüzdeki insanlar aşk için evlenmiyorlar, Meggie. Bu durumu böyle kabullenmekte yarar var."

Bu düşünce Griffin'i hiç beklemediği kadar üzmüştü.

"Sence bunu bilmiyor muyum?" diye sordu Megs. "Eğer şansım yaver giderse kocamın beni bir düzine kadınla aldatmayacağı ve bana hastalık bulaştırmayacağı, iyi bir evlilik yapmam gerektiğinin farkındayım tabii."

"Megs..." Griffin şoke olmuş bir halde itiraz etti. Küçük kız kardeşi ne zaman bu kadar bilgili biri haline gelmişti?

Megs ağabeyinin bu erkeklere özgü çıkışını eliyle bir kenara itti. "Ama en azından evliliğimde bir çeşit *arkadaşlık* bulabilirim diye düşünüyorum, sence de öyle değil mi? Bir anlaşmayla, yatak odasında bir vârisi dünyaya getirmekten fazlasını isteyebiliriz?"

"Tabii ki," diye iç çekti Griffin. Megs'i bu konuşma tarzından ötürü uyarması gerektiğini biliyordu ancak şu anda böyle bir ikiyüzlülük yapmak istemedi.

"Sana iyi bir eş bulacağız, Megs."

Kız kardeşi iç çekti. "Bu gerçekten mümkün, öyle değil mi? Caro, Huff'la oldukça rahat görünüyor. Ve Thomas da Leydi Hero'yu bulmuş olmaktan memnun."

Griffin, Hero'nun adını duyunca gerildi ama Megs bunu fark etmemiş görünüyordu.

Genç kız burun kıvrırdı. "Ona karşı duygularını pek belli etmiyor ama o yine de çok iyi bir kadın. Ben Hero'dan gerçekten

hoşlanıyorum. O Thomas'ın zaman zaman böyle kendini beğenmiş bir edayla ortada dolaşmasına anlayış gösterebiliyor.”

Griffin isteksizce bir kahkaha attı.

“Ama şöyle bir durum da var...” Megs başını geriye atıp bir an için parlayan şamdanlara baktı. “Yani, eğer Leydi Hero aniden ölse –trajik bir biçimde; mesela korkunç bir at binme kazasında ya da yıldırım çarpması sonucunda– Thomas üzülür ama *yıkılacağını* sanmıyorum,” dedi Griffin’e düşünceli bir şekilde bakarak. “Öyle bir durumda kendisi de ölmek istemezdi. Ben ölsem, kaybıma gerçek anlamda üzülecek bir erkekle evli olmanın güzel olduğunu düşünürdüm. Sence bu anlaşılır bir şey mi?”

“Evet,” dedi Griffin salonun diğer tarafında Hero’yu gördüğü sırada. Öylesine gerçeküstü, güzel ve ulaşamayacağı bir yerdeydi ki. Ölecek olsa, kendisinin de yaşamasının ya da ölmesinin hiçbir önemi kalmayacağını o anda anlamıştı. “Evet, dünyadaki her şeyden daha anlaşılır bir durum.”

On Üçüncü Bölüm

Kraliçe küçük kahverengi kuşun boynundaki meşe palamudunu görünce mutlulukla gülümsedi. Bir meşe palamudu, ormanın en güçlüsü olan meşe ağacına dönüşürdü ve krallığının ormanları görkemli meşe ağaçlarıyla doluydu. Bu durumda meşe palamudu gerçekten de krallığının en güçlü varlığıydı. Kraliçe Kuzgunsaç meşe palamudunu küçük kuşun boynundan dikkatle çözdü. Kuşu avuçlarının arasına aldı ve onu uçması için salmadan önce kulağına sırlarını fısıldadı.

Sonra ise balkonundan aşağıya bakarak gözleriyle şatonun etrafını taradı ama her yer sessiz ve karanlıktı.

Ahırın orada yanan tek bir ı ışık gözüne çarptı...

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

“Birini daha kaybettik,” dedi Nick, Griffin o sabah erken saatte ambara girdiğinde.

Griffin iç çekerek yanında getirdiği silahları çıkardı ve ahşap bir varilin üzerine bıraktı. Adamlar çalışıyordu ama alışkın oldukları gülüşmeler ve sesli sohbetler yoktu. Cin imalathanesine sessizlik hâkimdi.

“Kaçmış mı yoksa Papaz’ın adamları tarafından mı yakalanmış?” diye sordu.

Nick omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Sadece ortadan kaybolduğunu söyleyebilirim."

Griffin başını sallayarak oturdu ve silahlarını doldurmaya başladı. Silahları ikinci eldi ama iyi çalıştıklarından emin olmak için elinden geleni yapardı.

"Başka bir habere göre de, ihbarcılar bu sabah üç cin satıcısını daha yakalamışlar," diye devam etti Nick.

Griffin başını kaldırdı. "Bugün iyi haberler konusunda eşsizsin."

Nick'in yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Papaz ile ihbarcılar arasında kendimi iki denizci sevgilisi olan bir fahişe gibi hissediyorum. Biri önden düzerken diğeri de işini arkadan görüyor."

Griffin bu ayrıntılı tasvir karşısında rahatsız oldu. "Bu düşünce için çok teşekkür ederim."

"Ben şu anki durumda gördüklerimi söylüyorum sadece Lordum," dedi Nick neşeli bir sesle. "Şimdi de ihbarcıların ve Papaz'ın iyiliğimize karşılık vermelerini sağlayabilsek altın içinde yüzmemiz işten bile değildi."

Griffin alçak sesle güldü. "Bunun yakın bir zamanda olma olasılığı çok düşük."

"Hayır, değil." Nick dalgın bir tavırla çenesini kaşdı. "Geçen gün buraya getirdiğiniz hanımefendi nasıl?"

"Ona evlenme teklif ettim."

"Pekâlâ, size mutluluklar dilerim, Lordum."

"Ve o da beni reddetti."

Nick omuzlarını silkti. "Hanımların bazı meseleler üzerinde düşünebilmeleri için zamana ihtiyaçları vardır."

Griffin yüzünü buruşturarak az önce doldurduğu silahı bıraktı. "Bunun ona zaman tanımakla bir ilgisi yok. Beni uygun bir koca olarak görmüyor. Ve tabii bir de ağabeyimin nişanlısı olması gibi küçük bir mesele de var."

“Şunu söylememe izin verin. Ağabeyinizi size tercih edecek her kadının aklından şüphe ederim, Lordum.”

Griffin’in dudakları eğri bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“İmalathaneyi kaybedecek olursak ne yapacağınızı düşünme fırsatınız oldu mu?”

Griffin omuzlarını silkerek tabancalara baktı.

“Büyükbabam çobandı,” dedi Nick ambarın isten kararmış kirişlerine bakarak. “Koyunların içinde büyümüş. Dünyanın en aptal yaratıklarıdır, bilirsiniz ama babam onlarla yaşamamanın kolay ve rahat olduğunu söylerdi.”

Griffin bir süre Nick’in anlattığı bu tuhaf hikâyeyi ve neden anlatmış olabileceğini düşündü.

“Koyun mu yetiştirmek istiyorsun?”

“Hayır.” Alınmış gibiydi. “Ama yünden iyi para kazanılabileceğini düşünüyorum.”

“Nasıl?”

“Kuzeyde koyun yetiştirilebilir, değil mi? Daha önce arazinin ekinler için pek de uygun olmadığını söylemiştiniz. Ekinler için iyi olmayan araziler çoğu zaman hayvanların otlaması için yeterince iyi olabiliyor.”

“Bu doğru,” diye karşılık verdi Griffin yavaşça. Nick’in bu konuyu enine boyuna düşünmüş olmasına şaşırmişti.

Nick’in çatallı sesinde heyecan vardı. “Yünü Londra’ya gönderebilirsiniz, orada da iplik haline getirilip dokunabilir. Bir zamanlar ahbaplık ettiğim dokumacılar var. Belki bir dükkân açabilirsiniz. Ben de işletmeciliğini yapabilirim.”

“Bir *dokumacı* mı olmak istiyorsun?”

“Dürüst bir iştir,” dedi Nick gururlu, biraz da incinmiş bir tavırla. “Her ikimize de para kazandıracak bir iş üstelik.”

“Yünü kim eğirecek?” dedi Griffin kaşlarını çatarak.

Nick geniş omuzlarını silkti. “Çocuklar ya da kadınlar eğirme işini üstlenebilir.”

“Hah.” Hem ihracat hem de nüfusu giydirmek açısından Londra’da yünden üretilmiş olan kıyafetlere talep gün geçtikçe artıyordu. Çocukların yünü eğirme konusuna gelince de bu yakınlarda uygun kaynak da mevcut olabilirdi.

Nick eliyle dizine vurdu. “Köşedeki dükkânın çok güzel yılan balığı pişirdiğini söylemeyi unuttum. Daha dün yedim. Gerçekten de çok lezzetliydi. Birkaç dakika zaman verin, size de bir tabak alıp geleyim.”

“Ehh.”

Griffin bu teklifi reddedecek zamanı bulamadan Nick arkasını dönüp ambardan çıkmıştı bile. Griffin iç çekti. Nick’in jöleli yılan balığına karşı büyük bir zaafı vardı ama onun bu zevkini paylaştığı pek söylenemezdi.

Ama Papaz’ı ve Hero’yu düşününce bir kâse dolusu jölelenmiş yılan balığı yemenin aslında sorunlarının en küçüğü olduğuna karar verdi.

Griffin depodan çıkarak hiç de iç açıcı olmayan kahvaltısını beklemeye koyuldu. Avlu duvarının üzerinden görülen gökyüzü güneşin doğmasıyla birlikte inci grisine dönüşüyordu. Nick şimdiden gelecekte cin üretmek yerine neler yapabileceklerini düşünmeye başlamıştı ve Griffin’in bugüne kadar güvenebildiği bir şey varsa o da Nick’in işe yatkın olan kafasıydı. Nick gerçekten de koyunlardan para kazanabileceklerini düşünüyorsa, pekâlâ...

Sabah sessizliğinde yüksek bir patlama duyuldu.

Griffin kapıya doğru koştu ve tam açtığı anda silahsız olduğunu fark etti. Ya bu onu dışarı çekmek için planlanmış bir tuzaksa... Ama hayır, imalathanenin dışındaki dar sokak tamamen boştu.

Griffin’in kaşları çatılmıştı. “Nick! Neredesin, Nick?” Arkasını döndüğü anda iniltiyi duydu. Nick’i imalathanenin birkaç adım ötesindeki bir kapı girişinde yığılmış bir halde gördü.

Griffin bir küfür savurarak dostunun üzerine eğildi. KalDIRIM taşlarına kan ve jölelenmiş yılan balığı sıçramıştı. Nick

ayağa kalkmaya çalışıyordu fakat iri adamın bacaklarıyla ilgili bir sorun vardı.

“Yılan balığım döküldü,” diyerek sızlandı Nick. “Serseriler yılan balığımı döktüler.”

“Unut şu lanet olası yılan balığını,” diye çıktı ona Griffin. “Nerenden vuruldun?”

Nick başını kaldırdığı an güneş birden belirdi ve adamın yüzündeki tüm o çirkin hatları aydınlattı. Gözleri yana kayıyordu, ağzı aralıktı. Griffin derin bir nefes almaya çalıştı ama bunu yapamadığını fark etti.

“St. Giles’in en iyi yılan balığı,” diye fısıldadı Nick.

“Lanet olsun sana, Nick Barnes,” diye tısladı Griffin. “Sakın öleyim deme.”

Nick’i kolundan tutup eğildi ve adamın ağırlığını omzuna yüklemeye ve sendeleyerek de olsa dik durmaya çalıştı. Nick’in her yanı kasla kaplı vücudu bir atınki kadar ağırdı. Griffin imalathanenin kapısına gelmeyi başardı ve Nick’i avlunun soğuk ve nemli taşlarının üzerine bırakmadan önce kapıyı kilitledi.

“Hemen birkaç örtü getirin!” diye bağırdı nöbetçilere. Her yer kanla kaplıydı, Nick’in pantolonuna yayılmış ve Griffin’in ceke-tine de sıçramıştı. Griffin yeniden Nick’e dönerek başını ellerinin arasına aldı. “Nick!”

Nick gözlerini açtı ve dostuna gülümsedi. “Beni bekliyorlarmış. Papaz’ın adamları. Lanet olası jölelenmiş yılan balıklarının yaptığına bak.”

Nick’in gözleri kapandı ve Griffin ne kadar bağırp çağırırsa da bir daha açılmadı.

Hero o günün öğleden sonrasında yetimhanenin kapısını ikinci kez çalıyordu. Geriye çekilip yetimhanenin üst kattaki pencerelerine baktı. Şaşkındı. Her birinin kepenkleri kapalıydı.

“Belki de kimse yoktur, Leydim,” dedi o sırada uşağı George.

Hero kaşlarını çatdı. “Her zaman birileri vardır. Ne de olsa burası bir yetimhane, değil mi?”

Derin bir iç çekerek sokağın yukarısına baktı. İçinde, St. Giles’a kendisi yanında olmadan geldiğini Griffin’in keşfetmesinin beklentisi vardı sanki. Sanki St. Giles’a ne zaman geleceğini her zaman önceden sezebiliyordu. Ama nedense bugün ondan hiçbir iz yoktu.

Kapı açılınca içi rahatlamış bir şekilde döndü fakat yüzündeki gülümseme kapıda duran küçük ciddi suratı görünce kayboldu. “Merhaba, Mary Evening. Neler oluyor?”

Küçük kız başını eğerek kapıyı açtı ve Hero’yu içeri davet etti. Hero, George’a kapıda beklemesini söyledi. Eşiği geçtiği anda evin ne kadar sessiz olduğunu görerek şaşırdı. Mary Evening onu oturma odasına davet etmek yerine mutfığa yönlendirdi. Çocuk mutfaktan çıkarak Hero’yu yalnız bıraktı.

Hero etrafına bakındı. Ocağın üzerinde kaynayan bir güğüm vardı ve tezgâhın yan tarafına temiz bulaşıklar dizilmişti, belli ki öğle yemeği faslını yeni bitirmişlerdi. Hero bir dolabın yanına giderek merakla kapağını açınca içindeki çay, un, şeker ve tuz kaplarını gördü.

Koridorda yükselen ayak seslerini duydu. Silence Hollingbrook mutfığa girdi. Hero ilk anda genç kadının görüntüsündeki değişikliğin ne olduğunu anlayamadı. Fakat sonradan Bayan Hollingbrook’un her zamanki kahverengi ya da gri kostümünün yerine tamamen siyah kıyafetler içinde olduğunu fark etti.

Bunun tek bir sebebi olabilirdi.

“Sizi beklettiğim için çok özür dilerim,” dedi Bayan Hollingbrook dalgınlıkla. “Mary Evening’in sizi niçin mutfığa getirdiğini bilemiyorum.”

“Yastasınız,” diye karşılık verdi Hero.

“Evet.” Bayan Hollingbrook eliyle elbisesinin eteğini düzeltmeye çalıştı. “Bay Hollingbrook... yani kocam.”

Silence titrek bir nefes aldı. Sözleri yarım kalmıştı.

“Oturun.” Hero aceleyle bir mutfak sandalyesini çekerek genç kadının oturmasını istedi.

“Hayır, üzgünüm, ben sadece... ben...”

“Oturun,” diye tekrarladı Hero eliyle Silence’ın omzunu nazıkçe bastırarak. “Lütfen.”

Bayan Hollingbrook sandalyeye çökercesine oturdu, yüz ifadesi şaşkıncı.

“Ne zaman öğrendiniz?” Hero dolabın yanına dönerek içinden çay yapraklarıyla dolu olan kavanozu çıkardı. Kurumaya bırakılmış temiz bulaşıkların arasında bulduğu kahverengi çaydanlığın içine çay yapraklarını doldurmaya başladı.

“Dün. Ben... Evet, haberini daha dün aldım,” diye mırıldandı Bayan Hollingbrook şaşkınlıkla. “Sanki üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi.”

Hero ocağın yanına giderek eline bir örtü aldı ve güğümünden çaydanlığa bir miktar sıcak su döktü. Kapağını kapatmadan hemen önce havaya çaydanlıktan yükselen mis kokulu bir buhar yayıldı. Aslında buraya Bayan Hollingbrook’a yeni mimarla ve yetimhane inşaatındaki gecikmelerle ilgili bilgileri vermeye gelmişti ama belli ki bu haberlerin beklemesi gerekecekti. Bu çok daha önemliydi.

Dolu çaydanlığı masaya getirdi. “Denizde mi kaybolmuş?”

“Evet.” Bayan Hollingbrook eteğiyle oynuyordu. “Gemisi batmış. Elli bir kişilik bir mürettebatın tamamı denizde kaybolmuş.”

“Çok üzgünüm.” Hero dolap rafından iki fincan aldı.

“Ne kadar hazin, öyle değil mi?” dedi diğer kadın. “Denizde. *Fırtına*’da okuduğum satırları anımsıyorum. ‘Beş kulaç derinliğinde baban yatar / kemikleri mercana dönüşür / incilerse onun gözleridir...’” Gözlerini masaya diken Silence’ın sesi uzaklardan geliyor gibiydi.

Hero, Bayan Hollingbrook’un önüne bıraktığı fincanın içine çay ve bir kaşık dolusu şeker koydu.

“Sizce ne kadar sürer?” diye mırıldandı Bayan Hollingbrook.
“Ne?” diye sordu Hero.

Diğer kadın bakışlarını kaldırdı, gözleri yaralı gibiydi. “Denizdeki bir cesedin başka bir şeye dönüşmesi? Gömüldükten sonra, eninde sonunda toprağa dönüşeceğimiz düşüncesi beni her zaman için biraz olsun rahatlatmıştır. Ne de olsa toprak iyi bir şeydir. Çiçekleri besler, koyunların ve ineklerin beslenebileceği otların yetişmesini sağlar. Bir mezarlığın son derece huzurlu bir yer olduğunu düşünürüm. Ama deniz... Çok soğuk ve hiç kimselerin olmadığı bir yer. Hiç kimseciklerin olmadığı...”

Hero yutkunarak çayına baktı. “Kaptan Hollingbrook denize açılmayı sever miydi?”

“Ah, evet.” Bayan Hollingbrook şaşırmış gibiydi. “Karaya çıktığında ve evde olduğunda bile sürekli denizden bahsederdi. Daha küçük bir çocukken bile gemici olmak istediğini söylerdi.”

“Belki de o zaman deniz onun için bizim düşündüğümüz gibi bir yer değildi,” diye konuşmasını sürdürdü Hero nazıkçe. “Demek istediğim, tam olarak ne düşündüğünü bilmem mümkün değil ama sizce de denizi bizden farklı bir yer olarak gördüğünü düşünmemiz doğru olmaz mı? Hatta belki de onu çok sevdiğini?”

Bayan Hollingbrook gözlerini kırıpıştırdı. “Belki. Evet, belki de gerçekten öyledir.”

Uzanıp iki eliyle önündeki sıcak çay fincanını aldı ve dikkatle bir yudum içti.

Hero da kendi çayını içiyordu. Alışkın olduğu güzellikte olmasa da çay güçlü ve sıcaktı ve şu an için içilebilecek en güzel şey gibiydi.

“Affedersiniz,” dedi Bayan Hollingbrook çekingen bir tavırla. “Sizin... bugünkü ziyaretinizin sebebi neydi?”

Hero yetimhanenin yeni mimarıyla ilgili paylaşmak istediği bilgiyi anımsadı. “Önemli bir şey değil.”

“Ah.” Bayan Hollingbrook’un kaşları çatılmıştı, belli ki derin düşüncelere dalmıştı. “Ben sadece...”

“Evet?” diye sordu Hero nazikçe.

“Aslında belki de size bunları anlatmamam gerekir,” diye dalgınlıkla sürdürdü Bayan Hollingbrook konuşmasını. “Sizi ilgilendiren bir mevzu değil.”

“Sizin için bir sakıncası yoksa beni ilgilendiren bir mevzu olmasını çok isterdim,” diye karşılık verdi Hero.

“Elbette,” dedi Bayan Hollingbrook. “Benim için hiçbir sakıncası yok.” Derin bir nefes alarak aceleyle konuşmaya başladı. “Şey, sadece gittiğinde –yani William son kez denize açıldığı sırada– aramız her zamanki gibi değildi.”

Hero başını eğerek çay fincanına baktı ve geçen kış aylarında duyduğu dedikoduları anımsadı. Bayan Hollingbrook’un namusunu Mickey O’Connor denilen adama sattığının herkesçe bilinen bir gerçek olduğunu anlatmaya pek hevesli olanlar vardı.

Hero o zaman için bu dedikoduları duymazdan gelmeye karar vermişti. Temperance ve kardeşi Winter Makepiece’e güveniyordu ve eğer onlar da kız kardeşlerinin bu yuvayı yönetebileceğine inanıyorlarsa, o da onlarla aynı fikirde olacaktı.

Hero tüm yaz ve sonbahar ayları boyunca doğrudan Bayan Hollingbrook’la görüşmüştü ve bu zaman zarfında da onun hakkında şüpheye kapılmasını gerektirecek herhangi bir durumla karşılaşmamıştı. Dedikoduların gerçek olup olmadığını ya da Bayan Hollingbrook’un kendi namusuna gölge düşürüp düşürmediğini bilmiyordu. Ama Hero artık başka kadınların hatalarını yargılayabilecek ahlaki otoriteye sahip biri değildi, değil mi?

Eğer olsa bile, Hero ruhunun derinliklerinde Bayan Hollingbrook’un iyi bir kadın olduğunu hissedeceğinden emindi. “Namuslu” sıfatını hak eden bir kadındı o.

Ama söylentilerin doğruluğunun şu anda hiçbir önemi yoktu. Güven duygusu yalanlarla olduğu kadar yanlış varsayımlarla da kolayca zedelenebilirdi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Hero, çünkü o anda aklına söyleyebilecek başka bir şey gelmemiştir.

Bayan Hollingbrook’un anlamlı bir konuşma duymaya ihtiyacı yoktu. “Onunla son bir kez konuşma şansımın olmasını çok isterdim. Ona söylemek istediğim...” Silence’in sesi soldu ve titrek bir nefes almadan önce başını salladı. “Keşke böyle soğuk bir şekilde ayrılmasaydık.”

Hero çekingen bir tavırla elini genç kadına uzattı. Onu çok iyi tanıdığı söylenemezdi –farklı sınıftan insanlardı– ama keder evrensel bir duyguydu. Bayan Hollingbrook Hero’nun eline tutundu. “Bunun son derece bencilce olduğunu biliyorum ama düşündüğüm tek şey artık sona ermiş olduğu.”

“Sona eren nedir?” diye sordu Hero yumuşak bir sesle.

Bayan Hollingbrook başını yeniden salladı, gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

“Hayatım, her şey, ben... sahip olabileceğimi düşündüğüm her şey. Bu benim aşkımdı, benim evliliğimdi. William ve ben bir zamanlar çok mutluyduk. Size düzgün anlatamıyorum bile.” Gözlerini kapadı. “Sevgi –*mutluluk*– bunlar gerçekte çok sık rastlanan şeyler değildir. Bazı insanlar hayatları boyunca mutluluğu bulamazlar. Bense ona *sahiptim*. Ve şimdi de kaybettim.” Gözlerini açıp umutsuzlukla baktı. “Bir insanın böyle bir aşkı hayatında ikinci kez bulmasının mümkün olmadığını düşünüyorum. Artık bitti. Bundan böyle onsuz yaşamak zorundayım.”

Hero başını yere eğdi, onun da gözlerinde yaşlar vardı. *Aşk sıkça rastlanılan bir şey değil*. Bu düşünsel anlamda bildiği bir şeydi ama şimdi karşısında aşkı bulmuş ve kaybetmiş biri vardı. İçinde Griffin’i görmek için ani ve paniğe benzer bir istek belirdi. Ona, Maximus’un cin imalathanesi hakkında bilgi sahibi olduğunu

söylemesi gerekiyordu. Eline dokunmak, iyi ve canlı olduğundan emin olmak zorundaydı. Onun nefes aldığını duymak istiyordu. Bu özlem duygusu aşk mıydı? Yoksa sadece sinsî bir sureti miydi?

“Özür dilerim,” dedi Bayan Hollingbrook o sırada eliyle göz yaşlarını silerken. “Normalde böyle duygusal biri değilimdir.”

“Lütfen, özür dilemeyin,” dedi Hero kararlı bir sesle. “Büyük bir şok yaşadınız. Asıl hüzne kapılmamanız tuhaf olurdu.”

Bayan Hollingbrook başını ağır ağır salladı.

Hero birkaç dakika daha kaldı. Çaylarını anlayış dolu bir sessizlik içinde içip bitirdiler. Ama Griffin’i görme dürtüsü –onun hayatta ve iyi olduğunu bilmesi– hâlâ çok kuvvetliydi. Kısa bir süre sonra izin isteyerek hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi.

Sıkıcı araba yolculuğunda West End’in daha nezih semtlerine doğru ilerlerken, kendini tuhaf düşüncelere dalmaktan bir türlü alıkoyamıyordu: Griffin’i mahkeme önüne çıkarılmış, tutuklanmış ve küçük düşürülmüş bir halde düşündü ve en kötüsü de gözünde bir darağacında sallanan cansız bedenini canlandırdı.

Griffin’in evinin merdivenlerini çıkarken kendi kendine yarattığı ürkütücü düşüncelerle neredeyse histerik bir hale gelmişti.

Kapıyı Griffin açtı. Belli ki çok sayıda hizmetçisi yoktu. Hero’nun yüzüne sinirli bakışlarla baktı, sakalı uzamıştı, gömleğinin üst yakaları açık ve peruksuz saçları ise karmakarışık bir haldeydi. Gözlerinin etrafında derin halkalar vardı.

“Burada ne işin var?” diye homurdandı. Asık suratlı da olsa onun iyi olduğunu görmek Hero’nun içini rahatlatırken bir yandan da duygularının karışmasına neden oldu.

“Beni içeri alacak mısın?”

Griffin omuzlarını silkerek geriye doğru bir adım attı, isteksiz hareketleri zarafetten yoksundu.

Hero buna rağmen içeri girerek arkasını dönüp kütüphaneye doğru ilerleyen Griffin’in peşinden yürüdü. Kısa bir süreliğine

etrafına bakındı. Geçen sefer geldiğinde tartışmaları öylesine hızlı ve yoğundu ki evini görmeye fırsat bulamamıştı.

Şimdiyse kütüphanesinin özensiz de olsa pahalı mobilyalarla döşenmiş olduğunu fark etti. Son derece değerli bir dünya haritası tablosunun üzerine yeleşini atmıştı. Duvarıda, çeşitli azizlere ait küçük, çok değerli ve eski oldukları belli olan tablolar asılıydı ama ikisinin kenarı çatlamıştı ve hepsi toz içindeydi. Kitap rafları ağzına kadar doluydu, kitaplar gelişigüzel bir şekilde birbirlerinin altına ve üstüne dizilmiş, öylece duruyordu. Hero bir bakışta büyük bir harita kitabı, bir Roma tarihi kitabı, bir doğa bilimcinin araştırmasını, Yunan şiirlerini ve *Gulliver'in Seyahatnamesi*'nin son baskılarından birini görebildi.

“Kitap zevkimi mi eleştirmeye geldiniz, Leydim?” Griffin kendine bir kadeh brendi doldurdu.

“Bunun için gelmediğimi biliyorsun.” Dönerek genç adamın yüzüne baktı. “Tukididis'i okumaya başladım ama korkarım çok yavaş ilerleyebiliyorum. Yunancam oldukça gerilemiş.”

“Beğendin mi?”

“Evet,” diye karşılık verdi Hero doğrudan çünkü gerçek buydu. Yunanca yazılmış olan romanı anlayabilmek için harcaması gereken çaba, bir paragrafın sonuna geldiğinde kendini çok daha iyi hissetmesine neden oluyordu.

Griffin'in cevap vermesini bekledi.

Ama o sadece omuzlarını silkip brendisini içmekle yetindi. “Buraya neden geldin?”

“Seni ağabeyimle ilgili olarak uyarmak için.” Griffin ona oturması için yer göstermediği için kanepenin bir kenarına yığılmış kitapları yana iterek üzerine oturdu. “St. Giles'ta cin ürettiğini biliyor.”

Griffin yüzüne baktı. “Hepsi bu mu?”

Hero kaşlarını çattı, kafası gittikçe karışıyordu. Kendi emniyeti umurunda değil miydi?

“Sence bu yeterli değil mi? Maximus seni tutuklatmadan önce imalathaneyi hemen kapatmalısın.”

Griffin kadehinin içindeki kehribar rengi sıvıyı inceliyordu. “Hayır.”

Hero o anda içinden delice bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Maximus, Griffin’e karşı bir şey yapmayacağını sözünü vermiş olabilirdi ancak Griffin imalathaneyi açık tuttuğu sürece tehlikede olacaktı. “Neden peki? Para kazanmak dışında çok şey yapabilecek bir adamsın, Griffin. Bundan çok daha iyisini yapabilirsin. Yardımsever, eğlenceli ve asilsin. Anlamıyor musun...”

Griffin başını kaldırıp Hero’ya bakınca genç kadın susup nefesini tuttu. Griffin’in yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Hero.

“Nick öldü,” dedi Griffin. “Nick Barnes. İmalathaneyi benimle birlikte kurmuştu. Onu hatırlamayabilirsin ama sen imalathaneyi gördüğün gün yanımdaydı. Yüzü yaralı, iri adam.”

“Hatırlıyorum.” Bulundukları statü farkına rağmen onların arkadaş olduğunu anlamıştı Hero. Griffin’e baktı. “Nasıl oldu?”

“Nick bu sabah jöleli yılan balığı almak üzere imalathane-den çıktı.” Yüzünde, yarı buruk, yarı gülümseyen tuhaf bir ifade vardı. “Jöleli yılan balığı yemeye bayılırdı. Papaz’ın adamları onu vurdular ve ben de onu o halde buldum...”

Başını sallarken sesi uzaklardan geliyor gibiydi.

Hero ayağa kalkarak yanına gitti. O acı çekerken uzak durmaya dayanamıyordu. “Çok üzgünüm.” Griffin’in yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Çok ama çok üzgünüm.”

“İmalathaneyi şimdi bırakamam,” dedi çatallaşmış sesiyle, solgun yeşil gözlerindeki bakışı yoğundu. “Anlamıyor musun? Nick’i öldürdüler. Bunun yanlarına kalmasına asla izin veremem.”

Hero dudaklarını ısırdı. “Fakat hayatın tehlikede.”

“Bundan sana ne?”

Hero’nun ağzı açık kaldı. “Ne?”

Griffin'in elinden bıraktığı kadeh halının üzerine düşüp kanepe'nin altına yuvarlandı. Hero'nun omuzlarını sıkıca kavradı. "Hayatımın tehlikede olması seni neden ilgilendiriyor? Yatağını paylaştığın bir arkadaşın mıyım? Nikâhına davet edeceğin müstakbel kayınbiraderin mi? Neyim Hero, söyler misin? Ben senin için neyim?"

Hero onun yüzüne bakarken doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Onu önemsiyordu, bu kadarını biliyordu ama bunun ötesinde hissettiklerini ona söyleyemiyordu. Hislerini ifade edecek kelimelere sahip değildi.

Hero ne diyeceğini bilmiyordu.

Griffin, Hero'nun içinde bulunduğu çıkmazı anlıyor gibiydi. Hüsrarla karışık hissettiği çaresizlik yeşil gözlerine yansımıştı.

"Lanet olsun," diye tısladı ve onu kendine çekip öptü.

Genç kadının dudakları yumuşak ve uysaldı ama bu Griffin'in öfkesini yatıştırmaya yetmedi. Kadının benliğine damgasını vurmak istiyordu. Sadece bir *arkadaştan* ya da kayınbirader adayından fazlası olduğunu anlamasını sağlamaya çalışıyordu. Kadının kendisini asla unutmamasını istiyordu.

Kendi varlığını genç kadının iliklerine kazımak istiyordu.

Nick'in ölümüyle hissettiği derin keder ve öfkesi Hero'ya karşı duyduğu ham bir arzuya dönüşmüştü. Onu burada ve şimdi istiyordu.

Kadını kolunun üzerinden geriye doğru eğerek dudaklarını gasp ettiği sırada acımasızca dengesini kaybetmesine neden oldu. Sırtında kadının parmaklarını hissetti ama kadın karşı koymadı. Ondandır ya da dudaklarından kaçmak için en ufak bir çaba dahi sarf etmedi.

Bu durum içindeki canavarın biraz olsun yatışmasını sağladı. Griffin geriye çekilerek genç kadının elmas gözlerine baktı. Bakışları şaşkıncı ve hissettiği arzudan bulanıklaşmıştı. Griffin

Hero'nun ılığını duymazdan gelerek ge kadını kucağına aldı ve onu yırtıcı bir Viking yağmacısı gibi taşıyarak kütüphaneden çıkardı.

Tam o sırada koridora giren Deedle'm ağzı gördüğü manzara karışısında bir karış açık kaldı.

Griffin ona öyle bir bakış fırlattı ki uşağın herhangi bir şey söyleyecek hali kalmadı. Griffin kollarında Hero'yla birlikte merdivenleri tırmanmaya başladı.

Hero yüzünü erkeğin göğsüne bastırdı. "Aman Tanrım! Bizi gördü."

"İşini kaybetmek istemiyorsa hiç kimseye hiçbir şey söylemeyecektir," diye homurdandı Griffin.

Üst koridora çıkarak onu yatak odasına taşıdı ve arkasından kapıyı ayağıyla iterek kapadı. Hero'yu yatağın üzerine attı ve onu sırtüstü yatırarak gözlerini vücudunda gezdirmeye başladı.

Hero, Griffin'e mahmur ve istekli gözlerle baktı. "Ama burada ne yaptığımızı da biliyor," diye fısıldadı.

"Güzel." Griffin ge kadının üzerine yatarak onu kendi bedeniyle hapsetti. "Bana kalsa bütün Londra burada ne yaptığımızı biliyor olurdu."

Griffin'in bu sözleri üzerine Hero'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı. Griffin onun itiraz etmesini bekledi ama Hero cevap vermek yerine ellerini kaldırarak avuç içlerini erkeğin başında gezdirmeye başladı.

"Griffin," dedi alçak ve biraz da hüzünlü bir sesle. "Ah, Griffin."

Hero'nun sesindeki üzüntü Griffin'in yüreğini yaraladı ama şu anda onunla kavga ediyor bile olsaydı caymazdı. Şu an olmazdı. Bu defa olmazdı. İçinde büyük bir baskının oluştuğunu hissetti, çok geç kalmadan bunu onunla birlikte tamamlaması gerekiyordu. Korsajının bağcıklarını vahş bir hayvan gibi çekıştirmeye başladı.

Hero onu durdurmaya çalışmadan sadece altında yatarak elleriyle kısa saçlarını, sanki kendisini de yatıştırmak istercesine okşadı. Griffin çözdüğü korsajı sabırsızca bir kenara fırlatıp attı.

Korsesi de kendisine inatla karşı koyar gibiydi. Bugüne kadar hiçbir kadını soymakta güçlük çekmemişti.

“İzin ver,” diye mırıldandı Hero ve adamın titreyen ellerini nazikçe yana itti.

Korsesini çözdüğü anda Griffin kadının sıcak tenini avuçladı. Kendini yatıştırmaya çalışarak kadına o anda mümkün olan en yumuşak şekilde dokundu.

“Hepsini,” diye emretti. “Hepsini çıkar.”

Hero kaşını kaldırdı ama yine de söyleneni yaparak üstündeki pahalı ve metrelerce uzunluktaki kumaştan adım adım kurtulmaya çalışırken Griffin aklını yitireceğini düşündü. En sonunda ayakkabılarını çıkarıp jartiyerinin kurdelesine uzandığında ise Griffin başını kaldırdı.

“Onlar kalsın.”

Griffin genç kadını sanki işin erbabıymış ve özel bir sanat eserini inceliyormuş gibi incelemeye başladı. Genç kadının vücudu ince, göğüsleri ise yüksek ve dolgundu, kalçaları dar ve ay ışığı rengindeki teni ise karanlık yatak odasını aydınlatıyor gibiydi. Kalçalarının arasındaki üçgenin üzerindeki tüyler ise ışıldayan kırmızı bir fener gibiydi.

Sertleşmiş erkekliği zonkluyordu ama altında çıplak ve savunmasız bir halde yatan kadına bakarken hissettiği tek şey şehvet değildi. Bu, tuhaf bir sahip olma isteği, genç kadını her an yakınında tutma, koruma ve onurlandırma arzusuydu. Bu gururlu kadın o kadar hassastı ki kolayca yaralanabilirdi ve bu düşünce keskin bir bıçak gibi yüreğine saplandı. Griffin’in çıplak ruhu sanki kanlar içinde kalmış gibiydi.

Hero onun kanadığını göremiyor muydu? O da onun yaralanmasını engelleyemez miydi?

Genç kadına arzu, nefret ve ihtiyaç duyarak baktı. Sol omzunda gördüğü çil kümesine diliyle dokunmak için başını eğdi. Hero elleriyle Griffin’in başını kavradı.

“Griffin.”

“Hero,” diye mırıldandı Griffin. Sesinde hafif bir alay vardı. “Bundan hoşlandın mı?”

“Ben... evet,” diye mırıldandı Hero. İçinde birdenbire özlem dolu bir melankoli duygusu belirdi.

“Başka nelerden hoşlanıyorsun?” diye sordu Griffin o sırada.

“Sana dokunmak istiyorum.”

Griffin geri çekilerek ona baktı. Hero hiç hareket etmeden yatıyor ve onu o ciddi elmas gözleriyle izliyordu. Baştan çıkarma oyununu yönetenin kendisi olmasına alışkındı. Sevgililerine birtakım şeyleri yapan genelde kendisi olurdu ve onlar da buna çok ender olarak karşı çıkarlardı. Belki de bu kontrolü elinde bulundurma isteğiyle ilgili bir durumdu ya da sadece içindeki baskın erkeksi hayvanın bir dışavurumuydu.

Ne olursa olsun Griffin sevişmenin dizginlerini başkasına bırakmaya alışkın değildi.

“Lütfen,” dedi o sırada Hero.

Griffin isteksizce yana kaydı, kaçıp gitmek isterse onu yakalamaya hazırdı. Fakat Hero doğrulup yanına diz çöktü ve ona meraklı gözlerle bakmaya başladı. Griffin’in üzerinde gömleği ve pantolonu vardı.

Erkeğin boynuna dokunduğu tek parmağını aşağıya, gömleğinin yakasının göğsünde açıldığı noktaya kadar indirdi. “Bunu çıkar, lütfen.”

Griffin gömleğini başının üzerinden çekip çıkarabilecek kadar hareket etti.

“Şimdi de pantolonunu.”

Griffin pantolonuyla birlikte iç çamaşırlarını da çıkararak cırlıçıplak bir halde sırtüstü uzandı.

Hero dizlerinin üzerine oturarak kısa bir süre için meraklı gözlerle erkeğin vücuduna baktı. Griffin hareket etmek, genç kadını

tuttuğu gibi altına almak istiyordu. Ama onun yerine derin bir nefes alarak Hero'nun kendisini incelemesine izin verdi.

Genç kadın ellerini açarak erkeğin göğsünün üzerine yerleştirdi ve yarı açık gözleriyle göğüs uçlarının üzerindeki kaslarını yağurmaya başladı.

“Erkeklerin vücutlarının böyle kıllarla kaplı olduğunu bilmezdim,” dedi sakince. “Heykellerde hiç görmedim. Kasık bölgesindeki küçük tüy kabarıklıkları hariç. Ama sende bundan fazlası var, öyle değil mi?”

Ellerini yukarı kaydırды, Griffin'in göğüs kılları parmaklarına dolanıp yeniden kıvrıldı. Griffin biraz gıdıklandığını hissetti. Bacakları kıpır kıpırdı. O ana kadar kendi vücudu hakkında pek düşünmemişti, kendisine ve partnerine zevk vermesi onun için yeterliydi.

“Bu seni iğrendiriyor mu?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevap verdi Hero düşünceli bir tavırla. “Sadece bana o kadar yabancı ki.”

Hero'nun elleri şimdi erkeğin karnının üzerindeydi, parmakları göbek deliğini çevreliyordu. Griffin'e baktı. “Kaşınıyor mu?”

Griffin kaşlarını kaldırdı. Yüzünde muzip bir ifade vardı. “Hayır. Arada bir kıyafetlerime takılıyor ve canım yanabiliyor ama neyse ki bu çok sık yaşadığım bir durum değil.”

Hero başını eğdi, belli ki bu cevap onu yeterince tatmin etmişti. Ardından parmaklarını adamın kasık kıllarında gezdirmeye başladı, erkekliğinin çok yakınındaydı ama ona dokunmadı.

“Bunlardan sende de var,” diye fısıldadı Griffin. Elini kaldırarak parmaklarını kadının kızıl tüyleri arasında gezdirdi. Hero bacaklarını sıkıca kapadığından bundan fazlasını yapamadı.

Hero gözlerini indirerek büyülenmiş bir şekilde adamın kendi kadınlığında dolaşan parmaklarına baktı.

“Bu çok tuhaf, değil mi? Üzerimizde, dantellerle süslenmiş, düğmelerle tutturulmuş ve sıkıca bağlanmış onca elbise taşıyoruz

ama onların altında hepimiz böyleyiz.” Parmaklarını açarak erkeğin adamın aletinin başparmağıyla işaret parmağının arasına alıp sıkıca kavradı.

Yüzünü kaldırıp Griffin’in gözlerine baktı. “Bütün sevgililer böyle mi düşünür? Gizemin sadece iki kişi arasında olduğunu? Diğer kadınlarla da yaşadığın şey bu muydu?”

Kendini, yattığı fakat yüzü olmayan diğer kadınlarla aynı kefeye koyması Griffin’i derinden sarstı. Onların hepsi geçiciydi. Hayatına girip çıkan hayaletlerden farksızdılar.

Hero kendisi için çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Elleriyle genç kadının ince belini kavrayarak onu üzerine çekti ve bacaklarını kendi kalçasına doladı.

“Hangi diğer kadınlar? Senden önceki hiçbir kadını hatırlamıyorum ben.”

Hero’yu çekerek onu öpebilmek için kendine yaklaştırmaya çalıştı ama genç kadın elini onun göğsüne dayayarak buna engel oldu.

“Sözleriniz çok güzel, Lordum ancak gerçekler inkâr edilemez. Geçmişte başka kadınlarınız oldu ve gelecekte de başka kadınlarınız olacaktır.”

“Hayır.” Griffin’in itirazı sert, ani ve önceden düşünülmemiş bir şekilde ağzından çıkmıştı. İkisinin ayrı ve başka sevgililerinin olacağı bir gelecekte bahsetmek aslında Hero’nun da başka bir sevgilisi olacağı anlamını taşıyordu. Her iki ihtimal de kabul edilebilir değildi.

Griffin onu sertçe kendine çekerek ağır ve sert bedeninin altına aldı. Onu şu anda eziyor olabilirdi ama Griffin’in umurunda değildi. Hero’nun bunu anlaması gerekiyordu.

“Ne senin, ne de benim için başkaları olmayacaktır,” dedi burnunu genç kadınınkine dayayarak. “Bu odanın dışında hiç kimse yaşamıyor. Sadece sen ve ben ve de *bu* var.”

İçine girdi. Hero esnememişti ve tam olarak hazır değildi ama Griffin onu amansızca zorladı. Kendisine engel olmasına izin vermeyecekti, geri çekilmeyecekti.

“Griffin,” diye inledi Hero. Erkeğin altında gerinerek bacaklarını açtı.

Böylece Griffin biraz daha rahat hareket edebildi. Bu durumdan yararlanarak kadının şehvetli sıcaklığının içine daldı.

“Sen ve ben,” diye hızla soludu Griffin, “biz çok özeliz. Bu herkesin yaptığı şeye benzemiyor. Ben böyle bir şeye daha önce hiç sahip olmadım. Birlikte eşsiziz.”

“Bu olamaz,” diye cevap verdi Hero inatçılıkla, ince parmaklarını erkeğin kalçasına daldırdığı sırada.

“Ama öyle,” diye fısıldadı Griffin kadının dudaklarındayken. Neden inanmak istemiyordu? Neredeyse mistik olan bir şeyi neden ısrarla inkâr ediyordu?

“Beni dinle. Benim asla senin gibi bir sevgilim olmayacak. Sahip olduğumuz şey kutsaldır ve ona göre de değer görmelidir.”

Son bir kez iterek tamamen içine girdi. Hero artık ıslanmıştı, Griffin’in aletini sıkıca kavrayarak hayalarının gerilmesine ve aklının başından gitmesine neden oluyordu.

“Ama... ben sanmıyorum,” diye söze başladı yine sinir bozucu yaratık.

Griffin artık tutarlı bir açıklama getiremediği için de bildiği en iyi şeyi yaptı. Kadının dudaklarını kendi ağzıyla kapayarak dilini bal tatlılığındaki sıcaklığına gömdü. Kalçası kendi ritimlerinde hareket ediyordu. Tanrım! Bu cennet olmalıydı. Gerçi bu sapkın düşünceyle cehenneme gideceği kesindi. Altında yatan kadın o kadar yumuşak ve vericiydi ki ağzından çıkan küçük çığlıklarıyla, adamın kalçasına karşılık çarpan kalçasıyla, tüm zaman zarfında tatlı kadınlığıyla her şeyini verdikçe veriyordu.

İncelikle hareket etme yetisini kaybetmiş gibiydi. Aşk sanatında yıllar boyunca edinmiş olduğu ustalığı, daha önce yalan

söylemediği bir şey yüzünden yerle bir olmuştu: Bu, bugüne dek yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Daha önceleri fiziksel bir eylemi yerine getirirken şu anda hem bedenini hem de ruhunu içine alan bir şeyi gerçekleştiriyordu.

Hero'yla birlikte çok eskiden kalma bu hareketler, gerçek bir sevişmeye dönüşüyordu.

Griffin başını geriye atarak fiziksel ve ruhsal anlamda hissettiği duyguların tadını çıkardı. Hero, kendisini uçabildiğine inandırıyor. Başını eğerek genç kadının zevkten ısıldayan yüzüne baktı. Gözleri kapalıydı, kaşlarının arasında ince bir çizgi belirmişti ve dudakları hafifçe aralanmıştı. Griffin onu izlerken alt dudağını ısırды, doruğa ulaşmasına az bir zaman kaldığını biliyordu.

Az kalmıştı ve Griffin onu yükseklerden düşürebilirdi. Kendini yukarı çekti, içine gidip geldikçe küçücük tomurcuğuna temas ediyordu. Hero yutkunduydu, incecik boğazı durmadan hareket ediyordu.

Griffin dişlerini sıkarak dayanmaya çalıştı. Onun da doruğa ulaşmasına çok az kalmıştı ama Hero mutluluğa erişmeden kendini bırakmamaya karar verdi. Başını eğerek genç kadının kulağına fısıldadı: "Benim için boşal, tatlım." Hero başını inatla iki yana salladı.

"Evet," diye mırıldandı Griffin genç kadının boynunda. Tuz ve kadın tadını alabiliyordu, içindeki erkekliği zonkluyordu. Hero inledi.

"Balmı hissetmeme izin ver." Kadının göğsünü yaladı. "Benim için boşal."

Hero gerindi, bacakları hiç durmadan hareket ediyordu.

"Boşal, sevgilim," diye mırıldandı Griffin, genç kadının göğüs ucunu emmeden ve nazıkçe dişlerinin arasına alıp ağzının içine çekmeden önce.

Ve Hero, Griffin'in kollarında zevkin doruklarına ulaşırken kadınlığı aletini öylesine güzel bir biçimde kavırıyordu ki Griffin, Hero'nun göğüs ucunu bırakıp kendini geriye doğru attı.

Zevkten bağırrırken aletini kadının derinliklerinde tutmaya devam etti ve sarsılarak neredeyse acı veren bir zevkle doruğa ulaştı.

Onlar birbirlerine aittiler ve o anda dünyaları eksiksiz bir biçimde tamamlanmıştı.

Hero, Griffin'in yatağının üzerindeki gölgeliğe bakarken elleriyle erkeğin geniş sırtına desenler çiziyordu. Seviştikten sonra üzerinde yığılıp kalmıştı ve hiç hareket etmeden öylece yatıyordu. Erkeğin vücudunun altında kalan bacakları iyice açılmış, erkeğin aleti hâlâ içindeydi. Bu belki de zarif denilebilecek bir poz değildi ama Hero o anda bunu hiç önemsemedi.

Bu iri, güçlü adamı şefkatle kollarının arasında tutmaya devam etti. Daha önce kendisine bağırmış ve şu ana dek iki kez yatak odasına taşıyıp kötü amaçlarına alet etmiş olan bu adamı.

O inatçı ve kaba biriydi ve hayatını cin üreterek kazanıyordu. Aslında o Hero'nun tasvip etmediği ne varsa hepsini temsil ediyordu ama ona rağmen şu anda kendisiyle yeniden sevişmek istese Hero buna itiraz etmeyeceğini de biliyordu.

Ve daha da kötüsü, Hero bundan büyük bir zevk alacağından da emindi.

Bu aşk mıydı? Ne kadar aptalca bir soruydu bu. Fiziksel zevki aşkla birbirine karıştırmayacak olgunlukta biriydi ama yine de... bu soru beynine yerleşmişti bir kere.

Eğer onun için hiçbir şey hissetmiyor olsaydı, onu neredeyse sürekli olarak özlemezdi. Üstelik şimdiden ayrılık acısını hissediyor olmazdı.

Griffin iç çekerek üzerinden kalkınca aleti de içinden çıktı. Hero kendini birdenbire terk edilmiş hissetti.

"Özür dilerim. Seni ezmek istemezdim," dedi Griffin kelimeleri biraz geveleyerek.

“Ezmedin,” diye cevapladı onu Hero nazik bir tavırla. Griffin sanki dans ederken ayağına basmış gibi davranıyordu.

Homurdanarak bir kolunu Hero’nun omuzlarına doladı ve iyice kendine çekti.

Hero ona yaslanarak nefes aldıkça göğsünün inip kalkmasını ve uykuya daldığı sırada göz kapaklarının titremesini izledi.

Derin bir nefes alarak Griffin’in erkeksi ve şehvetli kokusunu içine çekti. Onunla birlikteyken hissettiklerini, Griffin’in ona, sanki yabancı, çok değerli ancak şakımasını anlamadığı bir kuşmuş gibi baktığı anları düşündü. Mandeville’i ve kusursuzluğunu, Maximus’un gururunu ve öfkesini düşündü.

Kendini ve kaderini değiştiren araba gezintisi esnasında çıplak bir adamın erkekliğini kavradığı günü düşündü. *Griffin’in* erkekliğini.

Duvardaki gölgeler uzamaya başladığında, Hero nihayet bir karara varmıştı.

Artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

On Dördüncü Bölüm

Bir sonraki sabah üç prens –asık yüzlerle– Kraliçe atla gezintiye çıkmak istediği için ahırların olduğu avluda toplandılar.

Hepsi atlarına bindikten sonra Kraliçe onların yüzüne baktı ve bir sonraki sorusunu sordu. “Krallığının kalbi nedir?” Seyise, hiç kimsenin fark edemeyeceği kadar kısa bir bakış attı. Fakat seyis parmağıyla şapkasının kenarına dokundu ve dudaklarının kenarları da belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ve sonra Kraliçe atı üzerinde, Prenslerle birlikte avludan çıktı...

—Kraliçe Kuzgunsaç’tan

“Bayan Vaughan’ın neden her yıl bir dinleti organize ettiğini anlayamıyorum,” dedi Kuzen Bathilda bir sonraki sabah kahvaltıda. Elindeki davetiyeyi kızgınlıkla sallayınca kucagında oturan Mignon kâğıt parçasını yakalamaya çalıştı.

Hero fark ettirmeden Kuzen Bathilda’nın önündeki çay fincanını masanın kenarından aldı.

“Hiçbir zaman gerçekten yetenekli müzisyenlere para vermiyor,” diyerek konuşmasını sürdürdü Bathilda, “ve bu yüzden de hepimiz detone kemancıları ve çakırkeyif sopranoları dinlemek

zorunda kalıyoruz. Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de ezilmiş kekleri yiyip sulandırılmış şarapları içiyoruz.”

“Davetleri bu kadar korkunçsa, neden gidiyorsunuz?” diye sordu Phoebe gayet mantıklı bir şekilde. O sabah kendini ilk defa kahvaltıya inebilecek kadar iyi hissediyordu. Sağ kolu sargı beziyle göğsüne bağlanmıştı ve bu yüzden de yemek yiyebilmek için sol kolunu kullanmak zorundaydı.

“Sevgili kızım,” dedi Kuzen Bathilda büyük bir ciddiyetle. “Banyan Vaughan, aslında çok da iyi bir eş olabilecek olan gelecekteki Chadsworth Dükü’nün annesi, yani Chadsworth Düşesi’nin kız kardeşidir. Onu gücendirmenin iyi olacağını sanmam.”

Phoebe burun kıvırdı. “Hero zaten artık nişanlı ve *bana* kalırsa Chadsworth Dükü pek de akıllı birine benzemiyor. Ayrıca çenesi de yok.” Ağzına küçük bir parça ekmek attı.

“Hero, kız kardeşine oğullarının çenesi olsa da olmasa da Düşeslere karşı saygının önemli bir şey olduğunu hatırlatır mısın lütfen?” diye çıkıştı Kuzen Bathilda.

Hero bir şeyler söylemek istercesine ağzını açtı ama aklının bu sohbette olduğu söylenemezdi. Düşünebildiği tek şey kahvaltıdan sonraki buluşmasıydı.

Neyse ki Kuzen Bathilda gerçekte yerine kimsenin konuşmasını istemiyordu. “İnsanın kendi statüsü ne olursa olsun, bir düşesin kız kardeşini sinirlendirmek doğru olmaz. Bu hiç uygun olmaz.”

“*Bense* onun kötü müzikalleri organize etmesinin uygun olmadığını düşünüyorum,” dedi Phoebe şımarıkça.

“Ama sen daha çocuksun,” dedi Kuzen Bathilda. “Yaşın ilerledikçe ne demek istediğimi anlayacaksın, öyle değil mi Hero?”

“Hımm...” Hero yaşlı kadına bir an için boş gözlerle bakarak masadaki sohbetin konusunu kavramaya çalıştı. “Sanırım öyledir.”

Kuzen Bathilda kucağındaki Mignon’u pastırmayla beslemekle meşgul olduğu için Hero’nun haline pek dikkat etmiyordu ama

Phoebe gözlüklerinin arkasından ablasını meraklı gözlerle süzdü. “Sen iyi misin?”

“Ah, evet.” Hero çayından bir yudum alınca soğuduğunu fark etti. “Niçin sordun?”

Phoebe omuzlarını silkti. “Aklın başka yerdeymiş gibi.”

“Evlilik heyecanıdır,” dedi Kuzen Bathilda. “Bunu daha önce de görmüştüm. Tarih yaklaştıkça genç hanımların aklı iyice karışır. Pek yakında artık mantıklı hiçbir şey söyleyip yapamayacak duruma gelir.”

“Evlilikten, üzerinde düşünülmesi gereken bir hastalıktan bahseder gibi konuşuyorsun,” diye atıldı Phoebe gülererek.

“Bazıları için öyledir,” dedi Kuzen Bathilda ciddi bir sesle. “Şimdi kahvaltını bitir bakalım. Maximus bu sabah ziyaretine geleceğini söylemişti.”

Bathilda, Hero’ya anlamlı bir bakış fırlatınca Hero da Maximus’un Phoebe’ye sosyeteye takdim edilemeyecek olmasıyla ilgili kötü haberi vermeye geleceğini anladı.

Bunun üzerine Hero masadakilerden izin isteyerek arabasının getirilmesini rica etti. Bu masada daha fazla oturup Kuzen Bathilda’nın evlilikle ilgili konuşmalarını dinleyemeyecekti, hem Phoebe için de çok endişeleniyordu. Zavallı Kuzen Bathilda Hero’nun yapmak üzere olduğu şeyi öğrendiğinde bir hayli kızacaktı.

Düşüncesi gerçekten de pek hoş değildi ve aklına hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğu diğer insanları da getirdi. Yüce Tanrım, ailesi onu asla affetmeyebilirdi. Ama en kolay yolu seçmese de Hero doğru olanı yapmayı planlıyordu, bu yüzden Mandeville Malikânesi’nin önünde arabasından inerken başını dik tutmaya çalıştı.

Ziyaret saati alışılmışın dışındaydı. Hatta yakışık almayacak kadar erken bile sayılırdı, üstelik yanında bir refakatçisi de yoktu. Mandeville’i görmek istediğini söylemesi üzerine kapıdaki uşak, hafifçe kaşını kaldırırsa da onu misafir odasına buyur etti. Hero

şöminenin yanında yer alan raftaki Mandeville'in atalarından birine ait olduğunu düşündüğü bir portreye baktı. Yapmak üzere olduğu şey Maximus'u çok kızdıracak ve yaptıkları pazarlığı geçersiz kılacaktı, üstelik Griffin'i de büyük bir tehlikeye atacaktı. Thomas'la konuştuktan sonra Maximus'un yanına giderek affına sığınmaktan başka çaresi yoktu. Eğer ona o konuda söz verirse...

O anda Thomas kapıyı açtı. Hızlı adımlarla yanına geldi, yüzündeki endişe barizdi. "Neyin var canım? Bir şey mi oldu?"

Thomas uzun boylu ve etkileyici cüssesiyle karşısında durunca Hero birdenbire söyleyecek kelimeleri bulmakta güçlük çekti. "Ben..." Boğazını temizleyerek gözlerini odanın içinde gezdirdi. Köşelerden birinde bir arada duran koltukları gördü. "Sizinle konuşmam gerekiyor. Oturabilir misiniz lütfen?"

Thomas gözlerini kırpınca Hero içinden yükselen sinirli kahkahayı bastırmaya çalıştı. Belli ki kendi evinde ya da herhangi başka bir yerde oturması için hiç yer gösterilmemişti. O bir Marki'ydi. Az sonra yapacağı şey Hero'nun ümitsizliğe kapılmasına neden oldu.

Fikrini değiştirmeden hızlı adımlarla koltuklara doğru yürüyüp oturdu. Mandeville daha ağır adımlarla peşinden geldi, kaşları çatılmıştı.

Hero, Mandeville'in karşısına oturmasını bekledi ve hemen konuşmaya başladı. "Sizinle evlenmem mümkün değil."

Mandeville başını salladı, yüzünde anlayış dolu bir ifade belirdi. "Hayatım, evlilik öncesi bu tür gerginlikler alışılmış bir şeydir, hatta senin gibi aklı başında bir kadın için bile. Sen hiç merak etme, bunların hepsi..."

"Hayır," diye sözünü kesti Hero anında. "Ben herhangi bir gerginlikten ya da kadınlara has histeriden muzdarip değilim. Sadece sizinle evlenemeyeceğimi söylemeye geldim."

Mandeville gözünü dikip ona bakarken Hero dudağını ısırды.

"Çok üzgünüm," diye sürdürdü konuşmasını Hero, olayı nasıl karmaşık bir hale getirdiğinin farkındaydı.

Mandeville, Hero'nun özü karşısında gerildi, belli ki ciddi olduğunu yeni yeni kavıyordu. "Bana sorunun ne olduğunu anlatırsanız, yardımcı olabilirim belki."

Yüce Tanrım, keşke bu kadar anlayışlı ve mantıklı olmasa!

Başını öne eğip ellerine baktı. "Ben sadece... birbirimize uygun olmadığımızı ve anlaşılamayacağımızı anladım."

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır!" Başını hızla kaldırarak büyük bir ciddiyetle öne eğildi. "Siz bir hanımefendinin bir eşten umabileceği her şeyi fazlasıyla temsil ediyorsunuz. Bütün bunların sizinle hiçbir ilgisi yok. Korkarım, sorun bende. Ne olursa olsun, sizinle evlenemem."

Thomas onaylamayan bir ifadeyle başını salladı. "Evlilik sözleşmeleri hazırlandı ve nişanımız da resmî olarak duyuruldu. Fikrinizi değiştirmeniz için çok geç, canım. Siz aksini iddia ediyorsunuz ama ben bunun sadece basit bir heyecandan kaynaklandığını düşünüyorum. Belki de eve gidip biraz dinlenseniz, günü yatakta çay içerek geçerseniz, bunların..."

"Thomas, ben artık bir bakire değilim."

Thomas'ın başı yüzüne bir yumruk yemişçesine geriye atıldı. "Hayatım..."

"Sizinle vicdanım rahat bir şekilde evlenemem," dedi yumuşak bir sesle. "Bu size karşı büyük bir haksızlık olur."

Kısa bir an için Thomas ona bakakaldı ve Hero Thomas'ın kararının kesin olduğunu kavradığını gördü.

"Bu habere sevindiğimi söyleyemem," diye ağır ağır konuşmaya başladı Thomas. "Ama dünyanın sonu da değil. Çocuğun benden olduğunu anlayacak kadar uzun süre beklemek isterim ancak..."

Tanrı aşkına, Hero çılgık çılgıla bağırarak istiyordu! "Ben kardeşinle beraber oldum, Thomas."

Thomas ona bakakaldı, yüzü gitgide kızarıyordu.

Hero ayağa kalktı. “İffetime gölge düşürdüm ve böylece namusumu, daha da önemlisi özsaygımı yitirdim. Özür dilerim, Thomas. Sen bunu hak etmiyorsun. Eğer...”

Hero konuşmasını sürdürürken Thomas onun yüzüne bakıyordu. Bir sonraki anda ise kızarmış yüzünde korkunç bir ifadeyle üzerine geldi. Korkusu sadece bir saniyelikti.

Ardından Thomas onun yüzüne sert bir tokat indirdi.

Griffin Mandeville Malikânesi’nin merdivenlerini çıkarken aklı karmakarışıkta. Keder dedikleri şey bu muydu? Bu zihni uyuşturan yorgunluk mu? Şu an hissettiği şey buydu. Geceyi Nick’i defnetmekle geçirmişti. Tabutun ve cenaze malzemelerinin parasını ödedikten ve mezar ile taşını da ayarladıktan sonra tek başına Nick’in soğuk toprağa defnedilişini izlemişti.

Sonrasında ise imalathanesine dönmüş ve Papaz’ı yok edecek stratejiler üzerinde çalışmıştı.

Papaz’ı dize getirmek ve böylece Nick’in intikamını alabilmek için sadece birkaç günün geçmesi yeterli olacaktı. Birkaç gün sonra nihayet dinlenebilecekti.

Ama bu arada yerine getirmesi gereken başka görevler de vardı. Bu sabah annesine alışverişte eşlik ederek bir kanepa, masa ya da ona benzer bir şey alırken yardımcı olması gerekiyordu. Annesinin neden sabahın köründe alışverişe çıkmak istediğini bilemiyordu ancak verdiği saat konusunda oldukça kararlı davranmıştı.

Kapıdan içeri girerken uşağı başıyla selamladı. “Ağabeyim nerede?”

“Kırmızı misafir odasında,” diye cevapladı onu uşak.

Griffin o yöne doğru yürümeye başladı. “Ben kendim girerim.”

“Bir misafiri var, Lordum.”

Griffin dönerek oturma odasına geri adımlarla yürümeye devam etti. “Kim?”

“Leydi Hero.”

Griffin duraksadı. Hero d n yanından ayrılırken oldukça sessizdi. Bu sessizliğinin kendisiyle evlenmeyi yeniden düşüneceği anlamına geldiğini ummuşt  ama kendisiyle konuşmadan Thomas’a bir şey söyleyemeyeceğini de biliyordu.

O anda misafir odasından bir bağırış duyuldu.

Griffin hızla  ne atılarak sese doğru koşt . Bir şingirtı sesinin üzerine bir bağırış daha geldi. Haykırışın tek bir kelime halini aldığı anda kapıyı hızla açtı. “Fahişe!”

Thomas omuzları kamburlaşmış ve yüzü kıpkırmızı bir halde yerdeki bir şeyin üzerine eğilmiş duruyordu. Baktığı şey kanepenin tarafından gizlenmişti. Griffin kanının bir anda önce kaynama noktasına geldiğini sonrasında ise buz kestiğini hissederek koşup kanepenin yanına gitti ve arkasına baktı.

Yaşıyordu. En azından bu kadarını görüp anlayabilmişti. Zümrüt yeşili bir elbise yığınının içinde yatıyordu ama hayattaydı.

Güzel yüzünün bir yanındaki kırmızı iz dikkatini çekti.

Bu bir erkek elinin iziydi.

Kafasının içi k kremelerle doluydu, bembeyaz ve tanımlanması zor bir öfke tüm ses, görüntü ve mantığını devre dışı bırakmaya hazırdı. Thomas’ı iterek ağabeyinin midesine bir yumruk indirdi. Thomas geriye doğru sendelerken koltuklardan birine çarptı ve ikisi birlikte koltuğun üzerinden devrilip yerde güreşmeye başladılar.

Thomas’ın savurduğu yumruk Griffin’in omuzuna geldi. Hiçbir şey hissetmiyordu.  l mc l öfkesinin dışında hissettiği hiçbir şey yoktu.

Başını eğerek dişleri birbirine kenetlenmiş bir halde yumruklarını indirmeye başladı, kulaklarındaki uğultu gürültülü ve par alayıcıydı. Görebildiği tek şey Thomas’ın kanlı y z yd , ağabeyinin dudakları hareket ediyor, bir şeyler söylüyordu ve belki de ona yalvarıyordu ama Griffin’in kalbi korkunç bir öfkeyle dolup taşıyordu.

Ona el kaldırmıştı. *Canını yakmıştı*. Ve bunun için de bacaklarının kırılmasını hak ediyordu.

Birisi sırtına vuruyordu ama Griffin oralı değildi. Ta ki kulağının dibinde Hero'nun bağırın sesini duyana kadar. "Griffin, dur!"

Yavaş yavaş da olsa odadaki diğer insanların varlığını fark edebildi. Omzundaki ve ne tuhaftır ki bir de çenesindeki ağrıyı da hissetmeye başladı. Başını kaldırdığı anda annesiyle yüz yüze geldi.

Kadın ağlıyordu.

Griffin'in kolları yana düştü ve annesine kederle baktı.

Annesi, "Ah, Griffin," deyince o anda Griffin de ağlamak, utancını ve üzüntüsünü haykırmak istedi.

Yere bakınca Thomas'ın yerde, dizlerinin arasında yattığını ve burnundan akan kanı eliyle silmeye çalıştığını gördü. Elinin üzerinden, ağabeyinin mavi gözleri de öfke ve aynı utançla parlıyordu.

"Griffin." Hero'nun kuş kadar hafif elini omzunda hissedince nihayet dönüp ona baktı.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu, yüzünün bir tarafı kızarmış ve şişmişti.

Bu görüntüsü onun yeniden öfkeye kapılmasına neden olsa da bu kez ağabeyine bakmadı. Onun yerine Hero'nun yüzüne uzandı, titreyen elleri kanlıydı. Yüzünü yaralı parmaklarıyla okşadı. "Sen iyi misin?"

"Hayır," diye cevap verdi Hero. "Hayır."

"Üzgünüm," dedi. "Çok üzgünüm."

Doğrularak Hero'yu kollarının arasına almak ve bu korkunç karışıklığı bir şekilde düzeltmek istedi. Ama Hero başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Yapma."

"Hero," dedi Griffin yalvaran bir sesle, gözleri bulanıklaşmıştı. "Lütfen."

"Hayır." Hero zarif ve solgun elini kaldırarak onu durdurdu.

“Hayır, yapamam... sadece dur.” Arkasını dönerek odadan kaçarcasına çıktı.

Griffin etrafına baktı. Birkaç uşak ve hizmetçi toplanmış, annesinin omuzları sarsılırken, olanları izliyorlardı.

“Hepiniz dışarı çıkın,” diye çıkıştı Griffin çalışanlara. Hizmetçiler sessizce odadan çıktılar.

Annesini kollarının arasına aldı ve yaşlı kadının kırılganlığını hissetti. “Çok özür dilerim. Ben bir canavarım.”

“Anlamıyorum,” diye cevap verdi annesi. “Neler oluyor?”

“Griffin nişanlımı baştan çıkardı,” dedi Thomas belli belirsiz, şişen dudaklarının arasından.

Hâlâ yerde yatıyordu. “Zavallı Anne’de kendine hâkim olmadığın gibi şimdi de olamadı işte.”

“Griffin?” Annesi ona sersemlemiş bir halde bakınca Griffin kalbinin kırıldığını hissetti.

“Kapa çeneni, Thomas,” diye homurdandı.

“Sen ne cüretle...”

Griffin başını yavaşça çevirip hiç konuşmadan ağabeyine baktı, üst dudağı öylesine bir tehditle bükülmüştü ki Thomas bile anladı. “Bu konuda konuşmayacaksın. En ufak bir imada dahi bulunmayacaksın. Onun adını bile ağzına almayacaksın. Anladın mı beni?”

“Ben...” Thomas susmuştu.

“Bir tek kelime daha edersen başladığım şeyi bitiririm.”

Annesi itiraz eder gibi elini omzuna koydu ama bu konu annesini daha sonra üzecek olsa bile çok önemliydi. Griffin, ağabeyi onaylayıp başını başka yöne çevirinceye kadar onun yüzüne baktı.

“Pekâlâ,” dedi Griffin. “Gel, anne. Birer fincan çay içelim, ben de sana olanları anlatmaya çalışayım.” Ağabeyini oturduğu yerde tek başına bırakarak annesini odadan çıkardı.

“Yaptıklarının beni mutlu ettiğini söylemem mümkün değil ama belli ki işlediğin günah neyse, yeterince cezalandırılmışsın,” dedi Kuzen Bathilda, Hero’ya yaklaşık bir saat sonra.

Hero’nun şişmiş yüzünden ıslak kumaşı nazikçe çekip aldı. Hero gözlerini kapadı, Kuzen Bathilda’nın gözlerindeki derin endişeyi görmeye dayanamıyordu. Şu anda kendi yatağına uzanmış, dışarıdaki telaştan gizlenmeye çalışıyordu.

Thomas’ın vurduğu yer zonkluyordu. Yanında Mignon vardı, küçük köpek onu teselli etmek istercesine burnunu diğer yanığına dayamıştı.

Hero’nun gözleri yaşla doldu. “İlgini hak etmiyorum.”

“Saçmalama,” dedi Kuzen Bathilda kendine has enerjisiyle. “Onun sana vurmaya hakkı yoktu. Bir hanımefendiye vurma düşüncesi bile kabul edilemez. Şakağını kırmamış olması büyük bir şans. Böylesine şiddet eğilimleri gösteren bir erkekle evlenmemen belki de en doğrusudur.”

“Tahrik edilmişti,” diye karşılık verdi Hero soğuk bir şekilde.

Thomas’ın üzerine eğilmiş, öfke dolu yüzünün hatırası Hero’nun titremesine neden oldu. Griffin’in de zor kullanarak içeriye girmesi. İki kardeşin birbiriyle ölümcül bir kavgaya girişmesi ona kötü bir rüya gibi gelmişti. Asıl korktuğu şey Griffin’in kendine hâkim olamayarak ağabeyini öldürünceye kadar dövmesiydi. Olaylar nasıl bu hale gelmişti?

“Tabii ki küçük bir tören yapmalıyız,” dedi Kuzen Bathilda.

Hero gözlerini kırptırdı. “Ama ben Mandeville’le evlenmeyeceğim.”

Kuzen Bathilda omzunu okşadı. “Canım, Reading’i kastediyorum. Dedikodular alıp başını gitmeden, mümkün olan en kısa sürede evlenmelisiniz.”

Hero bitkinlikle gözlerini kapadı. Griffin’le evlenmeyi istiyor muydu? Maximus buna izin verecek miydi ki? Ağabeyinin aklına gelmesiyle birlikte gözleri kocaman açıldı. “Yüce Tanrım, Maximus’u

unuttum.” Hero yatağında doğruldu, yanağındaki ıslak havlu düşüp yere kaydı. Panik içine Kuzen Bathilda’ya baktı. “Biliyor mu?”

Bathilda gözlerini kırpıştırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Ben ona bir şey söylemedim ama onun nasıl biri olduğunu bilirsin.”

“Evet, bilirim,” dedi Hero yataktan çıkarken.

“Ne yapıyorsun?”

“Şu ana kadar öğrenmiş olmalı. Öğreneceğini biliyorsun,” diye mırıldandı Hero terliklerini bulmaya çalışırken. “İnbarcılar yardımıyla mı yoksa dedikodu vasıtasıyla ya da sadece telepati yoluyla mı bilemem ama Maximus er ya da geç *her şeyi* öğrenir ve bu haberin yol açacağı rezaleti de düşünecek olursak...” Eğilip yatağın altına bakarken sustu. İşte, terlikleri oradaydı!

“Tatlım, ağabeyinin tesellisini istemene asla engel olmak gibi bir niyetim yok ancak onun da bu haberi doğru düzgün bir şekilde hazmetmesi için ona biraz zaman tanımak sence de daha doğru olmaz mıydı?”

“Peki ya ondan sonra ne yapacağını düşünüyorsun?” diye sordu Hero terliklerini ayaklarına geçirirken. Saçı korkunç görünüyor olmalıydı! Koşarak aynanın yanına gitti.

“Yapmak mı? Sence...” dedi Bathilda nefesini tutarak.

Hero dönünce yaşlı kadının solgun yüzüne baktı ve tehlikeyi nihayet fark ettiğini anladı. Thomas’la evlenmediği takdirde Maximus, Griffin’e karşı saldırıya geçecek, hatta belki daha da kötüsünü yapacaktı.

Başını eğerek eliyle saçını düzeltmeye çalıştı. Bu haliyle kal-mak zorundaydı, şu anda yeniden giyinmek için zamanı yoktu. “Bir şeyler yapmak isteyecektir, belki de şiddet içeren bir şey. Ve ben de bugün için yeterince erkek şiddetine maruz kaldığımı söyleyebilirim.”

Odadan koşar adımlarla çıkıp merdivenleri hızla indi ve evin giriş holünde arabasının gelmesini bekledi.

“Beni de bekle, canım,” diye seslendi Kuzen Bathilda arkasından nefes nefese. Mignon’u kollarında bir çeşit kalkan gibi tutuyordu.

“Ağabeyimin ruh halinin çok kötü durumda olduğunu düşünüyorum,” dedi Hero. “Benimle gelmeni beklemem doğru olmaz.”

Kuzen Bathilda çenesini kaldırdı. “Anne babanızın ölümünden bu yana hepinize ben baktım. Ben olmadan karşısına çıkmana izin vermeyeceğim. Ayrıca, onu sakinleştirmek için iki kadın gerekebilir,” diye ekledi sıradan bir sesle.

Bu düşünce Hero’nun neşelenmesi için yeterli olmasa da arabayı az öncekinden daha kararlı bir şekilde binmesine yardımcı oldu.

Yarım saat kadar sonra, babasının inşa etmiş olduğu gösterişli Wakefield Malikânesi’nin kapısını çaldılar. Tüm ailesini burada yaşatmayı arzulamıştı ama şu an için bu büyük şehir evinde sadece Maximus yaşıyordu.

Kapıyı açan uşağın yüzü allak bullaktı, Hero’yu görünce vücudu daha da gerildi.

“Leydim, sanmıyorum ki...”

Hero yanından geçerek dönüp uşağa baktı. “Ağabeyim nerede?”

“Lordum yatak odasında ama...”

Hero sertçe başını salladı ve merdivenleri tırmanmaya başladı. Hero normal koşullarda asla ağabeyinin yatak odasına girmezdi ancak şu an için olağanüstü bir durum söz konusuydu. Kapısının açık olduğunu gördü, yardımcılarının biri dayak yemiş bir köpek gibi dışarı çıktı.

Hero derin bir nefes alarak odaya girdi.

Gömleğini giymiş olan Maximus çalışma masasının üzerine eğilmiş bir halde bir şeyler yazıyordu. Odada ondan başka üç kişi daha vardı. Maximus’un uzun zamandır yanında çalışan yardımcısı Craven da buna dâhildi. Craven uzun boyu ve simsiyah giyimiyle bir uşaktan çok bir tabut imalatçısına benziyordu. Hero ve Kuzen Bathilda’yı gören Craven, Maximus’a döndü. “Lordum.”

Maximus başını kaldırıncaya Hero’yla göz göze geldi.

“Bizi yalnız bırakın,” dedi hizmetçilerine.

Craven diğer adamları aceleyle odadan çıkarıp arkasından kapıyı kapadı.

Maximus ayağa kalkarak Hero’nun yanına geldi. Garip bir şaşkınlıkla kız kardeşinin yüzüne baktı. Sonra da parmaklarını Hero’nun acıyan yanağında gezdirdi.

“Bunun için ölecek.”

Maximus’un bunu söylerken tam olarak kimi kastettiğini anlamadı ama bunun zaten bir önemi yoktu. “Hayır, ölmeyecek.”

Ağabeyi kaşlarını çatarak masasına döndü. “Düello şahitlerimi Reading’in yanına gönderdim bile. Bu mesele kapanmıştır.”

Kuzen Bathilda derin bir nefes alarak iç çekti.

“O halde onları geri çağır,” dedi Hero ağabeyini kolundan yakalayarak.

Maximus kaşlarını kaldırdı. Ne de olsa o bir düktü. Hiç kimse onunla bu şekilde konuşamazdı, Hero bile. Ama bu bir ölüm kalm meselesiydi.

“Ben düello filan istemiyorum,” dedi Hero ağabeyinin gözlerinin içine bakarak. “Artık şiddet istemiyorum ve sonucunda ölüm olmasını da istemiyorum.”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Kesinlikle ilgilendirir!” diye karşı çıktı Hero. “Mandeville’in öfkesine ben sebep oldum. Namusunu bir kenara atarak bu sorunlara sebep olan yine benim.”

Maximus başını iki yana salladı. “Hero.”

“Hayır, dinle beni,” dedi genç kadın alçak bir sesle. “Yaptıklarımın utanç duyuyorum ama utancımın, sonuçlarına katlanmama engel olmasına izin vermeyeceğim. Şahitlerini geri çağır, Maximus. Benim yüzümden seni felakete sürükleyecek bir düelloya girme. Buna katlanabileceğimi sanmıyorum.”

Maximus ona bir süre hiç konuşmadan baktıktan sonra çıkışa doğru yürüyerek kapıyı açtı.

Craven hâlâ dışarıda bekliyor olmalıydı çünkü Maximus kısık sesle bir konuşma yaptıktan sonra kapıyı kapatıp yeniden yanına döndü.

“Bunu senin için yapıyorum,” diye başladı söze. “Sadece senin için ve bu meselenin düzgünce hallolmaması halinde daha ileriki bir tarihte onu düelloya davet etmeyeceğime dair bir söz de vermiyorum.”

Hero yutkundu. Maximus’un yaptığı, kısmi de olsa, büyük bir ayrıcalıktı. “Teşekkür ederim.”

“*Tanrı’ya şükürler olsun!*” diye bağırdı Kuzen Bathilda kendini bir koltuğa bırakmadan önce.

Maximus başını eğerek masasına geçti. “Pekâlâ, şimdi de Mandeville’le ne kadar çabuk evlenebileceğine bir bakalım. Hizmetçilerin bu sabahki olaylar hakkındaki dedikoduları yaymaya başladıklarından en ufak bir şüphem yok.”

Hero sırtının panikle ürperdiğini hissetti. Ağabeyine bir kez daha çaresizce, “Maximus!” diye seslendi. Maximus kaşlarını çatarak ona baktı.

Hero çenesini kaldırdı. “Ben Mandeville’le evlenmeyeceğim.”

“Lord Reading’i mahkûm ettirmemi mi istiyorsun?”

Hero yutkundu. “Hayır.”

Maximus ona kısa bir an için baktıktan sonra başını yeniden kâğıtlarının üzerine eğdi. Hero’nun ne hissettiğinin hiçbir önemi yok gibiydi. “O halde Mandeville Markisi’yle evleneceksin.”

Dümdüz sesi ürpermesine neden oldu. Hero bu sesi tanıyordu: Bu Wakefield Dükü’nün sesiydi. Ve Wakefield Dük’ü bir kez kararını verdi mi ondan cayması mümkün değildi.

On Beşinci Bölüm

O gece Kraliçe, taliplerini cevaplarını almak üzere taht odasına davet etti.

Prens Batıya öne çıkarak Kraliçe'nin ayaklarının dibine muhteşem bir bayrak açtı. Üzerinde Krallığı'nın ambleminin yanı sıra şatosunun işlenmiş resmi vardı. "Bu şato," diye söze başladı Prens, "krallığınızın kalbidir, Majesteleri."

Ondan sonra Prens Kuzeyrüzgâr, ortaya sedef ve mercandan yapılmış bir kutunun içindeki gümüş bir pusulayı gösterdi. "Liman, Majesteleri.

Krallığınızın kalbidir."

Son olarak ise Prens Doğugüneş, Kraliçe'nin önüne, merkezinde minyatür bir şehir olan kristal bir küre bıraktı. "Bu şehir krallığınızın kalbidir, Majesteleri..."

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

Wakefield Dükü'yle resmî bir görüşme yapmak hiç de kolay bir şey değildi. Griffin öğleden sonrasının neredeyse tamamını önce bir misafir odasında sonra da Wakefield Malikânesi'nde volta atarak geçirmişti. Muhtemelen büyük adama gitgide yaklaşıyordu fakat ilerleme hızına bakılacak olursa, yanına varması Noel'i bulacaktı.

Bu yüzdendir ki uzun ve şık bir koridorda ilerleyerek Lord'un çalışma odasını bulmaya niyet etti. Wakefield'in kız kardeşini

baştan çıkaran, üstelik de cin üreticisi olan bir kişiyi görmek isteyeceğini hiç sanmıyordu ama ne yazık ki başka şansı yoktu. Kendisinin ve Hero'nun geleceği bu görüşmeye bağlıydı.

Küçük bir kütüphanenin ve bir oturma odasının daha yanından geçti –bir adamın kaç misafir odasına ihtiyacı olabilirdi ki?– ve en sonunda holün sağında kalan kapalı bir kapının önüne geldi.

Griffin kapıyı çalmadan açtı. Seçebileceği çok sayıda odası olduğu düşünülecek olursa, Wakefield Dükü çalışma odası olarak kendine oldukça küçük bir odayı ayırmıştı. Bu oda evin neredeyse en arka tarafındaydı, ev sahibi için oldukça tuhaf bir tutumdu bu. Çalışma odasının duvarları ve tavanı sanki ortaçağ manastırlarından kalma, koyu renkli karmaşık oymaları olan ahşaplarla kaplanmıştı. Ayaklarının altındaki halı kehribar, yakut ve zümrüt süslemelerle işlenmişti. Odanın neredeyse bir kenarının tamamı, kocaman ve oldukça çirkin ve yine koyu ahşap oymalı bir masa tarafından işgal edilmişti. Dük masanın arkasında oturmuş ona düşmanca gözlerle bakıyordu.

Griffin bir adım öne attı. “Lordum, sizi rahatsız etmediğimi umarım.”

Dük’ün kaşlarından biri bu bariz yalan karşısında havaya kalktı.

“Ne istiyorsunuz, Reading?”

“Kız kardeşinizi.”

Wakefield’ın gözleri tehlikeli bir biçimde kısıldı. “Kız kardeşime bakılacak olursa ona zaten sahip olmuştunuz.”

“Evet, oldum.” Masum numarası yapmanın lüzumu yoktu. “Ve bu yüzden de onu şimdi sizden evlenmek üzere istiyorum.”

Wakefield koltuğunda geriye yaslandı. “Eğer kız kardeşimin bir servet avcısıyla uyduruk bir evlilik yapmasına izin vereceğimi düşünüyorsanız...”

“Ben bir servet avcısı değilim.” Griffin, hâlâ ağabeyinin çenesine vurduğu darbenin etkisiyle acıyan yumruğunu esnetti. Şu

anda öfkesine yenik düşmesinin davasına bir yararı olmayacağı kesindi. “Kendime ait yeterli miktarda param var.”

Dük’ün üst dudağı belli belirsiz kıvrıldı. “Şahsınız ve işinizle ilgili araştırma yapmadığımı mı sanıyorsunuz?”

Griffin gerildi.

“Siz ahlâksız sahtekârın tekisiniz,” dedi Wakefield. “Büyük çoğunluğu evli olan pek çok hanımın ilgisine mazharsınız. Kendinize ait küçük bir mirasınız var ama ağabeyiniz her nasılsa hem aile parasını hem de Mandeville arazilerini idare etmenize izin veriyor. Bir de St. Giles’ta yasa dışı içki ürettiğinizi ekleyecek olursak pek de iç açıcı bir tabloyla karşı karşıya olduğumuzu söyleyemeyiz, öyle değil mi?”

Griffin karşısındaki adamın gözünün içine baktı. “Ben ne kumar oynarım ne de normalin dışında içki içerim. Küçük miras olarak adlandırdığınız şeyi yönetimime aldığımdan bu yana dört katına çıkardım ve bundan sonra da çoğaltmak niyetindeyim. Özel ilişkilerimle tanınan biri olabilirim ancak kız kardeşiniz benimle evlendiği takdirde ona tamamen sadık kalacağımdan eminim.”

Wakefield’in gülümsemesi alaycıydı. “Bizim türümüzden olan çok az erkek evlense bile kendine bir metres tutmakta bir sakınca görmez ama siz buna rağmen böyle bir şeyi yapmayacağınıza dair söz verdiniz diye, size inanmamı mı bekliyorsunuz?”

“Evet.”

“Peki ya cin imalathanesi ne olacak? Kız kardeşim için o işten vazgeçebilecek misiniz?”

Griffin’in gözünün önüne, Nick’in kendi kanına ve jöleli yılan balığına bulanmış cesedi geldi.

“Hayır, en azından şimdilik değil.”

Dük, Griffin’e neredeyse bir dakika boyunca baktı. Griffin sırtından ter damlalarının aktığını hissedebiliyordu. Bir şey söyleme isteğine karşı koyması çok güçlü ama davasını mümkün olan en iyi şekilde açıkladığını da biliyordu. Korkutucu bakışlı

olan bu yüze karşı daha fazla konuşmak zayıflıktan başka bir şey ifade etmeyecekti.

Wakefield nihayet konuşmaya başladı. “Zaten bir önemi yok. Bu konuşma baştan sona anlamsız. Hero’ya önümüzdeki pazar günü ağabeyinizle evleneceğini söyledim bile. Ve eğer o zamana kadar cin imalathanesini kapatmazsanız, çok yakın bir zamanda sizi askerlerimle birlikte ziyaret edeceğimden şüphenez olmasın.”

Masasının üzerindeki bir kâğıdı aldı. Belli ki bu görüşme sona ermişti.

Bugün günlerden çarşambaydı. Pazara sadece dört gün kalmıştı. Griffin büyük masaya doğru bir adım attı ve bir koluyla üzerine hızlı bir darbe indirdi. Kalemler, kâğıtlar, kitaplar, küçük bir mermer büst ve altın bir mürekkep hokkası, hepsi bir anda yeri boyladı.

Griffin masanın üzerine eğilerek kollarını şimdi üzeri tamamen boş olan yüzeyine yasladı ve Wakefield’in şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerinin içine baktı.

“Sanırım tam olarak anlaşılamadığımız bir husus var. Ben buraya kız kardeşinizle evlenmek için izin istemeye gelmedim. Size, rızanız olsa da olmasa da Hero’yla evleneceğimi söylemeye geldim, Lordum. Benimle bir kereden fazla birlikte oldu. Belki de şu anda karnında çocuğumu bile taşıyor olabilir. Ve eğer ondan ya da bebeğimizden vazgeçeceğimi düşünüyorsanız, belli ki ne karakterimle ne de geçmişimle ilgili yeteri kadar araştırma yapmamışsınız demektir.”

Griffin, karşısındaki adam daha tek bir kelime bile edemedi kendini masadan iterek arkasını döndü ve kararlı adımlarla kapıdan çıktı.

Gecenin çok geç bir saatiydi ve Thomas etrafına bakındıktan sonra bir eliyle pervazına yaslanırken diğer eliyle de kapıyı vurdu. Bu kapıyı ikinci çalışıydı. Bir adım geriye çekilerek şehir evinin üst

katlarına baktı. Geldiği bu ev doğru evdi, burayı kolay kolay unutmaması mümkün değildi. Bu da demekti ki yosma ona kapıyı ya açmak istemiyordu ya da daha kötüsü, çok sayıdaki genç âşık-larından birinin ziyaretine gitmişti. Eğer durum öyleyse onu...

Kapının aniden ve hızla açılmasıyla, karşısında daha önce hiç görmediği iri yarı, tehditkâr bir uşak belirdi.

Thomas'ın kaşları çatıldı. "O nerede?"

Uşak kapıyı kapatmaya yeltenince Thomas omzuyla karşı koyarak kapıyı sertçe itti.

Ama ayakları yere düşündüğü kadar sağlam basmamıştı çünkü birdenbire kendini kışının üzerinde buldu –bu bugün ikinci kez oluyordu– ve gözleri öfkeden karardı.

O Mandeville Markisi'ydi, lanet olsun! Hayatı böyle olmamalıydı.

Kapıda önce telaşlı bir hareketlenme oldu ve bir an sonra Lavinia mor renkli şalıyla üzerine eğilmişti. Aşırı kızılıktaki saç omuzlarına dağılmıştı. Ev haliyle, boya küplerinin ustaca hileleri olmadan yaşını gösteriyordu. Ama yine de ona baktıkça Thomas onun bu dünyadaki en güzel kadın olduğunu düşündü.

"Ne oldu sana böyle?" diye bağırdı Lavinia.

"Seni seviyorum," dedi Thomas boğuk bir sesle.

Lavinia gözlerini devirdi. "Sen sarhoşsun. Hutchinson, onu içeri taşımama yardım et."

Thomas uşağın yardımına itiraz edecek gibi oldu ama bacak-ları sanki biraz titrekti, gerçekten de tuhaf bir durumdu. Birkaç dakika geçtikten sonra kadının oturma odasındaki kanepeye yerleşmişti bile.

"Bu kanepeyi oldum olası sevmişimdir," dedi yanındaki min-derleri eliyle yoklayarak. Kadına baştan çıkarıcı bir bakış attı. "En güzel anılarımdan bazıları buraya aittir."

Lavinia iç çekti. Thomas onun geçmişte bakışlarına bu şe-kilde karşılık verdiğini anımsamıyordu. "Niçin nişanlının evinde değilsin, Thomas?"

“O artık benim nişanlım değil.” Sesi kendi kulağına bile alıngan bir çocuğunki gibi geldi.

Lavinia’nın ince kaşları havaya kalktı. “Evlilik sözleşmesini imzaladığınızı sanıyordum?”

“O Griffin’le yattı.”

Lavinia ona sadece bakmakla yetindi, kollarını muhteşem göğüslerinin altında kavuşturmuştu.

Sinirli bir tavırla başını salladıktan sonra bakışlarını odanın içinde gezdirdi. “Gözümün önünde onunla düzüştü. Aynı bir zamanlar Anne’in yaptığı gibi. Hepsi birer fahişe.”

Thomas’ın bu kaba kelimeyi ikinci kez kullandığını duyan Lavinia bundan rahatsız olarak yerinde kıpırdandı. “Böyle bir konuşma tarzından hoşlanmadığımı biliyorsun, Thomas.”

“Özür dilerim.” Dönmeye başlayan başını ellerinin arasına aldı.

“Yüzüne ne oldu?” diye sordu kadın yumuşak bir sesle.

“Griffin yaptı.” Thomas burnunu yoklayarak güldü. İyice şişmişti ve kırıldığından da emindi ama şu anda pek bir şey hissettiği söylenemezdi.

“Bana saldırdı, buna inanabiliyor musun? Nişanlımı baştan çıkardıktan sonra, gelip bir de bana vurdu. Onu düelloya davet etmeliydim.”

“Bunu hak etmiş miydin?”

Thomas suçlu bir ifadeyle omuzlarını silkti. “Ona vurdum. Leydi Hero’ya. Daha önce hayatım boyunca hiçbir kadına el kaldırmamıştım.”

“Bu durumda hak etmişsin,” dedi Lavinia hararetle. Öne eğilerek yüzünü inceledi. “Ama öyle olsa bile burnunun durumu gerçekten içler acısı.”

Thomas kadına sinsili bir bakış fırlattı. “Beni her zaman önemserdin, Lavinia.”

“Ama artık önemsemiyorum.”

Thomas'ın yüzü asıldı. En azından bir şeyler hissediyormuş gibi davranabilirdi. "Lavinia..."

Kadın iç çekti. "Burnuna soğuk suyla kompres yapmamız lazım."

Oturma odasının kapısına doğru ilerlerken Thomas ona özlem dolu gözlerle baktı. Lavinia çam yarması uşağından soğuk su ve bez getirmesini istedi. Şehvetli kalçasını saran şalı koyu ametist rengindeydi. İşlemeli terliklerinin eskimiş olduğunu fark etti.

Onun, ökçeleri değerli taşlarla süslenmiş, yeni terlikleri olması gerekirdi. Ona, kendisine geri döndüğü takdirde, mücevherli terlikler ve çok çok daha fazlasını alabilirdi.

Kısa bir an için gözlerini kapadı.

Açtığında Lavinia'nın elinde bir su kabıyla yanına gelmiş olduğunu gördü. Soğuk suyla ıslattığı bir havluyu Thomas'ın burnunun üzerine yerleştirdi.

"Ah," diye inledi Thomas.

"Kıpırdama," dedi Lavinia.

Kaşları çatılmış bir halde üzerine eğildiği sırada Thomas ona baktı. "Beni neden terk ettin?" diye sordu.

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır ama gerçekten," dedi belli belirsiz bir şekilde. Bu sorunun cevabını almaya çok şu anda çok ihtiyacı vardı. "Neden?"

"Çünkü," diye söze başladı Lavinia havluyu burnundan çekip yeniden ıslatırken. "Sen evlenme zamanının geldiğine karar vermiştin. Leydi Hero'ya evlenme teklifinde bulundun."

"Ama beni terk etme sebebin neydi?" diye sordu Thomas bir kez daha inatla. "Seni ömrünün sonuna kadar varlık içinde yaşatabileceğimi biliyordun."

"Ömrümün sonuna kadar mı?" Kahverengi gözleri Thomas'ın kilerle karşılaştı ama Thomas onlarda bir duygu belirtisi göstermiyordu.

“Evet,” diye karşılık verdi birdenbire ayık bir tavırla. “Son-
suza kadar. Başka bir metres edinmezdim. Sana her zaman sadık
kalacaktım.”

“Ve eşine demek istiyorsun sanırım.” Aralarındaki o tuhaf
büyü bozulmuştu. Lavinia başını salladı. “Ne yazık ki ben temelli
olarak alıkonacak bir kadın değilim, Thomas.”

“Seninle evlenemem, lanet olası,” diye homurdandı Thomas.

Kadına artık çekici gelmediğini biliyordu. Bu çok kötü bir
durumdu ama inkâr etmesi de mümkün değildi. İçindeki duygu
karmaşası içinden çıkılacak gibi değildi.

“Benimle evlenemeyeceğini biliyorum,” dedi neredeyse sıkılmış
bir tavırla. “Ama bu benim başka bir beyefendiyle evlenemeye-
ceğim anlamına gelmez.”

Thomas’ın başı geriye atıldı, bu darbe kardeşinin yumruğun-
dan daha acı vericiydi.

“Evlenmeyeceksin!”

Lavinia kaşlarını kaldırdı. “Nedenmiş o? Benim üzerimde
herhangi bir hakkın yok.”

“Lanet olsun sana,” diye tısladı Thomas. Yüzündeki ıslak
havluyu öfkeyle bir kenara fırlatarak kadını tuttuğu gibi kendine
çekti. “Lanet olsun!”

Ve onu kırık ve kanayan bir erkeğin çaresizliğiyle büyük bir
tutkuyla öpmeye başladı.

Lavinia, Thomas’ın eli ametist rengi ipek şalın altına uzandığı
sırada dudaklarını onunkilerden çekti. “Bu hiçbir şeyi çözmeye-
cektir, Thomas.”

“Çözmeyebilir,” diye mırıldandı Thomas dilini kadının boy-
nunda gezdirirken. “Ama kendimi çok daha iyi hissettireceği kesin.”

“Ah, Thomas,” diyerek iç çekti Lavinia. Bu ses herhangi bir
reddetmeye benzemediği için de Thomas devam ederek aylardır
özlemini çektiği şeyi yaptı. Lavinia’yla sevişti.

Griffin, Mandeville Malikânesi'nin ön kapılarından biri açılıp kapandığı sırada ağabeyinin koltuklarından birine gömülmüş halde uyukluyordu. Hızla doğrularak yüzünü ovuşturdu.

Thomas'ın evine Wakefield'ı ziyaret ettikten sonra, bir önceki gece de gelmişti ama Thomas dışarıdaydı. Ağabeyinin yakın zamanda geri gelmeyeceğini anlayanca da St. Giles'a gitmişti.

Bu sabah ağabeyini evden çıkmadan yakalayabilmek için doğrudan buraya gelmişti. Ama ağırbaşlı bekârlardan biri sayılan Thomas geceyi dışarıda geçirmişti.

Griffin meraklanmıştı.

Hole bir göz attı.

Thomas oradaydı işte, yüzü olabildiğince sıkkın ve aksiydi, üstelik burnu da şalgam gibi görünüyordu. Uşağına sert bir sesle konuşuyordu. "Kimin geldiği umurumda değil. Evde yokum."

"Kan bağın olanlar için bile mi?" diye sordu Griffin.

Thomas ani bir hareketle arkasında dönünce hafifçe inledi ve elini ağrıdığı belli olan başına götürdü. "Özellikle de lanet olası kan bağım olanlar için."

Görüşmenin sona erdiğini gösterircesine dönüp merdivenleri çıkmaya başladı.

Griffin birkaç adımda yanına ulaştı. "Ama bu gerçekten de çok kötü, sevgili ağabeyim. Seninle kalpten kalbe bir konuşma yapmamızın zamanı geldi de geçti bile."

"Lanet olsun sana," diye söze başladı Thomas.

"Hayır." Griffin ağabeyinin yüzüne yaklaştı. "En azından kirli çamaşırlarını şimdi burada hizmetçilerinin duyacağı yerde ortaya dökmemi istemiyorsan."

Thomas suratını asarak bir an için kardeşinin yüzüne baktıktan sonra tek kelime etmeden başını çevirdi ve basamakları bir bir tırmanmaya başladı.

Bu, Griffin'in umduğundan daha iyi bir karşılama olduğu için, ağabeyinin peşinden gitmeye karar verdi.

Üst kattaki çalışma odalarından birine girdiler. Thomas odanın diğer tarafına geçip kristal bir karaftan kadehine kehribar renkli içkiyi dökerken, Griffin odanın içinde dolanıyordu.

“Günün bu saatinde, biraz erken değil mi?”

“Benim için değil,” diye cevap verdi Thomas dalgın bir şekilde.

Thomas duvara asılı ortaçağ tarzı gravürü inceledi. “Burası babamın çalışma odasıydı, değil mi?”

Thomas şaşırarak baktı. “Evet. Hatırlamıyor musun?”

Griffin omuzlarını silkti. “Buraya pek sık gelmezdim.”

“Babamız beni her pazar akşamı yanına çağırırdı,” dedi Thomas düşünceli bir sesle. “Okula dönmenden önce. Eve geldiğimde ise, akşam yemeğinden sonra bu odaya gelirdik.”

“Ne yapıyordunuz?” diye sordu Griffin.

“Konuşurduk,” dedi Thomas omuzlarını silkerek. “Bana derslerimi sorardı. Daha küçükken beni Latince dersi için çalıştırdı. Yaşım biraz daha ilerlediğinde de politika konuşurduk.”

Griffin başını eğdi. “Seni Marki olman için hazırlıyordu.”

“Sanırım öyleydi.” Thomas kardeşine baktı. “Senin için de aynısını yapmadı mı?”

“Hayır. Ben davet edilmezdim,” dedi Griffin ifadesiz bir sesle.

Thomas ona bir an için şaşkınlık içinde baktıktan sonra gözlerini kadehine indirdi.

“Benden ne istiyorsun, Griffin?”

“Hero’yla evlenmekten vazgeçmeni istiyorum.”

“Beni zaten reddetti.” Griffin ağabeyine baktı. Belli ki Wakefield’in niyetinden henüz haberi yoktu.

“Ağabeyi gelecek pazar günü seninle evlenmesini istiyor.”

Thomas gözlerini kıstı. “Öyle mi istiyor?”

“Evet.” Griffin dişlerini sıktı. “Onunla evlenmeyi reddetmeni istiyorum.”

Thomas öfkeyle homurdandı. “Elbette istersin. Sanırım onu da aynı ilk karımı istediğin gibi kendine istiyorsundur?”

“Bu olanların Anne’le hiçbir ilgisi yok,” dedi Griffin mümkün olduğu kadar sakın bir sesle.

“Ya, öyle mi?” diye bağırdı Thomas. “Zavallı, zavallı Anne! Âşığının onu bu kadar çabuk unuttuğunu bilse ne hissederdi acaba? Ama ne de olsa sen kadınları sıradan geçirmeyi çok iyi bilirsin. Sanırım nasılsa ölünce onları hatırlamadığın için isimlerini de aklında tutmanın pek bir anlamı yoktur, değil mi? Hero’ya Anne’den bahsetmiş miydin?”

“Evet.”

Thomas bu cevaba hazırlıklı değildi. Kendine gelmeden hemen önce gözlerini kırıştırdı.

“Ne? Kardeşinin kadınlarını baştan çıkarmayı alışkanlık haline getirdiğini mi söyledin yani?”

“Hayır. Ona Anne’e asla elimi sürmediğimi söyledim.” Griffin kızgınlıkla ağabeyinin kanlanmış gözlerine baktı.

Thomas yüksek sesle bir kahkaha attı. “Yalan söylüyorsun.”

“Hayır, yalan söylemiyorum.” Griffin sesine yansıyan öfkeye engel olamamıştı. Tanrım! Yıllar yılı bu iftirayla yaşamak zorunda kalmıştı. “Anne’le hiç sevişmedim, onu hiçbir zaman baştan çıkarmadım, baştan çıkarmak gibi bir niyetim asla olmadı. Eğer sana başka bir şey anlattıysa, yalan söylemiş demektir.”

“Anne bana *ölüm döşeginde* senin onun âşığı olduğunu söyledi.” Thomas kadehini gürültüyle sehpaye indirdi. “Bebeğin senden olduğunu söyledi. Aylardır seviştiğinizi ve senin onu daha biz evlenmeden ayartmaya başladığını anlattı.”

“Ve ben de sana cenazesinde bütün bunların yalan olduğunu söyledim.”

“Gerçekten de kendi *karıma* değil de adı çıkmış bir hovardaya inanmamı mı bekliyorsun?”

“Ben *kardeşine* inanmanı bekliyorum!” Griffin’in sesi odanın içinde yankılandı. Eliyle koltuğun arkasını sertçe kavrayarak soğukkanlılığını muhafaza etmeye çalıştı. “Tanrı aşkına, Thomas.

Bunu nasıl yaparsın? Karını baştan çıkardığımı nasıl düşünebilirsin? Ben senin kardeşimim. Söylediklerime inanmayı aklından bile geçirmedi. Benden çok, doğum yaparken ölmek üzere olan histerik bir kadına inanmayı tercih ettin. Sanki böyle bir şeyin olmasını ister, bekler gibiydin ve onun sözleri de senin şüphelerini doğruladı.”

“Evet, bekliyordum.” Thomas içkisini bitirdi. “Anne’le flört ediyordun, bunu kabul et.”

“Evet, pekâlâ! Onunla flört ettim. Herhangi bir beyefendinin balo salonundaki herhangi bir hanımefendiyle flört ettiği gibi flört ettim.” Griffin ellerini havaya kaldırdı. “Ama olan biten bundan ibaretti. Asla umumi yerlerde sarf edilen aptalca sohbetlerin ötesine geçen bir şey olmadı. Böyle bir *niyetim* hiçbir zaman yoktu.”

“Seni seviyordun.”

Griffin derin bir nefes aldı. “Eğer beni seviyorduyorsa, bu onu cesaretlendirdiğim için olmadı. Bunu biliyorsun, Thomas. Evlendiğinizde, bir keresinde bu sosyal flörtlerimizi biraz fazla ciddiye aldığını gördüm ve hemen uzaklaştım.”

Thomas inanmayarak başını salladı. “Sana karşı zaafi olduğunu biliyordun ve bundan yararlandın.”

“Böyle bir şeyi neden yapayım, lanet olası?” diye sordu Griffin hiddetle.

“Kıskançlık,” dedi Thomas elindeki kadehi sallayarak. “Senin de söylediğin gibi, babamız seni hiçbir zaman çalışma odasına davet etmedi. Onun vârisi sen değildin.”

Griffin şaşkınlıkla kahkaha attı. “Gerçekten de benim *kıskançlık* nedeniyle ağabeyimin karısını baştan çıkaracak kadar zavallı biri olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Evet.” Thomas kadehin içindeki içkiyi tek bir yudumda bitirdi.

Griffin gözlerini yumdu. Eğer Thomas herhangi biri olsaydı onu düelloya davet ederdi. Onuruna, dürüstlüğüne ve karakter-

rine ettiği bu hakaretler kabul edilemezdi. Ama söz konusu olan Thomas'tı.

Ağabeyi.

Ama yine ondan istediği bir şey vardı.

Griffin derin bir nefes aldı. "Sanırım bu kibirli ve inatçı tavrının altında bir yerde, bütün bunların iğrenç birer iftira olduğunu ve benim masum olduğumu biliyordur."

Thomas konuşmaya yeltendi ama Griffin elini kaldırarak onu susturdu. "İzin ver devam edeyim."

Thomas bir an için kardeşine baktı ve başını eğdi.

"Teşekkür ederim." Griffin ağabeyine baktı. "Sen Hero'yu sevmiyorsun. Benimle seviştiğini itiraf etti. Onunla evlenmek istediğini sanmıyorum. Bırak onu alayım, Thomas."

"Hayır."

Kalbini pençeleyen çaresizliğe rağmen Griffin zayıflığını göstermedi. "Onu istemiyorsun. Ben istiyorum. Bu hainliği yapma."

Thomas güldü. "Devran döndü, değil mi? Bakıyorum kibrinden eser kalmadı."

"Yapma. Thomas, *yapma*." Griffin gözlerini yumdu.

"Eğer Wakefield bu pazar evlenmemize karar verdiyse, bu karara uyacağım."

"Onu seviyorum."

Griffin kendi sözleri üzerine gözlerini açtı. O anda, söylediği şeyin doğru olduğunu fark etti. Aslında şoke olması gerekiyordu ama bu duygu ona çok doğru gelmişti.

Ağabeyine umutsuzlukla ama bir yandan da korkusuzca baktı.

Thomas da şaşırmıştı. Kardeşine baktı ve gözlerini isteksizce başka yöne çevirdi. "O zaman sen aptalın tekisin," dedi ve odadan çıktı.

Hero o gece yatağında uykusuz yatarken, akli hiç durmadan oradan oraya zıplıyordu. Pencereden gelen küçücük, daha çok bir fısıltıyı

andıran sesi duydu. Endişeler içinde kıvranmak yerine uyuyor olsaydı, bu sesi fark etmesi mümkün olmazdı. Balkonuna kedi tırmanmış olabilir miydi? Yatağında doğrularak gözlerini uzun pencerelere dikti. Odanın içi karanlıktı ama yumuşak ay ışığı pencereyi hafifçe aydınlatıyordu. Hero başını yana eğdi. Muhtemelen...

Birdenbire cama yansıyan kocaman siyah bir gölgeyi fark etti.

Hero bağırmaya çalışırken nefesinin kesildiğini hissetti.

Gölgenin hareket etmesiyle pencere açıldı ve Griffin sakın adımlarla yatak odasının içine girdi.

Hero sesini yeniden buldu ve onu burada görünce sevinçten kalbi yerinden fırlamış olsa da kızmadan edemedi. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Sus!” dedi Griffin. Sesi hırsızdan çok, terslenen bir okul müdürüne benziyordu. “Bütün evi uyandırmaya mı çalışıyorsun?”

“Bunu yapmaya kesinlikle niyetliyim,” diye karşılık verdi genç kadın, kendi de bunun bir yalan olduğunu en az Griffin kadar bilse de. Hero yatağında oturarak örtüleri kollarının altına sıkıştırdı. Üzerinde bir gecelik vardı ama yine de Griffin’in, onun hafifmeşrep olduğunu düşünmesini istemedi.

Yani en azından şu ana kadar olduğundan daha fazla hafifmeşrep olduğunu düşünmesini istemedi.

Griffin cevap vermeden yanına yaklaşmaya başladı. Oda karanlıktı ve Griffin hareket ettikçe, yatak perdesinin ardındaki görüntüsü kayboldu. Görüntüsü tamamen yok olunca Hero, sanki onu bir daha hiç göremeyecekmiş gibi paniğe benzer bir duygu hissetti. Perdeyi kenara çekmek için elini uzatınca Griffin’i şifon yerin yanında gördü.

Üzerindeki nesneleri inceliyor gibi bir hali vardı. Bu karanlıkta görebiliyor muydu ki?

“Ağabeyinle konuştum.”

Hero gerildiğini hissetti. “Ya?”

“Bana pazar günü Thomas’la evleneceğini söyledi. Korkarım bu görüşmemiz pek olumlu sonuçlanmadı.” Hero sessizdi.

“Evet? Thomas’la evlenecek misin?”

Hero başını yana eğdi ancak Griffin’in yüzündeki ifadeyi çözmeyi başaramadı. “Maximus’un yapmamı istediği şey bu.”

Griffin başını hızla ondan yana çevirdi. “*Sen ne istiyorsun?*”

O Griffin’i istiyordu ama bu o kadar kolay değildi. Thomas’la evlenmeyi reddederse, Maximus, Griffin’in peşine düşecekti ve onu durdurmak mümkün olmayacaktı. Hiçbir şey onu Griffin’i hapse attırmaktan hatta boynuna ilmeği geçirmekten alıkoyamayacaktı. Bütün bunlar olmasa bile Griffin’le evlenerek ailesini kaybetmeyi göze alabilir miydi? Ya Phoebe’yi, Kuzen Bathilda’yı ya da Maximus’u bir daha hiç göremezse? Düşüncesi bile boğazının korkuyla düğümlenmesi için yeterliydi.

“İmalathaneyi kapatmaya karar verdin mi?” diye sordu. Yumuşak sesinde çaresizlik vardı.

“Yapamam.” Griffin’in sesi sertti. “Nick imalathaneyi savunurken öldü. Orayı öylece bırakıp gidemem.”

“O zaman Thomas’la evlenmek zorunda kalacağım,” diye karşılık verdi Hero. Çaresi kalmamıştı. Perdeyi kapatıp aralarındaki bağı kesti. “Belki de en iyisi budur.”

“Ciddi olamazsın.” Griffin’in sesi alçak ama kararlıydı. Sanki biraz yaklaşmış gibiydi.

“Neden olamazmışım?” diye sordu Hero bitkinlikle. Kalbi günlerdir ağrıyordu, o kadar uzun zamandır ağrıyordu ki artık bunun farkında bile değildi. O duygu artık hep vardı; kederin sürekli atan nabızı. “Seninle evlenemem. Birbirimize benzer hiçbir yönümüz yok.”

“Doğru,” diye fısıldadı Griffin, sesi şimdi hemen yanı başında gibiydi. Konuşurken hissedilen nefesiyle Hero’nun arasında sadece yatağın perdeleri vardı. “Sen ve ben, birbirimize hiç benzemiyoruz.

Sen Thomas'a daha çok benziyorsun. Ağırbaşlı, karar vermeden önce iyice düşünen, hareketlerinde her daim dikkatli olan birisin."

"Çok sıkıcı biriymişim gibi konuşuyorsun."

Griffin'in gülüşü samimiydi. "Thomas'a benzediğini söyledim, onun gibi olduğunu değil. Seni asla sıkıcı bulmadım."

"Ne kadar nazıksın." Griffin'in yanağını tüllü kumaşın diğer tarafında hissedinceye kadar parmağının ucuyla perdeye dokundu.

"Birbirimize, farklılıklarımız sayesinde bu kadar uygun olduğumuzu düşünüyorum," diye devam etti Griffin. Çenesi Hero'nun parmak uçları altında hareket ediyordu. "Thomas'la bir yıla kalmaz sıkıntıdan ölürsün. Eğer benim karakterime benzeyen bir hanım bulsam, birkaç ay içinde birbirimizi parçalardık. Ama sen ve ben, eklemek ve yağ gibiyiz."

Hero homurdandı. "Çok romantik."

"Sus," dedi Griffin, sesinin ciddi çıkmasını sağlamaya ve gülmesini bastırmaya çalıştı.

"Ekmek ve yağ gibi," dediği sırada Hero çenesini okşadı. "Ekmek yağ için istikrarı ve gücü sağlar, yağ ise ekmeğe lezzet verir. Bir arada mükemmeldirler."

Hero'nun kaşları çatıldı. "Ben ekmeğim, değil mi?"

"Bazen." Sesi gür fakat alçak ve gizemliydi. Konuştukça avuç içine dokunan nefesini duydu. "Bazen de eklemek benim, sen yağsın. Ama hep bir arada oluruz. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Ben..." Hero evet demeyi çok istiyordu. Onunla evlenmeyi kabul etmeyi, kafasındaki seslerin hepsine kulağını tıkamayı istiyordu. "Bilmiyorum."

"Hero," diye fısıldadı Griffin ve genç kadın parmaklarını genç adamın perdenin arkasındaki dudaklarında gezdirdi.

"Bugüne kadar hiçbir kadın için böyle hisler beslemedim. Bir daha besleyeceğimi de sanmıyorum. Anlamıyor musun? Bu insanın başına ömrü boyunca sadece bir kez gelen bir şeydir.

Parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verirsen, ikimiz de kayboluruz. Sonsuza dek.”

Hero, Griffin’in bu sözleri karşısında sarsıldı. *Sonsuza dek kayboluruz.* Onun kaybolduğu düşüncesine katlanamazdı. İçgüdüsel bir hareketle öne eğildi ve dudaklarını perdenin arkasından Griffin’in dudaklarına bastırarak genç adamın varlığını, sıcaklığını hissetti.

Ama Griffin başını geriye çekti. “Artık benim için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyor musun? Birlikteliğimizin ne anlama geldiğini?”

Hero başını iki yana salladı. “Benden nasıl bir fedakârlık istediğinin farkında mısın? Sadece sözlerine inanarak bir uçuruma atlamamı bekliyorsun. Bunun nasıl olacağını...”

“O halde izin ver, sana göstereyim.”

Perdeler hızlı bir hareketle açıldı ve Griffin yatağa, yanına yattı. Perdeleri yeniden kapatınca yatağı birdenbire küçülmüş gibiydi, özel ve karanlıktı. Küçük dünyalarında hapsolmuş bir haldeydiler, zaman ve yer mefhumu olmaksızın sadece ikisi vardı.

Hero, Griffin’in kolunun altındaki örtüleri çekmesine hiç itiraz etmedi. Bacaklarına sürtünen kumaş kaygan bir ses çıkarınca Hero yutkundü. Vücudu genç adama karşı duyduğu istekle kıvrılmaya başlamıştı bile. Artık onu tanıyordu, kendisine neler yapabileceğini biliyordu.

Griffin sıcak ellerini dairesel hareketlerle kadının ayak bileklerinde gezdirerek sıkıca kavradı. “Hero.” Sesi pürüzlüydü, derin ve yoğun duyguların etkisiyle titriyordu.

Genç adamın ellerinin teninde gezindiğini hissediyordu, karanlığın içindeki dokunuşu fazlasıyla yumuşaktı. O sadece bir gölgeydi, bu yüzden Hero gözlerini yumarak tüm dikkatini adamın, kalçalarında gezinen parmak uçlarına verdi ve bunun birlikte geçirecekleri son anlar olduğunu unutmaya çalıştı. Hero’nun nefesi, adamın, teninde gezinen parmaklarının etkisiyle kesik kesikti.

Griffin genç kadının kalçalarının en üst kısmına dokununca Hero bacaklarını hareket ettirdi ama Griffin geceliğini başının üzerinden çekip çıkarınca bu dokunuşu son buldu. Hero artık çıplaktı, teni gecenin serinliğinde ürperiyordu.

Sonra parmak uçları tenine yeniden değdi, vücudunun yanlarına küçük küçük daireler çiziyordu; gıdıklanmaya benzer bir duygu hissetti. Teni sanki Griffin'in dokunuşlarına uyum sağlıyor, içini titreten heyecan dalgalarıyla canlanıyor gibiydi.

Hero sabırsızlıkla Griffin'e uzandı. "Griffin..."

"Şişşt," diye fısıldadı erkek. "Bırak da sana göstereyim."

Ellerini, vücudunun yanlarından karnına kaydırarak göbek deliğinin üzerinde birleştirdi. Hero nefes aldı ancak genç adamın dokunuşlarının altında hiç hareket etmeden yatması olanaksızdı. Griffin gülerek nefes aldı ve tırnaklarını hafifçe teninde gezdirmeye başlayarak göğüslerinin hemen altında durdu. Göğüs uçları şimdiden sertleşmişti, az sonra hissedeceği zevkin beklentisi içinde zonkluyorlardı.

Göğsünün altındaki yumuşacık kıvrımı, okşayıp hafifçe kaşıyarak ve gıdıklayarak yoklayınca Hero heyecanını kontrol altında tutabilmek için bacaklarını sıkıca birleştirdi.

Griffin kocaman açılmış sıcak dudaklarıyla titreyen göğüs uçlarından birinin üzerine kapanınca Hero sıçradı. Islak dilini göğüs ucunun etrafında gezdirdikten sonra sertçe emmeye başladı. Hero'nun elleri Griffin'in başını sıkıca kavradı. Genç adam diğer göğüs ucunu neredeyse acı verici biçimde çekıştırirken, ağzıyla göğsünün tamamını kaplayarak tenini cinsel bir açlıkla sömürdü.

"Griffin," dedi Hero hıçkırırçasına.

Griffin göğsünü sanki cezalandırır gibi emiyordu. Hero nefesini tutarak bacaklarını kaldırdı ancak Griffin'in pantolonlarını teninde hissedince şoka uğradı. Hâlâ giyinik olduğunu düşündü ama bir an sonra bu düşüncesi önemini tamamen yitirmişti.

Kalçalarını kaldırarak hissettiği arzuyla Griffin'in bedenine sürtünmeye başladı. Kumaşın içinden onun büyük ve sertleşmiş aletini hissedince bacaklarını daha da açarak sancıyan tenini adamın bedenine iyice bastırdı.

Ama Griffin olanca ağırlığıyla üzerine çökerek Hero'yu açık ve savunmasız bir halde bıraktı.

"Henüz değil," diye mırıldandıktan sonra diğer göğüs ucuna yöneldi.

Hero kalçalarını oynatmaya, bir şekilde ona sürtünmeye çalıştı ama Griffin'in iri vücudu hareket etmesine izin vermedi. Vücudunun üst tarafını kolunun üzerine yaslanarak uzaklaştırıp göğüsleriyle oynamaya devam etse de kalçaları kadını tamamen yatağa çivileyip hareket etmesine olanak tanımadı.

Hero onu saçından yakalayarak başını kendine çekmeye çalıştı. Ama saçları kısıcak kesilmişti ve Griffin sadece göğüs ucunu emmeyi sürdürdü.

İyice hassaslaşmış olan göğüs uçlarını çekiştirmeye başlayınca Hero sona o kadar yaklaşmıştı ki! Keşke izin verse...

"Griffin!" diye bağırdı Hero sabırsız bir hiddetle.

Vücudunun içten içe kaynamaya başladığını hissetti, her yanı hazır ola geçmiş, onu bekliyor gibiydi. Onun uzun ve sert erkekliğinin klitorisine temasını hissedebiliyordu ama Griffin bir türlü hareket etmiyordu.

"Şişşt." Başını kaldırarak tembelce göğüs uçlarından birini yalarken nefesi ıslak tenini okşuyordu. "Sakin ol, sevgilim."

Sanki sakinleştirilmesi gereken bir kısırağa seslenir gibi konuşmuştu Griffin ve başka bir zaman olsa Hero bu hakareti görmezden gelmezdi. Ama şu anda tamamen Griffin'in merhametine kalmıştı.

"Griffin, lütfen," diye fısıldadı.

"Beni istiyor musun?" diye sordu.

“Evet!” Başını sabırsızlıkla sallıyordu. Eğer ona bir an önce istediğini vermezse yakında patlayacağını düşündü.

“Bana ihtiyacın var mı?” Göğüs ucunu fazlasıyla yumuşak bir şekilde öptü.

“Lütfen, lütfen, lütfen.”

“Beni seviyor musun?”

On an içinde bulunduğu duruma rağmen Hero bu tuzağa düşmedi. Karanlıkta görmeyen gözlerle genç adama baktı. Yüz ifadesini göremiyordu.

“Griffin,” diye iç çekti Hero umutsuzca.

“Bir türlü söyleyemiyorsun, öyle değil mi?” diye fısıldadı Griffin. “Kendine de itiraf edemiyorsun.”

Yüzünü genç kadının göğüslerine sürtünce Hero onun yanığının ıslaklığını hissetti.

“Griffin, ben...”

Griffin başını kaldırıp vücudunu yana kaydırды. “Önemi yok.”

Hero bir an için onun kalkıp gideceğini düşünerek paniğe kapıldı. Çaresizce kollarına tutundu.

Griffin’in elleri çalışırken parmaklarının altındaki kaslarını hissedebiliyordu.

“Şişşt, yok bir şey,” diye mırıldandı yeniden bacaklarının arasına yerleşirken. Aleti çıplak ve büyüktü. “Aşk olmasa bile, istediğini ve ihtiyaç duyduğun şey bende.”

Hero başını salladı, artık hiçbir şeyden emin olamıyordu, neyin gerçek neyin cinsel heyecan olduğuna karar verecek durumda değildi. “Bilmiyorum...”

“Sus.” Aletinın başı kadınlığının girişini hafifçe dürtüyordu ve Hero o mükemmel esnemeyi hissetti. “Bu güzel, değil mi?”

Griffin’in sesi boğuklaştı. Yavaşça, her seferinde hafif hafif içine girerek ona işkence ediyordu. Kalçasını kaldırıp onu bir seferde tamamen içine almak istedi ama Griffin eliyle kalçasına bastırarak ona engel oldu.

“Al,” diye homurdandı. “En azından sana bunu vermeme izin ver.” Biraz geri çekilince Hero inleyerek itiraz etti. Sonra yeniden içini doldurdu, sonsuz uzunlukta ve kaya gibi sertti.

İçinde gidip geldikçe erkeğin kasık kemiğinin kendi çıkıntısına çarpışımı hissetti.

Griffin duraksayınca Hero onun kesik kesik nefesini duydu ama konuştuğu anda sesi düz ve pürüzsüzdü. “Al işte. Bu daha iyi, değil mi? İstedğin tam da bu iyi, sert bir *erkeklik*.”

Son sözünü söyledikten sonra Griffin geri çekilerek tamamen dışına çıktı ve sert bir hareketle sonuna kadar yeniden içine girdi. Haklıydı. İstedği şey gerçekten de *buydu*. İşin aslı, bu mükemmeldi. Üzerinde bir aygır gibi gidip gelmesi, her yanı kash ve ter içindeyken, beraberce zevkin doruklarına ulaşacak olmaları harikuladeydi.

Griffin dizlerini tutarak yukarı kaldırdı ve üzerinde gidip gelirken kendisinin de daha çok zevk alabilmesi için Hero’nun bacaklarını iyice açtı. Güçlü ve istikrarlı bir ritimle gidip geliyordu. Onu her itişinde Hero yatağın üst kenarına kadar kayıyor, başı yastığın içine gömülüyor, yastığı ise yatağının başlığına dayanıyordu. Çaresizce ve zorlukla nefes alırken, Hero bu vahşiliğin tadını çıkardı. Bunu seviyordu, sonsuza dek sürmesini, kim olduğunu unutturana kadar genç adamın içinde gidip gelmesini istiyordu.

Ta ki zaman kendiliğinden duruncaya dek.

Ama her ikisi de sonsuza kadar devam edemezdi. Erkeğin hareketleri düzensizleşip sertleşmeye başlayınca Hero kendinin de rahatlamamanın eşiğine geldiğini anladı. Griffin’in altında vücudunu gererek ellerini omuzlarına geçirdi. Griffin, Hero tam bağırarken ağzıyla dudaklarını kapadı. Gözlerinin arkasında şimşekler çakıyordu sanki. Erkeğin aleti o en harika noktasına defalarca süründükçe Hero hissettiği bu sonsuz zevkle öleceğini sandı.

Griffin dilini ağzının içine kaydırınca Hero onu çaresizce emmeye başladı. Kalçalarını kadının içine iyice dayayarak sarsılmaya

başladı. Sarsıntıların genç adamın geniş omuzlarını titrettiğini hissetti.

Dudaklarını kadının dudaklarından çekerek uzunca ve alçak bir sesle inledi, bedeni sanki kadına can vermek istercesine titriyordu.

Bir kaya gibi genç kadının üzerine yığıldı ve Hero nefesini düzenlemeye çalışırken hiç hareket etmeden yattı.

Sonunda başını çevirip Hero'nun yüzüne baktı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum ve tüm kalbimle senin de beni sevdiğine inanıyorum. Bunu bana neden söyleyemiyorsun, Hero?"

On Altıncı Bölüm

*Kraliçe Kuzgunsaç sorusunun cevaplarına baktı ve anlayış
içerisinde başını eğdi.*

“Sizlerle yarın sabah yeniden görüşeceğim, beyler.”

*Taht odasından çıkmak üzere ayağa kalktığı sırada, Prens
Doğugüneş konuşmaya başladı:*

“Kararınız nedir, Majesteleri?”

*Başını kaldırdınca üç prensin de kendisine sert biçimde
baktığını gördü.*

“Evet, hangimizi seçeceksiniz?” diye sordu bunun üzerine

*Prens Kuzeyrüzgâr bir kez daha. “Tüm sorularınızı
cevapladık ama ona rağmen hâlâ bir şey söylemediniz.”*

*“Artık bir karar vermek zorundasınız,” dedi bu kez Prens
Batıay. “Bir karara varıp yarın hangimizi eş olarak
seçtiğinizi açıklamalısınız.”*

—Kraliçe Kuzgunsaç’tan

Griffin kalkıp şöminenin içindeki korların yardımıyla bir mum yaktı. Mağrur çıplaklığıyla yatağa geri dönerken, pürüzsüz kar-
nında mum ışığının yansımaları görünüyordu. Mumu Hero’nun
başucundaki dolabın üzerine yerleştirdikten sonra yeniden yanına
yattı. İri, erkeksi ve talepkâr bir hali vardı.

“Evet? Niçin söyleyemiyorsun?”

Hero Griffin'in yüzüne bakarken kalbinin sıkıştığını hissetti. "Bu iki kelimenin anlamı bu kadar önemli mi senin için?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

Hero başını salladı. "Yapamam. Ailemden, bugüne kadar tanıdığım bildiğim her şeyden vazgeçmemi istiyorsun ama sen o korkunç imalathaneni bir türlü kapatamıyorsun. Benden imkânsız istediğinin farkında değil misin?"

Hero, Griffin'in kızarak sert sözlerle cevap vermesini bekledi ancak Griffin gözlerini açık tutmakta zorlanırcasına onları sadece kapatmakla yetindi.

"İstediğim yalnızca birazcık zaman. Papaz'ın işini bitirdikten sonra..."

"Ne kadar zaman, Griffin?" diye araya girdi Hero. Sesi çatallaştı. "Günler mi? Haftalar mı? Yıllar mı? Çok uzun süre bekleyemem. Maximus ve ağabeyin bana izin vermezler."

Griffin gözlerini açınca bakışları sertleşti. "Demek ki bu durumda benimle evlenmek yerine ağabeyimle evlenmeye razı olacaksın, öyle mi?"

"Evet."

"Bunu bana nasıl yapabilirsin? Bize?"

Hero dudaklarını ısırarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Ben hayatımı cemiyetin ve ağabeyimin önüme koymuş olduğu kurallara uyarak geçirdim. Maximus, Thomas'ın benim için daha iyi bir eş olacağına karar verdi."

"Beni, senin için cin imalathanemden vazgeçmemekle suçluyorsun," dedi Griffin sakın bir sesle. "Ama sanırım aramızdaki asıl korkak sensin. Sen benim için ağabeyinin onayından vazgeçmiyorsun."

"Belki de haklısın," diye cevap verdi Hero. "Şu an için Maximus'a karşı çıkamam. Bunu yapamam. Beni ailemizden reddetme gücüne sahip. Ayrıca o doğru seçimi yaptı. Thomas güvenilir biri. Tehlikesiz."

“Ve ben güvenilir değilim, öyle mi?”

“Evet.” Bu sözcük aralarına kurşun gibi ağır bir şekilde çöktü. Hero tam olarak neyin yasını tuttuğunu bilmese de gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Yatağın sarsılmasıyla Griffin birdenbire üzerindeydi, olanca ağırlığıyla Hero’yu yatağa bastırdı. Yakıcı ve öfke dolu nefesi yanağını yaladı.

“O tehlikesiz olabilir ama onu seviyor musun, Hero?”

“Hayır,” diye hıçkırdı genç kadın.

“Yanaklarının önce öfkeden sonrasında ise arzudan kızarmasına neden oluyor mu?” Hero’nun bacaklarını ayırarak yanan bedenini bacaklarının arasına yerleştirdi. “Göğüs uçlarının ne kadar hassas olduğunu biliyor mu? Onları yalnızca emerek seni doruğa ulaştırabildiğimi?”

“Tanrım, hayır.”

“Seni benim gibi izliyor mu? Uyarıldığında gözlerinin elmas rengine döndüğünden haberi var mı?” Dudağını Hero’nun boynunda gezdirdi, öpücükleri ısrarcı ve sertti. “Yunanca eserleri okumayı sevdiğini fakat resimden nefret ettiğini biliyor mu? Nefesini tutmuş bir halde sol kaşını titizlikle havaya kaldırmanı bekleyip bunu yaptığın zaman uyarılıyor mu?” Başparmaklarıyla iki göğüs ucuna birden dokununca genç kadının bacaklarının arasına ani bir sıcaklık yayıldı. “Söyler misin, Hero... Lanet olsun... benim hissettirdiklerimi sana hissettirebiliyor mu?”

“Hayır!” Cevabı umutsuz bir haykırıştı.

Parmakları bedenlerinin arasındaydı, kadınlığının incecik kıvrımlarını, sanki genç kadının üzerinde her türlü hakka sahipmiş, Hero şu an ve daima, sonsuza dek *kendisine aitmiş gibi* ayırdı. Sonra aniden içine girdi. Sert ve sıcaktı; öylesine zarif dokunuşlarla hareket ediyordu ki Hero ağlamaya başladı.

Bacaklarını genç adamın dar kalçalarına, kollarını ise omuzlarına sıkıca doladı; Griffin içinde gidip gelirken ona tüm bedeniyle tutunmaya çalıştı.

Büyük aleti kaygan yumuşaklığının içine girip çıkıyordu. Zaten bir önceki sevişmelerinden yeterince hassastı. Zorlukla nefes alarak genç adama uyum sağlamaya çalıştı, temposu sert ve hızlıydı. Bütün bunlar çok fazlaydı, Hero'nun artık dayanacak gücü kalmamıştı. Griffin'i üzerinden itmek, bu odadan, ondan ve bu sert sevişmesinden kaçmak istiyordu. Ona hiç zaman vermiyor, öfkeli acelesini sindirmesi için Hero'ya imkân tanımıyordu. Yaptığı tek şey paylaştıklarını ona, şimdi burada yeniden yaşatmaktı.

Eğilerek kadının dudaklarını hapsetti ve erkekliği içinde gidip geldikçe onu sahiplenircesine öptü. Hero inleyerek dudaklarını aralayıp dilinin saldırısını kabul ederken kendi gözyaşlarının tadını alabiliyordu.

“Hero,” diye mırıldandı Griffin. “Hero. Hero. Hero.”

Adının her hecesini kalçalarının sert bir hareketiyle noktalar, sanki genç kadını damgalamak ister gibiydi. Vücudundan ter damlıyordu, nefesi kesik kesikti ve yatak gıcırdayordu.

Hero, yastığa gömülüp başını sağa sola salladı. Griffin'i mi, sevişmelerini mi yoksa kendi ihtirasını mı reddediyordu, işte bunu bilemiyordu. Ama Griffin peşini bırakmadı, genç kadının başını ellerinin arasına alıp tuttu ve içinde gidip geldikçe yüzüne bakmasını sağladı.

“Beni seviyor musun Hero?” Solgun yeşil gözleri acı doluydu. “Seni sevdiğim gibi sen de beni seviyor musun?”

Ve Hero bu sözler üzerine patladığını hissetti, sıvıya dönüşmüş alevler, kadınlığının merkezinden dışarı doğru akıyordu sanki. Griffin'in altında titrerken, ihtirasının içinde patladığı anda gözlerini onunkilerden ayırmaya çalıştı. Tatlı haz nehirleri bacaklarının arasından ve karnından akarken, kalbi bin bir parçaya ayrılıp yeniden şekillenirken...

Ama Griffin başka yöne bakmasına izin vermedi. Yüz, boyun ve göğüs kasları gerilirken yarı kapalı gözlerle Hero'nun bakışlarını

esir aldı. Hero, üzerinde yatan bedenın sarsılışlarını ve terden sırlsıklam olmuş omuzlarını çaresizce izledi.

Bir, iki, üç kez daha içine girdikten sonra, bedenleri birbirine kenetlenmiş haldeyken genç kadının derinliklerine sıkıca tutunarak fiziksel zevkin doruğuna ulaştı. Gözleri Hero'nun gözlerine sessizce bir meydan okuma ve gururla bakıyordu.

Hero'nun görüşü bulanıklaştı.

Griffin ağır ağır nefes alarak kendini kadının üzerine bıraktı.

Hero gözlerini kapadı ve ellerini erkeğin terden ıslanmış omuzlarında gezdirdi. Hatırasını hafızasına kazımak istiyordu. Sevişmelerinin kokusunu, vücudunun kendi vücudu üzerindeki ağırlığını, kulağındaki şiddetli nefesinin sesini ezberleyecekti. Günün birinde, belki de çok yakında bu hatıraları gözünde canlandırmak, kalbinde yaşatmak isteyebilirdi.

Griffin aniden üzerinden kalkarak yana kayınca ellerini uza-tıp ona tutunmak istedi ama Griffin yataktan çıkmıyordu, en azından şimdilik.

Onu iyice kendine çekerek kalçasını kucağına yerleştirdi ve sırtını geniş omuzlarıyla kapladı. Saçlarını kenara çekip ensesini öptü.

“Uyu,” dedi sonra.

Ve Hero denileni yaptı.

Karanlık bir gündü, *ama artık her gün karanlık*, diye düşündü Silence kirli mutfak penceresinden dışarıya bakarken.

“An-neee!” diye bağırdı Mary Darling tımbul elleriyle Silence'in elbisesinin eteklerine tutunmaya şalışarak. “An-neee!”

“Ah, Mary Darling,” diye iç geçirdi Silence.

Bebekle birlikte kahvaltı masasına oturmadan önce üzerine bir önlük almayı unutmıştu. Siyah elbisesinin önünde artık yağ lekeleri vardı. Üstüne başına bakınca kendini çaresiz ve boşlukta hissetti. Yerinden kalkıp temizlenmesi gerekiyordu –ya da en

azından bir önlük takabilirdi- ama o enerjiyi kendinde bir türlü bulamadı.

“Çocuğu bana ver, kardeşim.” Mutfağa giren Winter yuvarlak siyah şapkasını kapının yanına astıktan sonra masanın üzerine sade bir ahşap kutu bıraktı. Mary Darling’i Silence’ın kucağından alarak havaya attı ve neşe çığlıkları atan çocuğu yeniden kollarının arasına aldı.

Erkekler neden çocukları havaya atıp dururlar? Kardeşleri arasında en ağırbaşlı olan Winter bile bu hastalıktan muzdaripti sanki. “Bunu her yapışında onu düşürmenden çok korkuyorum.”

“Ama hiç düşürmüyorum,” diye cevap verdi Winter kız kardeşine.

“Sabahın bu saatinde evde ne işin var?”

“Çocukların yarısı okula gelmedi, ateşlenmişler; diğer yarısı da kendini derse vermekte güçlük çekti.” Winter omuzlarını silkti. “Onları da eve gönderdim. Herkes nerede?”

“Çocuklar kahvaltılarını yaptılar. Nell onları sabah gezintisine çıkardı.”

Winter, kaşlarını kaldırarak bebeğin omzunun üzerinden baktı. “Çocukların hepsini mi?”

“Yürüyebilecek kadar büyümüş olanları,” dedi Silence suçluluk duygusu içinde. “Ben de onunla gitmeliydim.”

“Hayır, hayır,” dedi Winter aceleyle. Bebeği kucağına yerleştirip dolaptan bir tabak çıkardı. “Arada bir hepimizin işe ara verip nefes almaya ihtiyacımız var.”

“Senin yok.”

“Ben yakın zamanda sevdiğim birini kaybetmedim,” diye cevap verdi Winter yumuşak bir sesle.

Silence bir an için dudaklarını birbirine bastırdı ve yerinden kalkıp kardeşinin elindeki tabağı aldı. Ocağın yanına giderek tabağı orada duran bir tencerenin içindeki yulaf ezmesiyle doldurdu. Tabağı masaya geri getirerek Winter’ın önüne koydu.

“Mary’yi ben alayım. Bir dakikaya kalmaz bütün yulaf ezmesini üzerine döker.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi ona Winter. Yoğun kıvamlı yulaf ezmesinden bir kaşık alıp ağzına götürdü ve kendinden memnun bir halde mırıldandı. “Bu çok lezzetli olmuş.”

“Nell yaptı,” dedi Silence kuru bir sesle. Kendisi yemek yapma konusunda pek usta sayılmazdı.

“Ah.” Winter ağzındakini yutarak masanın üstündeki ahşap kutuyu işaret etti. “Bunu merdivenlerde buldum.”

“Öyle mi?” Silence meraklandığını hissederek kutuya son günlerde hiç hissetmediği bir heyecanla baktı. “Sence Mary Darling’in hayranından olabilir mi?”

Winter’in yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. “Bir tahminde bulunabilirim ama sanırım açıp bakmak çok daha mantıklı olacaktır.”

Silence kardeşine dil çıkardı. Kutuyu alıp ters çevirdi. Avuç içinden daha büyük değildi. Kutuyu incelerken, üzerinde herhangi bir işaret ya da boya olmadığı için çok sade olmasına rağmen, işçiliğinin çok ince olduğunu fark etti. Balmumuyla parlatılmıştı. Silence kaşlarını çattı. Bu kutu Mary’ye bugüne kadar gelen hediyelerin hepsinden daha değerliydi.

Mary Darling gözünün önünde parlayan kutuya uzandı.

“Daha değil, tatlım,” dedi Silence. “Önce içinde ne olduğuna bakmamız lazım.”

Kutuyu masanın üzerine koyup kapağını açtı ve nefesini tuttu.

Winter yerinde doğruldu ve eğilerek kutuya baktı. “Ne oldu?”

Silence kutuyu kardeşine doğru çevirerek içindeki bir dizi inciği gösterdi.

Winter bir an için sessiz kaldıktan sonra kutudan kolyeyi uzun ve zarif parmaklarıyla aldı. İncileri ışığa doğru tutarak ısıldamasını izledi. “Bu bir çocuk için fazlasıyla pahalı bir hediye.”

“Bu Mary Darling için değil,” diye fısıldadı Silence. İncilerin altına bırakılmış olan kâğıt parçasını gösterdi. Üzerine sadece iki kelime yazılmıştı.

Silence Hollingbrook.

Hero uyandığında daha gözünü açmadan, Griffin’in artık yanında olmadığını anladı. Hareket etmeden, sanki onun gitmiş olduğu gerçeğini görmezden gelebilecekmiş gibi, gözlerini sıkıca kapalı tutarak yatmaya devam etti. Yatak soğuktu. Belli ki gideli çok olmuştu.

Parmaklarını sıkınca sağ avucunun içinde bir şeyin varlığını hissederek şaşırdı.

Gözlerini açıp ne olduğunu görebilmek için elini yüzüne yaklaştırdı. Saat oldukça ilerlemişti ve penceresinden giren güçlü sabah güneşi odasını aydınlatıyordu.

Elindeki nesne pırlanta küpesiydi. Hero parmak ucunu küpenin üzerinde gezdirdi. Bu, uzun zaman önce Griffin’e fırlattığı küpesiydi. Ona bakıp içerdığı mesajı anlayınca gözleri yaşlarla doldu.

Artık geri dönmeyecekti.

Griffin, o sabah evine girerken saat oldukça ilerlemişti. Bacakları kurşun gibi, göğsü ise ağır ve sıkıntılıydı.

“Neredeydin?”

Tanıdık gelen sesi duyunca başını kaldırdı. Annesi merdivenin başında duruyordu, üzerinde kadife bir pelerin vardı.

Griffin olduğu yerde durdu ve aptalca bir soru sordu. “Senin burada ne işin var? Bir şey mi oldu?”

“Bir şey mi oldu?” diye tekrarladı annesi şaşkınlıkla. “Evet, bir şey oldu; sen Thomas’ı dövdün, nişanlısını baştan çıkardığın ortaya çıktı ve ondan sonra da ikiniz birden kelimenin tam anlamıyla ortadan kayboldunuz! Neler olduğunu ve aranızdaki

bu korkunç durumu nasıl düzelterceğinizi bilmek istiyorum. Bu olanlar, senin Londra'ya gelmeden önceki halinden bile daha kötü. Ailemize neler oluyor böyle?"

Griffin annesine, bu güçlü küçük kadına bakınca onun omuzlarının çöktüğünü fark etti. Daha önce babalarının ölümünün üstesinden gelmiş, borçların ve skandalların altından kalkmıştı ve şimdi de kendisi yüzünden yeniden hüsrana uğramıştı. Griffin'in ağzında çok kötü bir tat vardı.

Günahlarına annesinin hayal kırıklıkları da eklenmişti.

Etrafına bakınca kalabalık olduğunu gördü. Komşularından biri perdenin arkasından gizlice onları gözetliyordu.

Griffin annesinin koluna girdi. "Gel, içeri girelim canım."

Annesi başını kaldırıp ona kararsız gözlerle baktı. Yüzündeki çizgiler sabah güneşinin altında iyice ortaya çıkmıştı. "Griffin?"

"İçeri gel," diye tekrarladı oğlu.

Annesini çalışma odasına götürdü ve Hero'yla seviştikleri kanepenin üzerindeki lekeyi gördüğü anda büyük bir hata yaptığını fark etti. Fısıltıyla bir küfür savurdu ama annesini başka nereye götürebilirdi ki? Odaların yarısından çoğunda, her şey çarşaflarla örtülüydü çünkü Griffin o odaların hiçbirini kullanmaya gerek bile duymuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu annesi endişeyle koluna dokunarak.

"Yok bir şey," dedikten sonra kapıya doğru yürüyerek hizmetçilere seslendi. Üstü başı dağınık, yüzü kızarmış bir hizmetçi kızın ortaya çıkması tam bir dakika sürdü.

"Bize sıcak çay ve biraz pasta getirin," dedi Griffin.

Hizmetçi kız küçük bir reverans yaptı. "Pastamız yok, Lordum."

Griffin yüzünü ekşitti. "O zaman ekmek ya da aşçı ne bulabilirse, ondan getirin."

Kapıyı kapatarak odaya döndü ve eliyle saçlarını sıvazladı. Peruğunu takmamış, günlerdir tıraş olmamıştı, evi ve hizmetçileri perişan bir haldeydi. En azından, artık sonuncusunun bir

önemi yoktu. Papaz'la işini bitirince nasıl olsa kira sözleşmesini yenilemeyip Deedle'i da yanına alacak ve kuzeye gidecekti. Deedle oradan nefret ediyordu ama Griffin'in asla Thomas ve Hero'yla aynı şehirde yaşamak gibi bir niyeti yoktu.

"Griffin?" dedi annesi yumuşak bir sesle. Annesi kırsal yaşamı hiçbir zaman fazla sevmemişti. Bu durumda onu da geride bırakacaktı. Eğer Mandeville arazilerinin yakınlarında bir şehre yerleşmeyi düşünmezse tabii. Ama yine de Londra gibi olmayacaktı.

Hiçbir yer Londra gibi olamazdı.

"Griffin!" Annesi odayı geçerek yanına geldi ve ellerine uzandı. "Bana neler düşündüğünü anlat lütfen."

Griffin'in yüzünde bitkin bir gülümseme belirdi. "Düşündüğün kadar kötü bir şey değil, anne. Sadece Londra'dan ayrılma planları yapıyorum."

"Ama neden?"

Griffin gözlerini kapadı. "Burada Thomas ve onunla yaşamam imkânsız."

"Leydi Hero'yu kastediyorsun." Annesinin hafifçe gülmesi üzerine Griffin gözlerini açtı ve annesinin kendisine küskün gözlerle baktığını gördü. "Artık adını da mı anmıyoruz?"

"Bu Thomas için oldukça zor bir durum olurdu," dedi Griffin alaycı bir sesle.

Yaşlı kadın gözlerini kırptı. "O..."

Griffin başıyla onayladı. "Pazar günü evlenecekler."

Annesinin ellerini bırakarak kendine büyük bir kadeh brendi doldurmak için sehpanın yanına gitti.

"Ama ben sanmıştım ki..."

"Benim onunla evleneceğimi mi?" diyerek araya girdi Griffin, sırtı hâlâ annesine dönüktü. "Belli ki öyle olmayacak."

"Niçin?"

Griffin omuzlarını silkti. “Bunun bir önemi var mı? Her neyse, en azından Thomas, Anne’i baştan çıkardığım için benden intikamımı almış olacak.”

“Saçmalama,” diye azarladı annesi onu. “Senin Anne’i baştan çıkardığına hiçbir zaman inanmadım.”

Griffin, yüzünde şaşkınlığın yanı sıra minnettar bir ifadeyle dönüp annesine baktı. “Öyle mi? Oysa senin dışında herkes inandı.”

“Ben senin annenim, Griffin.” Ellerini beline dayayarak oğluna sert gözlerle baktı. “Lütfen hakkımı teslim et.”

“Ah, anne. Seni çok seviyorum,” dedi Griffin ağır bir gülümsemeyle. İçkisinden aldığı yudum boğazını yaktı.

“O eski dedikodulara artık kimsenin inandığı yok.”

“Thomas inanıyor.”

“Ne?” Annesi ona şaşkınlıkla baktı.

Griffin başıyla onaylayarak biraz daha içki içti. İkinci yudum daha yumuşaktı. Belki de bir ayyaşa dönüşürdü.

“Ama bu mümkün değil!”

“Bana kendisi söyledi,” diyerek temin etti annesini. “Anne’in ölüm döşeğinde söylediği sözlerden biliyormuş.”

“Ruhu şad olsun fakat o kız sersemin tekiydi,” diye mırıldandı annesi. “Ağabeyine bunu yapmadığını açıkça anlattın mı?”

“Evet, o da bana açıkça inanmadığını söyledi. Belki de Leydi Hero’yla olanlardan dolayıdır.”

“Bu tamamen farklı bir mesele,” diye karşılık verdi annesi.

“Öyle mi?” diye sordu. “Thomas’ın böyle düşündüğünden şüpheliyim.”

“Anne onun karısıydı. Leydi Hero ise onunla sadece sözlendi. Ayrıca...” annesi sözünü yarım bırakarak dudağını ısırды.

Griffin gözlerini şüpheyle kıсарak annesine baktı. “Ayrıca ne?”

Annesi eliyle boşver anlamında bir hareket yaptı. “Bu sırrı ifşa etmek benim üstüme vazife değil.”

“Anne.”

“Bana öyle homurdanma.” Gözlerini bir an için oğlunkilere diktikten sonra başını çevirdi.

“Anlat bana.”

“Bu seni ilgilendirmez, Griffin.”

“Eğer Hero’yla ilgili bir şeyse, ilgilendirir. Onu seviyorum.”

Annesinin yüzü birdenbire yumuşadı. “Ah, öyle mi?”

“Evet, maalesef öyle,” dedi Griffin. “Şimdi söyle bakalım.”

“Olay şu ki Thomas geçen yıl Bayan Tate adında oldukça uygunsuz biriyle ilişki yaşadı. Benden gizlemeye çalıştı tabii ancak ben durumun farkındaydım. Bir baloda ya da başka bir etkinlikte onu gördüğünde gözlerini üzerinden ayıramazdı.”

“Thomas’ın bir metresi mi var? Lanet olsun, biliyordum! Harte Bahçesi’nde peşinden gitmişti.”

“O kadının Thomas için bir metresten öte olduğunu sanıyorum, gerçi kendisi bile bu durumun farkında olmayabilir,” diye sürdürdü konuşmasını annesi. Belli ki olan biteni anlamakta güçlük çekiyordu.

Griffin içindeki öfkenin büyüdüğünü hissetti. Thomas metresiyle gönlünü eğlendirirken ne cüretle Hero’yla evlenecekti? “İlişkiyi bitirdi mi?”

“Mesele de bu zaten,” diye cevap verdi annesi. “Leydi Hero’ya evlenme teklif ettiğinde bitirdiğini düşünmüştüm ancak Bayan Tate’le yeniden görüşmeye başladığını sanıyorum.”

“Hero’yu cezalandırmak için,” diye homurdandı Griffin.

“Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Sanırım ona abayı yaktı.” Annesi üzüntüyle başını salladı. “Thomas benim ilk oğlum, onu çok seviyorum ama o bazen gerçekten o kadar inatçı olabiliyor ki. Leydi Hero’yu serbest bırakması gerekirdi.”

“Ah.” Griffin kadehinde kalan son yudumu da içti. “Ama bu benim için nasılsa bir şey fark ettirmeyecektir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O beni sevmiyor.” Griffin gülümsemeye çalıştı ancak başaramadı. “Benimle evlenmeyecek.”

“Hah,” dedi annesi hiddetle. “Seninle evlenmek istemediğini söylüyor olabilir ama seni sevmediğine bir an olsun bile inanmam. Leydi Hero gibi bir kadın evlilik bağı olmaksızın bir erkeğe deli gibi âşık olmadıkça onu yatağına almaz.”

Griffin elindeki kadehe baktı, annesinin yüzüne bakamıyordu. Birdenbire konuşmakta zorlandığını hissetti. “Eğer beni seviyorsa bile bunu çok iyi bir şekilde gizliyor.”

“Keşke biraz daha fazla zamanımız olsa,” diye heyecanla atıldı annesi. “Eğer Thomas onunla *hemen* evlenmeyecek olsa aklının başına geleceğinden eminim.”

“Onları bu evliliğe zorlayan Wakefield,” dedi Griffin başını sallayarak. “Ve Hero’nun da ne olursa olsun fikrini değiştireceğini sanmıyorum. Burada bitirmem gereken işler var, ondan sonra da Lancashire’a döneceğim.”

“Ama böylece çekip gidemezsin!” diye bağırdı annesi. “Görüyor musun? Ona biraz zaman tanırsan...”

“Burada kalıp Thomas’la evlenmesini seyredemem!” diye tısladı. Gizlemek için harcadığı onca çabaya rağmen yüzünde büyük bir keder vardı. Annesinin gözlerindeki üzüntüyü görmemek için başını çevirdi. “Bunu yapamam.”

“Griffin...”

“Hayır.” Eliyle sert bir hareket yaptı. “Sadece beni dinle. Buradaki işlerimi tamamladıktan hemen sonra temelli olarak kuzeye taşınacağım. Ya işlerimi bir şekilde kuzeye taşıyacağım ya da bir şekilde Londra’daki adamlarımın sürdürmesini sağlayacağım. Geri dönmeyeceğim.”

Onu sessizce dinleyen annesinin gözlerindeki yaşları açıkça görebiliyordu Griffin.

Buna dayanması imkânsızdı.

“Beni sevmiyor. Bu gerçeği kabullenip hayatıma devam etmem gerekiyor.” Sehpanın üzerindeki karafla birlikte kadehini alarak kapıya doğru yürüdü. Kapıda duraksayarak annesine döndü.

“Üzgünüm,” dedi. Aceleyle odasına doğru yürüdü. Eğer şansı yaver giderse bir saat içinde kendini kaybedecek kadar sarhoş olabilirdi.

On Yedinci Bölüm

Kraliçe o gece odasına kalbi kırık bir şekilde döndü. Talipleri haklıydı. Artık bir karar vermesi ve evliliğe en uygun kişiyi seçmesi gerekiyordu ama bu düşünce onu üzüntüye boğuyordu.

Balkona çıkınca kahverengi küçük kuşun gelmiş olduğunu gördü.

Kraliçe Kuzgunsaç kuşu avuçlarının içine alınca boynunda incecik bir ipin ucuna bağlanmış aynayı gördü. Aynayı çözüp yukarı kaldırınca tabii ki içinde kendi yansıyan yüzünü gördü. O anda bunun ne anlama geldiğini kavradı: Bu krallığın kalbi kendiydi...

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

Hero o öğleden sonra dalgın bir şekilde parmaklarının arasındaki küpeyi çeviriyordu. Şu anda önündeki sehpa da duran, soğumasını beklediği bir çaydanlık çayı alarak oturma odasında dinlenmeye çekilmişti. Köşedeki sehpanın üzerindeki büyük çiçek vazosundan odanın dört bir yanına gül kokusu yayılıyordu. Açık pembe gül en sevdiği çiçek olduğu halde, onlara hiç bakmadı.

Kuzen Bathilda, Maximus'un onu pazar günü Thomas'la evlenmeye zorlamasından dolayı sinir krizleri geçirmişti. Maximus'la mantıklı davranması için tekrar konuşmaya gitmişti ancak Hero,

Kuzen Bathilda'nın bile ağabeyini düğünü iptal etmeye ikna edebileceğinden şüpheliydi. Maximus aklına bir kez bir şeyi koydu mu granit bir kayadan farkı olmazdı: sert ve yerinden oynatılamaz.

Zaten bir önemi de yoktu.

Thomas'la evlenecektiye, bunun bu pazar ya da aylar sonrakı bir pazar olması arasında bir fark olmayacaktı. Önlenemez skandalı bile umursamıyordu. Umursaması gerektiğini biliyordu. Aklının bir köşesi ona paniğe kapılması gerektiğini, hatta kaçması veya sinir krizleri geçirmesi gerektiğini söylüyordu. Ama ne olursa olsun Hero olanları bir türlü umursayamıyordu. *Hata ediyordu.*

İç çekerek elindeki küpeyi fincanının yanına bıraktı. Korkunç ve telafi edilemez bir hata yapıyor olduğu düşüncesinden bir türlü kurtulamıyordu.

“Demek buradasın,” diye seslendi Phoebe kapıdan girerken. “Kuzen Bathilda'nın nereye gittiğinden haberin var mı? Onu bir türlü bulamıyorum.”

“Üzgünüm, canım,” dedi Hero suçluluk duygusuyla. “Maximus'la konuşmak için aceleyle çıktı.”

“Ah,” dedi Phoebe, Hero'nun oturduğu kanepenin yanındaki koltuğa yerleşirken.

Phoebe'nin küçük omuzları düşmüştü. Hero dudağını ısırdı. “Maximus seninle konuştu mu?”

Phoebe başını evet anlamında salladı.

“Çok üzgünüm.”

“Önemli değil,” dedi Phoebe biraz doğrularak. “Tüm o balolar filan. Zaten çok sıkılacaktım, sence de öyle değil mi?”

“Evet, o işler oldukça yorucudur,” dedi Hero yumuşak bir şekilde.

“Sadece...” Phoebe yüzünü buruşturdu. “Bir kez olsun akrabam olmayan bir beyefendiyle dans etmeyi çok isterdim. Sadece bir kez.”

Hero gözlerinin yaşardığını hissetti.

“Bunun benim iyiliğim için en iyisi olduğunu anlıyorum.” Phoebe derin bir nefes alarak başını kaldırdı. “Kuzen Bathilda Maximus’la evliliğin hakkında mı konuşmaya gitti?”

Sesi mahcuptu, Hero kendini daha da kötü hissetti. Phoebe’ye bir şey anlatmamışlardı ama son günlerde evin içindeki telaştan olup biteni anlamaması mümkün değildi.

“Hizmetçilerden biri kulak misafiri olup bana bir şeyler anlattı,” dedi Phoebe gözlerini indirerek. “Artık ondan hoşlanmadığımı düşünmüştüm?”

“Bu biraz karışık bir durum.”

“Ama sana vurdu, değil mi?” Phoebe ablasının yüzüne endişeyle baktı. “Yanağındaki morluğun sebebi o, değil mi?”

“Evet.” Hero yanağına dokununca acıyla irkildi. Yanağı canlı mor bir renkteydi artık. “Ama özürlerini ilettiler.” Eliyle vazodaki gülleri gösterdi.

Phoebe güllere baktı. “Demek bunlar ondan geldi.”

“Evet.”

“Oldukça gösterişliler. Kendini suçlu hissediyor olmalı. Ama zaten öyle *hissetmeli*. Onunla evlenmenin doğru olacağını sanmıyorum,” dedi Phoebe ciddi bir sesle. “Özellikle de seni incittiyse. Maximus ne düşünüyor?”

“O kadar basit değil.” Hero iç çekip pırlanta küpeyi yeniden parmaklarının arasına aldı. “Maximus benim için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor.”

“Bunu pek anladığımı söyleyemem.”

“Mandeville öfkeyle hareket etti. Onu çok kızdıracak bir şey yapmıştım. O aslında son derece güvenilir bir adamdır. Maximus da bunu bildiği için onun bana sorumluluk sahibi ve güvenilir bir eş olacağını düşünüyor.”

Phoebe yine burun kıvrıdı. “Sorumluluk sahibi. Güvenilir.”

Böyle düz bir sesle söylenince Thomas'ın özellikleri gözüne pek de parlak görünmüyordu. Hero buna rağmen başıyla onayladı. "Evet."

"Biriyle evlenmek için kulağa oldukça sıkıcı geliyor olabilir."

Hero dudağını ısırdı. "Ancak zaten evliliğin kendisi sıkıcı bir şeydir."

"Neden?" diye sordu Phoebe. "Neden heyecan verici ve... ve de bir macera gibi olamaz? Eğer biraz daha ararsan kalbinin heyecanla çarpmasına sebep olacak erkeği bulabileceğinden eminim."

Kalbini heyecanla çarptıracak bir erkek. Griffin'i gördüğünde hissettiği şey tam da buydu. Ama o tamamen uygunsuz biriydi, değil mi? Phoebe bütün bunları anlayabilecek yaşta değildi henüz. Hero başını sallayarak gözlerini elindeki küpeye dikti.

Phoebe öne eğilerek elini görmeye çalıştı. "Bu, nişan balonda kaybettiğin o küpe değil mi?"

"Evet." Hero küpeyi korumak istercesine kavradı.

"Bulmuş olman ne kadar güzel," dedi Phoebe. "Kaybolan bir küpeyi bulduğumda her seferinde sanki yeni bir şey almış kadar seviniyorum."

Hero kaşlarını hafif eğlenerek kaldırdı. "Küpelerini ne sıklıkta kaybediyorsun ki?"

"Korkarım oldukça sık," dedi Phoebe. "Sanki..."

"Ağabeyin bir keçi kadar inatçı!" diye haykırdı Kuzen Bathilda odaya girdiği sırada. Mignon da sanki bu açıklamanın altını çizmek istercesine havladı.

Hero, "Tarihi ertelemeyi kabul etmedi mi?" diye sordu.

"Tarihi ertelemeyi kabul etmediği gibi, konuyu tartışmaya bile yanaşmadı."

Kuzen Bathilda kendini Hero'nun yanına, kanepenin üzerine bırakınca Mignon hafifçe hırladı. "Üstelik işinin olduğunu öne sürerek konuşmamızın bittiğini söyleme cüretini bile gösterdi! Buna inanabiliyor musun? Bu adamın ne ara bu kadar kabalaş-

tığına dair en ufak bir fikrim dahi yok. Anneniz medeniyetin en üst seviyesine mensup bir hanımefendiydi, canlarım; o unvanı olmasa da gerçek bir leydiydi ve ben de Maximus'un büyüklerine karşı bu tür davranışların hoşgörüyü karşılandığını düşündürecek hiçbir telkinde bulunmamışımıdır."

Kuzen Bathilda içinde bulunduğu sıkıntılı ruh halinin etkisiyle eteklerini çekiştirip duruyordu ve sürekli tekrar eden bu hareketi belli ki Mignon'u fazlasıyla sinirlendirmişti. Küçük köpek sahibesinin kucağından kalkıp Hero'nun kucağına yerleşirken genç kadın acı çektiğini belli edencesine iç çekti.

Hero, Mignon'un ipek yumuşaklığındaki kulaklarını okşadı. "Biraz çay içmek ister misin, Kuzen?"

"Çay çok iyi olur," dedi Kuzen Bathilda. "Ama belli ki bu çaydanlık soğumuş. Phoebe tatlım, bir zahmet yeni bir çaydanlık getirmelerini söyler misin lütfen?"

"Elbette, Kuzen Bathilda," diyen Phoebe hemen ayağa kalktı.

Bathilda kapıya doğru giden kıza bakarak Hero'ya döndü. "Sence konunun ne kadarını biliyordur?"

"Muhtemelen tamamını," dedi Hero bitkinlikle. "Hizmetçiler duydukları her şeyin dedikodusunu yaparlar, bilirsin."

"Berbat dedikodular!" dedi Kuzen Bathilda oflayarak. Phoebe odaya dönünce Bathilda yüzünü düzeltmeye çalıştı. "Teşekkür ederim, canım. En azından siz kızlarıma terbiyeyi aşılayabildiğim için çok mutluyum."

"Terbiye olsun olmasın, Maximus'un istemediği bir şeyi yapmasını hiç kimsenin sağlayabileceğini sanmıyorum," dedi Phoebe neşeli bir sesle. "Ne de olsa o bir düğ. Bazı zamanlarda onu başka biri olarak hayal etmek çok zor ama sonuçta o da bir zamanlar ağzında emziği olan bir bebektir." Phoebe'nin kaşları çatılmıştı. "Öyleydi, değil mi?"

“Elbette!” diye karşılık verdi Kuzen Bathilda. “O çok sevimli bir bebektir, gerçi daha altı bağlanırken bile oldukça ağırbaşlı sayılırdı. Anneniz onun ciddi yüz ifadesine hep gülerdi.”

“Güler miydi?” diye sordu Phoebe öne eğilerek. Anne baba-sıyla ilgili konuşmalar oldu olası ilgisini çekmedi. Onlar öldüğünde Phoebe daha küçük bir çocuktur, o yüzden de onlarla ilgili hiç anısı yoktu.

“Ah, evet,” dedi Kuzen Bathilda. “Baban onu bu davranışı yüzünden eleştirse bile. Küçük bir çocuğun böylesine ciddi olmasının ileride iyi bir düğün olmasına yarayacağını söylerdi. Ve haklıydı da. Maximus, keçi gibi inatçı olsa da muhteşem bir düğündür.”

Hizmetçiler yeni bir çay servisiyle odaya girerek bir öncekini kaldırdılar. Hero onlara teşekkür ettikten sonra birer küçük reverans yapıp odadan çıktılar.

“İşte bu sıcak ve güzel görünüyor,” dedi Kuzen Bathilda sehpaya yaklaşıp fincanlarını doldururken. “Phoebe, içer misin? Hero?”

Hero başıyla reddedince Kuzen Bathilda sadece Phoebe ve kendisi için birer fincan servis etti. Elindeki fincanıyla arkasına yaslanarak buharını içine çekti.

“Ah, bu ne kadar da iyi geliyor. Ağabeyinizin beni neden bu kadar üzdüğünü anlayabilmiş değilim, canlarım.”

“Belki gerçekten de çok önemli bir işi vardı?” dedi Phoebe kendi çayını yudumlayarak.

Kuzen Bathilda belli belirsiz homurdandı. “O öyle *demiş* ve belki de öyle olduğunu *düşünmüş* olabilir ancak ben St. Giles’in en kenar mahallesinde, yasa dışı cin üreten bir imalatçıyı tutuklamanın, konuştuklarını veya düşündüklerini unutturacak kadar önemli olabileceğine bir anlam veremiyorum.”

Hero, farkında olmadan Mignon’un kulağını sıkınca hayvan ciyakladı. Maximus St. Giles’taki bir içki üreticisini yakalayacaktı. Hem de bugün! Griffin daha dün gece Maximus’la tartıştıklarını söylememiş miydi? Eğer ağabeyi Griffin’i Thomas’la yapacağı evlilik

için bir tehdit olarak görüyorsa, onu ortadan kaldırmakla büyük bir iyilik yaptığını düşünüyor olabilirdi.

Hero hissettiği korkuyla titredi. Ağabeyi çok acımasız biri olabilirdi ama Thomas'la evleneceğini bildiği halde Griffin'in peşinden gitmesi olanaksızdı. Hero'ya söz vermemiş miydi? Ama hayır, bu sözünü aslında hiçbir zaman kelimelere dökmemişti. Sadece Griffin'in tutuklanmasını isteyip istemeyeceğini sormuştu. Bunun anlamı da Hero Thomas ile evlenmezse Griffin'i *tutuklayacağı* değil miydi? Ama ondan sonra Griffin Maximus'un yanına gidip onunla tartışmıştı. Ağabeyi, Griffin'in Hero ve Thomas'ın evliliği için teşkil ettiği tehlikeyi ortadan kaldırmaya mı karar vermişti?

Kuzen Bathilda Hero'ya baktı. "Bir şey mi oldu, canım?"

"Ben... ben sadece Maximus'un şu cin imalatçısını ne zaman *tutuklayacağını merak ettim.*" Hero parmaklarını Mignon'un yumuşak tüylerine gömünce küçük köpek de onun parmaklarını yaladı.

"Hemen şu anda," diye cevap verince Hero'nun kalbi duracak gibi oldu. "Ya da en azından çok yakında. Beni kapıdan geçirirken askerlerini yanına almakla ve muhbirini bulmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu."

Hero aceleyle öne eğildi. "O zaman henüz yapmamış olabilir mi? Biraz daha zaman var yani?"

Kuzen Bathilda şaşkındı, elindeki fincanı yavaşça indirdi. "Evet, sanırım öyledir canım. Neden soruyorsun ki?"

"Ben... ben bir randevum olduğunu hatırladım," dedi Hero bir anda ayağa kalkarak ve Mignon'u âdeta kucağından yere attı. Küçük köpek bir kez daha havlayarak kanepenin altına saklandı. "Araba hâlâ ön kapıda mı?"

"Bilmiyorum," Kuzen Bathilda kapıdan koşarak çıkan Hero'nun arkasından seslendi. "Hero, neler oluyor kuzum?"

Ama Hero çoktan diğer koridora ulaşmıştı ve merdivenleri inmeye hazırlanıyordu. Ne Bathilda'ya ne de Phoebe'ye açıklama yapacak zamanı vardı. Yardım arayacak zamanı da yoktu. St.

Giles'a gidip ağabeyi onu hapse atmadan önce Griffin'i uyarması gerekiyordu.

Ya da onu darağacında sallandırmadan önce.

Thomas o gün öğleden sonra arabasından inerken Lavinia'nın evinin önünde bir at arabası görünce şaşırdı. Kaşlarını çatarak kapıyı çaldığı anda aklının bir köşesinde beliren endişenin farkına vardı.

Kapıyı açan iri yarı uşak yüzüne baktı. Thomas hoşbeş edecek halde değildi. Adamın yanından geçerken duvara dayanmış olan kasaları ve büyük sepetleri gördü.

"O nerede?"

"Bayan Tate odasında," diye cevap verdi adam mesafeli bir tavırla. Thomas onun "Lordum" unvanını ilave etmediğini de fark etmişti.

Thomas tek kelime daha etmeden koşarak merdiven basamaklarını çıkmaya başladı. *Adamın canı cehenneme*, diye düşündü; sonuçta o sadece bir hizmetçi değil miydi? Thomas Lavinia'yla çalışanları hakkında konuşmaya kararlıydı ancak odasına varınca birden olduğu yerde kalakaldı.

Bürosundaki bütün çekmeceler ve kıyafet dolabının kapakları açıktı. Elbiseler, iç etekleri, çoraplar, ayakkabılar, iç çamaşırları ve kadınlara ait pek çok başka şey etrafa dağılmıştı. Ve bütün bu karışıklığın ortasında Lavinia durmuş, kıyafetlerini kutulara yerleştiren iki hizmetçisine emirler veriyordu.

"Ne yapıyorsun burada böyle?" diye sordu keskin bir sesle.

Thomas'ın sesini duyan Lavinia başını kaldırdı. Yüzü bembeyaz oldu.

Thomas o anda kalbinin sıkıştığını hissetti. "Lavinia?"

"Martha, Maisie, lütfen uşaklara alt kattaki oturma odalarında yardımcı olun," dedi Lavinia hizmetçilerine.

Kızlar birer reverans yaptıktan sonra odadan çıkarken Thomas'ı meraklı gözlerle süzdüler.

Thomas onların akıllarından geçenleri umursamadı. “Ne yapıyorsun?”

Lavinia çenesini kaldırdı. “Buradan ayrılmak üzere eşyalarımı topluyorum tabii ki.”

Bugün üzerinde sade, gri bir elbise vardı –alışılmış tarzından çok farklıydı– ve bu elbise ona parlak kısl saçıyla oldukça ciddi bir görünüm kazandırmıştı.

İçinden, elbiseyi üzerinden yırtıp atmak geldi.

“Ben sanmıştım ki...” Susup boğazında oluşan yumruyu yemek için yutkundu. İçinde, az sonra ağlamaya başlayacağına dair korkunç bir his vardı. “Benimle kalacağını düşünmüştüm.”

“Benimle sevişmene izin verdiğim için mi?”

“Evet, lanet olası!”

Lavinia iç çekti. “Ama ben sana başka bir kadınla evlendiğin zaman metresin olmayacağını söylemiştim, Thomas. Bu konuda fikrimi değiştirmem mümkün değil.”

Kadın arkasını döndü fakat Thomas onu kolundan sertçe tutup kendine çevirdi. “Beni seviyorsun.”

“Evet, seviyorum.” Lavinia kaşlarını kaldırarak Thomas'ın yüzüne üzüntüyle baktı. “Ama sen de biliyorsun ki aşkın bu olanlarla bir ilgisi yok.”

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Thomas ve kendini bu kadar çaresiz hissettiği için eğilip kadını dudaklarından öptü.

Lavinia hiç itiraz etmeden sessiz ve kayıtsızca durdu, Thomas'ın dudakları kendi dudaklarını ezerken karşı koymak için hiçbir şey yapmadı. Lavinia'nın dudaklarında nane ve çay tadı vardı ve Thomas uyarıldığını hissederek inledi.

Lavinia bunu ona hep yapıyordu, onu daha ilk gördüğü, balo salonundaki diğer erkeklere gülücükler dağıttığı andan beri. İçindeki vahşi hayvanı ortaya çıkarıyordu; bir asil, parlamentonun

saygın bir üyesi ve onlarca arazinin sahibi bir beyefendi olduğunu unutturuyordu.

Lavinia onu erkeğe, sadece bir erkeğe dönüştürüyordu ve bu yüzden Thomas geçmişte ondan nefret etmişti. Bütün o gösterişli kıyafetlerin altında, sadece et ve kemikten ibaret, Londra'da hayatını kazanmaya çalışan herhangi bir zavallıdan farksız olduğunu hatırlatıyordu. Ama şu anda artık bunların hiçbirini umursamıyordu Thomas. Onu sonsuza dek kaybedecekti. Şarap kırmızısı saçları, insanı deli eden gülüşü ve bütün utanç verici sırlarını gördüğü halde onu sevmeye devam eden berrak kahverengi gözleriyle öylece hayatından çıkıp gidecekti.

Sonunda dudakları ayrıldığında Lavinia ona sadece baktı ve arkasını döndü. Eline bir çorap alıp dikkatle katlamaya başladı. "Elveda, Thomas."

Thomas oracıkta, odasında, her yanı lekeler içinde olan halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Lütfen evlen benimle, Lavinia."

"Sanki ölmüş, üç günlüğüne gömülmüş ve sonra mezardan yeniden çıkarılmış gibi bir haliniz var," diyen Deedle, o akşam Griffin'i St. Giles'ta içten bir şekilde selamladı. Başını eğerek ona biraz daha yakından baktı. "Ve bu süre içinde cehenneme de gidip gelmişsiniz."

"Teşekkür ederim, gerçekten gittim," dedi Griffin, Rambler'ın yemliğini doldururken.

İmalathanedeki adamlara sorumluluk verecek kadar güvenemediği için Deedle'ı da göreve çağırmıştı. Uşağı bir korsan gibi giyinip kuşanmış belinde iki silah ve kılıcıyla hazır olda bekliyordu. Griffin başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Gün sona ererken gecenin ilk gölgeleri St. Giles sokaklarına vuruyordu.

Deedle dilini dişlerinin arasındaki boşluktan dışarı itti. "Ne oldu size böyle, Lordum?"

Griffin başını salladı ama keskin ağrıyı hissedince durdu. “Senin endişelenmeni gerektirecek bir durum yok.”

Deedle homurdandı. “Siz öyle diyorsanız.”

“İster inan ister inanma, umurumda bile değil,” dedi Griffin loş imalathaneye girerken. Bu akşam Deedle’la derin konuşmalar yapacak sabrı yoktu.

“O halde inanmıyorum,” dedi Deedle ona yetişmek için adımlarını hızlandırırken.

“Buraya son gelişimden bu yana neler oldu?” diye sordu Griffin.

Deedle iç çekti. “Dün gece iki adamımızı daha kaybettik. İkizimizi saymazsak artık toplamda beş kişiyiz.”

“Ödemelerini iki katına çıkardın mı?”

Deedle başıyla onayladı. “Evet, aynen söylediğiniz gibi yaptım. Ama bu bile kaçmalarına engel olamadı.”

“Artık pek bir önemi kaldığını sanmıyorum zaten,” dedi Griffin. Kalan adamların meşe varillerini cinle doldurmalarını kayıtsızca izledi. “Nasılsa bütün bunlar bu geceden sonra sona erecek.”

Deedle dönüp yüzüne baktı. “O zaman bu gece mi olacak?”

“Evet.” Griffin büyük bakır su kazanlarına, bekleyen cin varillerine, ocaklara ve kocaman ambarın kendisine şöyle bir baktı. Kurabilmek için Nick’le beraber sarf ettikleri çabaların hepsi bu kadardı. “Evet, bu gece.”

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Deedle. “Emin misin? Elimizde yarım düzineden az adam var, üstelik istemiş olduğunuz tedarikler de henüz tamamlanmadı. Lordum, bu intihardan farksız olur.”

Griffin, yanan gözleriyle, ağrıdan çatlayacak gibi olan başıyla ve ağzındaki kan ve safra tadıyla Deedle’in bakışlarına karşılık verdi.

Hero’yu kaybetmişti, annesini de Londra’da bırakacaktı, Thomas’la barışma gibi bir şansı zaten hiç olmamıştı, sevgili dostu Nick de ölmüş ve toprağın altına girmişti. Onu Londra’ya bağlayan tek şey bu lanet olası imalathaneydi.

“Ya bu gece ya da hiçbir zaman. Daha fazla beklemeyeceğim. Artık bundan kurtulmak istiyorum.”

Arkasını dönüp adamlarının kullandığı ucu kıvrık kamalardan birini aldı ve dönüp Deedle’a yeniden baktı. “Benimle misin, değil misin?”

Deedle yutkunarak tabancasını tuttu. “Evet, Lordum, sizinleyim.”

On Sekizinci Bölüm

Kraliçe Kuzgunsaç'ın gözleri, küçük aynanın kendisine verdiği bu güzel ve basit mesaj karşısında yaşlarla doldu.

Kuşu avucunun içinde tutuyordu. "Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı dudaklarını kuşun yumuşacık tüylerine değdirerek. "Kendime eş olarak kimi seçmeliyim?"

Serbest bıraktığı kuş uçup gitti. Ama her zaman yaptığı gibi gecenin içinde kaybolmak yerine, kuş dakikalar sonra geri geldi. Balkona konarak ağzını açtı ve şakımaya başladı:

"Kalbin kalbinin karar vermesine izin ver..."

—Kraliçe Kuzgunsaç'tan

"Onu köşeye kısırdık," dedi Freddy o akşam kendinden memnun bir halde. "Reading'in bu sefer canlı kurtulması imkânsız diye düşünüyorum. Nick Barnes'ı kaybettikten sonra bir sürü adamı da kaçı."

Charlie başını eğdi, bir kulağıyla parmaklarının arasındaki zarların sesini, diğeriyle de yukarıdan gelen diğer sesleri dinliyordu. "Muhbirimiz Wakefield'a Reading'in imalathanesinin nerede olduğunu söylemiş mi?"

“Evet, hem söyledi hem de biz şu anda burada konuşurken Wakefield’ı oraya götürüyor,” dedi Freddy. O kadar keyifliydi ki Charlie’nin yüzüne neredeyse hiç çekinmeden bakıyordu.

Neredeyse, tam değil.

Charlie zarları masanın üzerine attı. Hep yek gelmişti. Yani iki.

Charlie bu kötü işaret karşısında hipnotize olmuş gibi zarları bakakaldı. İki ölüm anlamına geliyordu ama kimin ölümüydü bu gördüğü? Düşmanının mı yoksa kendi ölümü mü... ya da yukarıda yatan kadının mı?

“Onu dışarı çekeceğiz,” diye fısıldadı Charlie, hâlâ kötü düşen zarların etkisindeydi. “Dışarı çekeriz, öldürürüz sonra da imalat-hanesini ateşe veririz.”

Hero St. Giles’in girişinde arabasından indiğinde hava kararmaya başlamıştı.

“Bundan hiç hoşlanmadım, Leydim,” dedi arabacısı George. Bir elinde lamba vardı, diğeriyle de Hero’nun verdiği tabancayı yokluyordu.

İleride, ters dönmüş bir el arabasının başında toplanmış olan bir grup erkeğin bağırışları yükseliyordu. Arabaları bu kazadan dolayı dar bir yolun dönülmeyecek yerinde kalmıştı.

“İtiraz sebeplerini anlıyorum,” diye mırıldandı Hero. “Fakat onların yolu açmalarını bekleyecek kadar zamanım yok. Bu, saatler sürebilir.”

“Affınıza sığınarak, Leydim, eve haber gönderip bir iki uşak daha çağırmanız mümkün olamaz mı?”

“Sana söyledim. Zamanım yok.” Hero eteklerini kaldırarak kararlı adımlarla arabasının ve kazanın yanından uzaklaşmaya başladı.

“Ama hava kararınca ya bize saldırırlarsa ne olacak, Leydim?” diye atıldı bu sefer George.

“Tabancaların var,” diye cevap verdi Hero yatıştırıcı bir sesle.

George, Hero'nun bu sözlerinden pek ikna olmamışçasına etrafına bakınsa da artık itiraz etmedi. Onun yerine şüpheli bakışlarla etrafı süzmeye başladı.

Hero pelerinini omuzlarına dolarken dudağını ısırды. George haksız değildi. Buraya gelmeleri tehlikeliydi; *çok* tehlikeli. Normal şartlarda hava karardıktan sonra St. Giles'a gitmeyi düşünemezdi, hem de yaya olarak ve yanında da sadece tek bir adam varken. St. Giles'ın içinde barındırdığı tehlikelerin gayet farkındaydı.

Ancak başka çaresi var mıydı? Griffin'in imalathanesine mümkün olduğu kadar çabuk ulaşması gerekiyordu. Yanına birden fazla adam alarak Kuzen Bathilda'yı şüphelendirmek istememişti.

Hero etrafına bakındı. Yürüdükleri sokakta hava kararmaya yüz tutmuştu, ortalıkta hiç kimseler görünmüyordu. Herkes hava kararmadan önce evine girmeye çabalıyor gibiydi. Hero ürperdiğini hissetti. Tanrım, ya geç kaldıysa ve Maximus imalathaneye baskınını çoktan düzenlemişse ne olacaktı? Griffin'in zincirlenmiş olarak bir zindana atıldığı düşüncesine bile katlanamıyordu. O çok gururlu bir erkekti! Daha da kötüsü, ya tutuklanmaya karşı gelip vurulduysa?

Aklına gelen bu düşünceyle neredeyse hiçkırarak ağlayacaktı. Bu delilikti. Dün gece onu kâğıda yazılmış bir anlaşmaya uyar-casına reddetmişti, bugünse St. Giles sokaklarında hayatı için endişe ederek koşuşturuyordu.

Aklını mı kaçırmıştı? Yoksa sadece korkunç bir hata mı işlemişti?

Ettikleri münakaşaların, daha önce öne sürdüğü mantıklı gerekçelerin şu anda hiçbir anlamı yoktu artık. Emin olduğu tek şey kalbinin derinliklerindeki histi: Griffin'i istiyordu. Bütün çılgınlıklarına, şaibeli geçmişine ve kendi ağabeyinin onu yasa dışı içki ürettiği için tutuklamak üzere olmasına rağmen.

Evet, Griffin'i istiyordu. Ona bir şey olursa öleceğini biliyordu. O olmadan hayatının uzun, silik ve sıkıcı olmasından korkuyordu.

Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı ve *evet*, onu seviyordu; bunu kendine şimdi itiraf etmekte geç kalmış olabileceğinin de farkındaydı. Onu seviyordu.

Ve önemli olan tek şey de buydu.

“Bu delilik”, diye fısıldadı Deedle.

Griffin ona omzunun üzerinden baktı. Gece çökmüş, imalathanenin arkasındaki sokak karanlık gölgelere bürünmüştü. Karanlık, gecenin avcıları için bir nimetti; gizlenmiş katillere ve ortalıkta gezinen saldırganlara sığınak sağlıyordu.

Karanlık ayrıca saldırganların *peşine düşmüş* olanları da saklıyordu. Bu gece Griffin ve Deedle için geçerli olan buydu.

Griffin parmağıyla tabancasının horozunun çekilip çekilmediğini kontrol etti. “Delilik olabilir ama bu bizim tek şansımız.”

Deedle homurdandı. “Papaz ve çetesi bizi beklemiyordur. Bu kesin. Bu karanlıkta dışarıda oturmuyorlardır.”

Bir sürtme sesi duyuldu ve Griffin başını sessizce ve alarma geçip sesin geldiği yöne çevirdi. Alçak bir gölge hızla sokağın içine doğru ilerledi.

“Kedi,” diye fısıldadı Deedle. “Sizce Papaz bu gece saldıracak mı?”

“Nick’i öldürdüklerinden beri bekliyor,” diye mırıldandı Griffin. “Adamlarımın çoğunun kaçmış olmasını umut ediyor ki gerçekte olan da bu zaten, lanet olsun. Benim çaresizlik ve korku içinde kıvranmamı istiyor. Bu gece o gece olabilir gerçekten.”

Tam Griffin’in hareket eden gölgeyi gördüğü sırada Deedle onu omzundan tuttu. Üç adam sokağın içinde sürünerek ilerliyordu. İçlerinden birisi sıçrayarak imalathanenin duvarlarına tırmandı. Eğer Griffin yanılmıyorsa yine ocakları söndürüp saldırıya geçeceklerdi.

Griffin eğilmiş, ses çıkarmadan ve hızlı bir şekilde hareket etti. Birinci adamı saçından yakalayarak silahının arkasıyla ba-

şına vurdu. Adam kesilmiş bir ağaç gibi yere devrildi. İkinci adam bağırmaya yeltenince Deedle onu vurdu. Griffin dönerek duvara tırmanan adamı hedef aldı. Tetiği çekti ve adamın yere düşmesiyle göğsünün zafer duygusuyla kabardığını hissetti.

Sonra birden yandan bir darbe aldı. Sertçe duvara savrulduğu anda tabancası elinden düştü. Kocaman elleri olan bir dev yüzüne ve midesine yumruklarını indiriyordu. Griffin nefessiz kalarak kıvrandı, sanki dünya etrafında dönüyordu. Tabancasını çekip karşısındaki adamın doğrudan yüzüne ateş etti.

Yüzüne barutun yamı sıra sıvı ve yapışkan bir şeyin sıçradığını hissetti. Adamın cesedini yana iterek yukarıya baktı, kulakları tuhaf bir biçimde tıkalıydı. Sokağın başından koşarak kendisine ve Deedle'a doğru gelen adamları gördü, en az yirmi kişi olmalıydılar, belki de daha fazla.

Bu bir tuzak diye düşündü kendi kendine. Papaz onları imalathanenin duvarlarından saldırmak üzere beklemişti. Ve öyle de yapmışlardı. Yapmışlardı.

Griffin sokağın ortasına kadar yürüdü ve yaklaşan katliama karşı kamasını çekti.

"Lordum," diye sızlandı Deedle yanında. "Kim bu, lanet olası?"

Griffin omzunun üzerinden bakınca *ikinci* bir grubun sokağın *diğer* başını kapayarak tek sıra halinde üzerlerine doğru yürüdüğünü gördü. Arkalarında ise atlılar vardı.

"Askerler," dedi ağzındaki kanı ayağının dibine tükürerek. "Eğer yanılmıyorsam Wakefield Dükü beni tutuklamaya geliyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Deedle. "Biz öldük, Lordum. Öldük."

Griffin başını arkaya atarak güldü. Kahkahası, ölmek üzere olduğu sokağı çevreleyen kirli duvarlardan yankılanmıştı.

Silence St. Giles sokaklarında koşar adım eve gitmeye çalışıyordu. Yetimhanenin sütannelerinden birini ve bebeği ziyarete gitmişti.

Ama kadının evine girdiği anda burnuna keskin cin kokusu gelmişti. Karşılıklı suçlamalar ve savunmalar birbirini izledikten sonra olay Silence'ın bebeği kucağına alıp evden hızla çıkmasıyla son bulmuştu. Silence küçücük bir bebeğin hayatını riske atamazdı. Daha bir aylık olan bebek oldukça hassas durumdaydı.

Bebegi emanet edebileceği başka bir sütanneyi daha tanıyordu ama onun evi de ilkinin evinin yarım kilometre kadar uzağında, üstelik yetimhanenin tam ters istikametindeydi.

Kucağındaki bebekle yürüyebildiği kadar hızlı yürümüş, sonunda da oradan yaptığı işten çok memnun bir halde ayrılmıştı. Yeni sütanne Polly yetimhane tarafından daha önce de kiralanmıştı ve işini çok iyi yapıyordu. Kendi çocukları süttten kesilmiş oldukları halde Polly Silence'ı minik yetim için yeterince sütü olduğu konusunda temin etmişti.

İyi bir iş başarmıştı ama çok yorulmuş ve aynı zamanda da karanlığa kalmıştı.

Silence açık renkli yün mantosuna iyice sarınarak yanından geçtiği karanlık bir kapı girişini gözetledi. Nell'den dinlediği o korkunç hikâyeleri düşünmemeye çalıştı. Korku hikâyelerini anlatmakta üstüne yoktu. Sevgilisi tarafından boğularak öldürülen kadının hikâyesini. Karanlık bir sokağın içine çekilen ve üç ayyaşın saldırısına uğrayan başka bir kadının hikâyesini. Ya da dört çocuğu için börek almaya çıkan ve ortadan kaybolan kadının hikâyesini. Ayakkabısı bir sonraki gün sokakta bulunmuştu.

Silence ürperdi. Nell'in hikâyelerinin her zaman iki ortak noktası vardı. Hepsi dışarı çıkan yalnız kadınlarla ilgiliydi.

Ve hepsi de karanlık çöktükten sonra meydana gelmiş olaylardı.

İleriden duyduğu bir çığlık üzerine Silence'ın adımları hızlandı. Geniş bir cadde üzerinde yürüyordu ama yakınlarında hiç ara sokak yoktu. Küçük bir ayakkabı tamircisi dükkânının üzerinde yanan tek bir lamba vardı. Gitgide çoğalan sesler ve ortalığı aydınlatan ışıklar yaklaşmaktaydı.

Silence çaresizlik içinde etrafına bakındı. Adamın biri öfkeli bir küfür savurdu. Sonra da ileriki caddenin başından bir kalabalık görüldü. Ellerinde meşaleler tutan erkekler ve kadınlar vardı. Ellerini çırparak bağırıyorlardı ve yaklaştıkça kalabalığın ortasında bir tasmayla çekiştirdikleri zavallı bir yaratık belirdi.

Bir cam kırıldı ve Silence oradan kaçmaya çalıştı. Geriye dönmüş, gelmekte olduğu sokağın başına dönmek üzereydi ki o yönün evinden çok *uzakta* olduğunu fark etti. Omzundan bakınca iki adamın zincirlenmiş olan zavallıyı sokağın ortasına çekerek değneklerle dövmeye başladıklarını gördü.

“Acıyın bana!” diye bağırıyordu kurbanları.

Saçılan küfürlerin arasından duyabildiği bir ses vardı. “*Muhbir!*” Tanrı aşkına, bir içki muhbirini linç ediyorlardı.

Açılan kapı seslerini duydu ama onlara umutla baktığında daha çok insanın sokağa dökülerek arkasındaki korkunç sahnenin yaşandığı yere doğru ilerlediğini gördü. Sokak bir anda deliler gibi bağırışan insanlarla dolmuştu. Birinin sürtünmesiyle Silence neredeyse tökezleyip düşecekti. Bir evin duvarına çarparak sırtını yasladı.

Önünde sarhoş bir adam salınıyordu, elleri titriyor, pis ağzı ise sırtıyordu. Tek bir söz etmeden Silence’ın başındaki şapkayı çıkarıp saçını çekti. Arkasında, alevler havaya yükselirken adamın yüzü turuncu bir ışıkla çevrelendi. O zavallı muhbire ne yapıyorlardı acaba?

Ama düşünmesi gereken daha önemli bir şey vardı. Çirkin adam tehditkâr bir biçimde üzerine eğilmişti. Silence hemen yana doğru kaydı ve bir saliseliğine adamdan kurtulduğunu düşünerek rahat bir nefes aldı. Sonraysa ağır bir el onu saçından yakaladığı anda Silence bu gecenin bir kâbusa dönüşeceğini anladı.

On Dokuzuncu Bölüm

*Kraliçe o gece yatağında dönüp durdu fakat sabah
olduğunda bir karara varmıştı.*

*En güzel altın elbisesini özenle giydi ve pırlanta ve yakut
taşlarıyla süslü tacını taktı. Sonra da talipleriyle buluşmak
üzere taht odasına girdi. Prensler de en güzel kıyafetlerini
giymişlerdi. Prens Doğugüneş altın ve gümüş işlemeli
kaftanı içinde ışıldarken, Prens Batıay üzerine zümrütler
dikilmiş yeleşini giymişti ve Prens Kuzeyrüzgâr da üzeri
incilerle bezenmiş kıyafetleri içinde hazır bekliyordu.
Üç erkek de uzun boylu ve yakışıklıydılar, ihtiyaçları
mükemmel ötesiydi.*

*“Bir karara varabildiniz mi?” diye sordu Prens Doğugüneş.
Kraliçe Kuzgunsaç çenesini kaldırarak cevap verdi. “Evet...”*

—Kraliçe Kuzgunsaç’tan

İlk grubun saldırısı balyoz gibiydi. Tabancaları yoktu ama elle-
rinde sopa ve kılıçlar vardı. Griffin son dolu tabancasını ateşleyip
saldırıya liderlik eden adamı vurdu.

Griffin kılıcını çekti. “Nick Barnes için!”

Arkasından ateş edildiğini duydu, bir taraftan Papaz’ın adamları,
diğer taraftan da askerler yaklaşırken, kendini Deedle’la birlikte
bir meydan savaşının ortasında buldu. Griffin salladığı kılıcıyla

neredeyse bir adamın kolunu koparacaktı. Adam haykıarak yere düştü ve bir atın ayakları altında kaldı.

Koşuşturan adamların arasında bir yüz gördü. Daha çok, bir kâbusun içinden fırlamış bir görüntü gibiydi. Adamın suratının bir yanı sanki önce mum gibi erimiş ve sonrasında tekrar donup bin çeşit garip yüz şekillerine dönüşmüştü. Griffin gözlerini kırınca görüntü birden kayboldu.

Griffin başka bir adamı yumrukladı ve karşılığında da biri onu sertçe itti. Biri ona sopayla vurunca darbe sol omzuna indi ve birdenbire bütün kolu uyuştu. Başını sallayarak gözlerine sıçrayan kan damlalarından kurtulmaya çalıştı. Hangi yaradan kaynaklandığını bile hatırlamıyordu. Her an arkadan vurulmayı ya da bıçaklanmayı bekliyordu ama dönüp bakma zahmetinde bile bulunmadı.

Nasılsa ölüm onu yeterince erken yakalayacaktı.

Yakınında duran Deedle lanet okudu. Üç adam yüzünden tökezlemişti. Kolu kan içindeydi.

Griffin bağırarak Deedle'a saldıranlara meydan okudu. İlk adamı bir yana savururken yüzünün geniş bir sırtımayla gerildiğini hissetti. Diğer ikisi arkalarını dönüp kaçtılar. Sonra birdenbire bir boşluk oldu ve Griffin siyah bir çizmenin altındaki altın mahmuzla karşı karşıya geldi. Başını kaldırıncı Wakefield'ın kendisine dev bir siyah atın üzerinden baktığını gördü.

"Reading!" diye bağırdı Wakefield. "Bu imalathane sizin mi?"

"Defol git," diye cevapladı Griffin ve kısa boylu tıknaz bir adamın tekmesine dirseğiyle karşılık verdi.

Wakefield tabancasını çekti. Griffin'in başının üstünü hedef aldı ve kulaklarını sağır edecek bir şekilde ateş etti. Wakefield kaşlarını çatarak bakışlarını Griffin'e çevirdi, bir şeyler söyledi fakat Griffin onu bir türlü duyamıyordu. Griffin arkasından dürtülünce döndü. Deedle tabancasıyla adamın birinin kafasına vuruyordu.

Griffin omzunda hissettiği bir dokunuş üzerine kılıcını çekti.

Wakefield sıçrayarak elleriyle ağzını çevreledi ve bağırarak bir şeyler söyledi. “Bunlar senin adamların mı?”

“Kendi adamlarım olsa onlara karşı savaşır mıydım?” diye sordu Griffin hiddetle.

Adamın biri üzerine gelince yana kaçtı ve ayaklarını yerden keserek başına sertçe vurdu. Etrafına bakındı. Papaz’ın adamlarının çoğu, askerlerin müdahalesiyle sağa sola kaçıyorlardı.

“O zaman belli ki bir rakibiniz var,” dedi Wakefield etrafına bakınarak. Kılıcını çekti ve saldırıya geçen bir haydutun yüzüne vurmak için öne eğildi. Adam darbenin gücüyle hızla kendi etrafında döndü ve Griffin de kılıcının sapıyla başının arkasına sert bir darbe indirerek işini bitirdi. Griffin adamın yere düşmesini izledikten sonra dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle Wakefield’a döndü.

Ancak o anda Wakefield’ın dev atının arkasında gördüğü manzara karşısında omuzları dehşetle gerildi.

Sokağın başına bakınca Hero’nun hızlı adımlarla savaş alanına doğru yürüdüğünü gördü. Yanındaki uşağın bir elinde bir lamba, titreyen diğer elindeyse bir tabanca vardı.

“Tanrım,” diyerek nefesini tuttu Griffin.

Wakefield omzunun üzerinden o tarafa baktı. “Kız kardeşimin burada ne işi var, Reading?”

Thomas o güne dek kimsenin önünde diz çökmemişti. Lavinia’ya bakınca bunun ne kadar alçakgönüllü bir hareket olduğunu fark etti. Ama olması gereken de buydu: Onunla evlenmek istiyordu. Aslına bakılırsa, onunla çaresizce evlenmek istiyordu. Eğer Lavinia onu terk edecek olursa, elinde *hiçbir şeyi* kalmayacaktı. Eğer isterse önünde elleri ve dizleri üzerinde sürünmeye razıydı.

Onu nasıl hüzne boğduğunun farkında mıydı?

Lavinia’nın gözleri yaşlarla dolmuştu. “Benimle evlenemeyeceğini biliyorsun, Thomas. Bunu bana daha önce defalarca söyledin.”

Lavinia arkasını dönmek üzere hareket edince Thomas birdenbire ayağa kalkıp karşısına dikildi. Kadının elini eline aldı. “Sana bunu defalarca söyledim ama yalandı. Hem kendime hem de sana yalan söyledim, Lavinia. Seninle evlenebilirim.”

“Peki ya Anne ne olacak? Ya aldatılma korkun?”

Göğsünde bir sızı hissetti. “Artık bir önemi yok.”

“Var.” Lavinia derin bir nefes aldı. “Evet, var. Anne seni korkunç bir biçimde aldattı ve sen o zamandan beri hiçbir kadına güvenemedin. Yaptığım bir şeyi yanlış anlayacağın korkusuyla yaşamam ne yazık ki mümkün değil.”

“Hayır!” Thomas gözlerini kapatarak kendine hâkim olmaya ve bu çok önemli açıklamayı yapmaya çalıştı. “Senin hakkında şüphe etmek yaptığım en büyük aptallıktı, bunu kabul ediyorum. Biz birlikteyken benden hiç uzaklaşmadın. Başkasını bulup giden sen değildin, *bendim*.”

“Ama...”

“Hayır, dinle beni. Lütfen.” Elini sıktı. “Sorunun ben olduğumu biliyorum. Griffin, Anne’i asla baştan çıkarmadığına dair yeminler ettiği halde ona inandığımı söyleyerek rahatlamasını istemedim. Lütfen, lütfen, Lavinia. Güven bana. Değişebileceğimi kanıtlamama izin ver.”

Lavinia başını sallayarak gözyaşlarını silmeye çalıştı. “Parlamento ne olacak? Ya da markilik soyunun devamı?”

“Anlamıyor musun?” Thomas başını sallayarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Kendisi Lordlar Kamarası’nda doğru sözlerin adamı olarak bilinen biri değil miydi? “Hiçbirinin önemi yok. Sensiz sadece bir gölgeyim, bir hiçim. Parlamento ve markilik bensiz de ayakta kalabilir ama *ben sensiz* yaşayamam.”

Lavinia nefesini tuttu.

“Seni seviyorum, Lavinia,” diye konuşmasını sürdürdü Thomas. Çaresizdi. “Günün birinde bunun değişmeyeceğini de biliyorum

Çünkü seni sevmekten vazgeçmeye çalıştım ama başaramadım. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Karım olur musun?”

“Ah, Thomas!” Lavinia hem gülüyor hem ağlıyordu. Gözleri kızarmıştı, yanakları al al olmuştu ama her şeye rağmen o, Thomas’ın bugüne kadar gördüğü en güzel kadındı. “Evet, seninle evlenirim.”

Hero, Griffin’i Maximus’un atının yanında görür görmez koşmaya başladı. Korkunç bir meydan savaşının ortasında, meşalelerle aydınlatılmışlardı ama Hero’nun gözü ikisinden başkasını görmüyordu. Tanrı aşkına, yoksa ağabeyi sevgilisini öldürmek üzere olabilir miydi?

George, “Leydim,” diye bağırdı ve büyük bir sopayla başına darbe aldı. “Leydim, lütfen.”

Griffin Maximus’un atının etrafında dolaştı. Yoluna çıkan bir adamı sertçe itti, bir diğeriyle kılıcıyla saldırdı ve üçüncüsünü de yumruklayıp kenara savurdu. Bütün bunları yaparken gözlerini Hero’dan bir an olsun ayırmadı. Yetersiz aydınlatılmış bu sokakta bile gözleri vahşi bir şekilde parlıyordu. George’un tabancasını ateşlediği sırada Hero’nun yanına ulaştı.

Hero yana kaçarak üstü başı kan içinde kalmış bir adamın George’un ayaklarının dibine yığıldığını gördü.

Sonra birdenbire omuzlarını tutan bir çift el kendisini hızla döndürdü. Griffin’in yakıcı bakışları yüzündeydi. Peruğunu düşürmüştü ve alnında kanayan bir yara vardı. Sağ gözü yüzünde kurumuş siyah kan lekelerinin arasından bir iblisinki gibi parlıyordu.

Onu canlı ve bir bütün halinde görünce Hero mutluluktan neredeyse bayılacak gibi oldu. Şükürler olsun ki zamanında yetişmişti. Şükürler olsun ki hayatının geri kalanını yas tutarak geçirmek zorunda kalmayacaktı. Şükürler olsun...

Griffin ağzını açtı. “Senin burada ne işin var, lanet olası serserim kadın?”

Hero gerginlikle gözlerini kırptırdı. “Son bir saatimi Londra’nın bir ucundan sana gelmek için yollarda geçirdim!”

“Sana St. Giles’a asla yalnız gitmeyeceksin demedim mi?” diyerek sertçe sarstı onu.

“Yanımda George...”

Griffin homurdandı. “George! Tek bir adamla! Üstelik hava karardıktan sonra. Sen tamamen aklını mı kaçırdın?”

“Seni kurtarmaya geliyordum, seni... *sersem!*”

Aşağılanmanın ve üzüntünün etkisiyle gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Griffin’in ellerinden kurtularak kaçmaya çalıştı.

Griffin ağır bir küfür savurarak onu arkadan yakaladı. Genç kadını hızla kendine çevirerek dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Tanrım, ne kadar sıcak ve canlıydı.

Griffin genç kadına kötü davranmış olsa da iyi olmasına o kadar sevinmişti ki dudaklarını aralayıp kollarını erkeğin boynuna sımsıkı doladı. Sanki etrafta olan bitenler ve tüm sesler kaybolmuş ve sanki yalnızca ikisi kendi dünyalarını kurmuş gibiydiler. Hero’nun kalbi kulaklarında çınlıyordu. Griffin’in üzerindeki barut ve ter kokusunu hissedebiliyordu ve bu keskin, sert kokular onu daha da gerçek kılıyordu. Daha canlı. Griffin’in dudakları üzerinde kendi gözyaşlarının tadını alabiliyordu. Bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

“Hero,” diye inledi Griffin.

“Griffin,” diyerek iç çekti Hero.

“Tanrım,” diye mırıldandı yakınlarda birisi küçümseyen bir tavırla.

Griffin başını kaldırdı fakat zümrüt rengi gözlerini Hero’dan ayırmadı. “Defol git, Wakefield.”

Hero kocaman açılmış gözlerle, hâlâ siyah atının üzerinde oturan ve kendilerini hiç tasvip etmeyen bakışlarla süzen ağabeyini görünceye kadar etrafına bakındı.

“Onu alamazsın!” diye bağırdı Hero, Griffin’in omuzlarını kavrayarak. Hero kendini Griffin’in bedenine kenetlediği takdirde Maximus onu alıp götüremezdi.

“Beni tutuklamayacak,” dedi Griffin o sırada. “Sen benimle evlenirsen tutuklamaz.”

“Yoksa kız kardeşime şantaj mı yapıyorsun?” diyerek homurdandı Maximus.

“Buna mecburum,” dedi Griffin. Bakışlarını Hero’ya çevirdi ve genç kadının o bakışlarda gördüğü şey kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. “Seninle evlenebilmek için ne gerekirse yapmaya hazırım, Hero.”

Hero erkeğin, yüzünde kan bulaşmamış tek yer olan çenesini okşarken parmakları titriyordu. “Seninle evlenmem için bana şantaj yapmana gerek yok. Seni seviyorum.”

Griffin’in gözleri parladı. Hero’yu kendine çekti. “Ciddi misin? Benimle evlenecek misin?”

“Büyük bir mutlulukla,” dedi Hero nefes nefese.

Griffin başını eğerek onu öptü fakat Hero dudaklarını aralayınca genç adam başını hızla kaldırdı.

“Lordum!” Askerin biri koşarak Maximus’un yanına gelmişti. “Şehrin batısında bir ayaklanma var. Destek kuvvet isteyelim mi?”

Hero dehşetle Griffin’in yüzüne baktı. “Bu yetimhanenin olduğu yer!”

Griffin başıyla onayladı. “Doğru.” Etrafına bakarak, “Deedle!” diye haykırdı.

Yanında beliren uşağın saçları dağılmıştı, bir kolu kan içindeydi ama dik duruyordu. “Emredin, Lordum?”

“Papaz’ın adamları yemi yuttular mı?” Griffin’in sorusu şifreliydi.

Maximus kaşlarını çatı. “Bu ne demek oluyor?”

Deedle’nin yüzü kocaman bir sırıtmayla aydınlandı. “Onun adamları içeride, sizinkilerse dışarıda Lordum.”

“O halde yap.”

Deedle başıyla onayladı. İki parmağını dudaklarının arasına sokarak yüksek ve sağır edici bir ıslık çaldı.

Griffin Maximus’a döndü. “Size de adamlarınızı çağırmanızı öneririm.”

Maximus önce şüphe içinde kaşlarını kaldırdı ancak itiraz etmeden denileni yaptı. “Herkes buraya gelsin!”

Bütün askerler bir anda yanına gelmek için koşmaya başladılar.

“Biraz zaman alıyor, öyle değil mi?” diye söylendi Deedle endişeyle.

BUM!

Yer, korkunç bir patlamayla sarsıldı. Yakın binalardan tuğlalar düşerken aynı anda gece çarpıcı bir ışıkla aydınlandı. Havayı duman kokusu sardı.

Hero Griffin’e tutundu. “Bu neydi?”

“Bu Papaz’ın işini bitirecek olan şey,” diye cevap verdi Griffin yüzünde hain bir gülümsemeyle. “Nick, Papaz’a ve adamlarına kurduğumuz bu tuzağı görseydi çok beğenirdi.”

Patlamayı izleyen Maximus arkasını dönerek onlara baktı. “İmalathaneyi havaya uçurdun, öyle değil mi?”

Griffin sırıttı. “Neden bahsettiğiniz konusunda en ufak bir fikrim yok. Ama eğer havaya uçan bir imalathane varsa, o da çok ısrarcı bir hanım bana cinin kendisi ve üretilmesi hakkındaki kötülükleri gösterdiği içindir.”

Hero’nun kalbi mutlulukla kabardı, gözlerinde yaşlar vardı. “Ah, Griffin!”

Maximus homurdandı. “Can sıkıcı serserinin tekisin ama sanırım seni ailemize kabul etmek zorunda kalacağım,” diyerek Hero’ya baktı.

Hero çenesini kaldırdı. “Kaçmamı tercih edersen başka tabii.”

Maximus ürperdi. “Eğer öyle bir şey yaparsan Kuzen Bathilda’nın çenesinden asla kurtulamam.” Öne eğilerek elini Griffin’e uzattı. “Ateşkes?”

Griffin kendisine uzatılan eli tuttu. “Barış.”

“Kabul edildi,” dedi Maximus eyerinde doğrularak. “Şu yetimhane nerede?”

Silence üzerine gelen ayyaşın suratına baktı ve kendisiyle işini bitirdikten sonra hâlâ yaşamak isteyip istemeyeceğini düşündü.

Adamın arkasından bir ses duyuldu. Gecenin içindeki bağırışlardan biri olduğu için saldırgan duymazdan geldi. Ama omzuna vuran eldivenli eli görmezden gelemezdi. Ayyaş serseri önce döndü fakat sonradan aniden tuhaf bir hareketle yüzükoyun bir şekilde yeri boyladı.

Silence gözlerini kırparak kurtarıcısına baktı.

Ve bakmak dışında hiçbir şey yapamadı. Önündeki adam bir pandomim gösterisinden çıkıp gelmiş gibiydi. Binici pantolonunun üzerine kırmızı ve siyah taşlarla bezenmiş bir gömlek giymişti. Ayaklarında uzun, siyah çizmeler; ellerindeyse siyah eldivenler vardı. Yüzündeki kocaman burunlu, tuhaf bir yarım maske, sadece ağzını ve çenesini açıkta bırakıyordu. Ona bakarken başındaki kocaman şapkayı çıkararak Silence’ın önünde reverans yaptı.

“Sen, St. Giles Hayaletisin!” diye bağırıyordu Silence.

Hayaletin dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı ama hiç sesini çıkarmadan elindeki şapkayla Silence’ın yürümesi için yolu işaret etti.

“Ben o tarafta yaşıyorum,” dedi Silence, dilsiz bir kahramanla konuştuğu için kendini biraz tuhaf hissediyordu.

Adam, dudaklarını gererek bir kez daha eğildi ve bir kez daha yetimhanenin aksi yönündeki yolda yürümesi için işaret etti.

“Sana güvenebileceğimi umuyorum,” dedi Silence.

Hayalet sırtısa da bu Silence'ı yatışmasına pek yardımcı olmadı. Ama diğer yandan onu *kurtarmıştı* ve yanında böylesine meşhur bir refakatçi olduğu sürece yeniden saldırıya uğraması pek ihtimal dâhilinde değildi.

"Pekâlâ." Eteklerini kaldırdı ama Hayalet'in arkasında birini görünce durdu.

Orada, sokağın diğer tarafında Mickey O'Connor duruyordu. Yüzü kendisine dönük, elleri belindeydi. Güzel kaşlarının arasında ince bir çizgi vardı ve kendini gizlemek için de herhangi bir girişimde bulunmuyordu.

Ama zaten Silence'tan neden gizlenecekti ki?

O'Connor başını eğerek kadının kendisini gördüğünü bildiğini teyit ettikten sonra Silence başını çevirdi. Kalbi hızla çarpıyordu. İşte tam o sırada Hayalet'in yumruğunu sıkarak kılıcına uzandığını fark etti.

"Hayır, yapma," dedi Silence, elini adamın kolunun üzerine koyarak.

Hayalet başını yana eğerek onu meraklı bakışlarla süzdü.

Silence, Bay O'Connor için mi yoksa Hayalet için mi endişelendiğini bilemiyordu. Bildiği tek şey, bu gece için yeterince kan gördüğüydü. "Lütfen."

Hayalet başıyla onaylayarak elini kılıcından çekti. Silence elinde olmadan bir kez daha sokağın yukarısına baktı.

Bay O'Connor'ın bakışları sanki delercesine bakıyordu. Hiç mutlu görünmüyordu. Silence kararlı bir şekilde arkasını döndü. "Bu taraftan mı demiştin?"

Hayalet'in başıyla onaylamasıyla birlikte harekete geçtiler. Kaldırım taşlarının üzerinde yürüdükleri ilk birkaç dakika boyunca Bay O'Connor'ın bakışlarını sırtında hissetmeye devam etti. Arkasını dönüp ona bakmayı reddetti, bir süre sonra da o his kaybıldı.

Nefesini bırakarak etrafında olup bitenlere baktı. Hayalet neredeyse hiç duyulmayan hafif ve atletik adımlarla yanında yürüyordu. Başı yukarıdaydı, sanki rüzgârı *koklar* gibi bir hali vardı. İki kez durup kalabalıktan kaçınmak için yolunu değiştirdi. Bir kez de Silence'ı arkasındaki bağırışları duymadan hemen önce kolundan tutarak koşmaya zorladı.

Hiç konuşmadığı ve yüzünün büyük bir bölümünü göremediği halde Silence ondan bir an olsun korkmadı.

Nihayet geçici olarak kullandıkları yetimhaneye varınca, Silence kısa bir süre duraksadı. Yetimhanenin kapısının önünde toplanmış bir insan kalabalığı vardı fakat ellerinde tuttukları fenerlerden onların asker olduğunu görebildi.

“Askerlerin burada ne işi olabilir ki?” diye sordu.

Bir cevap almayı beklemediği belliydi ancak arkasını döndüğünde yalnız olduğunu görerek şaşırdı. Gözleriyle sokağın ilerisini taradı ama Hayalet'ten hiçbir iz yoktu.

Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kaybolmuştu.

“Erkekler ne kadar da sinir bozucu yaratıklar,” diye kendi kendine mırıldandı Silence eve doğru yürürken.

“Bayan Hollingbrook!” Kapıda görünen Nell ona doğru koşmaya başladı. “Ah, hanımım! Sizin için çok endişelendik. Gelen haberlere göre bu gece üç muhbir öldürülmüş. Sokaklarda ayaklanmalar oldu ve Bay Makepeace de hiç kendinde değildi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.”

“Winter nerede?” diye sordu Silence dalgınlıkla. “Leydi Hero mu o?”

“Evet, hanımım,” diye cevap verdi Nell. “Ve Wakefield Dükü'nün ta kendisi de burada! Buradaki telaşı tahmin bile edemezsiniz.”

Silence gözlerini kısarak ileriye baktı. Bu gördüğü şey gerçek miydi? “Leydi Hero Lord Griffin'le mi öpüşüyor?”

Nell başını sallayarak onayladı. “Onunla nişanlandı.”

“Ama ben onu *ağabeyi*, yani Mandeville Markisi'yle nişanlı sanıyordum?” dedi Silence. Akli iyice karışmıştı.

Nell omuzlarını silkti. “Pek öyle görünmüyor.”

Besbelli ki Leydi Hero Lord Griffin'le oldukça mutluydu. Silence hâlâ meseleyi anlamaya çalışırken Winter ortaya çıktı, başında şapkası yoktu ve nefes nefeseydi.

“Tanrıya şükürler olsun!” Winter Silence'ı kollarına alarak sımsıkı sardı. Bu pek de Winter'ın göstereceği türden bir davranış sayılmazdı. “Aklımıza çok kötü şeyler geldi.”

“Üzgünüm,” dedi Silence iç çekerek. “Bebegi yeni bir sütanneye götürmek zorundaydım ve işimi hallettiğimde hava çoktan kararmıştı.”

Winter bir adım geri çekilerek gözlerini kapadı. “Bu bir daha olmayacak. Böyle bir geceyi daha kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Bundan böyle sadece çiftler halinde dolaşacağız.”

Silence başıyla onayladı. “Haklısın. St. Giles Hayaleti ortaya çıkmamış olsaydı...”

Winter ani bir hareketle dönerek kardeşinin yüzüne delici bir bakış attı. “Ne?”

Silence geriye doğru bir adım atarak gözünü kırıştırdı. “St. Giles Hayaleti. Onu gördüm. Beni eve sağ salim getiren de oydu.”

Kendisini *ne halde* bulduğunu anlatmasına gerek yoktu. Winter zaten neredeyse tecavüze uğrayacağını bilmediği halde yeterince endişeliydi.

Winter başını kaldırarak bakışlarını sokakta gezdirdi. “O burada mıydı?”

“Evet,” diye cevap verdi Silence yavaşça. “Beni buraya kadar getirdi ve sonra ortadan kayboldu. Neden soruyorsun?”

Winter omuzlarını silkti. “Hayalet sanki hep ben yokken ortalıkta dolaşıyor gibi. Günün birinde hayalet görüntüsüyle karşılaşmayı çok isterdim.”

“O hayalet değil, bundan emin olabilirsin,” dedi Silence. “Senin, benim kadar gerçek biri.”

Winter homurdandı. “Her neyse, şu anda onu tartışacak zamanımız yok. Saygıdeğer misafirlerimizle ilgilenmemiz gerekiyor.”

“Leydi Hero sizinle görüşmesi gereken bir mesele olduğunu söyledi,” diyerek araya girdi Nell. “şimdi hatırladım.”

“Mesele neymiş?” diye sordu Silence.

Nell kaşlarını çattı. “Yün eğirmekle ilgili bir şey olsa gerek. Tam olarak ne demek istediğini anlamadım ama oldukça kararlıydı.”

“Eğirmek mi?” Silence yün eğirmenin Leydi Hero’yla nasıl bir ilgisi olabileceğini anlayamadı. Ama aristokratlar zaman zaman tuhaf şeylere eğilim göstermekle meşhurdular. “O halde gidip de bir görelim bakalım.”

Yirminci Bölüm

“Sizlere sormak istediğim son bir soru var,” diye duyurdu Kraliçe asık yüzlü taliplerine. “Kalbimde olan nedir?”

Pekâlâ! Üç prensin bu soruyu sevinçle karşıladığı söylenemezdi. Prens Doğugüneş bir an için kaşlarını çattı, güzel dudaklarını araladıktan sonra yenilgisini kabul etti ve Kraliçe’nin önünde eğilerek odadan çıktı. Prens Batıay kraliçelerin ve genel olarak bütün kadınların kendilerine özgü ciddiyetsizliğine sinirlenerek sert sert baktı ve dışarı çıktı. Prens Kuzeyrüzgâr da önce başını salladı ve “Bir kadının kalbinin içinde ne olduğunu kim bilebilir ki?” dedi. Ve sonra o da odayı terk etti.

Danışmanlar, bakanlar ve yazarlar kendi aralarında tartışmaya başladılar ancak Kraliçe Kuzgunsaç sessizce taht odasından çıkarak ahıra doğru yürüdü...

—Kraliçe Kuzgunsaç’tan

Altı hafta sonra...

“O ukala herife neden cevap vermem gerektiğini anlamıyorum.” Griffin, Thomas’tan gelen mektubu kahvaltı odasındaki masanın üzerine fırlattı.

Karşısında oturan bir haftalık karısı o sırada kendi fincanını çayla doldurmakla meşguldü. “Ona sadece cevap vermekle kal-

mayıp aynı zamanda onunla akşam yemeğinde bir araya gelmeyi kabul ettiğini yazacaksın, çünkü o senin ağabeyin.”

“Hah.” Griffin kollarını göğsünde kavuşturarak Hero’ya kızgın bir bakış atmaya niyet etti ama dekoltesinin güzelliği dikkatini dağıtıyordu. “Üzerindeki elbise yeni mi?”

“Evet, konuyu değiştirmeye kalkışma,” diye cevap verdi Hero ciddiyetle. Hero ona karşı ne zaman ciddi olsa, Griffin uyarıldığını hissediyordu.

Gerçi alfabeyi okuması bile uyarılması için yeterliydi.

“Bugün neler yapacaksın?” diye sordu karısının emrini duymazdan gelerek.

“Bay Templeton’ın yeni yetimhaneye ilgili kaydettiği gelişmeleri teftiş edeceğim. Bahardan önce tamamlayabileceğini düşünüyor. Ondan sonra da yetimhaneye uğrayıp yün eğirme derslerinin nasıl gittiğine bakacağım.”

“Harika!” Griffin çoktan bir koç ve birkaç koyun satın almıştı bile. Bahara kalmaz çocukların eğirmek için bolca yünü olacaktı.

Hero gülümsedi. “Ondan sonra da Leydi Beckinhall’un çay davetine gideceğim ve onu Kimsesiz Çocuklar Yurdu Yararına Kurulan Hanımefendiler Sendikası’na katılması için ikna etmeye çalışacağım.

Griffin ürperdiğini gösteren bir hareket yaptı. “Bu isim tek başına kalbimin korkuyla dolmasına yetiyor.”

“Neden?”

“Bir adamın hem karısının hem kız kardeşinin üye olduğu bir hanımlar sendikası,” diye cevap verdi karanlık bir sesle, “hangi adam olsa kalbinin korkuyla dolmasına yeterli olurdu.”

“Seni sersem,” dedi Hero kaygısızca. “Margaret bu söylediklerini duyunca gülecektir.”

“Ve haklı olduğumu görecektir.”

Hero ona bir bakış fırlatarak elindeki çay fincanını bıraktı. “Evet, şimdi ağabeyine gelecek olursak...”

“Bana onunla görüşmem için tek bir mantıklı gerekçe göster...” Hero ağzını açmak istedi fakat Griffin parmağını kaldırarak onu susturdu. “...maalesef akraba olduğumuz gerçeği dışında bir sebep olsun.”

Hero tatlılıkla gülümsedi, Griffin son haftalarda bunun uyarıcı bir işaret olduğunu çözmüştü. “Bu anneni çok mutlu eder.”

“Hah.” Çok etkili bir cevap olmuştı. Griffin annesini mutlu edecek her şeyi yapardı ve Hero da bunu çok iyi biliyordu.

“Ve,” diye devam etti kızarmış ekmekten bir parça alarak, “beni de çok memnun eder.”

Griffin bu söz karşısında doğruldu. “O sana *vurdu*!”

“Ben de onu affettim,” diye karşılık verdi Hero. “Özür olarak bana o muhteşem zümrüt taşlı kolyeyi hediye etti.”

“Bunu ona Lavinia yaptırdı,” dedi Griffin.

“Ne olursa olsun çok kibar bir jestti.” Kızarmış ekmeğinden bir ısırık alırken Griffin’e baktı. “Hem de bu, bana üç hafta boyunca her gün bir buket gül gönderdikten sonra oldu. Onu neden durdurduğunu anlamıyorum.”

“Lanet olası evin tamamını solan güllerin kokusu sarmıştı,” diye mırıldandı Griffin. “Çok sinir bozucu bir durumdu.”

Karısı ona o elmas gözleriyle baktı. “Ben onu affedebildiğime göre, senin de affetmen gerekmez mi?”

“Hah.” Hero’yla evlendiğinden bu yana sıkça çıkardığı bir sestti bu. Özgüvenine pek iyi gelen bir durum olduğu söylenemezdi. Aklına oldukça düzenbaz bir düşünce yerleşti. Griffin’in gözleri kocaman açıldı. “Korkunç geçceğini bildiğim akşam yemeğine katılmayı kabul edersem beni öper misin?”

Hero gözlerini kıstı. Güzeller güzeli karısı kesinlikle aptal değildi. “Seni her zaman öperim.”

“Hayır,” dedi Griffin yumuşak bir şekilde, “o *türden* bir öpücük olmalı.”

Griffin genç kadının yanaklarının kızardığını gördü. Bir haftadır evli olmalarına rağmen hâlâ karısını utandırabiliyordu. Tanrım! İnsan kazanabileceği her türlü zaferi kabul etmeliydi.

“Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?” diyerek çıktı Hero şaşkınlıkla. “Bu yaptığın senin için bile alçakça sayılır.”

Griffin mantosunun düğmelerini ilikledi. “Bunu motive edici bir ödül olarak düşünmeyi tercih ederim.”

Hero hafifçe kıkırdadı.

“Sadece bir öpücük ama.” Göz kapakları, *orasını* öpme düşüncesiyle ağırlaşmıştı. “Küçücük, minicik bir öpücük.”

Yanaklarının iyice kızardığını görmek ne büyük bir keyifti. “Haydut.”

Griffin tembelce gülümsedi. “Baş belası.”

“Yemeğe gidecek misin?”

“Beni öpecek misin?”

Hero dudağını ısırınca Griffin yeniden sertleştiğini hissetti. “Belki.”

Bu yüzden Griffin kendini birkaç saat sonra Mandeville Malikânesi’nin merdivenlerini tırmanırken buldu.

Hero’nun “belki” derken attığı bakışı hatırlamasının bile moralinin düzelmesine faydası olmadı. Kapıyı çalarken ağabeyinin açmamasını diledi; evine, karısının yanına dönmek istiyordu.

Ama kapı açıldı ve Griffin yemek odasına buyur edildi. Etrafına bakındı. Uzun maun masanın bir ucunda ağabeyi oturuyordu. Thomas’ın sağındaki yere bir kişilik servis daha açılmıştı. Onun dışında masa boştu.

Thomas’la kavga ettikleri o günden beri hiç görüşmemişlerdi. Araya giren haftalarda ikisi de evlenmişlerdi, hatta Thomas kendinden hiç beklenmedik bir şey yaparak, yani adı çıkmış Bayan Tate’le evlenerek küçük çaplı bir skandala imza atmıştı.

Griffin, Thomas’a yaklaştı. “Lavinia nerede?”

Griffin'in içeriye girmesiyle ayağa kalkan Thomas şarap kadehini kaldırarak büyük bir yudum içerken, kadehin kenarından Griffin'e keskin bir bakış fırlattı.

"Yemekte ikimizin yalnız olmasının daha iyi olacağını düşündüğünü söyledi."

"Hero da gelmek istemedi," dedi Griffin kendini koltuğa bırakırken.

Thomas bakışlarını indirdi. "Onu incittiğim için çok üzgünüm."

"Olmalısın da," diye homurdandı Griffin. Başını başka yöne çevirdi. "Seni affettiğini söylüyor."

Thomas iç çekti. "Bunu duyduğuma sevindim."

Griffin kısa bir süreliğine kadehine baktı. Tamamını bir dikişte içerse içmeye devam edeceğinden endişelendi, eve ve Hero'nun öpücüğüne döndüğünde ayık olmayı tercih ediyordu.

Thomas boğazını temizledi. "Lavinia sana inandığımı söylemem gerektiğini söyledi."

Griffin'in bu karmaşık açıklamayı anlaması biraz zaman aldı ama sonra koltuğunda doğruldu. "İnanıyor musun?"

Thomas başını evet anlamında sallayarak şarabından bir yudum daha aldı.

Griffin yumruğunu masaya indirdi. Tabaklar yerinden oynadı, çatallardan biri yere düştü. "O zaman bunu neden daha önce söylemedin?"

Thomas'ın yüzü asıldı. "Seni hep sevmişti."

"Anne mi?" diye sordu Griffin şaşkınlıkla.

Thomas başıyla onayladı.

"Ne olmuş? Evlendiği adam *sendin*."

"Ama unvanım olmasaydı..."

"Ama *vardı*," diye hırladı Griffin. Dünyada o kadar aptal, beyinsiz adam varken...

Thomas da elini masaya vurdu. Kadehlerden biri yere düşerek parçalandı. "Anlamıyorsun! Hiçbir zaman anlamadın. *Ben* unvana

ve babamın ilgisine sahip olabilirdim ama sen de annemin ve diğer herkesin sevgisine sahiptin!”

Griffin gözlerini kırpı. “Sen... *kıskanıyor* muydun? Beni?”

Thomas başını çevirdi, çenesi seğiriyordu.

Bütün bunlar Griffin’e bir anda fazla gelmişti. Büyük bir kahkahayla gülmeye başladı, masanın üzerine yatmış karnını tutuyordu.

“Bu o kadar da komik değil,” diye çıkıştı Thomas Griffin nefes almak için ara verince.

“Bence fazlasıyla komik,” diye temin etti onu Griffin. “Üç yıldır benimle neredeyse hiç konuşmadın ve bunun tek sebebi beni kıskanıyor olmandı, öyle mi? Tanrı aşkına, Thomas! Sen benden daha zengin, daha olgun ve benden çok daha yakışıklısın. Bundan başka daha ne isteyebilirsin ki?”

Thomas omuzlarını silkti. “Seni her zaman daha fazla sevdi.”

Griffin hıçkırdı. “Kim? Anne mi yoksa validemiz mi?”

“İkisi de.” Thomas somurarak kadehinin içine baktı. “Babamız öldüğünde işlerin başına geçecek olan benim diye düşünmüştüm. Ne de olsa ben markiydim. Fakat sonra babamın borçlarını fark ettiğimizde annem seni Cambridge’den eve çağırdı.”

“Benim kafam işe daha yatkın olabilir.”

Thomas başını sertçe salladı. “Evet, öyle. Öyleydi. Daha yirmi yaşında ve benden iki yaş küçük olmana rağmen maddi durumu-muzu düzeltmek için gerekeni yaptın.”

“Onun yerine borçlardan dolayı hepimizin hapse girmesine izin vermemi mi isterdin?” diye sordu Griffin kuru bir sesle.

“Hayır.” Thomas başını kaldırarak kardeşinin gözlerinin içine baktı. “Annemizi maddi çöküntüden kurtaranın ben olmasını dilerdim.”

Griffin bir an için ağabeyine baktı ve bir konuda iyi olduğunu itiraf etmesinin onun için ne kadar acı verici bir durum olduğunu düşündü.

Öne eğilerek ağabeyinin kadehine biraz daha şarap koydu. “Sen parlamentoda konuşma yaptığın her seferinde annemiz bana olanları yazdı; sayfalar dolusu hem de. Senin ele almış olduğun meseleleri ve Lordların nasıl tepki verdiklerini.”

Thomas’ın ağzı açık kaldı. “Gerçekten mi?”

Griffin başıyla onayladı. “Gerçekten. Onu hiç hanımların galerisinde görmedin mi?”

“Hayır,” dedi Thomas başını iki yana sallarken. Şaşkındı. “Hiçbir fikrim yoktu.”

“Şimdi biliyorsun işte.” Griffin elindeki şişeyi bırakarak arkasına yaslandı. “Üstelik bir ailede *iki* finans dehasının olması ne gibi bir yararı olurdu ki?”

O gece, yatak odasının kapısının açılmasıyla Hero uyandı. Griffin elindeki mumu başucundaki dolabın üzerine koyup peruğunu çıkarırken genç kadın esneyip tembelce gerindi.

Geleneklere hiç uymasa da geceleri tek bir yatak odası ve yatak kullanmaya karar vermişlerdi. Evlendiklerinde Hero, Griffin’in yatak odasına yerleşmişti ve şu anda da yan taraftaki oturma odasını kendisi için bir giyinme odasına dönüştürmekle meşguldü.

“Geç kaldın,” diye mırıldandı uykudan mahmurlaşmış sesiyle.

Şifonyerin üzerinde bulunan kâsenin içindeki suyla yüzünü yıkayan Griffin, elindeki havluyla Hero’ya döndü. “Thomas arazileri hakkında konuşmak istedi.”

Sesi sakindi, ağabeyinin evine yemeğe gitmek üzere evden çıktığı sıradaki gerilimden eser yoktu. “O halde yemek iyi geçti, değil mi?”

“Oldukça iyiydi. Dokuma yatırımla çok ilgilendi.” Havluyu şifonyerin üzerine atarak Hero’ya doğru yürürken bakışları genç kadının göğsünü örttüğü ipek örtüde geziniyordu. “Bunun altında, üzerine giydiğin bir şey var mı?”

Hero gözlerini ağırbaşlılıkla indirdi. “Hayır... yani, aslında evet.”

Griffin kaşını kaldırarak üzerinden mantosunu attı. “Ne?”

Hero başını kaldırdı.

Griffin’in gözü sol kulağına takıldı. “Ah, pırlanta küpeni takmışsın.” Fularını çekiştirdi. “Diğeri nerede?”

Çıplak kolunu örtülerin altından uzatarak sessizce yatağın yanındaki komodini işaret etti Hero. Griffin fularını ve mantosunu bir koltuğun üzerine bıraktıktan sonra gelip baktı. Diğer küpeyi eline aldı. “Bu, zamanında bana fırlattığın küpe mi?”

“Evet.” Hero yumuşak yastıklara yaslandı.

“Anlıyorum.” Ayakkabılarını çıkararak yatağa, Hero’nun yanına tırmandı. Yatağın minderleri ağırlığının altında çöktü. “İzin verir misin?”

Hero dudaklarını yaladı, nabzının hızlandığını hissediyordu. “Elbette.”

Griffin Hero’nun üzerine oturarak örtülerin üzerine diz çöktü ve genç kadını kendi vücuduyla hapsederek ona doğru eğildi. Kulak memesini sıcak parmaklarının arasına alarak zarif küpeyi kulağına geçirdi.

Hero ürperdi.

Griffin başını kaldırarak Hero’nun kulağına baktı. “Çok güzel.”

“Bunlar en sevdiğim küpelerim,” dedi Hero.

Griffin’in gözleri şimdi neşeyle Hero’nun gözlerine bakıyordu. Uyarılmıştı ve tehlikeli bir şekilde talepkârdı. “Ben küpeleri kas-tetmemiştim,” deyince Hero masumca kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Hayır.” Eğilerek kadının boynunu yaladı.

Hero her yanının ürperdiğini ve göğüs uçlarının gerilerek acıyla sertleştiğini hissetti.

“Sanırım sana ilk olarak bana bu küpeyi fırlattığın anda âşık oldum,” diye fısıldadı Griffin teninin üzerinde.

“Bunu nasıl yapabildin?” diye sordu Hero nefesi kesilerek. Kollarını örtülerin altından çıkarmak istedi ama erkeğin ağırlığı buna izin vermedi. “O sırada başka bir kadınla sevişiyordun.”

“Sevişmiyordum,” diyerek sözlerine karşı çıktı Griffin. “Seninle tanışana kadar hiç sevişmedim ben. Üstelik bunun bir önemi yok. Seni gördüğüm anda onu unuttum zaten.”

Hero dudakları titrediği halde güldü. “Bu uydurma hikâyene gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?”

“Ah, evet,” diye mırıldandı Griffin örtüyü kadının göğsünden biraz indirirken. “Bana inan ve karşılığında sen de beni sev.”

Griffin başını kaldırınca bakışları karşılaştı. Hero birdenbire ciddileşti. “Seviyorum. Seni gerçekten seviyorum.”

Griffin’in dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ne zaman anladın?”

Hero dudağını ısırarak bir yandan Griffin’in kendisini yeniden öpmesini diliyor bir yandan da bunun sonsuza kadar sürüp gitmesini istiyordu. “İltifat peşindesin bakıyorum.”

“Ne olmuş?” diye sordu Griffin, örtünün bir ucunu dişleriyle göğsünün altına çekerken. Sertleşmiş olan tomurcuğun üzerine, sıcak nefesini hissetmesine yetecek yakınlıkta eğildi ama ona dokunmadı.

“Sanırım beni *Harte Bahçesi*’nde öptüğünde anlamıştım,” diye fısıldadı Hero.

Griffin homurdandı. “Benim Thomas olduğumu sanmıştın.”

Hero güldü. “Hayır, bu doğru değil. Öyleymiş gibi davranarak seni kızdırmaya çalıştım. Beni o kadar sinirlendirmiştin ki. Seni asla Thomas’la karıştırmam... Ah!”

Griffin öne eğilerek göğüs ucunu dişlerinin arasına aldı. Hero sertçe emmeye başlamadan hemen önce Griffin’in dilinin hassas tomurcuğa temasını hissetti.

Hero’nun dudaklarının arasından alçak sesli fakat oldukça ilkel bir inleme döküldü.

Griffin göğüs ucunu serbest bıraktı. “Ne diyordun?”

“Seni bir başkasıyla karıştırmam mümkün değil,” diye fısıldadı Hero onu yarı kapalı gözlerle yukarıdan izlerken. “O gece gerçek aşktan bahsetmiştik, hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim ki?” diye karşılık verdi örtüyü biraz daha çekip diğer göğsünü de açığa çıkarırken. Haylazca göğüs uçlarıyla oynuyordu. “O zaman bile senin benim için doğru kişi olduğunu hissetmiştim.”

Hero yutkundu, erkeğin elleri üzerinde gezinirken doğru kelimeleri bulması hiç de kolay değildi. “Sen benim gerçek aşkımsın, Griffin. Şimdi ve daima. Bazen sırf korkaklığımdan dolayı senden vazgeçmek üzere olduğumu düşündükçe içimden ağlamak geliyor.”

“Sus,” diye mırıldandı Griffin dudaklarını karısının dudaklarına değdirerek. Parmakları hâlâ göğüs uçlarındaydı. “Benden vazgeçmedin. Birlikteyiz ve daima birlikte olacağız. Sonsuza kadar.”

“Söz mü?” diye fısıldadı Hero genç adamın dudaklarının altında.

“Söz,” diye cevapladı Griffin, onu derin derin öpmeden önce.

Başını kaldırdığında, Hero ıslanmış ve arzu doluydu ama Griffin onu hâlâ örtülerin altında tutuyordu.

“Günün birinde gitmeme izin verecek misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Griffin, hoşnut görünüyordu. “Sanırım bu pozisyonda, hareketsiz kalmanı ve yapmak istediğim şeylere itiraz etmeden durmanı tercih ederim.”

Hero hafifçe hareket edince ipek örtülerin tenine değdiğini hissetti. “Bunu seviyorum ama bir sakıncası var.”

“Neymiş o?” diye sordu Griffin dalgınlıkla, göğsünün üzerinde daireler çizerken.

“Seni öpmekte zorlanabilirim.”

“Ne demek istiyorsun? Beni öpmen için yeterli...” Hero’nun sözlerinin ne anlama geldiğini bir kez daha düşündüğünde konuşması yarım kaldı.

“Öyle öpmek değil,” diye mırıldandı Hero yumuşacık bir sesle. Gerçekten de böyle bir ses çıkarabildiğinin farkında bile değildi.

Griffin’in yemyeşil ve beklenti dolu bakışları Hero’nun gözlerine kenetlendi. Yataktan fırlayıp aceleyle üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya koyuldu.

Hero bu fırsattan yararlanarak üzerindeki örtüleri çekti. Orada, başını eline yaslamış şuh bir kadın gibi yatıyor; çıplak ve dimdik kalkmış erkekliğiyle dönüp kendisine yaklaşan kocasını izliyordu.

Griffin bakışlarını kadının çıplak bedeni üzerinde gezdirdikten sonra kızarmış yüzüne kaydırdı. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Hero derin bir nefes alarak. Parmağını havaya kaldırıp kendini çok utanmaz hissederek, “Gel buraya, sana asla unutamayacağın bir öpücük vereceğim,” dedi.

Ve dediğini yaptı.

Sonsöz

Kraliçe Kuzgunsaç ahıra girince, ahırın arka tarafında başseyisi en sevdiği kısırağını kaşağılarken buldu. "Taliplerimin hepsi kaçtı, Ian," dedi adama.

Başseyis şaşırmıştı. "Adımı biliyor musunuz, Majesteleri?"

"Ah, evet," dedi adama yaklaşırken. "Bir soruma cevap verebilecek misin diye merak ettim."

"Elimden geleni yaparım," dedi başseyis.

"Kalbimde olan nedir?"

Seyis elindeki fırçayı bir kenara fırlatarak döndü ve yumuşacık kahverengi gözleriyle Kraliçe'nin yüzüne baktı.

"Aşk, Majesteleri. Kalbinizde olan şey aşktır."

Kraliçe muzipçe kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Peki bana kendi kalbinde olanı söyleyebilir misin, Ian?"

Seyis bir adım öne çıkarak Kraliçe'nin bembeyaz narin elini kendi büyük ve nasırlı ellerinin arasına aldı.

"Aşk, Majesteleri. Size duyduğum aşk."

"O zaman bana Kuzgunsaç demenin zamanı gelmiş demektir, sence de öyle değil mi?" diye mırıldandı Kraliçe onu öperken.

Seyis başını geriye atarak kahkahayla güldü. "Ben mükemmel olmaktan çok uzağım, sevgili Kuzgunsaç ama beni eşiniz olarak kabul ederseniz dünyanın en mutlu erkeği olacağımdan şüpheniz olmasın."

“Ben de senin karın olmakla dünyanın en mutlu kadını olacağım,” diye gülümsedi Kraliçe, kalbinde büyük bir mutlulukla. Parmak uçlarında yükselerek adamın kulağına şunları fısıldadı: “İstedığimin mükemmeliyet olduğunu sanmıyorum zaten.”

—Kraliçe Kuzgunsaç’tan

“An-neee!”

Mary Darling, Silence’ın yardımıyla vurduğu teneke kaplara vurarak küçük bir kahkaha attı.

Kaplar büyük bir gürültüyle dağılınca küçük kız ellerini sevinç içinde çırttı.

“Tanrım! Bu çok gürültülü oldu,” dedi Silence yumuşak bir sesle.

Bebek poposunun üzerinde zıplayıp duruyordu. “Ane! Ne!”

“Pekâlâ, onları bir kez daha dizelim ama ondan sonra uyku zamanın gelmiş olacaktır küçük hanım.” Mary Darling uyku sözünü duyar duymaz itiraz etse bile Silence dinlenebileceğini düşünerek seviniyordu.

“Bugün çok neşeli görünüyorsun kardeşim.” Winter mutfağa girip elindeki kitap destesini bıraktı.

“Öyle mi?” William’ın ölümünden bu yana Winter’ın gözünün üstünde olduğunun farkındaydı.

“Evet.” Winter yüzünü aniden ekşitip Mary Darling’in yüzüne bakınca bebek kahkahalarla gülmeye başladı. “O şapkanın sana çok yakıştığını söyleyebilirim.”

Silence’ın yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. Bunun şap-kadan kaynaklanmadığını biliyordu. Sebebi küçük Mary Darling’di. İnsan, bakmakla yükümlü bir bebeğe sahip olunca fazla yas tutması mümkün olmuyordu. Ama belki de bu en iyisiydi. Parmağıyla Mary’nin yumuşak çenesine dokundu. Hayat her şeye rağmen devam etmek zorundaydı.

“Yine mi yahni var?” diye sordu Winter ocağın üzerindeki tencerenin içine bakarken.

“Dana eti ile lahana,” diye karşılık verdi Silence.

“Güzel.” Winter hiçbir zaman önüne konan yemeğin tam olarak farkına varmasa da her erkek gibi güzel yemeğin kıymetini bilen biriydi. “Yemeğe oturmadan önce ellerimi yıkayıp dönerim.”

“Acele et,” diye seslendi mutfaktan çıkan kardeşine Silence. “Daha Mary Darling’i uyutmam lazım.”

Winter, omzunun üzerinden elini sallayarak onu duyduğunu işaret etti.

“Winter dayının yukarıda kitap okumaya başlamamasını ümit edelim, ne dersin?” dedi bebeğe.

Bebek kıkırdayarak elindeki kaşığı teneke kaplara vurdu.

“Bayan Hollingbrook!” Yetimhanenin yaşça büyük çocuklarından biri olan Joseph Tinbox, koşarak mutfığa girdi. “Bakın, kapının önünde ne buldum.”

Elinde, Silence’a uzattığı ahşap bir kutu vardı.

Silence uzatılan kutuya sanki bir engerekmış gibi baktı. Ayaklanmaların olduğu sabahtan bu yana kapının önündeki basamaklara hiç hediye bırakılmamıştı ve Silence da hediyeyi veren kişinin artık bu alışkanlıktan vazgeçmiş olmasını ummuştu.

“Açayım mı?” diye sordu Joseph hevesli bir şekilde.

“Hayır,” dedi Silence biraz fazla sert bir sesle. Derin bir nefes aldı. “Senin öğleden sonraki derslerde olman gerekmiyor mu?”

“Yaa!”

“Hemen, Joseph,” dedi Silence kaşını kaldırarak.

Joseph yüzünü buruşturdu ama yine de söz dinleyip derslerin olduğu odaya doğru gitti.

Silence titreyen parmaklarıyla kutuyu aldı. Kapağını hafifçe kaldırarak içine baktı. Ucunda kurdele olan bir saç buklesi vardı. Bukleyi başparmağıyla işaret parmağının arasında tutarak kutudan çıkardı ama bu kez altında herhangi bir not yoktu.

“Sence bu kimin saçı olabilir?” diye sordu bebeğe fısıldayarak.

Siyah bir bukleydi, o kadar koyuydu ki neredeyse mavi siyah bir parıltısı vardı. Aslına bakılırsa Mary Darling’in saçının tıpatıp aynısı gibiydi. Onun bukleleri artık iyice gürleştği için mürekkep kadar siyahtılar. Mary teneke kaplarının üzerine eğildiği sırada, Silence elindeki bukleyi bebeğin başına koydu.

Saçlar birbirinin aynıydı.

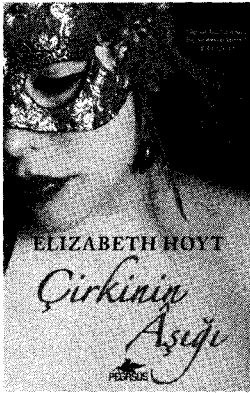
Ama bukle Mary Darling’in saçından kesilmemişti.

Biri Mary’nin saçını kesmiş olsa, Silence bunu mutlaka bilirdi, üstelik bebeğin saçı daha çok kısaydı. Hayır, elindeki bukle uzun, dalgalı ve çok güzeldi. Böyle bir saça sahip olan bir kadın...

Silence hissettiği şokla bukleyi elinden düşürdü.

Ya da bir *erkek*. Uzun, dalgalı ve mürekkep siyahı saçları olan tek bir erkek tanıyordu. Önünde oynayan bebeğe dehşetle baktı. Besleyip büyüttüğü, oyunlar oynadığı ve son yedi ay boyunca kendi çocuğuymuş gibi şarkılar söylediği bebeğe baktı. Kalbini verdiği bebeğe.

Mary’nin saçı Yakışıklı Mickey’nin saçının tıpatıp aynısıydı.

Farklı dünyalara alt iki inatçı...

Zengin ama aksi bir kont...

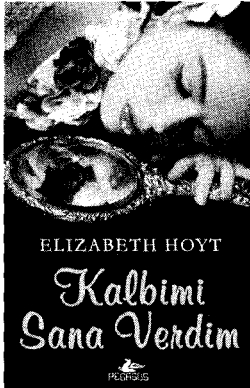
Güzel ve genç bir dul...

"Bu kitabın bitmesini hiç istemeyeceksiniz."

Julia Quinn

"Çirkinin Aşığı okurlar için seksi, ve şehvetli
bir ziyafet!"

Connie Brockway

Bir leydinin asla yapmaması

gereken tek şey

uşağına âşık olmaktır...

"Bu kitap hiç bitmesin istedim... Bayıldım!"

Historical Romance Writers

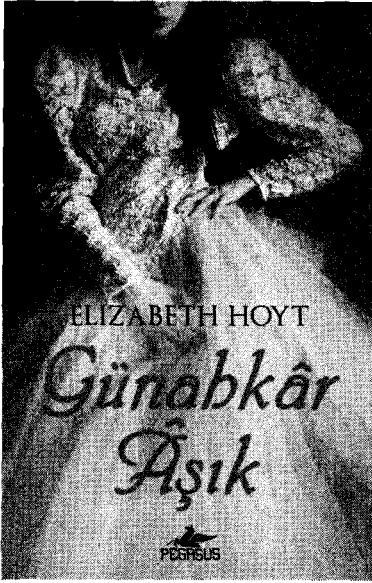

Şeytan meleklerle karşılaştığında

onu cennete de sürükleyebilir, cehenneme de

"İnanılmaz güçlü karakterler,
gerçekçi bir anlatım ve tutkulu
bir aşk hikâyesi."

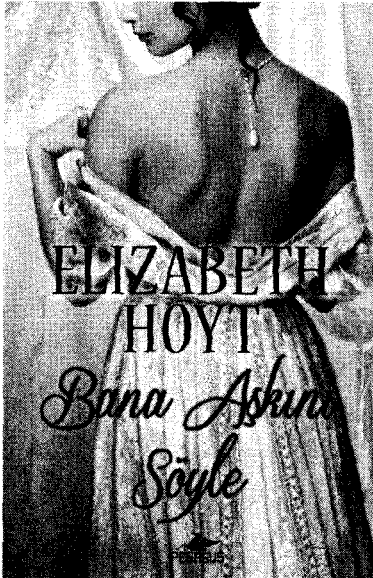
Publishers Weekly

*Aşkın çıkmaz
sokaklarında kaybolmuş
iki tutsak kalp...*

“Muhteşem... Büyülü bir
peri masalı, aşk ve gerçeklikle
yoğrulmuş leziz ve
duygusal bir ziyafet.”

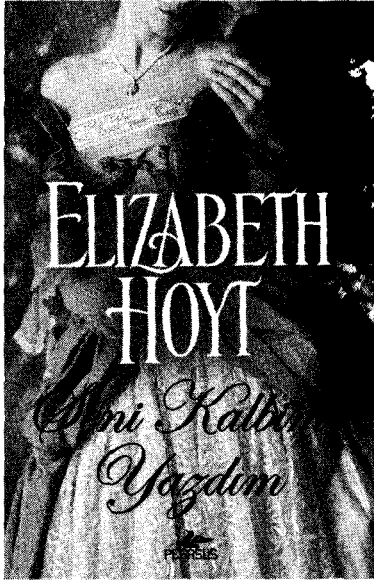
Romantic Times

*Baştan çıkaran bir arzu
onları esir almıştı...*

“Elizabeth Hoyt’un anlattığı
hikâyelerde aşkın büyüüne
inandıran bir sihir var.”

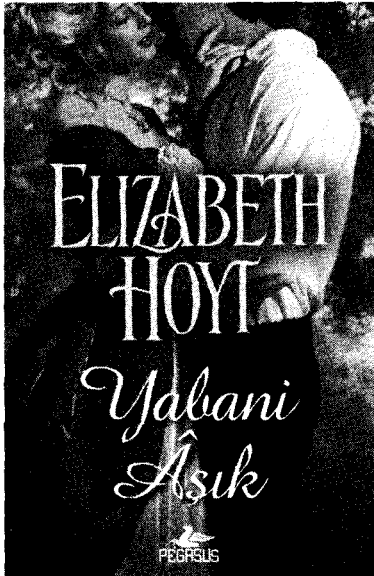
Romantic Times Book Reviews

*Yaralı bir kalp, gizemli bir
geçmiş olan güzele en gizli
arzularını dizginleyebilmesi
için güvenilebilir mi?*

“Hoyt erotik ve romantik stiliyle
okurlarının en gizli fantezilerini
tatmin ediyor.”

Romantic Times Book Reviews

Vahşi bir adam...

Kıbar bir kadın...

İmkânsız bir aşk...

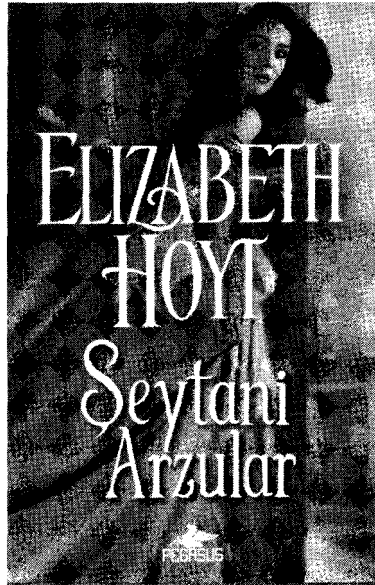
“Elizabeth Hoyt hiç şüphesiz tarihî
romansların en usta isimlerinden.”

Nanette Donahue,

Historical Novels Review

“Hoyt’un öykülerinde insanı aşkın
büyüsüne inandıran bir sihir var.”

Romantic Times

Yedi günah dolu gece...

Yedi zevk dolu gece...

Yedi aşk dolu gece...

“Hoyt gerçek olamayacak kadar
güzel öyküler yazıyor.”

Lisa Kleypas

.....

*Arzularıyla hareket eden bir
adam...*

*Geçmişte işlediği günahlarla
savaşan bir kadın...*

*İkisinin de reddedemeyeceği bir
anlaşma...*

“İnce düşünülmüş ayrıntılar, ilgi
uyandıran karakterler yaratmak
konusunda eşine az rastlanır bir
edebî yetenek ve güçlü duygu
patlamaları yaratacak bir üslupla
Hoyt, aşk ve tehlike unsurlarını bir
araya getirmiş.”

John Charles

Leydi Hero Batten'ın hayatı kusursuzdur...

Wakefield Dükü'nün güzel kardeşi Leydi Hero Batten, bir hanımefendinin isteyebileceği her şeye sahiptir. Mükemmel bir nişanlısı vardır; aslında Mandeville Markisi biraz sıkıcı ve mizah anlayışı olmayan bir adamdır ama Hero bunu umursamaz.

Ta ki Marki'nin kötü şöhretli kardeşiyle tanışana kadar...

Lord Griffin Reading mükemmellikten çok uzaktır, tüm Londra onun en berbat âlemlerde zaman geçirdiğini bilir ama genç adam halinden memnundur. Tanıştıklarında Hero ondan hiç hoşlanmaz; Griffin ise yardımsever ve kusursuz genç kadının sadece ağabeyi için değil, tüm sosyete için fazla mükemmel olduğunu düşünür. Hero'nun düğün günü giderek yaklaşıp da, Griffin'le giriştikleri söz düellosu içlerinde bir ateş yakar. Peki, bu ateşte kusursuz aşkı bulabilecekler midir?

"Hoyt'un romanlarında insanı aşkın büyüüne inandıran bir şeyler var."

RT Book Reviews

"Elizabeth Hoyt çekici karakterleri, heyecan verici konuları ve zekâ dolu diyaloglarıyla sanatını mükemmel icra ediyor."

Publishers Weekly

Kapak Tasarımı: Diane Luger
Kapak Görseli: Alan Ayers
El Yazısı: Ron Zinn
© Hachette Book Group Inc., 2011

